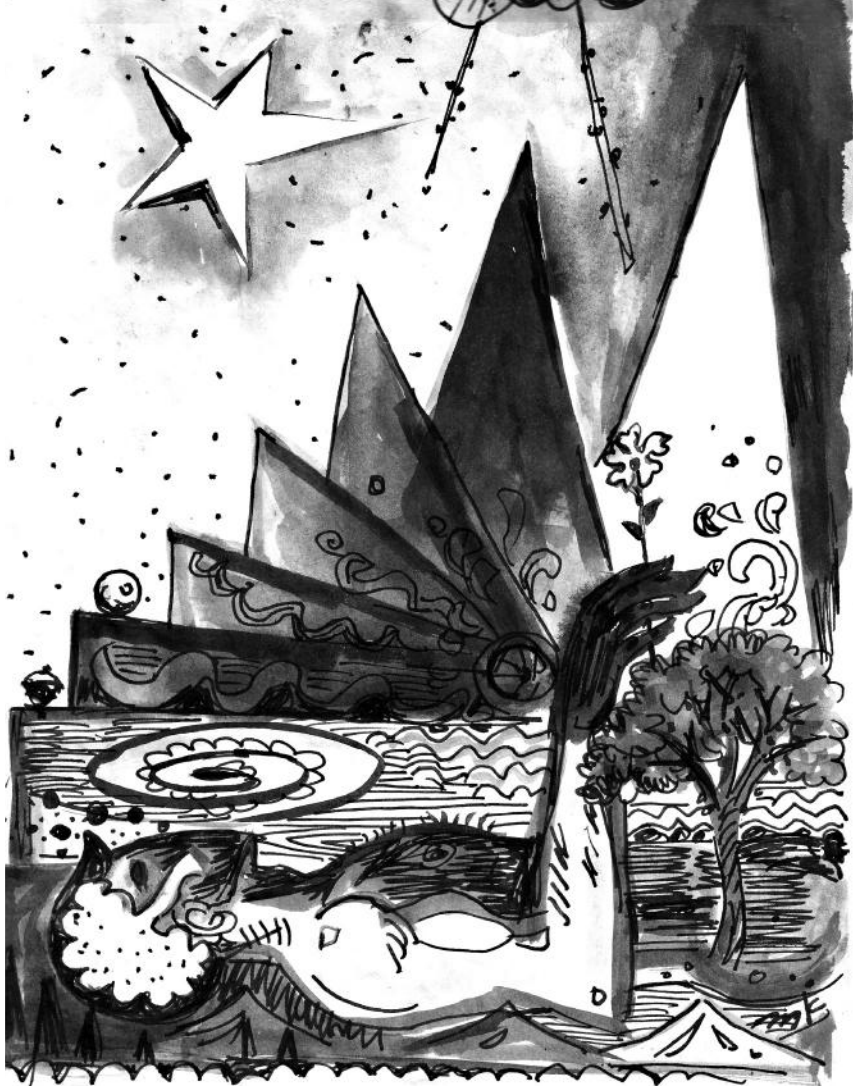

தளம்

கலை இலக்கிய இதழ்

தளம்:5 இதழ்:20 2018-2, ஆகஸ்ட் ரூ.70/-

சுவாமி : ஓவியர் ஓஜை

மீண்டும் கல்வி அமைப்பு குறித்து மார்க்ஸ் சுவரியதை நிகைவில் கொள்ள வேண்டும். சமூக அமைப்பு மாற வேண்டும் எனில் கல்வி அமைப்பு மாற வேண்டும். சாதிய, சமய, இன அளவிலான எதேச்சாதிகார வரீக்கத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை பெற, மனிதகுல முன்னேற்றத்துக்குக் குரல் கொடுக்க நம் அமைப்பு முழுமைபெற்றதாக இருக்க வேண்டும். நாம் கற்றக் கல்வி அதற்குத் துணை செய்ய வேண்டும்.

- செ.ரவீந்திரன், மனித விடுதலைக்கான கல்வியைத் தேடி.

இந்த இதழில்...

முகப்பு ஓவியம்

ஓவியர் ஜேகே

கட்டுரைகள்.....

செ. ரவீந்திரன்	5
கல்வி மணி	16
கு. அழகர்சாமி	28
பெரியான்	32
வளனரசு (பாஸ்டன்)	34
முனைவர் சப்யாசச்சி பட்டாச்சார்யா	42
தமிழில் : குமரேசன் முருகானந்தம்	
ரமணி ஹரிஹரன்	79
லாவண்யா சத்யநாதன்	82
வே.மு. பொதியவெற்பன்	115

நனைவுகூரல்.....

பேராசிரியர் ம. இலை. தங்கப்பா	
- பா. இரவிக்குமார்	131
கவிஞர் மு. மணிமுடி	
- பா. ஜீவசுந்தரி	136

கதைகள்.....

ச. இராகவன் (இலங்கை)	48
டேனியல் ஜே	52
அண்டனூர் சுரா	58
புதுவை சிவ இளங்கோ	63
ஸிந்துஜா	89
வளவ. துரையன்	96
ராம் முரளி	103
நிஸாந்த கருணாரடண (இலங்கை)	104
தமிழில் : மலரன்பன்	

கவிதைகள்.....

அமெரிக்கக் கவிஞர் டாம் பாக்ஸ்டன்	
தமிழில் : பொன்.தனசேகரன்	3
முகமது பாட்சா	36
திஷாணி தோஷி	
தமிழில் : ச. வின்சென்ட்	38
துவாரகா சாமிநாதன்	40
ஜான்ஸி ராணி	74
சிவசக்தி தனஞ்செயன்	75
பெண்ணியம் செவ்வகுமாரி	76
பிரபாகரன்	77
அதங்கோடு அனிஷ்குமார்	78
முருக தீட்சண்யா	116

நூல் அறிமுகம்

பா.செயப்பிரகாசத்தின் பள்ளிக்கூடம்	
- இரா. கந்தசாமி	138
ராஜ்ஜாவின் சாட்டை	
- இளம்பாரதி	143
ஜே.பிரோஸ்கானின் மீன்கள் செத்த நதி	
- ஜி. மஞ்சளா	145

புதிய புத்தகங்கள்.....

பார்வைக்கும் படிப்புக்கும்	147
----------------------------	-----

அதிர்வுகள்

ஆசிரியருக்கு கடிதங்கள்	149
------------------------	-----

கலந்துரையாடல்.....

தீருச்சி நிகழ்வு	
தொகுப்பு : அதங்கோடு அனிஷ்குமார்	150
மதுரை நிகழ்வு	
தொகுப்பு : கவிஞர் மு. செல்லா	157

உள் ஓவியங்கள் : ஓவியர் ஜே.கே.

அனுப்ப முடியாது. நான் என் மொழியை, என் எழுத்தை எப்படிப் பதிவு செய்வது? என்று யோசிக்கிறேன். திடீரென்று தளம் என்ற பெயரில் என் வீட்டு முகவரிக்கு ஒரு சிற்றிதழ் வருகிறது. நான் இதுவரை பார்க்காத ஒரு சிற்றிதழ். வழவழப்பான அட்டைப் படத்துடன் 162 பக்கங்களுக்கு குறையாமல் காலாண்டு இதழாக இருக்கிறது. நான் பக்கங்களைப் புரட்டி புரட்டிப் பார்க்கிறேன். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! இந்த பத்திரிக்கை பல புதிய படைப்பாளர்களை அறிமுகம் செய்கிறது. அறிந்த முகங்கள், அறியாத முகங்கள் என நிறைய படைப்பாளர்களை தளம் இதழ் எனக்கு அறிமுகம் செய்கிறது.

ஒரு படைப்பு வாசகர்களை பாதிக்கலாம். பாதித்தவற்றை வாசகர்கள் கொண்டாடலாம். அதையே சிறந்த உன்னதமான படைப்பாக தேர்வு செய்யலாம். இது வாசகர்களின் தேர்வு. ஆனால் ஒரு மொழி அல்லது எழுத்து படைப்பாளிக்குள் எப்படி உருவாகிறது? என்பதும் அந்த படைப்பாளியின் சூழல் அல்லது ஒரு படைப்பாளிக்குள் எழும் எழுத்தின் தகவமைப்பு என்றும் கூட சொல்லலாம்.

ஒரு எழுத்து அல்லது மொழி ஒரு படைப்பாளியிடமிருந்து வெளிப்பட்டு விட்டால், அது பிறரின் தேர்வு அல்லது விருப்பங்களைப் பற்றி கவலைப்படத் தேவையில்லை. ஒரு சுயத்தை மறுப்பது தன்னைத் தானே கொலை செய்வதற்குச் சமம். என் சுயத்தை யாருக்காகவும் மாற்றிக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்று முடிவெடுப்பவர்களே சிறந்த படைப்பாளர்களாக முடியும்.

தளம் இதழில் நிறைய கவிதைகள், தங்களுக்கான ஒரு மொழியில் பேசும் புதிய புதிய கவிதைகள் நிறைய உள்ளன. கவிதைகள் பற்றி பேசுவதற்கு முன்னால் ஏன் நமக்கு கவிதை தேவைப்படுகிறது? என்ற கேள்வியை முன் வைக்கிறேன்.

இலக்கியம் ஒவ்வொரு மனிதனிடமிருந்தும் ஒரு கதையை பெற்றுக் கொள்ள முடியும். கதை மாந்தர்கள் மனித சமூகம் முழுக்கவே நிறைந்து கிடக்கின்றனர். ஆனால் கவிதை? கவிதையை யாரிடமிருந்தும் பெற முடியாது. ஏனெனில், கவிதை மொழி என்பது ஒரு அகவயமான அனுபவ வெளிப்பாடு.

கவிதை மொழியில் மூன்று முக்கியமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன. உணர்ச்சி, வடிவம், உள்ளீடு அல்லது கருத்து. ஒரு கவிதையை வேறு மொழியிலிருந்து நம் மொழிக்கு மொழி பெயர்க்கும் பொழுது அந்த மூல மொழியிலிருந்து உணர்ச்சியையும் வடிவத்தையும் நம்முடைய மொழிக்கு அப்படியே மொழி பெயர்த்திட முடியாது. வெறும் கருத்துக்களை மட்டுமே நாம் பெற முடியும். எனவே கவிதை மொழி என்பது இலக்கியத்தில் மிக உச்சமான மொழியாக கருதப்படுகிறது. மொழி பெயர்ப்பில் கதைகளையும், உரைநடைகளையும் மொழிபெயர்ப்பித்தது போல் கவிதை மொழியை அவ்வளவு எளிதாக மொழிபெயர்க்க முடியாத அளவிற்கு கவிதையின் மொழி மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த மொழி. இதனால்தான் கவிதையை நாம் மிகச் சிறப்பாக கொண்டாட வேண்டியிருக்கிறது.

ஜனவரி-மார்ச் 2015 தளம் இதழில் வெளியான ம.லெனின் தங்கப்பா கவிதைகள் (இனம் தெரியாத நினைவுகள் பக்.49) எனக்கு இதை நினைவூட்டுகின்றன. ஒரு கவிஞரின் உணர்வுகள் இயற்கையோடு உறவாடும் பொழுதில் எழும் இயல்பான உணர்வுகளை தனக்கேயான மொழியில் தங்கு தடையின்றி எழும் இந்த கவிதைகளை தளம் இதழ் வெளியிட்டிருப்பது மேலும் சிறப்பு.

சில சமயம் ஒரு படைப்பாளிக்குள் சூழல் சார்ந்து எழும் எழுத்து தன்னைத் தானே தகவமைக்கும் போது இப்படித்தான் வெளிப்படுமோ? என்ற உதாரணத்திற்கு லீலாதர் மண்டலோயியின் இந்தக் கவிதைகள். அதைத் தமிழாக்கம் செய்தவர் கௌரி.

அலறல்

வானொலி நிலையப் பணியில்
இயற்கையின் பல்வகை ஒலிகளை
பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

ஆனால்,

சுவரில் அருகில் விரையும்

பல்லியைக் கண்டதும்

வீறிடும் எம் மகளின் அலறலை

பலமுறை முயன்றும்

இயலவில்லை பதிவு செய்ய.

இங்கே பணிச்சூழல், நிகழ்வு, தகவமைப்பு இம்மூன்றும் இக்கவிதையில் நிகழ்வது பதிவு செய்யப்படுகிறது. இதுபோல் மலர்கள், கெக்கலி போன்ற கவிதைகளிலும் கிடைக்கிறது.

படைப்பாளியின் உள்மன அனுபவங்களுக்கு ஏற்பட ஒரு படைப்பு உருவம் கொள்வதை *style in thinking* என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். பட்டணத்து மொழி கவிதை ஆகும் போது பட்டிக்காட்டு மொழியும் கவிதையாகும் என்பதை அக்-டிசம்பர் 2016ல் வெளிவந்த இதழில் வினையன் என்ற ஒரு படைப்பாளர் மதி என்ற தன்னுடைய கவிதையில் கிராமத்தவர்கள் பேசக்கூடிய ஒரு பேச்சு மொழியை கவிதையாக்கியுள்ளார்.

சில நேரங்களில் அவசியம் நேரும்போது கலகக்குரல்களும் கவிதையில் கேட்கலாம். இன்குலாப், ரசூல் போன்றவர்களெல்லாம் தங்கள் கலகக் குரலை பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். எங்கேயெல்லாம் கலகக்குரல் கேட்கிறதோ தளம் இதழ் அதையும் பதிவு செய்ய வேண்டும். அரசியல், அதிகாரம், அடக்குமுறை இவற்றிற்கு எதிரான குரல்கள் அதிகம் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். எழுத்தாக பதிவு செய்யும் எந்த ஒரு கலை வடிவமும் அடுத்த தலைமுறைக்கு வரலாற்றுத் தகவல்களாக அல்லது ஆவணமாக அவர்களுக்கு கிடைத்துவிடும். அதை சிறப்பாக "தளம்" இதழ் செய்து வருகிறது. இன்னொன்று, கலை

உலகில் இதற்கு மாறாக என்ன நடக்கிறது? ஊடகங்களுக்கு பசி எடுத்தால் அதற்கு தீனி போடணும். மனிதனுக்கு ஊட்டச்சத்து தேவையா? நொறுக்குத் தீனி தேவையா?

ஏதோ ஒரு சுவையை ஊட்டி, மக்களுக்கு வெறும் பொழுது போக்கிற்காக வரும் பல்வேறு வணிக இதழ்களுக்கு மத்தியில் மக்களுக்கான சமூக பொறுப்பையும், கலை, இலக்கியம் மூலமாக சமூகத்தில் ஏற்பட வேண்டிய அற உணர்வையும், விழிப்புணர்வையும் மக்கள் மனதில் ஏற்படுத்த வேண்டிய ஒரு கடமையை எந்த ஒரு சமரசத்திற்கும் உட்படாமல் எந்த ஒரு விளம்பர உதவியுமின்றி ஒரு சிற்றிதழை தொடர்ந்து நடத்தி வருவது மிகப் பெரிய விஷயம். தளம் இதழையும், ஆசிரியர் பாரவி அவர்களையும் எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

மீண்டும் இது போன்ற இலக்கிய விவாதங்கள், கலந்துரையாடல்கள் நடைபெற வேண்டும். சங்கம் வைத்து தமிழை ஆண்ட கோவில் நகரமான மதுரையில் தளம் மிகச் சிறப்பான முறையில் "தளம்" இதழுக்கான ஒரு வாசகர் வட்டத்தை உருவாக்கி வெற்றி கண்டிருப்பது தளம் ஆசிரியர் பாரவி அவர்களின் அயராது உழைப்பிற்கு சான்று. மதுரை நிகழ்வினை நெறிப்படுத்திய கவிஞர் மு.செல்லா அவர்களுக்கும் என் இதயங்களிந்த பாராட்டுகள்!

உயிர்க்கும் உடலோடு கூடிய உயிரினம் யாவும் அவ்வவற்றுக்கே உரிய வாழ்வியலை உட்கொண்டன. மனித இனமும் தனக்குரித்தான பண்புகளோடு இருப்பது. மனித உயிர்கள் தவிர்த்த பிற உயிரினங்கள் எத்தகையவாறெல்லாம் காலந்தோறும் தம்மை தம் குணநலன்களை பண்புகளை மாற்றிக்கொண்டு வருகின்றன என்பதை, ஆற்றிவு (அல்லது, ஏழறிவு) கொண்ட உயிரினமான நாம் அறியமுற்படுகிறோம். நாம் எவ்வாறான எவ்வகைகளிலான மாற்றங்களுக்குள்ளாகி வருகிறோம் என்பதையும், நாம் பெற்ற அறிவின் வாயிலாக தீர்மானிக்கிறோம் அல்லது பெருமை கொள்கிறோம். ஆனால். பிறப்பினூடாக இருப்பதாகக் கூறப்படும் குணங்கள் வெளிப்பட நேர்வதும், பெற்ற கல்வி அறிவின் அறிதல், அறிதல் வழி எழும் வினாக்கள் எனும் வட்டத்தில் (Circle) மேலும் மேலும் அறிவார்ந்த இனமாக மனித உயிரினம் தனக்கான வாழ்வை வாழும் என்பது எப்போதும் இருக்கும் ஏக்கம்.

தனக்கான சூழலை உருவாக்கிக்கொள்ளத் திறன்கொண்ட உயிரினமான நாம், இப்போது எவ்வாறு உருப்பெற்றுள்ளோம் என்பதைக் கண்டால் மிகவும் கவலையும் அச்சமும் அவநம்பிக்கையும் ஆழ்மனதில் தோன்றுகின்றன. பொதுவாக, மனிதர்கள் என்பதைத் தாண்டித் தமிழ் மக்கள் என அடையாளப்படும் நாம், நம் இனம் எத்தகைய பண்புகளோடு, குண நலன்களோடு உள்ளோம் எனப் பார்க்கும்போது அச்சம் மேலோங்குகிறது. ஒரு அறிவார்ந்த சமூக இனமாக சமுதாயமாக தமிழ்க் கூட்டம் இருக்கிறதா? நுண்ணியக் உயிர்க்கூறுகளை மலர்த்தும் அறிவைப்பெற எத்தகைய கல்விப் புலன்களைக் கைக்கொள்கிறோம்?

கைக்கொண்டக் கல்விப்புலன்கள் நம்மை எத்தகைக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் உட்படுத்துகின்றன, எழுப்பிக்கொள்ளும் கேள்விகள் எவ்வகை அறிதலுக்கு அறிவுத்திறனுக்கு நம்மை ஆற்றுப்படுத்துகின்றன என்பதையெல்லாம் பார்க்க வேண்டாமா? அறிய வேண்டாமா?

எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும், உயர்வு தாழ்வுகளிலிருந்தும், சாதி மத இன பெருமை சிறுமைகளிலிருந்தும் விடுபட்ட மனிதர்களாக இருக்க முடியாதவாறு எவையெல்லாம் நம்மை பிளவுபடுத்துகின்றன என்பதைக் கேள்விக்குட்படுத்த வேண்டாமா?

உயிரினப் பெருக்கத்தைக் குணமாகக்கொண்ட இனமான நாம், பெற்ற கல்வி எத்தகையது, பெற்ற கல்வி வழி பெறப்பட்ட அறிவு எத்தகையது, உற்ற அறிவு நம்மை அறிவார்ந்த இனமாக மேம்படுத்தலுக்கு பதிலாக, எங்கே நிறுத்தி உள்ளது எனக் காண்கையில் தான்,

“தமிழ்நாட்டில் கல்வி - இன்றைய நிலை குறித்த விவாதம்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒரு பொது விவாதத்தினை மக்களிடையே நிகழ்த்த வேண்டிய அவசியம் உணரப்படுகிறது. “தளம்” இதழ் தரப்பில் இந்த விவாதத்தை நிகழ்த்துவதென்று முடிவு செய்யப்பட்டு, நிகழ்ந்த வாசகத்தளம் சந்திப்புகளில் கலந்துகொண்ட கலை இலக்கிய நண்பர்களும், கல்வியாளர்களும், சமூகஆர்வலர்களும் கல்வி குறித்த செறிவான கருத்துருவாக்கத்தினை ஒரு பொது விவாதத்தினை அக்கறை கொண்ட மக்களிடம் நிகழ்த்தும் தேவையை வலியுறுத்தினர். ஆழ்ந்த கவலையும் நம்பிக்கையும் கொண்ட கேள்விகள் தளம் கூட்டங்களில் முன்வைக்கப்பட்டன.

முக்கியமாக,

மாற்றத்துக்கான கல்வியா? உள்ள நிலையைத் தக்க வைக்கும் கல்வியா? கல்வி அமைப்பு இன்று தோல்வியடைந்துள்ளது உண்மையானால், மாற்றத்துக்கு என்னென்ன அடிப்படையான கேள்விகளை முன் வைக்கப் போகிறோம்? எந்தவிதமான மாற்றங்களைக் கோருகிறோம்? பயனில்லாத எந்த அம்சங்களை நீக்கப் போகிறோம்? இன்றைய மோசமான நிலையைப் போக்கும் வகையில் உருவாக்க வேண்டிய கல்விக் கொள்கைகள், திட்டங்கள் என்னென்ன?... முதலான கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன.

இங்கு ஒரு விவாதத்தின் வாயிலாகக் கேட்கப்படும், முன்வைக்கப்படும் கேள்விகள் ஏற்கெனவே கேட்கப்பட்ட, முன்வைக்கப்பட்ட கேள்விகள்தான். இவற்றுக்கான பதில்களோ, விளக்கங்களோ முன்பே தரப்பட்டனவாகவும் இருக்கலாம். ஆனால், எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளுக்கும் அளிக்கப்பட்ட பதில்களுக்கும் தாக்கத்தை உருவாக்கக்கூடிய எந்த மதிப்பும் இருந்ததாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. உருவாக்கப்பட்ட கல்விக் கொள்கைகளிலோ பாடத் திட்டங்களிலோ அவை தாக்கத்தை உருவாக்கின எனக் கருதவும் இயலவில்லை. கொள்கைகளை வகுக்கும் ஆட்சி அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களால் (பாலிசி மேக்கர்) செவிமடுக்கப்பட்டன அல்லது செவிமடுக்கப்படுகிறது என்பதை உணர இயலாத நிலையில், மீண்டும் மீண்டும் பாலிசி மேக்கர்களை தேர்ந்தெடுக்கும் மக்கள் மத்தியிலிருந்து, கல்வியின் தன்மை குறித்தக் கேள்விகள் எழுப்பப்படுவதும் அரசின் கொள்கை முடிவுகள் விவாதிக்கப்படுவதும் தவிர்க்க இயலாதது. மாறுபட்ட வாதங்களை முன்வைப்பதும் கூர்மையான கேள்விகளை எழுப்புவதும் இயல்பான ஒன்று.

கல்வியானது அறிவைப் புகட்டுவதாக இருக்க வேண்டும். அறிவானது கேள்விகளை எழுப்புவதாக இருக்க வேண்டும். கேள்விகளை எழுப்பும் அறிவைப் புகட்டாத கல்வியின் நோக்கம் பற்றி அறிவார்ந்த மக்கள் கவலைப்படாமல் இருக்க முடியாது.

இதன் அடிப்படையில், மக்கள் இடையே கேள்விகளை மட்டுமே முன்வைப்பதற்கு பதிலாக, முன்வைக்கப்படும் கேள்விகளுடன், கல்விப் புலத்தில் கருத்துக்களை வலியுறுத்தியும் போராடியும் வரும் சிந்தனையாளர்கள், கல்வியாளர்கள், சமூக ஆர்வலர்கள் பதில்களாக வழங்கும் கருத்துக்களையும் இணைத்து மக்கள் விவாதத்திற்கான நூலாக தளம் வெளியீடாக வெளிவர உள்ளது.

வெளிவர உள்ள இவ்விவாத அறிக்கை ஒரு நூலாக மட்டுமின்றி, ஒரு ஆவணமாகவும் திகழும்.

தலாம்

கலை இலக்கிய இதழ் (காலாண்டு)

இதழ்-20. 2018-2, ஆகஸ்டு (தனிச்சுற்றுக்கு)

ஆசிரியர்

பாரவி

***

இதழ் வடிவமைப்பு

அ. கணேஷ்

அனைத்து தொடர்புகளுக்கும்

தளம்,

c/o. சிக்ஸ்த்சென்ஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்,
10/2 (8/2) போலீஸ் குவார்டர்ஸ் ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.

தொ. பே. 044 - 2434 2771

(தியாகராய நகர் பேருந்துநிலையத்திற்கும்
காவல் நிலையத்திற்கும் இடைப்பட்ட சாலை)

மொபைல்: 94452 81820

மின்னஞ்சல்: thalam.base@gmail.com

முகநூல்: www.facebook.com/thalambase

இணையம்: www.pratilipi.com/thalam

படைப்புகளை யூனிகோட்டில்

அனுப்புதல் வேண்டும்.

உரிய படங்களை இணைக்கலாம்.

தனி இதழ் ரூ. 70/- + ரூ. 15/- (அஞ்சல்
செலவு) ஆண்டுக்கு ரூ.340/-

(ரூ.280/- + ரூ.60/-)

'தளம்' எழுச்சிக்கான ஊக்கத்தொகை
மற்றும் இதழ் கட்டணங்களை,

THALAM என்ற பெயரில், இந்தியன் வங்கி,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக
வளாகக் கிளை, சைதாப்பேட்டை.

சென்னை-15 CURRENT A/C NO:

6087653615க்கு செலுத்தலாம் அல்லது

காசோலை முதலானவற்றை

'தளம்' முகவரிக்கு அனுப்பலாம்.

வலை வங்கி செலுத்த. எண்:

IFSC - IDIB00TI46, MICR - 600019228

தளம் இதழை வெளியாகும்

படைப்புகளின் உரிமை, படைப்புகளின்

கருத்துக்களின் பொறுப்பு அனைத்தும்

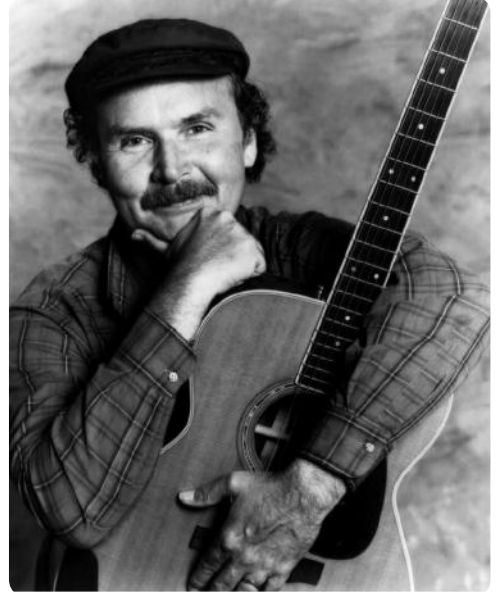
அவ்வவற்றின் படைப்பாளிகளுக்கே

உரித்தானதாகும். மறுவெளியீடு செய்ய

விழைவோர் உரிய படைப்பாளிகளிடம்

அனுமதி பெறக்கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக் கொண்டாய்?

- அமெரிக்கக் கவிஞர் டாம் பாக்ஸ்டன்
தமிழில் : பொன்.தனசேகரன்
pondhanasekaran@yahoo.com

இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக்கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!
இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக்கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!

வாஷிங்டன் எப்போதும் பொய் சொன்னதே கிடையாது என்று நான் கற்றுக் கொண்டேன்.
போர்வீரர்கள் அபூர்வமாகத்தான் செத்துப் போவார்கள் என்று கற்றுக் கொண்டேன்.
ஒவ்வொருவரும் சுதந்திரமாக இருக்கிறார்கள் என்று கற்றுக் கொண்டேன்.
இதைத்தான் ஆசிரியர் என்னிடம் சொன்னார்.
இதைத்தான் இன்று பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.
இதைத்தான் இன்று பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.

இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக்கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!
இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக்கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!

போலீஸ்காரர்கள் எனது நண்பர்கள் என்று நான் கற்றுக் கொண்டேன்.
 நீதிக்கு எப்போதும் முடிவு கிடையாது என்று நான் கற்றுக் கொண்டேன்.
 நாம் சில நேரங்களில் தவறு செய்தாலும்,
 தங்களது குற்றங்களுக்காக கொலைகாரர்கள் இறந்துபோவார்கள்
 என்பதை நான் கற்றுக்கொண்டேன்.
 இதைத்தான் இன்று பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.
 இதைத்தான் பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.

இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக்கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!
 இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக்கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!

அரசு வலிமையாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் கற்றுக்கொண்டேன்.
 அது செய்வது எப்போதும் சரிதான், தவறு கிடையாது
 நமது தலைவர்கள் மேன்மையான மனிதர்கள்
 எனவே அவர்களை மீண்டும் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்.
 இதைத்தான் இன்று பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.
 இதைத்தான் பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.

இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக்கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!
 இன்று பள்ளியில் நீ என்ன கற்றுக் கொண்டாய், என் செல்லக்குட்டி!

போர் அவ்வளவு மோசமானது அல்ல என்று நான் கற்றுக்கொண்டேன்.
 நாம் ஈடுபட்ட பெரும் போர்கள் பற்றிக் கற்றுக்கொண்டேன்.
 ஜெர்மனியிலும் பிரான்சிலும் நாம் போரிட்டிருக்கிறோம்.
 ஏதாவது நாளில் எனக்கும் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.
 இதைத்தான் இன்று பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.
 இதைத்தான் பள்ளியில் கற்றுக்கொண்டேன்.

மனித விடுதலைக்கான கல்வியைத் தேடி

● செ. ரவீந்திரன்
raveendran_c@hotmail.com

ஆதியில் சிக்கிமுக்கிக் கல்லை வீசித் தீயை உண்டாக்கிய ஆதிமனிதனின் பெயர் தெரியா விட்டாலும் அவனே முதல் விஞ்ஞானி எனச் சொல்லலாமா? அதைப் போலவே தான் கண்ட வாழ்வியற் தத்துவத்தைப் பிறருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க முனைந்த சாக்ரட்டீஸைக் கிரேக்கச் சமூகத்தின் முதன்முதல் குரு எனச் சொல்வது வரலாறு. தான் உணர்ந்த ஒன்றை, தேடிக் கண்டடைந்த வரலாற்றை, அறிவைப் பிறருக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த முறைமையைக் கற்பித்தலைக் கல்வியின் தொடக்கப் புள்ளியாகக் கொள்ளலாமா? ஆனாலும் கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள், கவிஞர்கள் தங்குமிடமாக அகாதெமி என்னும் பொருள்படும் அமைப்பு ஒன்று கல்விக்கான களமாக, கலந்துரையாடலுக்கான கூடமாக இருந்தது என்பது கிரேக்க வரலாற்றில் அறியப்படும் ஒன்று.

பண்டைத் தமிழகத்திலும் புலவர்கள் கூடும் மன்றம் மற்றும் அரசவையில் புலவர் கூட்டம் இருந்தது என்பதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. அதில் மாங்குடி மருதன் தலைவனாக அமர்ந்திருந்தார் என்பதற்கான குறிப்பும் உண்டு. ஆனால், கற்றலுக்கான நிறுவனமாகப் பள்ளி என்னும் அமைப்பு பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் உண்டா என்பது கேள்வியே.

ஆனாலும், கவிஞர்கள், நாடகாசிரியர்களின் படைப்புகள் சேகரிக்கப்பட்டு அவை நூலகங்களில் பாதுகாக்கப்பட்ட வரலாறும் உண்டு. அப்படி அலெக்சாண்டிரியா நகரில் உருவாக்கப்பெற்ற நூலகம் ஒன்று எரிக்கப்பட்டது ஒரு கொடுமை. அதன் தொடர்ச்சியே இன்று யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டது வரை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு நூலகத்தை எரித்துவிட்டால் ஓர் இனத்தின் ஒட்டுமொத்த அறிவுத் தேடலை

அழித்துவிடலாம் என நினைக்கும் எதேச் சாதிகாரத்தின் பைத்தியக்காரத்தனமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இன்று யாழ் நூலகம் புத்துயிர்ப்போடு இயங்கத் தொடங்கியுள்ளது.

கற்றல் என்பது ஆதியில் தனிமனிதனின் தேடலாக இருந்தது. ஆதியாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஆதியில் வார்த்தை இருந்தது என்பதே மொழியின் தோற்றம் பற்றியதாக உள்ளது. வார்த்தை என்பதனைச் சொல் எனக் கொண்டால் அது பொருள், தொடர் என்னும் இருநிலைப்பாட்டில் தோற்றம் கொள்ளும் என்பது தொல்காப்பியம். சொல்லின் மூலம் வெளிப்படும் பொருண்மையின் தோற்றம் கணக்கிடலங்கா. இதுவும் தொல்காப்பியம் சொல்லே மனித இருப்புக்கான, உறவுநிலை களுக்கான தொடரியாக, அடையாளமாக இருக்கிறது. இந்தச் சொல் மனிதனின் சிந்தனை மண்டலத்தில் பகுதியாக இருக்கும் வரை அவனுக்கான நிர்வாணம் முக்தியில்லை. புத்தனின் நிர்வாண நிலையும் இதுவே. சொல்லற நினைக்கின்ற மனம் தா சம்மா இருப்பதே சுகம் என அருணகிரியார் வேண்டுகலும் இதுவே. ஆனால் நம்மவர்கள் அருணகிரியாருக்கு ஒருபடி மேலே சொன்ன சம்மா இருப்பதே சுகம். அதைவிடக் கொஞ்சம் சொறிந்து கொண்டே இருப்பது சுகம் என வேண்டிக் கொள்கின்றனர்.

அறிவின் தேடலாகவே கல்வி எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும். அதுபடிப்பின் மூலம் தொடர வேண்டும். பரப்பு என்பது தனிமனிதனின் தேடலாக, அறிவின் பாற்பட்டதாக ஆதியில் இருந்தது. தனிமயக் கல்வி (Individualised is Education) என்பதன் தொடர்ச்சியே கல்வி நிறுவனங்களின் (Institutionalised Education) தொடக்கமாக முதலில் குருசிஷ்யபரம்பரையைக் கொள்ளவேண்டும். இது பெரும்பாலும் சமய நெறியோடு இறைவழிபாட்டோடு ஒட்டுறவு

கொண்டதாகக் கடவுள் பூசாரி பக்தன் எனப் படிமுறை நிலையில் பூசாரியே பீடாதிபதிகளாக மடாதிபதிகளாக இறைக் கல்வியின் போதகர்களாக உருமாற்றம் கொள்கின்றனர் சமூகப் பெயரில் (Public Sphere) உருக்கொண்டுள்ள தனிமனிதக் கல்வியானது அரசவைக் காலத்தே (Palace Sphere) நிறுவனமாகத் தொடங்கியது. இதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் ஏராளம். மதுராபுரித் தமிழ்ச் சங்கம் வைத்து மகாபாரதம் தமிழ்ப் படுத்தும் பாண்டியன் மன்னன் ஒருவனைப் பற்றிய ஆறாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று உண்டு.

வரலாற்றுக் காலந்தொடங்கி இந்தியாவின் சிறப்பாகத் தமிழகமெங்கும் கல்வியானது நிறுவனமாகச் செயல்படுவதற்கான சூழல் உருவாகியுள்ளது. கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் நாளந்தாவில் புத்தமதத்தினரால் உருவாக்கிய நாளந்தா பல்கலைக்கழகம் அதற்கொரு சான்று. மீளவும் நாளந்தா பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப் பட்டு இயங்கி வருகிறது.

மேனாட்டாரின் வருகையை ஒட்டிக் கல்லூரிகள், பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டப்பெற்றன. ஆங்கிலேயர்களால் பம்பாய், கல்கத்தா, சென்னை முதலான மாநிலத் தலைநகரங்களில் ராஜதானிக் கல்லூரி/மாநிலக் கல்லூரி (Presidency College) உருவாக்கப்பெற்று நூற்றாண்டு விழாவும் கொண்டாடப் பெற்றது வரலாறு. மிஷனரியர்களால் கல்வி நிலையங்கள்/ பள்ளிக் கூடங்கள் உருவாக்கப்பெற்றன. தரங்கம் பாடியில் அச்சுக்கூடம் ஒன்று உருவாக்கப் பெற்று நூல்கள் அச்சிடப் பெற்றன. ஒட்டு மொத்தத்தில் இந்தியா முழுவதும் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியின் கீழ் வந்த பொழுது கல்வி நிறுவனங்களும் அவர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் வந்தன. அதுவரை இக்கல்வி நிறுவனங்களின் பயிற்றுமுறை மாற்றப்பட்டுப் புதியதொரு பயிற்றுமுறை, பாடத்திட்டங்கள் உருவாக்கப்பெற்றன. அவற்றின் முதல்கட்ட வெளிப்பாடே 1835ஆம் ஆண்டு டி.பி. மெக்காலேவின் (T.B. Macanley Minutes of English Education Act 1835) ஆங்கில அரசின் கல்விச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் ஊழியம் புரிவதற்காக மொழி அளவில் ஆங்கிலம் கற்றவர்களாகவும் உள்ளத்தளவில் வெள்ளையர்களுக்கு அடிபணிந்து ஊழியம் புரியும் அடிமைகளாகவும்,

ஆங்கில அரசுக்குத் துணைபோவதற்காக ஆங்கிலக் கல்வி இந்தியருக்கு வழங்கப்பட்டது. இதனை அடிமைக் கல்விச் சட்டம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இந்த அடிமைக் கல்விச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பெற்ற பாடத்திட்டங்கள் அவற்றின் மூலம் பெறப்படும் இளங்கலை, முதுகலை, இளமுனைவர், முனைவர் என்னும் பட்டங்கள் பெயரளவில் பட்டங்களே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இன்று படித்துப் பட்டங்கள் பெறுவது என்ற நிலைமாறி, வாங்குவது என்னும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம். நாடு சுதந்திரமடைந்து 1956இல் மொழிவாரி மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டு ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கான கல்வித் துறைகள் உருவாக்கப்பட்ட பொழுதும் அதே நிலைதான். NET, NEET எனத் தேர்வுகள் அவற்றின் நடைமுறைச் செயல்பாடுகளின் குன்றுபடிகள், உயிரிழப்புகள் என நடந்தேறிய அவலங்கள் எண்ணிலடங்கா. இவற்றுக்கு யார் பொறுப்பு? மத்திய, மாநிலக் கல்வித் துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் இயங்கும் கல்வித் துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் இயங்கும் கல்வித் துறை நிறுவனங்களின் ஆட்சிக்குழு உருவாக்கிய, நடைமுறைப்படுத்தவுள்ள Educational Policy கல்வியின் வன்முறையா? அல்லது மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறை அமைச்சகத்தைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழக நிதிநல்கை மானியக் குழுவினரால் ஆண்டுதோறும் மேற்கொள்ளும் கல்வி நிறுவனங்களின் தர மேம்பாட்டுக் குழுவின் வரன்முறைகளை, சட்டத்திட்டங்களுக்குப் பின்னுள்ள உலகமயமாதலின் அரசியலா?. இதன் ஒரு அங்கமே கல்வியைப் பொதுமைப்படுத்த வேண்டுமே என்பதற்கு மேலாக மனிதக் கல்வியைத் தனித்துவமிக்கதாக ஆக்க வேண்டும் என்பதல்ல. இதன் விளைவு இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்கள் பட்டதாரிகளை உருவாக்கும் இயந்திரங்களாக இன்று மாறி விட்டன.

நல்ல வேளையாகச் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் '65ஆம் ஆண்டு இளங்கலைப் படிப்பை முடித்துவிட்டு, மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் முதுகலைப் பட்டப் பயிற்சிக்குச் சென்றபோது எனக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்த ஆசிரியப் பெருமக்களை இங்கு நினைவில் கொள்வதில் தவறில்லை என நினைக்கிறேன். தியாகராசர் கல்லூரி முதல்வராக இருந்த

பேராசிரியர் அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார், ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை, பாலுசாமி இவர்கள் ஒருபுறம், இன்னொருபுறம் மதுரை தல்லாகுளம் பகுதியில் இருந்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மதுரை மையத்தில் பணிபுரிந்த பேராசிரியர்கள் துரை அரங்கனார்,

இம்மையமே மதுரைப் பல்கலைக்கழகமாக உருவாக்கம் பெற்றபொழுது முதல் துணை வேந்தராகப் பதவியேற்ற பேராசிரியர் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரம், அ.ச.ஞானசம்பந்தம், மு. சண்முகம்பிள்ளை. இப்பேராசிரியர்களின் கீழ்த் தமிழ்மொழி இலக்கியம் இலக்கணம்

ஓவியம்: ஜே.கே.

மொழியியல் கற்றதைப் பெரும்வேறாக இன்றளவும் நினைக்கிறேன்.

கற்றலும் கற்பித்தலும் இருவேறு செயல்பாடுகளாக இருந்தாலும் உண்மையில் அவை ஒன்றே. மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராக இருந்தாலும் தமிழ்த்துறையில் தொடங்கப்பெற்ற மொழியியல் இரண்டு ஆண்டு முதுகலைச் சான்றிதழ் மாணவர்களுக்குத் தொடரியல் மற்றும் பொருளியல் (Syntax and Semantics) பாடத்தை வாரத்தில் புதன் கிழமை தோறும் மாலை 5.30 - 7.30 இரண்டு மணிநேரம் தொடர்ந்து வகுப்புகள் எடுப்பார் தெ.பொ.மீ. முதல்நாள் வகுப்பிற்கு வந்து மேஜையின் முன்விளிம்பில் அமர்ந்தபடி, என்னிடம் நோம் சோம்ஸ்கியின் தொடரியல் அமைப்பு (syntactic Structure) நூலினை நூலகத்திலிருந்து எடுத்து வரச் சொன்னார். நானும் அந்நூலினை நூலகத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு சென்று அவர் கையில் கொடுக்க, அதன் மையக்கருத்து எடுத்துக்காட்டுகளைக் கரும்பலகையில் எழுதிக் காட்டுதல் என இரண்டு மணிக்குள் முடித்துவிட்டு என்னிடம் நூலகத்தில் கொடுத்துவிடுமாறு தந்துவிட்டார். இப்படி ஒவ்வொரு புதன் கிழமையிலும் ஒரு மொழியியல் நூலை எங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பதோடு அந்நூலினை மதிப்பீட்டாய்வின் வழி எங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பார். இதற்கு மேலாக தெ.பொ.மீ காலத்தில் எம்.ஏ.கே. ஹாலிடே ஃபிகு ஹவுஸ்கோல்டர் என மொழிநூல் அறிஞர்களை அழைத்துச் சிறப்புச் சொற்பொழிவுகளை நடத்துவதோடு, தம் மொழி நூலறிஞர்களோடு மாணவர்கள் கலந்துரையாடுவதற்கு எனத் தனியே நேரம் ஒதுக்கித் தருவார்.

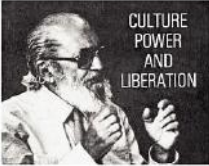
ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் உரையாசிரியர்கள் மற்றும் அடியார்க்கு நல்லார் பற்றிய என் முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வேட்டின் வழிகாட்டிகளாக இருந்த பேராசிரியர் துரை அரங்கனார், அ.ச.ஞானசம்பந்தம் இருவரையும் எந்நேரமும் சந்தித்து ஆய்வு பற்றிப் பேசுவதற்கான எந்தத் தடையும் எனக்கு இல்லை. எனக்கு மட்டுமல்ல. அன்று என்னோடு முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்டிருந்த தி.சு.நடராசன், ம.சேசையா, துரை.சீனிச்சாமி முதலானவர்களுக்கும் இந்த வாய்ப்பு உண்டு. தமிழ்த் துறையில் முதுகலைப் பட்டப்படிப்புத் தொடங்கப்பெற்ற

பொழுது ஆய்வு மாணவர்களுக்கு வகுப்புகள் எடுப்பதற்கான வாய்ப்புகள் கொடுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு பருவத்திலும் ஏதாவதொரு பாடம் ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த வகையில் தமிழ்ச் சிறுகதை, நாட்டாரியல் என இரண்டு தாள்களுக்குரிய பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. இதற்கு மேலாகப் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ துணைவேந்தராக இருந்த காலத்தில் GLCA என்னும் பெயரில் அமெரிக்காவில் இயங்கி வந்த கல்வி நிறுவனத்தோடு கொண்ட உடன்படிக்கை மூலம் வருடத்திற்குப் பதினைந்து மாணவர்களுக்குத் தமிழ், இசை மற்றும் நாட்டாரியல் சொல்லிக் கொடுக்கும் வகையில் பாடத்திட்டங்கள் உருவாக்கப்பெற்று வகுப்புகள் நடத்தப்பெற்றன. எனக்கு அமெரிக்க மாணவர்களுக்குப் பேச்சுத் தமிழ் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு என வாரத்தில் ஒருநாள் காலை 9 மணி முதல் 10 மணி வரை நேரம் ஒதுக்கப்பட்டது. இவ்வளவும் இங்குச் சொல்வதற்குக் காரணம், இன்று தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வு மாணவர்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு என வகுப்புகள் ஒதுக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக ஆய்வு நெறியாளர் எடுக்க வேண்டிய பாடங்களையே சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு ஆய்வு மாணவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப் படுகிறார்கள். இந்நேரத்தில் ஆய்வு நெறியாளர்களோ வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபடுகிறார்கள். ஒருவகையில் சொன்னால் இன்று பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரிய பெருமக்கள் பலருக்குக் கற்றலும் கற்பித்தலும் கிடையா. ஒருசில விதிவிலக்குகள் உண்டு. ஏனெனில் இன்று பல்கலைக்கழகங்களில் பணி என்பது மதிப்பீட்டுத் தேர்வின் அடிப்படையில் ஒருவருக்குக் கிடைப்பதில்லை; 'இடைத்தரகர்களால்' வாங்கிக் கொடுக்கப்படும் ஒன்று என்னும் சீர்கேட்டு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது.

இன்று கல்விப்புலங்களில் சாதி ஓரங்கட்டப் பட்டு இடைத்தரகர்கள் மூலம் பணம் கொடுப்பதன் மூலம் கற்பித்தலுக்கான பணி நியமனங்கள் நடைபெற்று வருவது வழமையான ஒன்றாகிவிட்டது. ஆனால் அன்று சாதிய அடையாளமே முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ள சூழலில் தமிழகத்தில் வேலைவாய்ப்புகள் இல்லா நிலையில் முதலில் எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில்

தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த தயான்சிங் கல்லூரி, அதன் பின்னர் 85ஆம் ஆண்டிலிருந்து தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்துத் தற்கால இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கிய ஆய்வுத் துறையின் தமிழ்த் துறையில் சேர்ந்து, இறுதியில் பதினோரு மொழிகளின் துறைகள் கொண்ட தற்கால இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கியத் துறையின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து பணி ஓய்வு பெற்றேன். அதன்பின்னர் புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மின்னணு ஊடகவியல் மற்றும் இதழியல் துறைகளிலும் நிகழ்கலைத் துறைகளில் வகுப்புகள் எடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வருகிறேன். தில்லியில் இருந்தபொழுது தமிழ்மொழி இலக்கியம் மற்றும் ஒப்பிலக்கியம் எனக் கற்றலும் கற்பித்தலும் கொண்ட எனக்கு புதுவை வந்தபொழுது ஊடகத்துறை, நிகழ்கலைத்துறை என என தேடல் விரிவடையத் தொடங்கியது. இந்நேரம் பாவ்லோ ஃப்ரேயரி என்னும்

THE POLITICS OF EDUCATION

PAULO FREIRE

INTRODUCTION BY HENRY A. GORE
TRANSLATED BY BRUNO BELLER

பிரேசில் நாட்டில் இருந்து நாடு கடத்தப் பெற்று ஃப்ரான்ஸில் வாழ்ந்த வந்த கல்வியாளரின் இரண்டு நூல்கள் படிக்கக் கிடைத்தன. அவற்றுள் ஒன்று ஒடுக்கப்பட்டோர் கல்வி; மற்றொன்று பண்பாட்டுப் புரட்சியை நோக்கி (Towards Cultural Revolution). இவ்விரண்டு நூல்களில் ஒடுக்கப்பட்டோர்களின் கல்வி என்னும் நூலில் அகஸ்டோ போவலின் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் அரங்கம் உருவாக்கத்துக் கான உந்துசக்தியாக இருந்தது என்பது அரங்க வியலாளர்கள் அறிந்த ஒன்று. இந்த நிலையில் வருத்தப்பட வேண்டிய ஒன்று. பாவ்லோ ஃப்ரேயரின் ஒடுக்கப்பட்டோர் கல்வி இன்னும் நேரடி மொழிபெயர்ப்பில் நம்மிடையே வரவில்லை. விமர்சன விழிப்புணர்வுக்கான கல்வி என்னும் தலைப்பில் வி.கே.பாலகிருஷ்ணனால் மலையாளத்திலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு ஏசியன் புக்ஸ் அமைப்பு 1999இல் வெளியிட்டுள்ளது. நம்முடைய கல்வியாளர்கள் பலர் ஊடகங்கள் வழியாகத் தங்கள் கருத்துகளை, எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித் தாலும், மனித விடுதலைக்கான கல்வி பற்றி அவர்களுக்கு அக்கறையில்லை.

ஒட்டுமொத்தத்தில் உலகமயமாதல் என்னும் பெயரில் கும்பல் மயமாக்குவதற்கு எதிரான ஒரு கருவியாக, உயிரற்ற கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தாமல், பிற கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல், மேற்கொள்ளத் தூண்டும் திணிப்புக் கல்விக்கு எதிராக மாணவர்களைப் போராளிகளாக உருமாற்று வதற்கான கருவியாக ஆயுதமாக நம்முடைய கல்வி அமைய வேண்டும். இதற்கு மேலாக ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னது போன்று, நம்முடைய பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள பேராசிரியர்கள் பலருக்கு என்ன சொல்லிக் கொடுப்பது என்பது தெரியுமே தவிர எப்படிச் சொல்லிக் கொடுப்பது என்பது தெரிவதில்லை. இதன் விளைவு பட்டப்படிப்புக்காக மாணவர்கள் மனப்பாடம் செய்து அப்படியே விடைத்தாள்களில் கொட்டுவதைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. அப்படியே ஆராய்ச்சி என்று வந்து விட்டாலே, பெர்னாட்ஷா சொன்னது போன்று, ஆராய்ச்சி என்பது உண்மையில் வெட்டி ஒட்டும் வேலையே. போதாக்குறைக்கு வலைதளங்கள் வேறு. ஆய்வு மாணவர்கள் மட்டுமின்றிப் பேராசிரியர்கள், துறைத் தலைவர்கள், துணைவேந்தர்கள் வரை மேற்கொள்ளப் பெறும் ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல ஆய்வுத் திருட்டுக்களே. அன்று க.நா.சு. திருட்டு மாம்பழம் தித்திக்காதா? எனப் பகடியாகக் கேட்டது இன்று ஆய்வுப் புலங்களில் யதார்த்தமாகிவிட்டது.

இன்று இந்தியாவின் மத்திய அரசின் பல்கலைக்கழக நிதிமான்யக் குழுவின் கீழ் ஒட்டுமொத்தத்தில் மத்திய மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்கள் மட்டுமல்ல, தனியார் பல்கலைக்கழகங்கள், கல்விக்கழகங்கள் எல்லாம் இக்குழுவின் கல்விச் சட்டத்திட்டங்களுக்கு உட்பட்டே செயல்பட வேண்டும் என்றிருந்தாலும் அவ்வாறு நடைபெறுவ தில்லை என்பதே யதார்த்தம். இன்று இந்தியாவின் பெரும் முதலாளிகள் தொழிற் சாலைகள் நடத்துவதைக் காட்டிலும், கல்வி நிறுவனங்களை, பல்கலைக் கழகங்களை நடத்துவது லாபகரமானது மட்டுமல்ல. தொழிலாளர் பிரச்சினை, வேலைநிறுத்தம் எனப் பிரச்சினைகள் ஒன்றுமில்லை என இறங்கியதால், இன்று இந்தியாவில் நூற்றுக்கணக்கான பல்கலைக் கழகங்கள், பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் அனுமதி

பெறாமலேயே இயங்கி வருகின்றன. இந்த நேரத்தில்தான் மனித விடுதலையை, சாதி சமயம் கடந்து மனிதனாக விளங்கும் வாழ்நெறியினைப் பயிற்றுவிக்கும் ஒரு கல்வியின் கோட்பாடுகளும் அவற்றின் வழி நடத்திச் செல்வதற்கான அடிப்படை அமைப்புகளை உருவாக்குவதே இன்று நமக்கான பொறுப்பு. இதுவே பாவ்லோ ஃப்ரேயரின் எதிர்பார்ப்பும்கூட.

இதன் முன்னோட்டமாக 1564ஆம் ஆண்டில் சவிட்சர்லாந்தில் பாஸல் நகரத்தில் பேசியதைக் கொள்ள வேண்டும். 'கல்வி தொடர்பாக விசித்திரமான இரண்டு கருத்துகள் எப்போதுமே தொக்கி நிற்கின்றன. ஒருபுறம் சரியான கல்வி அமைப்பை நிலைநாட்டச் சமூகச் சூழலில் மாற்றம் தேவை என்பது. மறுபுறம் சமூகச் சூழலில் மாற்றம் நிகழ்வதற்கே கல்வி அமைப்பு அவசியம்... கல்விக்கு அரசு செலவழிக்க வேண்டியிருப்பதால் இலவசக் கல்வி என்பது வீண் என்கிறார்கள் முதலாளித்துவவாதிகள். அவர்கள் கல்லூரி அளவிலும் கல்வி இலவசமாக வழங்கப்படுவதை ஆதரிப்பதில்லை. ஆனால் யாராவது செலவழித்துத்தானே ஆகவேண்டும். அதற்காக ஏழைகளைச் செலவழிக்கச் சொல்லக் கூடாது. அதை வழங்குவது அரசின் கடமை' (அக்னிக்ஞ்சு : 3 தொகுப்பு ம. சசித்ரா, தி இந்தி மே 8.2018).

கல்வி அமைப்பானது தன்னைச் சமூகச் சூழலுக்கேற்ப மாற்றிக் கொள்ளும் என்பது நடைமுறை யதார்த்தம். இன்றைய முதலாளித்துவச் சமூக அமைப்பின் ஓர் அங்கமாக கல்வி அமைப்பும் தன்னை உருமாற்றிக் கொண்டுள்ளது. நம்முடைய கல்வி நிறுவனங்கள் மாணவர்களைப் பெயரளவுக்குப் பத்துறை இணைவுக் கோட்பாட்டு முறைமையில் வல்லுநர்களாக உருமாற்றம் செய்கிற வித்தையை மேற்கொண்டுள்ளன. இன்னும் ஒரு சிலரை Field of Specialization என்னும் பெயரில் கல்விப் புகட்டில் பட்டதாரிகளாக உருமாற்றி அவருக்குப் பிறகுறைப் பற்றிய அறிவு, கருத்துக் கூறல் முதலான எத்தகுதியும் இன்றிப் படித்த முட்டாள்களாக (Educated Illiterates) உருவாக்கி வருகின்றனர். இவற்றுக்கான எதிர்வினையை உருவாக்க என்ன வழி?

மார்க்ஸ் முதல் பாவ்லோ ஃப்ரேயரின் கல்வி அமைப்பில் மாற்றம் குறித்த சிந்தனை

யாளர்களின், செயற்பாட்டாளர்களால் உந்துதல் பெற்ற இந்தியாவின் குறிப்பாகத் தமிழகத்தின் கல்லூரிகளும் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றலிலும் கற்பித்தலிலும் ஈடுபாடு கொண்ட ஒரு சிலரால் இன்று தமிழகக் கல்விப் புலங்களில் மாற்றம் கண்டுள்ளது. என்னளவில் கல்வி அமைப்பில் மாற்றம் என்பது மொழிவழிக் கல்வியின் மூலம் தொடங்க வேண்டும். அப்படிச் சொல்வதனால் எல்லாம் பாடங்களையும் தாய்மொழிவழித் தமிழ்மொழியில் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதல்ல. தமிழைப் பல நிலைகளில் பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில், பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதே.

1962 - 1965 வரை சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் இளங்கலைப் பட்டப் படிப்பில் தமிழ் இலக்கியத்தைச் சிறப்புப் பாடமாக எடுத்திருந்தேன். அப்பொழுதுள்ள இளங்கலைப் பாடத்திட்டத்தில் பகுதி ஒன்று தமிழ் (3 தாள்கள்) பகுதி இரண்டு ஆங்கிலம் (3 தாள்கள்) பகுதி 3 தமிழ் இலக்கியம் இரண்டு பிரிவுகள் முதல் பிரிவில் நிலைமை தமிழ் இலக்கியம் (3 தாள்கள்) இரண்டாம் நிலைமை (12 தாள்கள்) அவற்றுள் ஒன்று தமிழ்மொழி வரலாறு மற்றொன்று தமிழக வரலாறும் பண்பாடும். இதற்கு மேலாகத் துணைப்பாடம் (2 தாள்கள்) அவற்றுள் ஒன்று பௌதீகம் மற்றொன்று விலங்கியல். இவ்விரு தாள்களும் அறிமுக நிலையிலே கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. இளங்கலை மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞானம் அறிமுக நிலையில் கற்பிக்கப்பட்டு வந்ததைப் போலவே பி.எஸ்ஸி மாணவர்களுக்குப் பொருளாதிகாரம், அரசியல் என அறிமுக நிலையில் 2 தாள்கள் உண்டு. இன்று இளங்கலைப் பட்டப் படிப்பிற்கான பாடத்திட்டத்தில் இரண்டாம் நிலைப் பாடங்கள் மற்றும் துணைப்பாடங்கள் நீக்கப்பட்டுள்ளன. இது கல்வித் தரத்தின் வளர்ச்சியா?

தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தில் 33 ஆண்டு காலத்தில் முதல் பதினாறு ஆண்டுகள் தயாள்கிங் கல்லூரியில் இளங்கலைப் பட்டப் படிப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ்ச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பணியில் இருந்தேன். 85இல் தில்லிப் பல்கலைக் கழகத்தின் தற்கால இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கிய ஆய்வுத் துறையில் இணைப் பேராசிரியராக இணைந்தேன். தயாள்கிங் கல்லூரியில் பணிபுரிந்த காலத்திலே

இந்திய மொழிகள் துறையின் தமிழ்ப் பிரிவில் மொழியியல் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தேன். எண்பதுகளின் நடுவில் தமிழ் இளங்கலைப் பட்டப்படிப்பிற்கு மாணவர் களுக்குமான பாடத்திட்டக் குழுவில் உறுப்பினராக இருந்தேன். அப்போது மொரிசியஸ் நாட்டுக் கல்வித் துறையோடு தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு ஓர் கல்வி மேம்பாட்டுக்கான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவு தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தில் அஞ்சல்வழித் துறைக் கல்வியின் மூலம் மொரிசியஸ் நாட்டில் வசிக்கும் தமிழ் மாணவர்களின் இளங்கலைப் பட்டப் படிப்பின் ஒரு பாடமாகத் தமிழ் வைக்கப்பட்டது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு தாள் என மூன்று தாள்கள் தமிழ்ப் பாடம் பற்றியவை. அம்மாணவர் களுக்குத் தொல்காப்பியம் நன்னூல் முதலான இலக்கண நூல்களிலிருந்து தமிழ் இலக்கணக் கூறுகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் வகையில் உருவாக்கப்படும் பாடத்திட்டத்தின் பொருத்த மின்மை குறித்து அவர்களுக்கான இலக்கணம் ஒன்று உருவாக்கும் தேவை ஏற்பட்டது. அதற்காக உருவாக்கப்பட்டதே செயல்முறைத் தமிழ் இலக்கணம் என்னும் ஒரு பாடநூல்.

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் மாணவனாக இருந்தபொழுது துணைவேந்தர் தெ.பொ.மீ. அழைப்பின் பேரில் வந்த எம்.ஏ.கே. ஹாலிடேயின் சொற்பொழிவின் மூலம் பெற்ற ஓர் உந்துதலே என்னைத் தொடர்ந்து அவரது மொழியியல் கட்டுரைகள் நூல்களைப் படிக்கத் தூண்டியது. அவரும் அவருடைய நண்பர் ஒருவரும் இணைந்து *Functional Grammar of English Language* என்னும் நூலே என் செயல்முறைத் தமிழ் இலக்கணம் நூலின் அடிப்படை எனச் சொல்ல வேண்டும். இந்நூலின் அடிப்படையில் தில்லிப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த நான்கு கல்லூரிகளின் இளங்கலைப் பட்டயப் படிப்பு படிக்கும் தமிழ் மாணவர்களுக்குத் தமிழ்க் கற்றுக் கொடுக்கும் பேராசிரியர்களுக்கு ஈடுபாடு இல்லாத காரணத்தினால் செயல்முறைத் தமிழ் இலக்கணம் கற்றுக் கொடுக்கும் பாடத்திட்டம் தொடங்கி, ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.

இளங்கலைப் பட்டப்படிப்பில் தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொடுப்பதில் மொழியியல் அடிப்படையில் பாடத்திட்டங்கள் வகுக்கப் பட்டாலும் அவற்றைச் சொல்லிக் கொடுப்பதில் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் விருப்பம் காட்டா விட்டாலும் தில்லிப் பல்கலைக் கழகத்தின் தற்கால இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கிய ஆய்வுத் துறையில் உருவாக்கப்பெற்ற தமிழ் முதுகலைப் பட்டப் பாடத்திட்டங்கள் மிகவும் காத்திரமானவை; மாணவர்களின் தமிழ் மொழிப் படிப்பார்வத்தைத் தூண்டு வனவாக உருவாக்கப்பெற்றவை எனச் சொல்ல வேண்டும். இந்திய மொழிகள் துறையில் தமிழ் முதுகலைப் படிப்பைத் தவிர வங்காள முதுகலைப் பட்டப் படிப்பும் உண்டு. துறையின் பிறமொழிகளில் இளங்கலைப் பட்டப் படிப்புகள் படிப்பதற்கான அளவில் பாடத்திட்டங்கள் உருவாக்கப் பட்டிருந்தன. இந்தியாவில் ஜாதவ்பூர் பல்கலைக் கழகத்தில்தான் முதன்முதலாக ஒப்பிலக்கியத் துறை உருவாக்கப் பெற்று ஒப்பிலக்கியப் பட்டப் படிப்புகள் மற்றும் ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுக்கான தளம் உருவாக்கப் பட்டது. இதனைப் போலவே தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒப்பிலக்கியத்தை முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு. பின்னர் இள முனைவர், முனைவர் எனப் பட்டப் படிப்பிற்காகச் செல்லும் ஒப்பிலக்கியத்தை இந்திய மொழிகளை ஒட்டி உள்வாங்கிக் கொள்ளும்வகையில் முதுகலை ஒப்பிலக்கியப் பாடத்திட்டம் முதுகலை இந்திய ஒப்பிலக்கியம் என்னும் பெயரில் உருவாக்கப்பட்டது. ஜாதவ்பூர் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை ஒப்பிலக் கியத்தில் முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு மாணவர் களுக்கு இந்திய இலக்கியம் பற்றிய அறிமுகம் இல்லை. இதனை நீக்கும் பொருட்டே தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை இந்திய ஒப்பிலக்கியம் என்னும் தலைப்பில் பாடத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. அப்பொழுதி லிருந்து 2005 பணி ஓய்வு வரை முதுகலைத் தமிழ் இலக்கியம் மற்றும் முதுகலை இந்திய ஒப்பிலக்கியம் என்னும் இரண்டு முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு மாணவர் களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதோடு, ஆய்வு நெறியாளர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதோடு ஆய்வு நெறியாளராகவும் இருந்தேன். இந்த அனுபவத்தை ஒட்டியே தமிழ் முதுகலைப் படிப்பிற்கான பாடத்திட்டம் வடிவமைக்கப் பட்டது.

தமிழ் முதுகலைப் பட்டப்படிப்பிற்கு நான்கு பருவங்களாகப் பருவத்துக்கு நான்கு தாள்கள் எனப் பாடத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. முதல் மூன்று பருவங்கள் முறையே தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம், இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கியம், சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கியம் எனச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டன. இத்துடன் தொல்காப்பியமும் இணைத்துச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது. நான்காம் பருவத்துக்கு முதல் மூன்று தாள்களுடன் முதுகலைப் பட்டப்படிப்பிற்கான ஆய்வேடு உருவாக்கமும் ஒரு தாளாக இணைக்கப்பட்டது. இதில் ஆய்வு நெறிமுறைகளுக்கு 30 மதிப்பெண்களும் ஆய்வேட்டிற்கு 70 மதிப்பெண்களும் ஒதுக்கப் பட்டன. முதல் மூன்று தாள்களுக்கு என விருப்பப் பாடங்கள் உண்டு. அவை வருமாறு: 1. இலக்கியக் கொள்கைகளும் இலக்கிய வகைமைகளும் (*Literary Theory and Literary Genres*) 2. ஒப்பிலக்கியம், 3. இலக்கியமும் பிற கலைகளும் (*Literature and Allied Arts*) 4. தமிழ் இலக்கியமும் மேற்கத்திய இலக்கியத் தாக்கமும் (*Tamil Literature and Western Influences*) வரவேற்புக் கோட்பாடு (*Reflection Theory*), 5. இலக்கியத்தில் வகைமைகளும் இயக்கங்களும் (*Trends and Movements in Literature*) 6. மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்கள் 7. இலங்களும் இலக்கியங்களும் 8. விமர்சனக் கலை. இவ்வெட்டு விருப்பப் பாடங்களுள் மாணவர்கள் மூன்றினைத் தேர்வு செய்யலாம். குறைந்தபட்சம் மூன்று மாணவர்களாவது ஒரு பாடத்தினை எடுப்பதற்கு விருப்பத்தினைப் பதிவு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு உருவாக்கப் பெற்ற பாடத்திட்டத்தின்படியே தமிழ் முதுகலைப் பட்டப் படிப்பிற்கான பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன.

கற்றலும் கற்பித்தலுக்குமான களமாகத் தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தின் தற்கால இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கிய ஆய்வுத் துறையில் பணிபுரிந்த பேராசிரியர்களைச் சொல்ல வேண்டும். வங்காளமொழித் துறையில் ஆர்.கே.தாஸ்குப்தா, சிசிர்குமார்தாஸ், அசாமிய மொழிப் பிரிவில் ஞானபீட விருது பெற்ற இந்திரா கோஸ்வாமி. பஞ்சாபித் துறையில் சரஸ்வதி சம்மான் சாகித்திய அகாதெமி விருதுகள் பெற்ற ஹர்பஜன்சிங், தமிழ்த்துறையில் சாகித்திய அகாதெமி, சரஸ்வதி சம்மான் விருதுகள் பெற்ற இந்திரா

பார்த்தசாரதி எனப் பலர் இத்துறையில் பணியாற்றினர். ஆண்டுக்கு ஒவ்வொரு வாரமும் செவ்வாய், வியாழன் என இரு கிழமைகளிலும் கருத்தரங்குகள் நடைபெறுவது வழமையான ஒன்று. செவ்வாய்க்கிழமை கருத்தரங்கில் இந்திய நாவல்கள், நாடகங்கள், கவிதைகள் எனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற தலைப்புகளில் ஒவ்வொரு மொழியைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் கட்டுரை வாசிப்பர். வியாழக் கிழமை துறையில் பணியாற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான தலைப்பில் கட்டுரை வாசிக்கலாம். இதற்கு மேலாகத் துறையின் சார்பாக நடத்தப்பெறும் தேசியக் கருத்தரங்குகள், அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகள், சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் எனப் பல. இவை அனைத்திலும் மாணவர்கள் கட்டாயம் பங்குபெற வேண்டும். 'களை கட்டும் கலைப் படிப்புகள்' என்னும் தலைப்பில் த இந்து நாளிதழில் வெற்றிக்கொடி என்னும் பகுதியில் (மே.22, 2018) 'இளங்கலை முடித்தவர்கள் முதுகலையை டெல்லிப் பல்கலைக்கழகம் டெல்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம் போன்ற செறிவான பாடத் திட்டம் கொண்ட சர்வதேசத் தரத்திலான கல்வி நிறுவனங்களில் கற்றுத் தங்கள் தகுதியை உயர்த்திக் கொள்ளலாம்' எனக் கோவை அரசுக் கல்லூரியின் அரசியல் அறிவியல் துறைத் தலைவர் பி.கனகராஜ் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்கு மேலாக, ஜோசப் ஸ்டிக்கர், கிறிஸ்டோபர் ஜோரிஸ், ஹெலன் சிக்குஸ், காயத்ரி ஸ்டீவாக், ஹென்றி ரிமாக், டெரிடா எனப் பல ஆளுமைகளின் சொற்பொழிவினை ஆண்டுதோறும் தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலை மற்றும் அறிவியல் துறைகளில் கேட்கலாம்; அவர்களோடு கலந்து உரையாடலாம்.

2005இல் தில்லிப் பல்கலைக்கழகப் பணி ஓய்வுபெறும்வரை ஒரு ஐந்து ஆண்டுகள் தமிழ்மொழி, இந்திய இலக்கிய ஒப்பிலக்கியம் இவ்விரண்டு துறைகளில் முனைவர் பட்டப் படிப்பு மேற்கொள்ளும் மாணவர்களுக்கு ஆய்வுநெறியாளராக மட்டுமின்றி ஆய்வு நெறிமுறைகளைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரிய ராகவும் பணியாற்றினேன். இதற்காகத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்துள்ள ஆய்வுநெறிமுறைகள் பற்றிய நூல்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். ஆய்வுநெறிமுறை வகுப்புகள்

பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலே நடைபெறும். என் கீழ் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் ஆய்வு மாணவர்களை மூன்று ஆண்டுகளுக்குமேல் ஆய்வினைத் தொடர நான் எப்பொழுதும் அனுமதிப்பதில்லை. இரண்டு ஆண்டுகள் முடித்தவுடனே ஆய்வேட்டினை எழுதுவதற்கு மாணவர்களை வற்புறுத்தத் தொடங்குவேன். ஒட்டுமொத்தத்தில் என் கீழ் ஆய்வு செய்த மாணவர்களுள் ஆறு பேர் மூன்று வருடக் காலத்துக்குள் ஆய்வேட்டினை முடித்து முனைவர்பட்டம் பெற்றுள்ளனர். ஐந்து மாணவர்கள் என் கீழ் ஆய்வு செய்வதற்குப் பதிவு செய்துவிட்டு என் காலக்கெடுபிடியால் ஆய்வினை முடிக்காமல் சென்றுவிட்டனர். தில்லியில் மட்டுமல்ல. தமிழகத்தில் உள்ள பல பல்கலைக்கழக மொழித்துறைகளில் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் ஒரு மாணவன் ஆய்வினை முடித்துவிட்டால் ஒரு பெரும் வியப்பே.

2008ஆம் ஆண்டிலிருந்து புதுவைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மின்னணு ஊடகவியல் மற்றும் இதழியல் துறைகளிலும் படிக்கும் மாணவர்களுக்கும் நிகழ்கலைத் துறையில் இளமுனைவர் பட்டப் படிப்பு மாணவர்களுக்கும் ஆய்வு நெறிமுறைகள் பற்றிச் சொல்லிக் கொடுக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதனை ஒட்டி ஊடகவியல் ஆய்வுகள் நாடகம் அரங்கம் எனப் பொதுவாக சிறப்பாக நிகழ்கலைப் பற்றிய ஆய்வு நெறிமுறைகள் இவற்றைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். லத்தீன் மொழியில் 'Re' என்னும் சொல்லுக்குத் திரும்பவும் அல்லது மீண்டும் (Again) எனவும், 'Cercer' என்னும் சொல்லுக்குத் தேட 'to research' எனவும் பொருள்படுவதன் அடிப்படையில் இவ்விரு சொற்களின் இணைவின் ஆங்கிலச் சொல் வடிவாக்கமே 'Research'. இது ஒருவகையில் அறியாத ஒன்று பற்றிய தகவல் தேடல் என்பதே ஆய்வு. இத்தகைய ஆய்வு தமிழியற்புலங்களில், ஊடகவியல் துறைகளில் மற்றும் நிகழ்கலைத் துறைகளில் நடைபெறுகின்றனவா என்பதே கேள்வி.

இன்று மானிடத் துறை படிப்புகள் (Humanities Studies) எல்லாம் சமூக அறிவியல் துறைக்குள் இணைக்கப் பெற்றுள்ளன. கலை இலக்கியம் எல்லாமே தொடர்பியல் துறையின் அங்கமாக உருக்கொண்டுள்ளன. இன்று பல்கலைக்கழகங்களின் எல்லாத்

துறைகளிலும் மேற்கொள்ளப்பெறும் ஆய்வுகள் எல்லாமே சமூக அறிவியல் (Social Sciences) ஆய்வாக, விஞ்ஞானரீதியாக (Scientific Approach) மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது எழுதப்படாத விதியாக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் ஆய்வுகள் எல்லாமே அறநெறிப்பட்டதோடு அணுகுமுறையில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பது உறுதிப்பட்ட காலகட்டம் இது. எனவே பல்கலைக்கழகங்களில்மேல் நிறுவப்பட்ட முனைவர்பட்ட ஆய்வுநெறிமுறைகள்வழி ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். இதற்கு மேலாக அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பெறும் ஆய்வுகள் எல்லாம் ஆய்வின் அறவொழுக்கம் பற்றியனவாக இருக்க வேண்டும். 2013 ஆம் ஆண்டு திருப்பத்தூர் தூயநெஞ்சக் கல்லூரியின் பொருளாதாரத்துறை சமூக அறிவியல் துறையின் ஆய்வுநெறிமுறைகள் என்னும் தலைப்பில் பயிற்சிப்பட்டறை ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அப்பயிற்சிப்பட்டறையில் Ethical Issues in Social Science Research என்னும் தலைப்பில் என்னால் வாசிக்கப் பெற்ற கட்டுரையின் தமிழாக்கமாக 'சமூக அறிவியல் ஆய்வில் அறவொழுக்கப் பிரச்சினைகள்' என்னும் தலைப்பில் மணற்கேணி இதழில் (20 செப் அக் 2013) வெளிவந்தது. அதிலிருந்து சில பகுதிகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுவது நல்லது என நினைக்கிறேன்.

முதலில் ஆய்வுநெறிமுறைப் பற்றிப் பேச வேண்டுமே. தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வுநெறிமுறைப் பற்றிய நூல்கள் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒருசில நூல்கள் இருப்பினும் அவை பற்றிப் பேசுவதற்கில்லை. ஆர்தர் ஆசா பெர்கரின் Media and Communication Research Methods: An Introduction Qualitative and Quantitative Approaches (7th Ed. 2011) என்னும் நூலைத் தமிழியற்புலங்களில் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் மாணவர்கள் கண்டிப்பாகப் படிக்க வேண்டும். ஆர்தர் ஆசா பெர்கர் (Arther Asa Berger) ஆய்வு என்றால் என்ன என்பதனை மிகச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஆய்வு என்பது 5 W + 1H என்னும் வரன்முறையின் விரிவே என்பர். என்ன (What), ஏன் (Why), எப்பொழுது (When), எது (Which), எங்கே (Where), மற்றும் எப்படி (How) என்பதே 5 W + 1H ஆகும். இந்த ஆறு கேள்விகளுக்கான பதில்களை, தேடல்களை முன்வைப்பதே

ஆய்வு என்பர். இன்று தமிழில் வெளியாகும் பல ஆய்வுகூறுகளில் இந்த ஆறு கேள்விகளுள் பல கேள்விகளுக்கு விடை காண்பது மிகவும் அரிதே. இந்த வாய்ப்பாட்டினையும் கடந்து ஆய்வு என்பதனைப் பிரதி (Text) என அடையாளப்படுத்துவர். பிரதியை அர்த்தப்படுத்தலின் நெறிமுறைகள் (Methods of Interpreting Text) என்னும் தலைப்பில் ஒரு பிரதியை அர்த்தப்படுத்தலுக்கான தளங்களாகப் பல்புறப் பயிற்சி முயற்சியினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஒரு பிரதி வாசிப்பானது குறியீட்டியல், ஒழுக்கவியல், மார்க்சிய, இலக்கிய, உளவியல், அழகியல், சமூகவியல், பெண்ணியம் முதலானவற்றின் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நிகழ்த்தப் பெறும். இதனைப் போலவே ஆய்வு என்பதும் மேலே சொன்ன கோட்பாட்டு நெறிமுறைக்கேற்ப நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. ஓர் ஆய்வுக்கென ஒரு ஆய்வு நெறிமுறை மட்டுமின்றி, பன்முக ஆய்வுநெறிமுறையும் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். ஆனால், எந்தவித ஆய்வுநெறி முறையின்றித் தமிழ்த் துறைகளில் மேற்கொள்ளப்பெறும் ஆய்வுகள் எல்லாம் மிகவும் மேம்போக்கான நிலையிலே மேற்கொள்ள பெறுகின்றன. இங்கு எண்ணிக்கைதான் முக்கியமே தவிர தரம் முக்கியமன்று.

இன்று சமூக அறிவியல் துறைகளின் ஆய்வுநெறிமுறைகளில் அடையாளப்படுத்தப் பெற்றுள்ள அறவொழுக்கப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பல்வேறு நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று டேவிட் பி. ரெஸ்னிக் (David B Resnik) எழுதியது “What is Ethics in Research and Why is art Important” என்னும் நூல் அதிர்ச்சியளிக்கக் கூடிய ஒன்றாக இருந்தாலும் அதுவே தமிழியற் ஆய்வுலகின் யதார்த்தத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது. டேவிட் ரெஸ்னிக் இந்நூலில் அறவொழுக்க நடத்தைகளாக (Ethical Codes) இங்கே வகைப் படுத்திக் காண வேண்டும். அவையாவன; 1. நேர்மை (Honesty) 2. கருதுபொருள் (Objectivity) 3. ஒருமைப்பாடு (Integrity) 4. கவனக்குவிப்பு (Concentration) 5. திறந்த மனநிலை (Openness) 6. அறிவாய்வு பொருண்மை மீது மதிப்பு (Respect for Intellectual Property). இவற்றின் அகராதிப் பொருளை ஒட்டி ஆய்வாளர்களே எளிதில் விரித்துப் பொருள் உணர்ந்து கொள்ளலாம். சமூகப் பொறுப்பையும் (Social Responsibility)

மேற்கொள்ள அறவொழுக்க நடத்தைகளாகச் (Codes) சொன்னவற்றையும் ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இன்றைய காலகட்டத்தின் தேவையும்கூட. எழுத்தென்பது கூட ஒருவகையில் தனிமனிதனின் தார்மீகப் பொறுப்பு என சார்த்தர் சொல்வது போன்று, உலக மெய்மை நோக்கிய தேடலான ஆய்வினையும் சமூகப்பொறுப்பாக ஆய்வாளன் கொள்ள வேண்டும் என்பதே இதன் உள்ளக் கிடக்கை. பல்கலைக்கழகங்களின் இளமுனைவர், முனைவர், முதுமுனைவர் எனப் பட்ட உற்பத்தி அளவு (Quantitative) முக்கியமே தவிர, தரம் (Qualitative) முக்கியமல்ல என்பது இன்று இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் எழுதப்படாத சட்டமாக உள்ளது. தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஆய்வகம் ஆய்வாளர் நெறியாளர் என்னும் கற்பனை வாழினத்தவர் (Imaginal Community) வாழும் இடமாகிவிட்டது. மனித விடுதலைக் கான, சமூக விழுமியங்களை, பண்பாட்டினைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கான நிறுவனமாகத் தமிழகக் கல்விப் புலங்கள் உருவாக வேண்டும் என்னும் நம்பிக்கையோடு காத்திருப்பதைத் தவிர இன்று வேறு வழியில்லை.

* * * * *

1981ஆம் ஆண்டிலிருந்து ந. முத்துசாமியின் உந்திச்சுழி நாடகத்திற்கு ஒளியமைப்பாளனாகச் செயல்படத் தொடங்கியதிலிருந்து ஈடுபா டெல்லாம் நாடகவரங்கம் பற்றிய நூல்களைப் படிப்பதில் சென்றது. தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களில் நாடகத் துறைகள் மூடப்பட்டு விட்ட நிலையில் புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மட்டும்தான் நிகழ்கலைத் துறை குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுதும் மூடப்படலாம் என்னும் அச்சம் நாடக ஆய்வாளர்கள் மனதில் ஊடாடிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் பல்கலைக்கழகங்களில் நாடகத்துறைச் செயற்பாடுகள் மேன்மைப் படுத்தப் படுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்று. எல்லா இலக்கிய வகைமை களுக்கு (Genre) இல்லாத சிறப்பு நாடக இலக்கிய வகைமைக்கு உண்டு. அது ஒருவகையில் இலக்கியப் பிரதி (Literary Text) இன்னொரு வகையில் அது ஒரு நிகழ்த்துக்கலை பிரதி (Performance Text). எனவே பல்கலைக்கழகங்களில் நாடகம் பற்றிச் சொல்லிக் கொடுக்கும்

பொழுது இவ்விரண்டின் வெளிப்பாடாக நாடகப் பிரதி எவ்வாறு உருக்கொண்டுள்ளது என்பதனை மாணவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டிய சூழலை உருவாக்க வேண்டும். ரேமாண்டு வில்லியம்ஸின் (Raymond Williams) Drama in Performance என்னும் நூலினை வகை மாதிரியாகக் கொள்ளலாம். இதனைப் போலவே அரங்கம் பற்றிய படிப்பையும் கொள்ள வேண்டும். சமூகம் நாடகாசிரியன் நாடகப் பிரதி நாடகவெளி இயக்குநன் பார்வையாளன் என உருக்கொள்ளும் அரங்கக் கலையானது, இயக்குநனின் நாடக மேடையாக்கத்துக்குத் துணைபுரியும். பின் அரங்கச் செயற்பாட்டாளர்களை அரங்க வடிவமைப்பு (Self Design) உடை ஒப்பனை அலங்காரம், ஒளியமைப்பு. இவற்றினை உருவாக்கும் பின்னரங்கக் கலைஞர்கள் உதவியோடு நிகழ்த்துதல் முறையால் பூரணத்துவம் அடைகிறது. எந்தவொரு கலைக்கும் இல்லாத சிறப்பு அரங்கக் கலைக்கு உண்டு. ஏனெனில் அது ஒரு கூட்டுக்கலை (Collective Art). எனவே, நாடகப் பிரதி என்பது சமூகத்தின் பல்வேறு அறிவியல், தத்துவம், சமயம், அரசியல், பொருளாதாரம் ஒட்டுமொத்தத்தில் மனிதகுலத்தின் அழகியல் வெளிப்பாட்டின், அறிவியல் முறைமையின் Core of Human Knowledge System உள்ளடக்கிய ஒன்று என்பது மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய சூழலில் இன்று நாம் உள்ளோம்.

ஆகஸ்டு மாதம் வெளிவரவிருக்கும் மணல்வீடு இது முக்காகப் பல்கலைக்கழகங்களின் நிகழ்கலைத் துறைகளும் தமிழில் நவீன நாடகப்போக்குகளும் என்னும் கட்டுரையில் பல்கலைக்கழகங்களின் நிகழ்கலைத் துறையில் முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு, இளமுனைவர், முனைவர் பட்டப் படிப்புகள் மேம்பாடு அமைவதற்கான காரணிகள் பற்றிப் பேசியுள்ளேன். இத்துடன் திருப்பத்தூர் தூய நெஞ்சர்க் கல்லூரியின் தமிழ்த் துறையினர் கற்றல் கற்பித்தல் முறைமையில் நாடகம் என்னும் பொருளில் கருத்தரங்கம் ஒன்றினை 2011 இல் நடத்தினர். இக்கருத்தரங்கில் வாசிக்கப் பெற்ற கட்டுரைகள் முனைவர் அ. மரிய சூசை அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்று கற்றல் கற்பித்தல் முறைமையில் நாடகம் என்னும் தொகுப்பாக கே.எஸ். கருணா பிரசாத்தின் போதிவனம் வெளியீடாக 2011ஆம் ஆண்டு

நவம்பரில் வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுப்பில் அரங்கமும் விடுதலைக்கான கல்வியும் என்னும் தலைப்பில் என் கட்டுரையும் இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்விரு கட்டுரைகளும் நாடகமும் அரங்கமும் பல்கலைக்கழகங்களில் 'கற்பித்தல் முறைமையில்' செழுமை பெற வேண்டும் என்னும் மனவுந்துதலின் வெளிப்பாடுகளே.

முடிவுரையாக, ஒன்றையும் சொல்லிக் கொள்ளக் கொள்ள வேண்டும். Reception Theory என்னும் கோட்பாட்டு முறைமை நூல்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. இலக்கியப் பிரதிகளின் மீதான வாசகர்களை வரவேற்பினைபெற்ற வுல்ஃப் காங் இஸர் (Wolfgang Iser) ஸ்டான்லி பிஷர் (Stanley Fisher) இவ்விருவரின் நூல்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் பேசப்பட வேண்டும். இத்துடன் நாடகவரங்கச் செயல்பாடுகளின் மீதான பார்வையாளர்களின் மீதான பார்வையாளர்களின் பங்கேற்பினைப் பற்றியும் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. சூசன் பென்னட்டின் (Susan Bannett) நூலின் Reception Theory and Audience Participation என் நினைவில் உள்ளது. இதனைப்போல இன்னும் பல நூல்கள் மாணவர்களுக்குக் குறைந்த பட்சம் அறிமுகம் நிலையிலாவது பல்கலைக் கழகங்களில் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது ஒரு குறைந்தபட்ச எதிர்பார்ப்பே.

* * * * *

மீண்டும் கல்வி அமைப்பு குறித்து மார்க்ஸ் கூறியதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சமூக அமைப்பு மாற வேண்டும் எனில், கல்வி அமைப்பு மாற வேண்டும். சாதிய, சமய, இன அளவிலான எதேச்சாதிகார வர்க்கத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலைபெற, மனிதகுல முன்னேற்றத்துக்குக் குரல் கொடுக்க நம் அமைப்பு முழுமை பெற்றதாக இருக்க வேண்டும்; நாம் கற்ற கல்வி அதற்குத் துணை செய்ய வேண்டும். அநீதிக்கு எதிராகவும், சகல உயிர்களிடத்தும், சக மனிதரிடத்தும் அன்பும், பிணைப்பும் கொண்ட போராளிகளாக மாணவர்களை உருமாற்றம் செய்கிற கல்வியே, அவர்களுக்கான அடிப்படைக் கல்வியே இன்றையே சமூகத்தின் முழுமுதற் தேவையாகிறது.

தாய்மொழி பெறாததைச் சமூகம் பெறாது

● கல்வி மணி

kalvimani@gmail.com

கல்வி என்று எடுத்துக்கொண்டால் தமிழகம் மட்டுமல்ல, இந்திய அளவில் எடுத்துக் கொண்டாலும் முதன்மையான பிரச்சினையாக இருப்பது பயிற்றுமொழிதான். கல்வி குறித்துப் பேசுகிறவர்கள் அதைப் பற்றிக் கவனம் கொள்ளவில்லை என்றே கருதுகிறேன். நம்முடைய சூழலில் ஒவ்வொரு வர்க்கத்திற்கும் ஒரு குணம் இருக்கிறது. கல்வி எல்லாருக்கும் பொதுவானதாக இல்லை. மத்தியதரவர்க்க நிலையில் இருந்து அவர்களுக்கு எது நல்லதோ அதுவே தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு நல்லது; இந்தியாவுக்கு நல்லது என்பதுபோல அழுத்தம் கொடுக்கப்படுகிறது. மத்தியதரவர்க்கம் என்பது ஒன்றுமில்லை. ஆங்கிலவழிக் கல்வி பயின்றவர்கள். படித்து முடித்தவுடன் ஐடி கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்து சம்பாதிப்பது அல்லது வெளிநாட்டில் போய் வேலை பார்ப்பது என்பதுதான் அவர்களின் மையமான பார்வை.

கல்வியை முதலில் ஜனநாயகப்படுத்த வேண்டும். அப்படியென்றால் கல்வியைத் தாய்மொழியில் அளிக்க வேண்டும். தாய்மொழி என்றால் அந்தந்தப் பிராந்திய மொழியைக் குறிப்பிடுகிறேன். ஏனெனில் வீட்டுமொழி வேறு. பிராந்திய மொழி என்பது வேறு. சிலரது வீடுகளில் தெலுங்கு பேசுவார்கள். ஆனால் அவர்களின் பிராந்திய மொழி தமிழ்தான். எனவே பிராந்திய மொழியில் கல்வி இருக்க வேண்டும். அப்படியென்றால் எதற்காகக் கல்வி என்ற கேள்வி எழுகிறது. கல்வி, இந்தச் சமூகத்தை அடுத்தக் கட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்ல உதவியாக இருக்கவேண்டும். வீட்டில் உள்ள ஒரு பையன் படித்துவிட்டு வெளிநாட்டு வேலைக்குப் போவதில் இல்லை அது. சமூகத்தை அடுத்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்குத்தான் கல்வி என்றால் அதற்குத் தாய்மொழிக் கல்விதான் சிறந்தது.

நமக்கு மருத்துவர்கள், பொறியாளர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் எல்லாமே தேவை. ஆனால் பொதுக்கல்வி அறிமுகப்படுத்தும்போது வெள்ளைக்காரர்கள் அவர்களுடைய நலனுக்காக ஆங்கிலவழியில் பயிற்றுவிக்கத் தொடங்கினர். இந்தச் சமூகத்தின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி என்பதைப் பார்க்காமல் அவர்களுடைய நலனைக் கருத்தில் கொண்டுதான் கல்விமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இரா.நடராசன் 'யாருக்கான வகுப்பறைகள்' என்று ஒரு நூலில், கல்விமுறை எங்கே எப்படி அறிமுகமானது என்பதை வரலாற்றுரீதியாகச் சொல்கிறார். என்னுடைய பார்வையில் பார்த்தால் தமிழர்களுக்கு இருண்ட காலம் இது. கல்வியைப் பொறுத்தளவில் மட்டுமல்ல. மொழி அடிப்படையிலும் நாம் இருண்ட காலத்தில் இருக்கிறோம். எப்போதாவது பொற்காலம் என்ற ஒன்று இருந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அப்படிச் சொல்லத் தெரியவில்லை.

தமிழ்ச் சூழலில் மட்டும்தான் இப்படியான சிக்கல் இருக்கிறதா என்ற கேள்வி எழலாம். என்னளவில் உலகம் முழுமைக்குமான பிரச்சினை என்று சொல்லமுடியாது. உதாரணத்திற்கு பின்லாந்து என்ற நாட்டில் மொத்த மக்கள் தொகையே 53 லட்சம் பேர் தான். தமிழ்நாட்டைப் பற்றி எடுத்துக் கொண்டால் சென்னை மாவட்டத்தினுடைய மக்கள்தொகையே 48 லட்சம். இது 2011க்கான புள்ளிவிவரம். இப்போது 50 லட்சத்தைத் தாண்டியிருக்கும். ஆனால் பின்லாந்தில் எல்லாமே தாய்மொழியில்தான் கல்வி வழங்கப்படுகிறது. கல்வியாளர்களின் மெக்கா பின்லாந்து என்று ஆயிஷா நடராசன் குறிப்பிடுகிறார். மருத்துவம், பொறியியல், ஆராய்ச்சி எல்லாமே அங்கே தாய்மொழியில் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. கல்வியில் அந்த நாடுதான் முதலிடத்தில் இருக்கிறது. ஒரு

சிறிய நாட்டில் இது சாத்தியமாகி இருக்கிறதே. ஆனால் நம்முடைய நாட்டில் அது முடியாது என்று நினைக்கிறோம். முடியாது என்று நினைத்ததோடு மட்டுமல்ல. தமிழ்மொழியைக் கைவிட்டுவிட்டோம்.

ஒரு மொழி பெறாததைச் சமூகம் பெற முடியாது. பேராசிரியர் வா.செ.குழந்தைசாமி எழுதிய கட்டுரையில் இடம்பெற்றிருக்கும் வாசகம் இது. மிகவும் முக்கியமான பார்வை இது. நீங்கள் எதையெல்லாம் பெற்றிருக்கிறீர்களோ அது சமூகத்தில் இருக்கிறது. அங்கிருந்துதானே மற்றவர்களுக்கு வருகிறது. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை அரசுப் பள்ளிகளில் தமிழ் இருந்தது. இப்போது அதுவும் இல்லை. நாங்கள் படிக்கின்ற காலத்தில் உயர்கல்வியில் தான் ஆங்கிலம் இருந்தது. கல்லூரி வரும்வரை மொழிப்பாடமாக ஆங்கிலம் படித்தேன். கல்லூரி வந்தபிறகு ஆங்கிலவழிக் கல்விதான். திமுக ஆட்சிக்கு வந்தபிறகுதான் 1978ஆம் ஆண்டுகளில் கல்லூரிகளில் தமிழ்வழிக்கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. அரசுக் கலைக் கல்லூரிகளில் தமிழ்வழிக்கல்வியும் இருக்கும். ஆங்கில வழிக் கல்வியும் இருக்கும். அப்போதும் கூட தனியார்க் கல்லூரிகளில் தமிழ்வழிக் கல்வியைக் கொண்டுவரவில்லை. தாய்மொழியில்தான் தரமான கல்வியைக் கொடுக்கமுடியும். மொழிப்பற்று அடிப்படையில் இதைச் சொல்லவில்லை. கல்வியின் மேல் உள்ள பற்று. தாய்மொழியில்தான் தரமான கல்வியைக் கொடுக்கமுடியும். வேற்றுமொழியில் உண்மையான கல்வியைக் கொடுக்கமுடியாது என்பதுதான் முதன்மையாக நான் சொல்ல வருகிற கருத்து. கல்வி தரமாக இருக்க வேண்டும் என்றால் தாய்மொழியில்தான் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும்.

தொடக்கக்கல்வி என்பது என்ன? தாய்மொழியில் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொள்வதுதான் தொடக்கக்கல்வி. உலகத்தில் உள்ள எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள்வதல்ல. உலகத்தில் உள்ள எல்லா நாடுகளிலும் தொடக்கக்கல்வி அவரவர்களுடைய தாய்மொழியில்தான் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. இரண்டாம் மொழியை அறிமுகப்படுத்துவது ஐந்தாவது அல்லது ஆறாம் வகுப்பில்தான். இந்த நிலையில்தான் இரண்டாம்மொழியையே அறிமுகப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் இங்கே நிலைமை என்னவாக இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை இரண்டாம் மொழிதான் முதன்மைமொழியாக இருக்கிறது. அரசுப் பள்ளியில் பயிற்றுமொழியாக ஆங்கிலத்தைக் கொண்டுவந்துவிட்டால் எது முதன்மையான மொழி என்கிற கேள்வி வருகிறது. பயிற்றுமொழியாக எது இருக்கிறதோ அதுதான் முதன்மையான மொழி. அதுவும் சில பள்ளிகளில் இரண்டாம் மொழியாகக்கூட தமிழ் இருப்பதில்லை. தமிழ்மொழி விருப்பப்பாடமாக இருக்கிறது. தமிழ் என்பது முதல்மொழி என்பதாக இல்லாமல் இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தமிழ்நாட்டில் கல்வித்தரம் மிக மிக மோசமான நிலையில் இருக்கிறது.

ஆங்கிலத்தில் பேசினால்தான் ஒரு குழந்தையை அறிவான குழந்தை என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது கடவுள் இருக்கிறார் என்று சொன்னால் உண்மையிலேயே கடவுள் இருக்கிறாரா? கடவுள் இருக்கிறார் என்று நினைப்பதாலேயே கடவுள் இருக்கிறார் என்பது உண்மையாகிவிடுகிறது. அதற்காக கடவுள் இருப்பது உண்மை என்றாகிவிடுமா என்ன? ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் எல்லாருமே ஒன்றும் ஒன்றும் மூன்று என்று சொல்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது என்னவாகும்? பெரும்பான்மையை வைத்து எல்லாவற்றையும் முடிவுசெய்ய முடியாது. எதில் பெரும்பான்மை என்பதைப் பார்க்க வேண்டும், எதில் பார்க்கக்கூடாது என்று இருக்கிறது. தாய்மொழியில் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொள்வதுதான் தொடக்கக்கல்வி. அதன் மூலமாகத்தான் பிற கல்வியைப் பெறமுடியும். ஆனால் அந்த நிலைமை இப்போது மாறிவிட்டது.

அண்மையில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் எனக்குத் தெரிந்த அருட்சகோதரி விட்டில் பிளவர்மேரி ஒருவர் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெறும்போது கட்டாயம் வர வேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தார். அந்த விழாவுக்குத் தொடக்கக்கல்வி அலுவலர் வந்திருந்தார். இந்த ஒன்றியத்தில் அரசு பள்ளி மாணவர்களில் நான்கு விழுக்காடு மட்டுமே தமிழ் படிக்கிறார்கள் என்று அவர் கூறினார். இதனால் என்ன ஆகிறது என்றால் மொழியை நாம் கைவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இப்போதுள்ள சூழலில் நீட் தேர்வு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை ஆங்கிலவழிக் கல்வி மோகம் அதிகமாக உள்ள மாநிலம் தமிழ்நாடுதான். இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது என்றால் பாண்டிச்சேரியைச் சொல்லலாம். நீட் தேர்வுக்கு அதிகமாகப் பயப்படுவது தமிழ்நாடுதான். நீட் தேர்வை இப்போது எதிர்க்கிறார்கள். ஆனால் 1976இல் கல்வியை மாநிலப் பட்டியலில் இருந்து பொதுப்பட்டியலுக்குக் கொண்டு போனார்களே அப்போதிருந்தே எதிர்த்திருக்க வேண்டும். நீட் தேர்வை எதிர்க்க வேண்டும் என்பதில் எனக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனால், நீட் தேர்வு எதிர்ப்பு என்பது இங்குள்ள கோழிப்பண்ணைகளில் இருந்தல்லவா வருகிறது. அவர்களுக்கான நலனில் இருந்துதான் வருகிறது. ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் ரொம்ப வசதி. அவர்களுடைய பிள்ளைகளை யாரும் தமிழ்வழிக் கல்வியில் படிக்கவைக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலவழியில் படித்து எளிதாக அதை அடையமுடியும். இப்படியாக ஒரு குறுக்குவழியில் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஆங்கிலவழிக் கல்வி வசதியாக இருக்கிறது. எய்ம்ஸ் போன்ற அகில இந்திய நிறுவனங்களில் தமிழ்நாட்டில் இருந்து 1995 2012 வரை மொத்தமே ஆறு பேர்தான் தேர்வாகி இருக்கிறார்கள் என்று மருத்துவர் ஜி.ஆர்.ரவீந்திரநாத் தனது கட்டுரையில் தெரிவித்துள்ளார். தரமானது என்றால் இதிலும் போட்டிபோட வேண்டும் இல்லையா? தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஐஐடி நிறுவனத்தில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த 13 பேர்தான் தேர்வு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். கர்நாடகா, ஆந்திராவைச் சேர்ந்தவர்கள் 300 பேருக்கும் அதிகமாக அந்தக் கல்வியாண்டில் படிக்கிறார்கள். அகில இந்திய அளவிலான போட்டித் தேர்வுகள் எல்லாவற்றிலும் நீங்கள் கடைசியில்தானே இருக்கிறீர்கள். அப்படிக்கடைசி இடத்திற்குப் போனதற்குக் காரணமே இந்தக் கல்வி நிறுவனங்கள்தான். அதாவது ஆங்கிலவழியில் தரமான கல்வியை இவர்கள் கொடுக்கவில்லை. மற்ற மாநிலங்களில் ஆங்கிலவழியில்தான் படிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினை அங்கு இல்லை.

பொதுவாக பன்னிரண்டாம் வகுப்பு படிப்புக்கு இரண்டாண்டு பொதுத்தேர்வு பிரச்சினை

இருக்கிறதல்லவா? இந்த ஆண்டுதான் முதலாம் ஆண்டும் பொதுத்தேர்வைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். போட்டித்தேர்வுகளில் பாதிக்கேள்வி முதலாண்டு பாடத்திட்டத்தில் இருந்துதான் கேட்கிறார்கள். பல பள்ளிகளில் முதலாண்டு பாடத்தை நடத்துவதே இல்லை. இரண்டாமாண்டு பாடத்தை முதலாண்டே நடத்துகிறார்கள். தனியார்ப் பள்ளிகளைப் போலவே கால ஓட்டத்தில் அரசுப் பள்ளிகளிலும் முதலாண்டு பாடத்தை நடத்துவதில்லை. இதனால்தான் நீட் தேர்வில் தமிழகம் அகில இந்திய அளவில் கடைசி இடத்துக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது. அகில இந்திய அளவில் நீட் தேர்வு தேர்ச்சி விகிதம் 56 ஆக உள்ள நிலையில் தமிழகத்தில் 39.56 ஆக இருப்பதற்கு, தமிழகப் பள்ளிகளில் குறிப்பாக தனியார்ப் பள்ளிகளில் 9 மற்றும் 11ஆம் வகுப்புப் பாடங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதே பிரதான காரணமாகும்.

இப்போதுள்ள சூழல் நன்றாக இருக்கிறது. நான்காண்டுகளுக்கு முன்பு இரண்டாண்டு பொதுத்தேர்வு கிடையாது. புத்தகத்தில் பின்னால் இருக்கின்ற கேள்விக்கான பதிலைத்தான் எழுத வேண்டும். புரிந்து படித்திருக்க வேண்டும் என்று அவசியமில்லை. இந்தப் பாடத்தில் இருந்து இவ்வளவு கேள்விகள் என்று இருக்கும். இதிலிருந்து ஒரு மதிப்பெண் கேள்வி, இதிலிருந்து இரண்டு மதிப்பெண் கேள்விகள், இதிலிருந்து ஐந்து மதிப்பெண் கேள்விகள் என்று கொடுத்திருந்தார்கள். இந்த மாதிரி தேர்வு செய்து படித்து ஒரு மாணவர் நூற்றுக்கு நூறு வாங்க முடியும். புரிந்து படிக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை இல்லை. அப்படியொரு ப்ளூ ப்ரிண்ட் சிஸ்டம் இருந்தது. இரண்டாண்டு பாடத்திட்டத்தில் ஒரு ஆண்டு பாடம்தான் நடத்துவார்கள். ஒன்பதாம் வகுப்பு பாடத்தை நடத்தாமல் நேரடியாகப் பத்தாம் வகுப்பு பாடத்தை நடத்துவார்கள். அதேபோல பதினோராம் வகுப்பு பாடத்தை நடத்தாமல் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு பாடத்தையே நடத்துவார்கள். கல்வி வணிகர்களுக்கு இது வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது. கல்வி வணிகர்கள் எதை வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்தினார்கள் என்றால் ஆங்கிலவழிக் கல்வியைத்தான். பள்ளிக் கல்வித்துறை செயலாளர் உதயசந்திரன் வருகைக்குப் பிறகு சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. 1978இலேயே

இந்த மாற்றங்களைச் செய்திருந்தால் பாடத்திட்டத்திலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்திருப்பார்கள். எந்த வருடம் பாடத்திட்டத்தை மேம்படுத்துகிறார்களோ அந்த வருடத்தில் இரண்டு வருடப் பாடத்தை ஒரு வருடத்தில் நடத்த முடியாதிடையா? அதற்காகவே பாடத்திட்டத்தை மாற்றாமல் வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியென்றால் எந்தளவுக்கு இவர்களுக்குச் செல்வாக்கு இருந்திருக்கின்றது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

இதுமட்டுமில்லாமல் கல்வியில் என்னென்ன ஏமாற்று வேலைகள் செய்ய முடியுமோ அதையெல்லாம் செய்தார்கள். கற்பனையே செய்ய முடியாத அளவுக்கு ஏமாற்று வேலைகள். குறிப்பாக, காப்பியடிக்கும் கலாச்சாரத்தைச் சொல்லலாம். இதற்கு ஒப்புக்கொள்ளாத கல்வி அதிகாரிகள் காப்பியடிப்பவர்களைப் பிடித்துவிட்டார்கள். அப்படி நேர்மையாகக் கடமையைச் செய்தவர்களை இவர்கள் தங்கள் செல்வாக்கு மூலம் வேறு இடத்திற்கு மாற்றிவிட்டார்கள். ஆனால், அந்தமுறை ஒரு கட்சிப் பிரமுகருடைய பள்ளியில் முதல்முறையாக வெறும் 60 சதவிகிதம்தான் தேர்ச்சிவிகிதம். அதற்குமுன்பு நூறு சதவிகிதம் தேர்ச்சிவிகிதம் இருந்தது. தற்சமயம் பள்ளிக் கல்வி இயக்குநராக இருக்கின்ற இளங்கோவன் விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் முதன்மைக் கல்வி அலுவலராக இருந்தபோது நாங்கள் நகரக் கல்வி மேம்பாட்டுக்குழு மூலம் 'காப்பியடிக்கும் கலாச்சாரத்தை ஒழிப்போம். கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவோம்' என்று 1999இல் போஸ்டர் அடித்து ஒரு இயக்கம் நடத்தினோம். அப்போது நூற்றுக்கு நூறு எடுத்துக் கொண்டிருந்த ஆதிதிராவிடர் பள்ளி ஒன்றில் அந்த வருடம் 13% தேர்ச்சி விகிதம். நூற்றுக்கு நூறு என்பது 85ஆக ஆகலாம். 13% என்பது ரொம்ப ஆச்சரியமாக இருந்தது. திண்டிவனத்தில் ராஜா பாதர் என்று "கல்வித்தந்தை" ஒருவர் இருக்கிறார். அவரது பள்ளியில் இருபது வருடமாக நூற்றுக்கு நூறு கல்வித் தேர்ச்சி விகிதம். இந்தப் பிரச்சார இயக்கத்திற்குப் பிறகு 60% தேர்ச்சி விகிதம் என்று குறைந்தது. கல்வியில் ஏமாற்று வேலை தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அடிப்படை நேர்மை இல்லாமல் நாமே காப்பியடிக்கச் சொல்லித் தரலாமா?

ஒருமுறை நான் தேர்வுப் பணியில் இருக்கும்போது ஒரு மாணவர் சர்வ சாதாரணமாக காப்பியடித்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் பிடித்தவுடன் ஒரு வாத்தியார் வந்து அவரை விட்டு விடுங்கள் என்று சொல்கிறார். அவர் மட்டும் இல்லாமல் இன்னும் சில பேராசிரியர்கள் அவரை விட்டுவிடச் சொல்லிப் பரிந்துரை செய்தார்கள். நான் அந்தக் காப்பியடித்த சம்பவத்தைப் பற்றி ஒரு அறிக்கை எழுதி பள்ளி முதல்வருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். போனவருடம் வரை இப்படி யாரையும் பிடித்ததில்லை. அப்படிக் காப்பியடித்து மாட்டிக் கொண்ட ஆசிரியருக்கு வேலை போய்விடும் என்று முதல்வர் கூறினார். ஒரு ஆசிரியருக்கு வேலை போய்விடும் என்றால் நாட்டில் உள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் ஒருத்தராக அவர் இருந்திருப்பார். ஆனால் ஒரு வாத்தியாருக்கு வேலை போய்விடும் என்பதற்காக காப்பியடிப்பதை அனுமதிக்கலாமா? இவர் ஒருவரை அனுமதிப்பதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இல்லாமல் போய்விடுமா என்ன? எழுத்துப்பூர்வமாகப் புகார் கொடுத்தால் வேறு வழியில்லாமல் அந்த மாணவரைத் தேர்வெழுதவிடாமல் செய்தனர். அதற்கு முந்திய ஆண்டு காப்பியடித்ததற்காகப் பிடிபட்ட அந்த மாணவர், தன் நண்பர்களுடன் தன்னைப் பிடித்த விழுப்புரம் பேராசிரியரை திண்டிவனம் பேருந்து நிலையத்தில் போய் அடித்துவிட்டு பெந்திருக்கிறார். டியூஷன் படிக்கின்ற பையனைக் காப்பியடிக்க விடுகிறார்கள். மற்ற பையன் பிடிபட்டுவிட்டான். எல்லாரையும் ஒரே மாதிரி பாவித்திருந்தால் ஏன் ஆசிரியர் அடிவாங்கப் போகிறார்? எல்லாவற்றிலும் பாரபட்சம் இருக்கிறது. காப்பியடிக்கும் கலாச்சாரம் என்பது வாத்தியார்கள் தொடங்கி மேல்மட்ட அதிகாரிகள் வரையிலானவர்களின் குறைபாடே தவிர மாணவர்களின் குறைபாடு என்று நான் சொல்லமாட்டேன்.

பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவது குறித்த அக்கறை இருக்க வேண்டும். கல்லூரியில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் டியூஷன் எடுக்கக் கூடாது என்று விதி இருக்கிறது. ஆனால் ஷிஃப்ட் முறையில் டியூஷன் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றிப் புகார் கொடுத்தும் அதன்மீது எந்த நடவடிக்கையும்

எடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. டியூஷன் எடுக்கக் கூடாது என்று புகார் செய்ததால் அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்காமல் என்னை இடமாற்றம் செய்தார்கள். மாணவர்களைத் தூண்டிவிட்டு என்மேல் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனப் புகார் கொடுக்கச் செய்து இடமாற்றம் செய்ய வைத்தார்கள். வகுப்பில் ஆசிரியர் ஒழுங்காகப் பாடம் நடத்தினால் டியூஷன் தேவையில்லை. நான் நடத்திய இயற்பியல் பாடத்திற்கு ஒரு மாணவனும் டியூஷன் போக மாட்டான். ஏனென்றால் நான் அவ்வளவு தெளிவாக நடத்துவேன். வகுப்பறையில் பையன் இருக்கிறானா இல்லையா என்பதைக்கூட ஆசிரியர்கள் பார்ப்பதில்லை. 75% சதவிகிதம் வருகைப் பதிவு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த 75 சதவிகிதத்தைப் போட்டு, தேர்வு எழுத அனுமதித்து விடுகிறார்கள். ஆனால், நான் அப்படியில்லை. 75 சதவிகிதத்திற்குக் குறைவாக இருந்தால் எழுத அனுமதிக்க மாட்டேன்.

இதையெல்லாம் எவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்துவது? கல்வியைப் பொறுத்தவரை மந்திரியில் இருந்து ஆசிரியர்கள்வரை எல்லாருமே முறையாக நடந்து கொள்வதில்லை. ஊழல்வாதிகளாக இருக்கிறார்கள். ஆசிரியர் என்பவர் தன்னிடம் படிக்கின்ற மாணவர்களைப் பற்றி அதிகம் கவலை கொள்வதில்லை. “கோழிப்பண்ணை” களில் தங்களது பிள்ளைகளைச் சேர்த்துப் படிக்க வைக்கிறார்கள். அரசுப் பள்ளி மாணவர்களுக்குச் செய்கின்ற துரோகம் இல்லையா இது. அரசுப்பள்ளி மாணவர்களுக்குச் சொல்லித் தருவதற்காகத்தானே உங்களுக்குச் சம்பளம் தருகிறார்கள். ஆனால் உங்கள் பிள்ளைகளைக் கோழிப்பண்ணைகளில் போய்ச் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தால் என்ன அர்த்தம்? இப்படியான ஆசிரியர்களை வைத்துக் கொண்டு மாணவர்களை எப்படிக் குறைசொல்ல முடியும்? நீங்கள் நேர்மையாக இருந்தால்தானே உங்களை மாணவர்கள் பின்பற்றுவார்கள்.

மாவோ ஒருமுறை சொன்னார். அரசியல் புரட்சி, பண்பாட்டுப் புரட்சி சொல்லும்போது அரசியல் புரட்சி எளிது. ஏனென்றால் ஏகாதிபத்தியம், நிலப்பிரபுத்துவம் இதற்கு எதிராக மக்களை ஒன்றுதிரட்டிப் போர் தொடுப்பது. ஆனால் பண்பாட்டுப் புரட்சி என்பது தத்துவத்தளம். அரசியல் புரட்சியில்கூட

சிலநேரங்களில் கருத்துமுதல்வாதிகளுடன் இணைந்து செயல்பட முடியும். பண்பாட்டுப் புரட்சியில் அப்படி இணைந்து செயல்பட முடியாது. ஏனென்றால் அங்கே தத்துவம்தான் பிரதானம். பண்பாட்டுத் தளத்தில் இருந்து ஆட்களை மீட்பது சிரமமான காரியம். எவ்வளவு பெரிய மருத்துவமனையாக இருந்தாலும், பெயர்போன மருத்துவராக இருந்தாலும் உள்ளே செல்வதற்கு முன்பு கோயிலின் முன்பு நின்று கும்பிட்டுவிட்டுத்தான் போகிறார்கள். அதை மாற்றவே முடியவில்லை. இவர்களைக் கடவுள் மறுப்பாளனாக மாற்றுவது மிகக் கடினம். அதேபோல ஆங்கிலவழியில் படிப்பதுதான் தரமான கல்வி என்று பண்பாட்டுரீதியாக மனதுக்குள் விதைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாதாரண ஏழை எளிய மக்களே தமிழில் படிப்பதை, தமிழில் பேசுவதைக் கேவலமாக நினைக்கிறார்கள். தரமற்ற கல்வி என்று நினைக்கிறார்கள். இந்த மனநிலையை மாற்றுவதற்கு மிகக் கடுமையான வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

இங்கே அகமுரண்பாடு பெரிதாக இருக்கிறது. ஒரு விஷயத்தைப் பேசுகிறபோது அவனளவிலேயே முரண்படுகிறார்கள். தமிழ் தமிழ் என்று மேடைதோறும் பேசுகிறவர்களே அவர்களது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்வழிக் கல்வியைப் பயிற்றுவிப்பதில்லை. இது சாதாரண மக்களிடம் பிரதிபலிக்கிறது. எனவே அறிவியல் பூர்வமாக இதற்குச் செயலாற்ற வேண்டியுள்ளது. நம்முடைய பள்ளி மாணவர்கள் அறிவியல் மாநாட்டில் பரிசு வாங்கி இருக்கிறார்கள். தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்று சொல்லி இருக்கலாம். ஆனால், தமிழ்வழிக் கல்விமுறைக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகத்தான் நான் பார்க்கிறேன். திண்டிவனத்தில் நிறைய ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அங்கிருந்து ஏன் ஒரு மாணவனும் பரிசு பெறவில்லை. அப்படியென்றால் அங்கு படிக்கின்ற மாணவர்கள் அறிவற்றவர்களா? ஆங்கிலவழியில் கல்வி பயில்வதால் படைப்பாற்றல் திறன் இல்லாமல் போகிறது என்ற கருத்தைத் தொடர்ந்து நான் முன்வைக்கிறேன். அங்கே சொல்லித் தருகின்ற ஆசிரியர்களுக்கே ஆங்கிலம் தெரியாதே. கல்வி வணிகமயமாவதற்கு எதிரான பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். அங்கே 25 சதவிகிதம் உரிமை வாங்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். உரிமை என்கிற அடிப்படையில் அதை

ஆதரிக்கிறேன். ஆனால் அது தரமற்ற கல்வி. சிபிஏஸ்சி கல்வியைத் தரமற்றது என்று சொல்வேன். ஒரே காரணம் அது தாய்மொழியில் இல்லை. பிராந்திய மொழியில் இல்லை. தாய்மொழிக் கல்வி பற்றி நான் பேசுவேன். ஆனால் என் பிள்ளைகளை ஆங்கிலவழிப் பள்ளியில் கொண்டுபோய் சேர்ப்பேன் என்றால் அது என்ன நியாயம். அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அரசுப் பள்ளிகளில் சேர்த்துப் படிக்க வையுங்கள். ஆனால் எது தரமற்ற கல்வியோ அதை ஒரு அளவுகோலாக வைத்துக் கொண்டு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டைவிட பாண்டிச்சேரியில் ஆங்கில மோகம் அதிகம். பாண்டிச்சேரியில் அரசுப் பள்ளியில் 50 சதவிகிதத்திற்கும்கீழ் தேர்ச்சி வந்துள்ளது. என்ன காரணம் என்றால் அரசுப் பள்ளியில் படிக்கின்ற மாணவர்கள் ஏழைப் பிள்ளைகளாக இருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளின் படிப்பில் பெற்றோர்களின் முன்முயற்சி எதுவும் இருக்காது. மத்தியதரவர்க்க குடும்பத்தில் என்றால் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது சொல்லிக் கொடுத்து ஒப்பேத்துவார்கள். அந்த மாதிரி முன்முயற்சி எதுவும் இல்லாத்தால் அரசுப் பள்ளிகளில் ஐம்பது சதவிகிதத்திற்கும்கீழ் தேர்ச்சிவிகிதம் வருகிறது. பாண்டிச்சேரி மொத்தமும் கணக்கெடுத்தால் 75 சதவிகிதம் தேர்ச்சி விகிதம். தமிழ்நாட்டில் மொத்தமாக 85 சதவிகிதம் தேர்ச்சிவிகிதம். ஒப்பீட்டளவில் பார்க்கும்போது பாண்டிச்சேரியில் நன்றாகத் தான் கல்வியைச் சொல்லித் தருகிறார்கள். ஆனால் அங்கே அரசுப் பள்ளிகளில் ஆங்கில வழிக்கல்வி முன்னாடியே வந்துவிட்டது. ஆங்கிலவழிக் கல்வியின் காரணமாக பாண்டிச்சேரியில் தேர்ச்சிவிகிதம் குறைவாக இருக்கிறது. அரசுக்கு இதைப்பற்றி அக்கறை இல்லை என எடுத்துக் கொள்ளலாமா? அரசுப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலவழிக் கல்வியைக் கொண்டு வருவது என்பது சாப்பிடுகின்ற சோற்றில் மண்ணை வாரிப் போடுவதற்குச் சமம். பிராந்திய மொழியின் செல்வாக்குக்கு இணையானது எதுவுமில்லை.

பிராந்திய மொழியின் முக்கியத்தைத் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தி வருகிறேன். பல பிரச்சினைகள் நமக்கு முன்னால் இருக்கிறது. எதற்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம் என்பதில்தான் பலன்

கிடைக்கும். நிறைய கோரிக்கைகள் வைத்தால் பிரதான கோரிக்கையின் முக்கியத்துவம் போய்விடும். அதனால்தான் நான் ஒரேயொரு கோரிக்கையில் நின்று பேசுகிறேன். கல்வியில் பிரதான கோரிக்கையை விட்டுவிட்டு நிறைய கோரிக்கைகளை வரிசையாக அடுக்கினால் பிரதான கோரிக்கையின் அழுத்தத்தை அழித்துவிடும். எப்போதுமே கோரிக்கைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க வேண்டும். கல்வியில் வணிகமயம் இருக்கிறது. இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் பிரதானமான விஷயமாக நான் எதைப் பார்க்கிறேன் என்றால் பயிற்றுமொழியைத்தான் பார்க்கிறேன். நீங்கள் நீட் தேர்வு பிரச்சினையைச் சொன்னாலும் சரி, வணிகமயமாகிறது என்று சொன்னாலும் சரி, பயிற்றுமொழிக்குத்தான் நான் முக்கியத்துவம் தருவேன்.

மாநில உரிமை குறித்த விஷயத்தில் சரியாகச் செயல்படவில்லை என்று திமுக போன்ற திராவிட கட்சிகளின்மீது சில விமர்சனங்கள் இருக்கின்றன. சிபிஐ, சிபிஎம் போன்ற கட்சி களோடும் விமர்சனங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கட்சிகளில் தேசிய இனப் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் தருவதில்லை என்று தோன்றியபோது இயல்பாகவே எம்.எல். இயக்கங்கள்மீது ஈர்ப்பு ஏற்படுகிறது. அவர்கள் தான் சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை முன் மொழிகிறார்கள். திமுக அரசியலின் தொடர்ச்சி யாகத்தான் இதைப் பார்க்கிறேன். அதன் அடிப்படையில்தான் புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கம் என்பதைத் தொடங்கி, அதற்குப் பொறுப்பாளராக கோவிந்தசாமி என்பவரை நியமிக்கிறார்கள். அவர் கட்சி சார்பானவர். நான் வெகுஜனத் தளத்தில் இருந்து வேலை செய்தேன். இரண்டு பேர்தான் பொறுப்பு. அப்போதுதான் ராஜிவ்காந்தியின் புதிய கல்விக்கொள்கை அறிமுகமானது. புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கத்தை வளர்க்கவேண்டும். முற்போக்கு மாணவர்க்கழகத்தின் தொடர்ச்சி யாக தேசிய இனப்பிரச்சினை, சுயநிர்ணய உரிமை, இலங்கைப்பிரச்சினை இவற்றில் சிபிஎம் போன்ற கட்சிகளின் நிலைப்பாடு என்பது வேறு. அப்போது, புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் சார்பில் புதிய கல்விக் கொள்கையை எதிர்த்து மாநாடுகூட நடத்தினோம். புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கம், முற்போக்கு இளைஞர் அணி, முற்போக்கு மாணவர்க்கழகம் எல்லாம்

இணைந்து புதிய கல்விக் கொள்கைக்கு எதிராக மாநாடு நடத்தப்பட்டது. கல்வியில் ஈடுபாடு என்பது சிறுவயதில் இருந்தே பெரிய ஈடுபாடு. அது இப்படியான செயல்பாடுகளாக மாற்றம் கொண்டுள்ளது.

தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளித் தொடங்கியதற்குக் காரணம் தமிழ் மொழியில் கல்வி வழங்க வேண்டும் என்பதை விடவும், தாய்மொழியில் கல்வியை வழங்கினால்தான் அது தரமாக இருக்கும் என்ற நோக்கத்தினால்தான். தாய்மொழிவழிக் கல்வியால்தான் தரமான கல்வியைக் கொடுக்க முடியும் என்பதை நிரூபிப்பதற்காகத்தான் இந்தப் பள்ளி தொடங்கப்பட்டது. பொதுவாக எனக்கு உள்ள மனோபாவம் நம்மைச் சுற்றி நடக்கின்ற அநியாயத்தைத் தட்டிக் கேட்க வேண்டும் என்பது. ஆசிரியர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் டியூஷன் எடுப்பது, வகுப்பில் பாடம் எடுக்காமல் இருப்பது, நோட்டு புத்தகங்களுக்குப் பிள்ளைகளிடம் காசு வாங்குவது இப்படி எதிர்க்கும்போது நிர்வாகங்களுக்கு அது பிடிக்காமல் போகிறது. இதெல்லாம் பார்த்த பிறகுதான் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளி ஆரம்பித்தேன். இப்போது நடுநிலைப்பள்ளி என்பதுவரை வந்துவிட்டது. இன்னும் அது போக வேண்டிய தூரம் இருக்கிறது.

தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கம் தேசிய குழந்தைகள் அறிவியல் மாநாடு ஒன்றை நடத்தினார்கள். அதில் இந்த வரும் இந்த மாவட்டத்தில் இருந்து நான்கு பள்ளிகளைத் தேர்வு செய்து ஜூனியர் சீனியர் பிரிவில் ஆய்வுக் கட்டுரைப் போட்டி நடத்தினார்கள். விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் இருந்து 22 பள்ளிகளில் இருந்து மாணவர்களின் கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. தேர்வு செய்யப்பட்ட 4 பள்ளிகளில் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளியும் ஒன்று. மீதி மூன்றும் ஊராட்சி ஒன்றிய தொடக்கப்பள்ளி. மாவட்ட அளவில் இந்த 4 பள்ளிகள் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இது ஜூனியர் பிரிவில் தேர்வானது. சீனியர் பிரிவில் ஒரு பள்ளியும் தேர்வாகவில்லை. மாவட்ட அளவிலிருந்து மாநில அளவு என்று வரும்போது ஒரு பள்ளியைத்தான் தேர்வு செய்வார்கள். அதில் தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிதான் தேர்வானது. நம் பள்ளி மாணவி அகில இந்திய அளவில் நடந்த போட்டியில் போய் கலந்துகொண்டார். அகில இந்திய அளவில் என்று வரும்போது நம்

பள்ளி மாணவி தேர்வாகவில்லை. ஆனால் ஈரோட்டில் உள்ள மலைவாழ்ப் பையன் சின்னக்கண்ணன் சமர்ப்பித்த கட்டுரைதான் சிறந்த கட்டுரையாகத் தேர்வானது. எதற்காக இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் 3000 பள்ளிகள் உள்ளன. அவற்றில் மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளில் இருந்து ஒரு பள்ளிகூட தேர்வாகவில்லை. எனவே படைப்பாற்றல் என்பது தாய்வழிக் கல்வியினால் தான் சாத்தியமாகும்.

பொதுவாக, கல்வி என்பது மருத்துவரையோ பொறியாளரையோ மாவட்ட ஆட்சியரையோ உருவாக்குவது அல்ல. மனிதனை உருவாக்குவது தான். பண்பாடு என்பதெல்லாம் அதற்குள்ளாகவே அடங்கிவிடும். கல்வியில் வணிகம் வந்துவிட்டது என்றால் மனிதனை உருவாக்க முடியாது.

அரசுப் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை குறைந்துவிட்டது. ஆயிரத்து இருநூறு பள்ளிகள் மூட வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றன. அரசு பள்ளிகளை மூடக் கூடாது என்று நாம் சொல்கிறோம். ஆனால் ஒரு பள்ளியில் ஆறு பிள்ளைகள் அல்லது ஐந்து பிள்ளைகள் மட்டும் இருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்காக மட்டும் ஒரு பள்ளியை நடத்த முடியுமா? ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் இருக்கின்ற ஐந்தாறு பிள்ளைகளை எல்லாம் சேர்த்து ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க வைக்கலாமா? என்ற கேள்வி வருகிறது. தாய்மொழி பெறாததை ஒரு சமூகம் பெறாது என்று சொன்னோம் அல்லவா? எனவே தாய்மொழிக் கல்வியை நாம் விட்டுவிட்டதால் கல்வியைப் பொறுத்தவரை மிக மோசமான சூழலில் இருக்கிறோம்.

மொழி உரிமை பற்றி எல்லாரும் பேசுகிறார்கள். ஆனால் ஐஐடி நுழைவுத் தேர்வு குஜராத் மொழியில் 2015ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடத்துகிறார்கள். இதற்கு முன்பு இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் மட்டும்தான் நடத்தினார்கள். இதுவரை இங்கிருந்து டெல்லிக்குச் சென்றவர்கள் அகில இந்தியத் தேர்வுகளைத் தமிழிலும் நடத்த வேண்டும் என்பது பற்றிப் பேசுவேயில்லை. மற்ற மொழிகளில் நடத்துவதைத் தவறு என்று சொல்லவில்லை. ஏன் தமிழில் நடத்தவில்லை என்பதுதான் கேள்வி. மாநில உரிமை என்கிற அடிப்படையில் அதனுடைய வலுவில் இருந்து நீட் தேர்வை நீங்கள் எதிர்க்க வேண்டும்.

அப்படி வந்திருந்தால் உங்கள் மொழியில் கல்வி வேண்டும் என்று கேட்டிருப்பீர்கள். மாநிலம் என்பது மாநிலம் மட்டுமல்ல. இங்கு தேசிய இனமாகவும் இருக்கிறது. கடலூர் மாவட்டம், விழுப்புரம் மாவட்டம் என்பதெல்லாம் தேசிய இனம் கிடையாது. ஆனால் அங்கு தமிழ் பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். தமிழ் பேசுகின்ற மக்களை ஒருகுடையின்கீழ் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். சமூகத்தின் வளர்ச்சி என்பது ஒரு மொழி பேசுகின்ற மக்களை ஒருகுடையின்கீழ் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி ஒருங்கிணைத்தால்தான் பொதுச்சந்தை என்பதை உருவாக்க முடியும். இங்கே தமிழினம் என்று சொல்வதற்கு எது அடிப்படை? மொழிதானே. மொழியை விட்டுவிட்டால் தேசிய இனம் என்கிற உரிமை எப்படி வரும்?

நீட் எதிர்ப்பு என்று எடுத்துக் கொண்டால் தமிழ்நாட்டில் எல்லோரும் எதிர்க்கிறார்கள். குறிப்பாக, சிபிஎம் எதிர்க்கிறது. ஆனால் கேரளாவிலோ அல்லது மேற்கு வங்கத்திலோ ஏன் எதிர்க்கவில்லை. எனவே, கல்வியைப் பொறுத்தவரை அகில இந்தியக் கொள்கை என்று ஒன்று அவர்களுக்குக் கிடையாது. நீட் மட்டுமல்ல. எந்த அகில இந்தியத் தேர்வுகளுமே சரிப்பட்டு வராது. பொதுத்தேர்வுகள் மாவட்ட அளவில் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு மாவட்டமே மாநிலத்துக்கான மக்கள் தொகையைக் கொண்டிருக்கிறது. மாநில அளவில் பொதுத் தேர்வுகள் நடத்துவதே நல்லதல்ல. ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒரு மருத்துவக்கல்லூரி இருக்கிறது. அந்த மாவட்டத்துக்குரிய மாணவர்களுக்கு ஒரு போட்டித் தேர்வு நடத்தி அதில் தேர்வு செய்யப்படுகிறவர்கள் மருத்துவம் படிக்கின்ற சூழல் உருவாக்கட்டுமே. அல்லது 4 மாவட்டத்துக்கு ஒரு கல்லூரி இருக்கிறது என்றால் அந்த நான்கு மாவட்டத்துக்குச் சேர்த்து ஒரு பொதுத்தேர்வு வைத்து மாணவர்களைத் தேர்வு செய்யலாமே. இங்கே மருத்துவக்கல்வி என்பது எதற்காக. நம் மாணவர்கள் மருத்துவர் ஆவதற்காகவா? அல்லது மக்களுக்கு மருத்துவம் பார்ப்பதற்காகவா? மருத்துவம் பார்ப்பதற்காகத்தான் மருத்துவப் படிப்பு. நம் மக்களுக்கு மருத்துவம் பார்க்க வேண்டும் என்றால் நம் ஆட்கள் சொல்வது மருத்துவருக்குப் புரிய வேண்டும் இல்லையா? வெளிமாநிலத்திலிருந்து ஆங்கிலவழியில் படித்துவிட்டு வந்தால் இங்கே எப்படி மருத்துவம் பார்க்க முடியும்? எப்போது

தமிழ்வழியில் மருத்துவப் படிப்பு உருவாகிறதோ அப்போதுதான் நம் மக்களுக்கான மருத்துவம் கிடைக்கும். மருத்துவக்கல்வியைத் தமிழில் கொடுக்கமுடியாது என்று நினைக்கிறார்கள். தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் இதற்குத் தேவையான புத்தகங்களை ஏற்கனவே தமிழில் மொழிபெயர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். மாநில உரிமையில் தமிழில் மருத்துவக்கல்வி வரவேண்டும் என்பதைக் கேட்க வேண்டும். தமிழில் மருத்துவம் வந்தால்தானே தமிழ் நாட்டுக்கான மருத்துவர்களாக இருப்பார்கள். வெளிநாடுகளில் போய் மருத்துவ வேலை செய்து சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று படித்தால் நினைத்தால் எப்படித் தமிழ்நாட்டுக்கான மருத்துவம் உருவாகும்? பொறியியலுக்கும் இது பொருந்தும். அந்தவகையில் கல்வியில் இருக்கின்ற முதன்மையான பிரச்சினையே பயிற்றுமொழிப் பிரச்சினையே தான்.

தமிழில் படித்தால் வேலை கிடைப்பதில்லை என்று சிலர் சொல்வார்கள். வேலை என்றாலே வெளிநாட்டில் போய் வேலை செய்வது என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தச் சமூகத்தில் செய்வதற்குப் பெயர்தான் வேலை. தமிழ்நாட்டில் உள்ள பொறியியல் கல்லூரிகள் எல்லாம் பொறியியல் கல்லூரி நடத்துபவர்களின் நலனுக்காகத்தானே தவிர, தமிழ்நாட்டின் நலனுக்கானது அல்ல. மாவட்டத்துக்கு ஒரு மருத்துவக்கல்லூரி, ஒரு பொறியியல் கல்லூரி இருந்தால் போதும். அந்த மருத்துவப்படிப்பும், பொறியியல் படிப்பும் தமிழில் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் சமூக வளர்ச்சிக்கான கல்வி, நல்ல மனிதனை உருவாக்குகின்ற கல்வி, நல்ல பண்பாட்டை உருவாக்குகின்ற கல்வி தாய்மொழியில்தான் இருக்க முடியும்.

தமிழ்நாட்டில் 7.25 கோடி மக்கள்தொகை உள்ளது. இந்தியாவில் 121 கோடி மக்கள்தொகை உள்ளது. ஆனால் ஜப்பானில் கண்டுபிடிப்புகள் வருவதுபோல ஏன் ஒரு அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகூட நம் நாட்டில் வரவில்லை. உலகத்தில் வளர்ச்சியடைந்த 10 நாடுகளில் சீனா முதலிடத்தில் உள்ளது. அமெரிக்கா இரண்டாம் இடத்தில் இருக்கின்றது. இந்த 10 நாடுகளையும் எடுத்துக் கொண்டால் எல்லா நாட்டிலும் கல்வி தாய்மொழியில்தான் இருக்கிறது. ஜப்பானுடைய மொத்தப் பரப்பளவு நம்முடைய ராஜஸ்தான் மாநிலத்தின் பரப்பளவுதான். ஜப்பானுடைய மொத்த மக்கள்தொகை 15 கோடி. நம்முடைய

உத்திரபிரதேச மாநிலத்தின் மக்கள்தொகை 20 கோடி. அப்படியென்றால் நம்முடைய ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள்தொகையைவிட குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. ஜப்பானில் இயற்கைவளம் என்று பார்த்தால் எரிமலைகள் மட்டும்தான். ஜப்பானின் வளம் என்பது மனிதவளம்தான். ட்ராகன்சி சீட் என்ற நாவலில் சீனர்கள் எப்படி ஜப்பானியர்களோடு சண்டையிட்டார்கள் என்பதைப் பற்றி விரிவாக எழுதி இருக்கிறார்கள். ஆனால், ஜப்பான் எப்போதும் அடிமை நாடாக இருந்ததில்லை. ஜப்பானியர்கள் அறிவியலை மற்ற மொழியில் இருந்து எடுத்துக்கொண்டார்களே தவிர அவர்களுடைய தாய்மொழியில்தான் அதைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். அதனால்தான் ஜப்பான் தொழில்நுட்ப வளத்தில் முன்னு தாரணமாக இருக்கிறது. தாய்மொழியில் அது சாத்தியமாகியிருக்கிறது. நாம் அந்த வளத்தைத் தாய்மொழியில் உருவாக்கும் சாத்தியமற்றவர்களாக இருக்கிறோம். நம்முடைய ராணுவத்தில் உள்ள தளவாடங்கள் எல்லாமே வெளிநாட்டிலிருந்து வாங்கி அசம்பிள் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நாமாகத் தயாரித்தது இல்லை. ஆங்கிலேயர்கள் நமக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்தபோது எதுவெல்லாம் நம்மிடம் இருந்ததோ அதெல்லாம் இப்போது மத்திய அரசிடம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. மாநில சுயாட்சியை இழந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதை முன்வைக்க வேண்டும் என்றால் கூட பயிற்றுமொழியைத்தான் முதன்மையாக வைக்க வேண்டும். தமிழை வைத்து அரசியல் செய்பவர்கள் கூட இதைப் பற்றிப் பேசுவதில்லையே. அவர்களுடைய பிள்ளைகளைத் தமிழ்வழியில் படிக்க வைப்பதில்லையே. பிறகு மக்கள் எப்படி நம்புவார்கள். சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் இடையில் முரண்பாடு இருக்கிறது. தமிழ்மொழியால் முடியாது என்று நாம் நம்ப வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இதை மாற்றாமல் சமூகத்தை மாற்ற முடியாது. கல்வி எந்தமொழியில் இருந்தால் அது படைப்பாற்றல் மிக்கதாக இருக்கும் என்பதுதான் இங்கே கேள்வி. மாணவர்களின் படைப்பாற்றல் மழுங்கடிக்கப்பட்டுவிட்டது. நம்மைவிட இந்தத் தலைமுறை மிகவும் புத்திசாலிகள். வேகமாகக் கற்றுக் கொள்வார்கள். தாய்வழிக் கல்வி இல்லாததால் படைப்பாற்றல் சுத்தமாக இல்லாமல் போய்விட்டது.

உயர்கல்வி பயில வரும் மாணவர்களில் எத்தனை பேர் தமிழ் படித்தவர்கள் என்று நான்

பார்க்கிறேன். ஏனென்றால் அது அடித்தட்டு மக்களின் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. நீட் தேர்வு வந்தால் ஏழை எளிய மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். நீட் தேர்வு இல்லாதபோது எத்தனை ஏழை எளிய மாணவர்களால் மருத்துவம் படிக்க முடிந்தது? அரசுக்கும் நடுத்தர வர்க்கத்திற்கும் சாதகமில்லாத விஷயம் நடக்கும்போது ஏழை எளிய மக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்புகிறார்கள். இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்வழிக் கல்வி உயிரோடு இருக்கிறது என்றால் அது அரசு உதவிபெறும் பள்ளிகளால்தான். ஆங்கிலவழிக் கல்வி நடத்துவதற்கு அரசு அனுமதி தரவில்லை. அதனால் அங்கே தமிழ் கொஞ்சம் இருக்கிறது. இப்போது, நீட் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டால் அனிதா என்ற மாணவி படித்தது தமிழ்வழிப் பள்ளியில்தான். அந்தப் பெண் இறந்து போனது நீட் தேர்வினால் மட்டுமல்ல. முதலாண்டு பாடத்தை நடத்தாமல் போனதும் தான் காரணம். நீட்தான் காரணம் என்று அதை அரசியலாக்கிவிட்டார்கள். எனவே, நீட் தேர்வு மட்டுமல்ல. வேறு எந்தப் பொதுத்தேர்வாக இருந்தாலும் எந்தளவுக்கு அதைப் பொதுமைப்படுத்துகிறீர்களோ அந்தளவுக்கு நம் மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். எப்போது மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கும் பொறியியல் கல்லூரிகளுக்கும் மத்தியிலிருந்து அனுமதி கொடுக்கும் முறை வந்ததோ அப்போதிலிருந்து ஏமாற்றும் முறைகள் அதிகமாகிவிட்டது. அதிகாரம் எந்தளவுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறதோ அந்தளவுக்கு வளர்ச்சி அதிகமாகும்.

கல்வி குறித்த எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் நான் பயிற்றுமொழிப் பிரச்சினையைத்தான் இணைத்துப் பார்க்கிறேன். இது சரியா சரியில்லையா என்பதெல்லாம் வேறு விஷயம்.

தமிழ்நாட்டில் 83 விழுக்காடு தேர்ச்சிவிகிதம் இருக்கிறது என்றால் அதற்கும் பயிற்றுமொழியைத்தான் நான் காரணமாகச் சொல்வேன். இங்குள்ள அரசு பள்ளிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் எந்தெந்த பள்ளிகளில் ஆங்கிலவழிக் கல்வி இருக்கிறது என்று ஒரு கணக்கெடுத்துப் பாருங்கள். அதிலும் அரசுப்பள்ளிகளில் எஸ்சி, எம்பிசி மாணவர்கள்தான் அதிகமாக உள்ளனர். ஏனென்றால் அவர்கள்தான் பொருளாதாரத் தரத்தில் கீழே இருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம்

ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டால் அதுவே பெரிய விஷயம்.

ஒருவர் மேடையில் ஒருமுறை சொன்னார். மொழி வேண்டுமானால் பயிற்றுமொழியாக இருக்கலாம். ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ்தான் இருக்க வேண்டும் என்றார். அப்படி அவர் பேசினாலும் அவருடைய பிள்ளைகளை ஆங்கில வழியில்தான் படிக்க வைக்கிறார். எனவே, அவர்களுடைய அணுகுமுறையில் இந்தப் பிரச்சினை உள்ளது. தமிழில் படித்தால்தான் நல்லது என்று சொன்னால் யாரும் நம்பமாட்டார்கள். நமது பண்பாட்டில் அப்படிப் பதிந்துவிட்டது. ஏனென்றால் அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களே அவர்களுடைய பிள்ளைகளை அவர்கள் பணி செய்கின்ற பள்ளிகளில் படிக்க வைப்பதில்லை. ஆங்கிலவழிப் பள்ளியில்தான் படிக்க வைக்கிறார்கள். அப்புறம் எப்படி நம்பிக்கை வரும்.

2007-2008இல் 193 பிள்ளைகள் படித்தார்கள். 2008-2009இல் 178 பிள்ளைகள் படித்திருக்கிறார்கள். 2009 2010 இல் 153 பிள்ளைகள் படித்திருக்கிறார்கள். இப்படிப் போய் 2016 2017இல் 111 பேர் படித்தார்கள். 2018இல் 102 பேர்.

சின்ன நெற்குளம் கிராமத்தில் உள்ள இருளர் குடியிருப்பைப் பார்க்கப் போனேன். அப்போது அங்குள்ள பள்ளியில் தற்செயலாகச் சென்று பார்த்தேன். ஊரில் இருக்கின்ற முக்கிய மாணவர்களிடம் நன்கொடைகள் வாங்கி அந்தப் பிள்ளைகளை காண்வெண்ட் பிள்ளைகள் போல அலங்காரம் செய்துவைத்திருந்தார்கள். தானாகப் படித்தால் சுயமுயற்சியில் ஏதாவது செய்து முன்னுக்கு வந்துவிடுவார்கள். ஆங்கிலவழிக் கல்வி வருவதால் தன்முயற்சி எல்லாம் காலியாகிவிடுகிறது. நான் படிக்கும்போது எல்லா பாடங்களையும் ரசித்து ரசித்துப் படித்தேன். எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும்போது அதிக மார்க் எடுத்தது சமூக அறிவியல் பாடத்தில்தான். ஆனால் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யில் மிகக் குறைவான மதிப்பெண் வாங்கியது சமூக அறிவியல் பாடத்தில்தான். எட்டாம் வகுப்பில் பாடம் எடுத்த ஆசிரியர் நல்லா எடுத்தார். அதனால் நிறைய மார்க் எடுத்தேன். பத்தாம் வகுப்பு வரும்போது பாடம் எடுத்தவர் எங்கள் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர். நிர்வாகத்தில் இருந்த போட்டி மனப்பான்மையில் ஜூனியராக இருந்த அவர், கொஞ்சம் செல்வாக்கைப் பயன்

படுத்தித் தலைமை ஆசிரியர் ஆகிவிட்டார். அவர் வகுப்புக்கு வந்தால் புத்தகத்தைத் திறந்து இது முதல் பாடம். இதெல்லாம் நீங்களே படித்துவிடலாம். ரொம்ப எளிது. அடுத்த பாடத்தை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு இந்தப் பாடம் ரொம்ப எளிது நீங்களே படித்துவிடலாம். அதற்கு அடுத்து வருவது தான் கொஞ்சம் கஷ்டமான பாடம். அதை நான் அடுத்த வகுப்பில் நடத்துகிறேன் என்று போய்விடுவார். அடுத்த வாரம் வகுப்புக்கு வந்து இதேபோலவே இந்தப் பாடம் எளிமையாக இருக்கும் நீங்களே படித்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவார். இப்படிப் பாடம் நடத்தியதைப் பார்த்துப் பாடத்தில் ஆர்வம் குறைந்துவிட்டது. கடைசியில் இந்தப் பாடத்தில் வெறும் 39 மதிப்பெண்தான் வாங்கினேன். வேடிக்கை என்னவென்றால் அந்த வருடம் கேள்வித்தாள் கடினமாக வந்துவிட்டது. உடன் படித்த பெண் கடினமான கேள்வித்தாளைப் பார்த்துச் சற்று பயந்து போய்விட்டார். நான் எல்லா கேள்விகளுக்கும் தயாராக வந்ததால் என்னால் தேர்வை எளிதாக எழுத முடிந்தது. நான் படித்த பள்ளியில் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் முதல் மதிப்பெண் வாங்குபவர்களுக்குப் பரிசு, அதேபோல மொத்த மதிப்பெண்ணில் முதல் மதிப்பெண் வாங்குபவர்களுக்குப் பரிசு கொடுப்பார்கள். நான் மொத்த மதிப்பெண்ணுக்கான பரிசையும், ஒவ்வொரு பாடத்திலும் முதல் மதிப்பெண் எடுத்ததற்கான பரிசையும் வாங்கிவிடுவேன். நான் இதுவரை அறிவியல் பாடத்தைப் புரியாமல் படித்ததில்லை. ஆறாம் வகுப்பில் இருந்து கல்லூரியில் படித்தவரை அப்படித்தான். படிக்கும்போது மட்டுமல்ல. வகுப்பில் பாடம் நடத்தப் போகும்போதும் எனக்குப் புரியவில்லை என்றால் இரண்டு மூன்று நாள் காலம் எடுத்துப் புரிந்து கொண்டு, பிறகுதான் போய் சொல்லித் தருவேன். நல்ல ஆசிரியர் என்றால் பாடம் நடத்துகின்ற முறையிலேயே மாணவர்களுக்குப் பாடத்தின்மீது ஆர்வத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். பாடம் நடத்துவது என்பது ஒரு கலை. வகுப்பில் உள்ள அத்தனை மாணவர்களின் கண்களையும் ஆசிரியர் கண்ணுக்குள் கட்டி வைத்திருக்க வேண்டும். மாணவர்களைக் கேள்வி கேட்பதற்கான சுதந்திரத்தையும் சம வாய்ப்பையும் கொடுப்பது ரொம்ப முக்கியம். கேள்விக்குப் பதில் தெரியவில்லை என்று சொன்னாலோ அல்லது

தவறாகவோ பதில் சொன்னால் மாணவரைக் கடிந்து கொள்ளக் கூடாது. எல்லாவற்றையும் சரியாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் அதற்கு ஆசிரியர் எதற்கு? கேள்வி என்பதை மாணவர்களைச் சோதிப்பதற்காகவோ பழி வாங்குவதற்காகவோ இருக்கக் கூடாது. நாம் நடத்துகின்ற பாடத்தை அவனுக்குப் புரிய வைப்பதற்காகக் கேள்வி கேட்க வேண்டும். ஆனால் ஆண் பெண் இருபாலர் படிக்கின்ற வகுப்பறைகளில் தன்னை ஹீரோவாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காக வேண்டுமென்றே மாணவனை மடக்குவதற்காக ஆசிரியர் கேள்வி கேட்பார். தவறானதைச் சொல்லித் திருத்துவதற்கும், தெரியாததைச் சொல்லித் தருவதற்கும்தானே ஆசிரியர். நான் எனது மாணவர்களிடம் அப்படித்தான் இருந்தேன். ஏனென்றால் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த ஆசிரியர் எனக்கு அப்படித்தான் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவர்தான் எனக்கு ரோல் மாடல்.

கல்வி என்பது வெறும் எந்திரகதியான ஒன்றல்ல. ஒரு ஆசிரியர் வகுப்பறையில் மாணவர்கள் முன்பு நின்று மாணவர்களின் முகத்தைப் பார்த்துக் கற்றுத்தர வேண்டும். ஸ்மார்ட் கிளாஸ் சிஸ்ட்டத்தில் இந்த அனுபவம் கிடைக்காது. நவீனத்தைக் கல்வியில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஒரு ஆசிரியரின் பங்கினைப் பதிலி செய்ய முடியாது. குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. மாணவர்களை ஒழுங்குபடுத்தி அவர்களை மனிதர்களாக மாற்றி அடுத்தக்கட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல ஆசிரியர்கள் தேவை. வகுப்பறை என்பது ஒரு கலைக்கூடம். ஆசிரியருக்குப் பாடம் முதலில் புரிய வேண்டும். புரிந்து வகுப்பில் நடத்த வேண்டும். மாணவர்களுக்குப் புரிந்துவிடக் கூடாது என்று நினைத்துப் பாடம் நடத்தக் கூடாது. புரிய வைப்பதற்கான முயற்சியை ஆசிரியர்தான் எடுக்கவேண்டும். நானெல்லாம் வகுப்பறையை விட்டு வெளியே வந்ததுதான் என்னுடைய வாழ்வில் பெரிய இழப்பு. மனிதனுக்குச் சந்தோஷமே வேலை செய்வதில் இருக்கிறது. வேறு எதிலும் இல்லை. வேலை செய்தால்தான் ஓய்வுநேரம்கூட மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். நேற்றுதான் திண்டிவனத்திற்கு வந்தது போலிருக்கிறது. இடைப்பட்ட காலம் எப்படி போனது என்றே தெரியவில்லை.

சமீபத்தில் மறைந்த தோழர் எம்.எஸ்.தமிழரசன் அடிக்கடிச் சொல்வார். வேலை எதுவும் இல்லை என்றால் சாலையோரத்தில் கிடக்கும் தார் டின்னையேனும் உதைத்துவிட்டுப் போ. ஆளும் வர்க்கத்திற்கு அது கொஞ்சம் இடைஞ்சலாக இருக்கும் என்பார். ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்து கொண்டே இருப்பதுதான் நமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும்.

பள்ளிக் கல்வி பாதுகாப்பு இயக்கம் என்று வசந்திதேவி தலைமையில் ஒரு இயக்கம் பாண்டிச்சேரியில் இருக்கிறது. கிருஷ்ணமூர்த்தி அதனுடைய பொதுச்செயலாளராக இருக்கிறார். பள்ளிக் கல்வி பாதுகாப்பு இயக்கம் என்பதைத் தமிழ்வுழிக் கல்வி பாதுகாப்பு இயக்கமாக அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசுப் பள்ளிகளில் எண்ணிக்கை குறைவாக ஆனதற்கு மக்கள் மத்தியில் பயிற்றுமொழி குறித்த விழிப்புணர்வு இல்லாமல் போனது முக்கியமான காரணம். அரசுப் பள்ளிகளில் போதிய உள்கட்டுமான வசதிகள் இல்லாத காரணத்தால் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருக்கிறது என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை.

அரசுப் பள்ளிகளில் நிறைய ஆய்வு மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. கிராமப்புறங்களில் ஆங்கிலவழியில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு என்னமாதிரியான கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன? என்பதை ஆய்வு செய்ய வேண்டும். ஆனால், நன்றாகப் படிக்கின்ற மாணவர்களை இவர்களே ஆங்கிலவழிப் பயில்வதற்கு அனுப்பி விடுகிறார்கள். அந்த மாணவர்கள் தமிழில் படித்தாலே நன்றாகப் படிப்பார்கள். ஆங்கிலவழியில் படிக்கும்போது அவனுக்கான வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படுகின்றன. இதையெல்லாம் பற்றி ஆய்வுசெய்து இதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள எந்த அரசியல் இயக்கங்களும் முன்வருவதில்லை. ஏனென்றால் அவர்களே அவர்களுடைய பிள்ளைகளை அரசுப் பள்ளிகளில் படிக்க வைப்பதில்லையே. இதைப் பற்றிப் பேசுவதற்குக்கூட முன்வருவதில்லை. நடைமுறைக்கும் செயல்பாட்டிற்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. மக்களுக்குமே இந்த வித்தியாசம் தெரிகிறது. மக்கள் பொதுவாக எளிமையைத்தான் விரும்புகிறார்கள்.

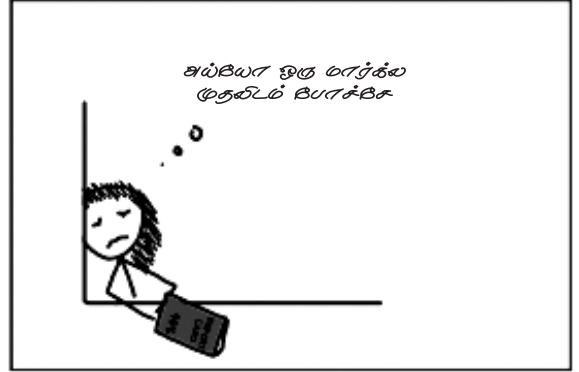
உரையாடல் மற்றும் தொகுப்பு : மனுஷி

கல்விக் கொள்கையில் தரப்படுத்தலும் மையப்படுத்தலும் சில கருத்துக்கள்

● கு. அழகர்சாமி

galagarsamy@yahoo.co.in

10 த்திய அரசு மேற்கொண்டு வரும் கல்விக் கொள்கையின் அடிப்படை அம்சங்களாக தரப்படுத்தலும் (standardization) மையப்படுத்தலும் (centralization) இருக்கின்றன. இவையிரண்டும் வெவ்வேறானவை போல் தோன்றினாலும் அடிப்படையில் ஒன்றையொன்றை உறுதி செய்து கொள்வதாய் அமைகின்றன. நீட் (National Eligibility cum Entrance Test) தேர்வு முறையில் இந்த உண்மை தெற்றெனப் பளிச்சிடுகிறது. இந்த தரப்படுத்தலும் கல்வி என்ற மதிப்புச் சங்கிலியின் (value chain) முன் கண்ணிகளையெல்லாம் விட்டு விட்டு இறுதிக் கண்ணியில் கூட இல்லாமல் பள்ளிக் கல்வி முடித்து மருத்துவம் போன்ற மேற்கல்வி நுழைவாயிலில் நுழைக்கப்படுகிறது. கல்வி என்ற சேவை பல கண்ணிகளின் கட்டங்களின் ஊடாக ஆசிரியரிடமிருந்து மாணவனுக்கு கடத்தப்படுகிறது; தரப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கண்ணியிலும், தரப்படும் கல்வியின் மதிப்பு கூட்டப்படுகிறது (value addition). உதாரணமாக கல்வி என்ற மதிப்புச் சங்கிலி பள்ளிக் கட்டுமான வசதிகள், இவற்றுக்கு ஒதுக்கக் கூடிய நிதி ஆதாரம், தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்கள், ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம், கற்பித்தலுக்கான கண்ணிணி போன்ற கருவிகள், பயில் பாடத் திட்டத்தின் தரம், ஆசிரியரின் பயிற்றுவிக்கும் திறன், கற்பித்தலுக்கான மொழி, மாணவர் உள்வாங்கிக் கொள்ளும் திறன் என்று தொடர்புடைய பல கண்ணிகளால் கோர்க்கப்படுகிறது. எல்லாப் பள்ளிகளிலும் இந்த எல்லாக் கண்ணிகளிலும் சமமான அளவில் மதிப்பு கூட்டப்பட்டாலொழிய கற்றல் பயன்களில் (learning outcomes) குறைந்தபட்ச தரப்படுத்தலை எதிர்பார்க்க முடியாது. அதுவும் முக்கியமாக மலையக, கிராமப்புற அரசுப் பள்ளிகளில் மேட்டிமைத் தனியார் பள்ளிகளுக்கு நிகராக உறுதி செய்யப்பட்டாலொழிய, கல்விச் சேவையின் விநியோகத்தில் (delivery of

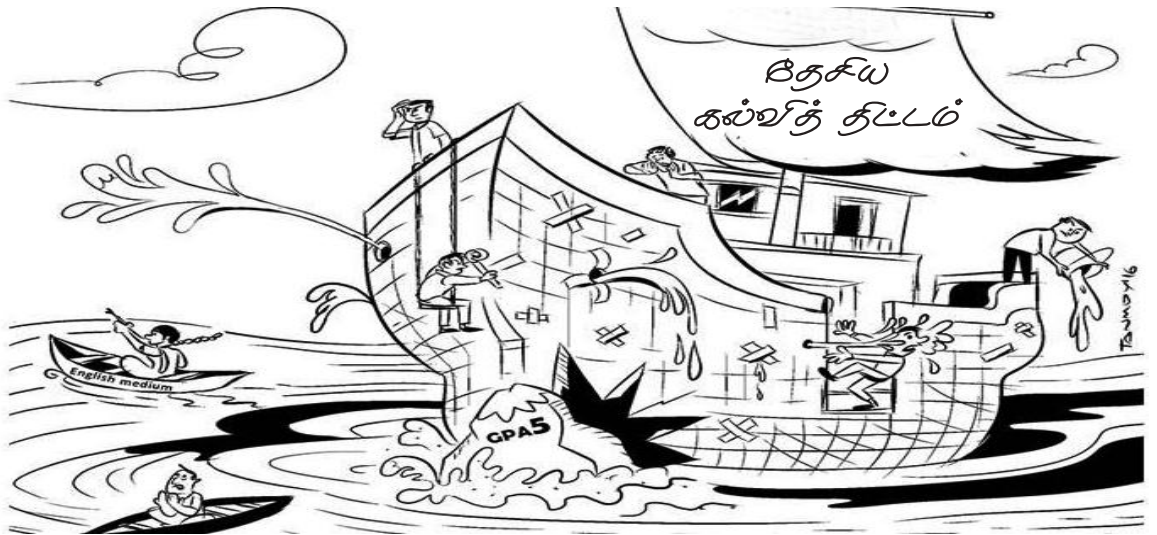
education service) தரப்படுத்தல் சாத்தியமல்ல. ஆக, கல்வியில் தரப்படுத்தல் என்பது அளவிலும், நடைமுறைப்படுத்தலிலும் ஓர் ஆழமான அடிப்படை பிரச்சினை. இந்தக் கல்வி மதிப்புச் சங்கிலியைத் தரப்படுத்தல் ஒரு சம விளையாட்டுக் களத்தை (level playing field) உருவாக்கல்தான் உண்மையான நிலையான தரப்படுத்தல். ஏற்கனவே மதிப்புச் சங்கிலியின் வெவ்வேறு கட்டங்களில் மதிப்புக் கூட்டப்படலில் ஒரு மலையக உண்டு உறைவிடப் பள்ளி மாணவன் ஒரு மேட்டிமைத் தனியார் பள்ளி மாணவனோடு ஒப்பிடுகையில் பின்னடைவில் இருக்கும் போது, குறுக்குச் சால் ஓட்டும் விதத்தில் தரப்படுத்தல் என்ற போர்வையில் மருத்துவம் போன்ற மேற்கல்வி நுழைவுக்கு பள்ளியிறுதித் தேர்வு மதிப்பெண்களைக் கணக்கில் கொள்ளாது, நுழைவுத் தேர்வுக் கட்டத்திலும் நீட் தேர்வு என்று ஒரே விதத் தேர்வு திணிக்கப்படுகிறது. இது கல்வி மதிப்புச் சங்கிலியில் ஏற்கனவே பின்னடைவில் இருக்கும் மாநிலப் பாட முறையில் பயிலும் மாணவனை இன்னும் பின்னடையச் செய்வது. இது இரட்டைச் சாபமில்லாமல் (double whammy) வேறென்ன?. கற்கும் உள்ளூறை அறிவுத் திறனில் இருக்கும் வித்தியாசம் என்பது ஒன்று. ஆனால் அந்த உள்ளூறை அறிவுத் திறன் மலர்வதற்கு உதவும்

மேற்சொன்ன கல்விமதிப்புச் சங்கிலியில் வித்தியாசம் இருத்தல் என்பது இன்னொன்று. இரண்டும் ஒன்றல்ல. பின்னதை அனுமதிக்க முடியாது. முன்பு எப்போதுமில்லாத அளவில் கணினிமயமாகி விட்ட அறிவுப் புலத்தின் பின்னணியில், எப்படி கல்வராயன் மலையில் உண்டு உறைவிடப் பள்ளியில் கற்கும் மாணவன் அதுவும் ஆங்கிலப் புலமையுமில்லாமல் தில்லி பப்ளிக் ஸ்கூலில் கற்கும் மாணவனோடு போட்டியிடுவது? மேற்போக்காக இதைக் கல்விச் சேவையின் விநியோகத்தில் இருக்கும் ஏற்றத் தாழ்வு என்று எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. அடிப்படையில் இது ஒரு அறிவு ஏற்றத் தாழ்வுக்கு (intellectual inequality) வழி வகுக்கிறது. அதே சமயத்தில், இதை ஒட்டு மொத்த கல்விச் சுற்றுச்சூழலோடு (educational ecosystem) மட்டும் பொருத்திச் சுருக்கி விட முடியாது. இது சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளோடு மிகச் சிக்கலுடன் பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது என்பது தான் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம். ஒரு வகையில் இந்த அறிவு ஏற்றத் தாழ்வு சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளை விட மிக மோசமானது. சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், தாம் நீடிப்பதற்கு இந்த அறிவு ஏற்றத் தாழ்வை சாதகமாக்கிக் கொள்கின்றன. இந்தியச் சாதீய சமூகத்தில் கல்விக்கும் தனிமனித முக்கியமாக தாழ்த்தப்பட்டோர் வளர்ச்சிக்கும் மிக நெருங்கிய உறவிருக்கிறது. இதைத் தன் வாழ்வனுபவமாக

உணர்ந்து தாழ்த்தப்பட்ட சமூக எழுச்சிக்கு தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அம்பேத்கரை விட சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இருக்க முடியாது. இப்படியிருக்க, பொதுவான தரத்தை உறுதிப்படுத்த பொதுவான நீட் தேர்வு போன்ற தேர்வுகள் தேவையென்ற வாதம் ஏற்கப்பட முடியாதது. திருப்பிச் சொன்னால், மேற்போக்கான தரப்படுத்தல் என்ற போர்வையில் சமூகப் பொருளாதார நீதிக்கு எதிரான ஒரு செயல்பாடு சாமர்த்தியமாகக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது என்றே இதற்கு அர்த்தம். இதில் மிக மோசமானது என்னவென்றால் பொதுவான தேர்வில் மாநிலக் கல்வி முறையில் பயின்று அதிலும் பின் தங்கியிருக்கும் பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்களின் போட்டித் திறனைப் பயிற்சி மையங்கள் மூலம் சரி செய்து விடலாம் என்ற வாதம் அறிவு ஏற்றத் தாழ்வு என்ற ஆழமான அடிப்படைப் பிரச்சினையை நீட் தேர்வுக்குத் தயாராகும் பிரச்சினையாகக் குறுக்கிக் கொச்சைப்படுத்துவதாகும்.

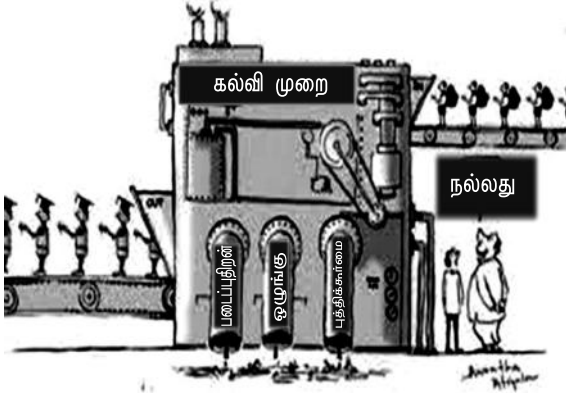
அறிவு ஏற்றத் தாழ்வு மனிதவளத்தின் மேல் செலுத்தும் பாதிப்பை மேல் விவாதித்த ரீதியில் புரிந்து கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல், அளவீட்டு ரீதியிலும் (quantitative) புரிந்து கொள்ளலாம். UNDP (United Nations Development Programme) ஒவ்வொரு ஆண்டும் மனித வளக் குறியீட்டு எண் (Human Development

Index(HDI)) என்ற அடிப்படையில் உலக நாடுகளின் தரப்பட்டியலை வெளியிடுகிறது. இந்த மனிதவளக் குறியீட்டு எண், கல்விக் குறியீட்டு எண் (Education Index (EI)), ஆயுள் எதிர்பார்ப்புக் குறியீட்டு எண் (Life expectancy Index), மொத்த தேசிய வருமானத்தின் அடிப்படையிலான வாழ்க்கைத்தரக் குறியீட்டு எண் (Income index) என்ற மூன்று பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. அதனின் 2015ம் ஆண்டின் அறிக்கையின் படி, இந்தியாவின் EI: 0.535; HDI: 0.624. மொத்த 188 உலகநாடுகளில் இந்தியாவின் தரம் 131. இந்தியாவை ஒப்பிடும் போது மாலத் தீவு, இலங்கை போன்ற நாடுகள் கூட முன்னணியில் இருக்கின்றன. அவற்றின் மதிப்பீடுகளைப் பாருங்கள். மாலத் தீவின் EI :0.561; HDI: 0.701. உலக நாடுகளில் மாலத் தீவின் தரம்: 105. இலங்கையின் EI: 0.752; HDI: 0.766. உலகநாடுகளில் இலங்கையின் தரம்: 73. இந்தியாவின் மனிதவளக் குறியீட்டு எண் 0.624 என்றிருந்தாலும் கல்வி, ஆயுள் எதிர்பார்ப்பு, வாழ்க்கைத் தரம் என்ற பகுதிகளிலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டால், சரிசெய்யப்பட மனிதவளக் குறியீட்டு எண் (Inequality adjusted HDI) 0.454 ஆகக் குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கல்விக் குறியீட்டெண்ணைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படும் அலகுகள் (parameters) எதிர் பார்க்கப்படும் பள்ளி ஆண்டுகள் (Expected years of schooling index), சராசரிப் பள்ளி ஆண்டுகள் (Mean years of schooling index) என்ற இரண்டு அளவீட்டு அலகுகளே. இந்த அளவீட்டு அலகுகளின் அடிப்படையிலே ஏற்றத் தாழ்வென்றால், மேல் விவாதித்த அளவீட்டுக்கு உட்படாத கல்விச் சங்கிலியின் மதிப்புக் கூட்டலில் காணும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டால் சரிசெய்யப்பட்ட HDI மதிப்பு இன்னும் குறைவாகவே இருக்கும் சாத்தியம் அதிகம். மேற் சொன்ன பள்ளி விவரங்களை அவதானிக்கும் போது, சமூக நீதியோடு கூடிய கல்வி முன்னேற்றத்தில் நாம் இன்னும் வெகு தொலைவு கடக்க வேண்டியுள்ளதென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இதனின் சாத்தியம் HDIயில் குறிக்கப்படும் மற்ற ஏற்றத் தாழ்வுகளோடு முக்கியமாக கல்விச் சூழலில்

நிலவும் அறிவு ஏற்றத் தாழ்வை முற்றிலும் களைவதில் தான் பெரிதும் அடங்கியுள்ளது என்ற உண்மையைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதில் தான் முன்சொன்ன புள்ளிவிவரங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

தமிழக அரசு அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள பள்ளிகளுக்கான புதிய பாடத்திட்டம், அறிவு ஏற்றத் தாழ்வுக்குக் காரணமாயிருக்கும் கல்வி மதிப்புச் சங்கிலியின் பல கண்ணிகளில் ஒரு கண்ணியை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டிருக்கிறது. பல்வித பாடத் திட்ட முறைகளும், அரசுப் பள்ளிகள் தனியார் பள்ளிகள் என்ற இரு வகைமைகளுக்குள் பல்வேறு விதமான தரங்களில் இயங்கும் பள்ளிகளும் இருக்கும் கல்விச் சூழலில் மற்ற கண்ணிகளிலும் தரப்படுத்தல் என்பது சாதாரணமான செயலல்ல. ஆனால் அசாத்தியமானதென்று விட்டு விட முடியாது. பின்லாந்து கல்வி முறை பன்னாட்டு அளவில் இன்று கவனிக்கப்படும் மற்றும் சிலாக்கிப்பும் பெருமையைப் பெற்றிருக்கிறது. கோடல்வரர் பிள்ளையானாலும் சரி, தெருக் கூட்டுவோர் பிள்ளையானாலும் சரி, ஒரே விதமான பள்ளி, ஒரே விதமான பள்ளிக் கல்வித் திட்டம், ஒரே மாதிரியான கற்பித்தல், ஒரே மாதிரியான உணவு, தகுதியுள்ள ஆசிரியர்கள், முக்கியமாகக் கல்வியில் பின் தங்கியிருக்கும் மாணவர்களை மேம்படுத்த பள்ளியிலேயே சிறப்பு ஆசிரியர்கள் என்ற கல்விச் சங்கிலியின் பல்வேறு கண்ணிகள் தரப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. தனியார் பள்ளிகள் இல்லை. முக்கியமாகப் பள்ளிக் கல்வியில் கட்டணம் வசூலிப்பது சட்டப்படி குற்றம். இந்தக் கல்விமுறையின் அடிப்படை சமத்துவம். (egalitarianism). ஆனால் நமது நாட்டில் பள்ளிக் கல்வி முறையில் நிலவுவதோ ஒரு வித மேட்டிசைத்தனம் (elitism). முன்பு சுட்டியது போல் எத்தனை பிரிவுகள் இங்கு? மாநிலப் பாடத்திட்ட முறை, மெட்ரிக், சிபிஎஸ்இ (CBSE), ஐசிஎஸ்இ (ICSE) என்று விதவிதமான பாடத்திட்ட முறைகளோடு, அரசுப் பள்ளிகள், தனியார் பள்ளிகள், நவோதயா பள்ளிகள், தனியார் உறைவிடப் பன்னாட்டுப் (residential international schools) பள்ளிகள் என்று இரகம் இரகமான பள்ளிகள் வேறு. பின்லாந்து சின்ன தேசம்; செல்வமிக்க தேசம்; இங்கு அதன் கல்வி முறை கட்டுபடியாகாது; சரிப்பட்டு வராது என்றெல்லாம் தப்பித்துக் கொள்ளலாம்

தான். அப்படியென்றால், கல்வியின் மதிப்புச் சங்கிலியில் இங்கு புரையோடிப் போயிருக்கும் வேறுபாடுகளைக் கணக்கில் கொண்டு, சமூக நீதி சார்ந்த தேர்வு முறையை மாநிலங்கள் கையாளும் முறையை அனுமதிக்காது, நுழைவுத் தேர்வு மதிப்பெண் என்ற தகுதியில் மட்டும் தேர்வு முறையை மேலிருந்து ஏன் திணிக்க வேண்டும்? நவோதாயா பள்ளிகள் மத்திய நிதியிலிருந்து உறைவிடப் பள்ளிகளுக்கு நிகராய்த் தரமான கல்வியை தருவதை இலக்காக வைத்திருந்தாலும், தேர்வு முறையில் திறமை மிக்க கிராமப்புற மாணவர்கள் மட்டுமே அப்பள்ளிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். மற்ற ஏழை கிராமப்புற மாணவர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்?. ஏற்கனவே இருக்கும் அரசு மாநகராட்சிப் பள்ளிகளுக்கு இன்னும் அதிக நிதி ஒதுக்கலாமே. அரசும், கல்விக்கொள்கையாளர்களும் தரத்தை ஒரு தனித்தீவாகக் கருதுகின்ற மேட்டிமை மனோபாவத்தில் இருப்பதுதான் பிரச்சினை. அங்கங்கு சில தனித் தரத் தீவுகள் (islands of excellence) உருவாக்கப்படுகின்றன. ஆனால் தரமான கல்வி என்பது ஒரு பொதுப் பொருளாகத் (Public Good) தான் இருக்க முடியும். சிலருக்குத் தரமான கல்வி, மற்றவர்களுக்கு தரம் குறைந்த கல்வி என்று இருக்க முடியாது. கல்வி ஒரு விழுமிய பொதுப்பொருள் என்ற கருத்தாக்கம் புறந்தள்ளப்பட்டு விட்டதால்தான், கல்வி வியாபாரமாகி காசு சம்பாதிக்கும் தனியார் பள்ளிகள் புற்றீசலாய்ப் பெருகியிருக்கின்றன. இது கல்விக் கொள்கையில் விளைவிக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய பிறழ்ச்சி. ஏன் தரமான கல்வி பரவலாக்கப்படக் கூடாது? அது தற்போதைய மையப்படுத்தல் முறையில் நடைமுறைச் சாத்தியமல்ல. ஒரு

பரவலாக்கப்பட்ட தரப்படுத்தல் (decentralized standardisation) மூலம்தான் அது சாத்தியம். பரவலாக்கப்பட தரப்படுத்தல் என்பது ஒரு சுயமுரண் சொற்றொடர் (oxymoron) அல்ல. இந்தியாவின் பலமே வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்றுதானே நம்மை நாம் பீற்றிக் கொள்கிறோம். இப்படியிருக்க, மேலிருந்து திணிக்கப்படும் கல்வித் தரப்படுத்தல் செயல்பாடுகள் தரப்படுத்தலை பரவலாக்க முடியாதது மட்டுமல்ல, முடிவில் அவை மாநில உரிமைகளின் மேல் கைவைக்கின்றன. மாநிலங்கள் தங்களுக்கேற்ற கல்விக் கொள்கையை வகுக்கும் சுதந்திரத்திலும் அதிகாரத்திலும் தலையிடுகின்றன. முக்கியமாக கூட்டாட்சித் தத்துவமும் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகிறது. இப்போக்கின் தொடர்ச்சி தற்போது பல்கலைக் கழக மான்யக் குழுவினை (University Grants Commission) ஒழித்துக் கட்டி விட்டு அதனிடத்தில் உயர் கல்வி ஆணையத்தை உருவாக்குவதற்கான சட்ட முன்வரைவை முன்வைக்கும் மத்திய அரசின் நடவடிக்கை மூலம் மேலும் எதிரொலிக்கிறது.

இறுதியாக எந்தக் கல்வி முறையும் சிந்தனை சுதந்திரத்தையும் கருத்துரிமையையும் உறுதிப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல் அவற்றை மேலும் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். எந்த வகையிலும் தரப்படுத்தல் மற்றும் மையப்படுத்தல் போன்ற கல்வி நடவடிக்கைகள் சமூகப் பொருளாதார அடித்தளத்தில் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களின் கல்வி உரிமைகளையும், கல்விப் பெறுமதிகளையும் (educational attainments) பறிப்பதாகவோ அல்லது அவற்றை பாதிப்பதாகவோ இருக்கக் கூடாது. இல்லையென்றால் அவர்களின் குரல் கல்விப்புலத்திலும், அறிவின் பொதுவெளியிலும் ஒலிக்காத அல்லது நலிவோடு ஒலிக்கும் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்படும். அது ஒற்றைக் கலாச்சார, ஒற்றைச் சிந்தனைப் போக்கிற்கு வழி வகுக்கும் என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. சமூக ஊடக, அரசியல் களங்களில் தற்போது நிலவும் ஒற்றைக் கலாச்சார, ஒற்றைச் சிந்தனைச் சூழலின் அச்சுறுத்தலைக் காணுகையில், தரப்படுத்தல் மற்றும் மையப்படுத்தல் பற்றிய கல்விக் கோட்பாடுகளில் எச்சரிக்கையும் எதிர்ப்பும் மிகத் தேவையாயிருக்கிறது என்பதில் மிகையில்லை.

பழம்பெருமைக்குள் விழுந்துகிடக்கும் பேராசிரியர்கள்

● வரியான்

இன்று கல்வித்தரம் குறைந்து போனது என அனைவரும் கூக்குரலிடுகின்றனர். உண்மைதான். தரம் குறைந்துவிட்டது என்பது உண்மையே. இதற்குக் காரணம் என்ன?

இது மிகப்பெரும் கேள்வி. இதற்கான விடைகள் பல உண்டு. அவை எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான சிலவும் உண்டு. அவற்றில் ஒன்றைப் பற்றி மட்டுமே இக்கட்டுரை கூறுகிறது. அந்த ஒன்றுதான் பழம்பெருமை பேசல். ஒரு காலத்தில் இது தேவைப்பட்டது என்பதும் உண்மையே. இந்திய தேசியம் என்ற உணர்வுடன் இப்பழம்பெருமை இந்தியாவிற்காக அந்த கோஷம் தேவைப்பட்டது. இன்று?

பழம்பெருமை கூறுவது எப்படி இருக்கிறது?

உயர்கல்விக் கூடங்களில் பணிபுரியும் எல்லாத் துறைப் பேராசிரியர்களிடமும் உள்ளது. இது இந்தியத் தன்மையைக் காப்பது என்ற நோக்கில் இல்லை. மாறாக, இந்திய வருணாசிரமத்தைக் காப்பது இந்தியப் பழம்முடியாட்சி முறையைக் காப்பது என்ற நோக்கில்தான் செயல்படுகிறது. இது குடியரசிற்கு முரணானது. எனவேதான், பாடத்திட்டங்கள் மாறுவதில்லை. சமூகவியலின் அடிப்படைக் கருத்தாக்கங்களோ, உளவியலின் உண்மை நவீனங்களோ, பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளோ அல்லது இலக்கியம் எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகிறது, யாருக்காக எழுதப்படுகிறது, எழுதப்பட்டது என்ற கோட்பாட்டுப் பார்வையோ இங்கு உருவாவதில்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் காரணம், மாறாத நிலையே பழமை அப்படியே வைத்திருக்கக்கூடியது என்ற எண்ணமே. இதுவே ஒருவன்முறைச் செயல்தான். இதுவே பாடத்திட்டங்கள் அப்படியே உள்ளமைக்கான காரணிகள். பாடத் திட்டங்களை உருவாக்குவது என்னவோ அரசுதான். ஆனால்,

திட்டம் உருவாக்குவதில் பேராசிரியர்களே ஈடுபடுகின்றனர். இவர்களோடு இன்று புகழ் பெற்றிருக்கும் அகடமிக் அல்லா தோரும் உள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் மாறுதலை விரும்பாதார். சான்றாக: தமிழ் இலக்கியத் துறையை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் அரசியல் சார்புபெற்ற பழமைச் சார்புடன் தமிழ் ஆராய்ச்சி, பழமை மீறிய இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்ற இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன. தமிழ் ஆராய்ச்சி வேறு, தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி வேறு.

ஆனால், தமிழ் ஆராய்ச்சி தோன்ற ஒரு சில சமஸ்கிருதப் பண்டிதர்களே காரணம். இவர்கள், எல்லா மொழிகளுமே சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றிய மொழிகளே என்ற சமஸ்கிருத ஏகத்துவத்தை முன்வைத்தனர். இன்றும் முன் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்பது, ஓர் இலக்கியம் என்பது ஏன் உருவானது, எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது, வாசகர்களுக்கும் அதற்கும் உள்ள தொடர்பு எத்தகையது என்பது போன்றவைப் பற்றியது. தமிழ் ஆராய்ச்சி என்பது எளிதானதுதான். அது, எல்லாச் சொற்களும் தமிழ் மொழியிலிருந்தே தோன்றின என்ற இன்னொரு எல்லைக்குச் சென்றுவிடும். இன்றும், இந்த எல்லையிலேயே இருப்பவர்களுக்கு, வேறு எதுவும் புரியாது. இந்த எல்லையை விட்டு வரக்கூடாது என, இவர்களின் எதிரிகளும் நினைக்கின்றார்கள். ஆம், சமஸ்கிருதமா தமிழா என்ற சண்டையை இரு பக்கத்தாரும் கிளப்பி, இலக்கிய ஆராய்ச்சி வளராமல் தடுக்கின்றார்கள். சமஸ்கிருத வைதீகத்தை எதிர்ப்பதாகச் சொல்லுபவர்கள் தமிழ் வைதீகத்திலேயே இருக்கிறார்கள். வைதீகம் என்பது வருணாசிரம, சாதியம் இச்சொல் குறிப்பிட்ட எந்தச் சாதியையும் குறிக்காது. இதன் உயர்படியில் உள்ளவர்கள் சமத்துவ வாழ்விற்கு

வராமல் இருப்பதற்கு இந்த சமஸ்கிருத வைதீகம் தமிழ் வைதீகம் என்ற போராட்டம் தேவை. இது தொடரும்.

இந்த வைதீகம் என்பது முடியாட்சியின் சமூக அமைப்பு. இந்தச் சமூக அமைப்பை அழிக்காமல் எப்படிச் குடியாட்சிச் சமூகம் உருவாகும்? இது ஓர் இலட்சியமே. பகற்கனவாக இதனை மாற்றும் சக்திகள் இந்தியாவில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி இப்போது கடுமையாகச் செயல்படுகின்றன. இதன் விளைவாகவே, இன்று உயர்கல்வி நிலையங்கள் அனைத்தும் செயலிழந்து காணப்படுகின்றன. செயல்பட்ட காலங்களிலும், முடியாட்சிச் சமூக அமைப்புக்கேற்றாற் போல்தான் இருந்தன. இப்போது வெளிப் படையாகவே இது தெரிகின்றது. பேராசிரியர்கள் அனைவரும் அந்தக் காலத்தில் தமிழ் வைதீகப் பணிபுரிந்தனர். இன்று சமஸ்கிருத வைதீகப் பணிபுரிகின்றனர். இது சாதியப்பணியே. பல காலமாக வைதீகப்பணியே (வருண மரபு சாதிய மரபு) செயல்பட்டு வருகிறது. சாதியம் இன்று தலைவிரித்தாடுகிறது. இது, உயர்கல்வி ஆராய்ச்சிகளிலும் நுழைகிறது. எப்படி ஆராய்ச்சி வளரும்?

இதன் செயல்பாடுகளில், இன்று புராணங்களை வரலாறாக மாற்றும் பணி நடைபெறுகிறது. அண்மையில் நான் பார்த்த ஒரு தொலைக்காட்சியில், 'மகாபாரதக் காலத்து அஸ்திரங்கள் இன்றைக்கு உருவான ராக்கட்டுகள்' என்றது. நம் பழமையில் விஞ்ஞான அறிவு நிச்சயமாக இருந்திருக்கும். ஆனால், அது அஸ்திரத்தை ராக்கெட்டாக மாற்றும் வல்லமை படைத்ததல்ல. இதை நம்புகின்ற முட்டாள்களை என்ன சொல்ல?

நமக்கு வழிவழியாக பேசப்படும் ஒரு சில சூத்திரங்கள்கூட இதை நிரூபிப்பதற்குக் கிடைக்கவில்லை. இதனை வலியுறுத்த ஊடகங்கள் எவ்வாறு துணையாகின்றன என்பதை இது தெரிவிக்கிறது.

வெள்ளைக்காரன் நம் நாட்டிற்கு வந்தபோது இருந்த கல்வி அமைப்பு பரிதாபமானது. வருணாசிரமக் கல்வி முறையே வீட்டுத் திண்ணையில் இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. ஆங்கிலக் கல்வி தேவை என வங்காளத்தில் மக்கள் கொதித்தெழுந்து புதிய கல்வியை வேண்டினர். இப்படிச் சொல்வதால் ஆங்கிலக்கல்வி முறைக்கு வக்காலத்து வாங்குவதாகக் கருதிவிட வேண்டாம்.

நம் பழம்இந்தியக் கல்வி முறை பற்றிய விமர்சனமே இது. இம்முறையில், வருணாசிரமப் பிரிவில் முதல் இரண்டு சிலசமயம் முன்படிநிலைகளில் (மிகச்சிலரே) இருந்தோரே கல்வி கற்றனர். முதல் படியினரே மிகுதியும் கற்றனர். வேதங்கள் மூலம், இரண்டாம் படிநிலைக்காரர்களான சத்திரியர்களும் கல்வி அறிவு பெற்றிருந்தமையை அறியமுடிகிறது. இதன் வளர்ச்சியே பௌத்தம். பௌத்தம், சமணம் என்பவற்றிற்குக் கடவுள் கிடையாது என்றாலும், நாளாவட்டத்தில் அவ்வழியினரும் முடியாட்சி சமூகத்தில் அடங்கிவிட்டனர். தமிழ் வைதீகமும் அடங்கிவிட்டது. பேராசிரியர்களும் இதற்குள் அடங்கியே செயல்படுகின்றனர்.

1950ல் இந்தியா குடியரசு ஆனது பற்றிய அறிவிப்பு மிக முக்கியமானது. குடியாட்சி முறைமைக்கேற்ப நம் கல்விக்கூடங்கள் விதிகளின்படி நடக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தாலும், விதிகள் மீறப்பட்டன. பல்கலைக்கழகங்களின் Statue மூழ்கடிக்கப்பட்டது. தவறு செய்பவர்கள் தேவை என்பது உருவாக்கப்பட்டது. உயர்கல்வியில் அரசின் செல்வாக்கு மனிதர்களின் பொருள் கையகப்படுத்தும் பணி நீட்டித்தாலும் அதற்குப் பேராசிரியர்கள் உடந்தையாய் இருந்ததாலுமே கல்வித்தரம் குறைந்து விட்டது. நீதிமன்றங்கள் யாவும் அரசின் ஆளுகைக்குப்படுத்தப்பட்டன. ஏற்றத்தாழ்விற்றகெதிரான கலகக்காரரான பெரியார் ஈ.வெ.ராவை இழித்துப் பேசிய எதிரிகளின் கையாட்கள் இன்னும் எத்தகைய பேராசிரியர்களை உருவாக்கி, கல்விநிலையை எப்படி மாற்றப் போகிறார்களோ? பொறுத்திருந்து பார்ப்போம் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன சொல்ல.

பெவிஸ்திய சமுதாயத்திற்கு ஒரு நினைவுட்டல்

● வளனரசு (பாஸ்டன்)
kingvalan093@gmail.com

10 வித வரலாற்றில் இருபதாம் நூற்றாண்டு மிக முக்கியமான மாற்றங்களை சந்தித்தது. அதுவரை கடவுளின் பெயரால் மதங்கள் பிடித்திருந்த இடத்தை அறிவியல் ஆக்கிரமித்தது. கடவுளைக் கொன்ற அந்த வெற்றிக் களிப்பு அடங்குவதற்குள் மனித இனத்தில் கால் பகுதியை இரண்டு உலகப்போர்கள் இரையாக்கி கொண்டன. அதில் ஜெர்மனி தேசத்தில் நடந்த யூத இனப்படு கொலைகளை அவ்வளவு எளிதாக மறந்துவிட முடியாது. இந்திய கல்விமுறையை விமர்சிக்கவிருக்கும் இக்கட்டுரையை இனப்படு கொலையிலிருந்து தப்பித்த ஒருவரது கடிதத்தின் மொழிப்பெயர்ப்போடு துவங்குகிறேன். இந்த கடிதம் ஆசிரியர்களுக்காக கொலைக்கூடத் திலிருந்து தப்பித்த ஒருவர் எழுதுகிறார்: “எனது கண்கள் யாரும் இதுவரை கண்டிராத பல கொடுமைகளுக்கு சாட்சியாக இருக்கிறது. நான் கண்டதைல்லாம் படித்த பொறியியல் வல்லுனர்கள் கட்டமைத்த விஷவாயு கூடங்களையும், படித்த மருத்துவர்களால் விஷஊசி போடப்பட்ட சிறார்களையும், பயிற்றுவிக்கப்பட்ட செவிலியர்களால் கொல்லப்பட்ட பிஞ்சு குழந்தைகளையும், பட்டதாரி இளை யோரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட பெண்களையும் சிசுக்களையும்தான். எனவே கல்வியின் மேல் எனக்கு சந்தேகம் வருகிறது. கல்வி என நாம் கருதுகின்ற அமைப்பின் மூலமாக மனித கொலைகார இயந்திரங்களையும் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட அரக்கர்களையும்தான் நாம் உருவாக்கியிருக்கிறோம்...”

தமிழகம் பண்பட்ட இந்திய மாநிலம். ஆனால் சமீப காலங்களில், சூழல்கள் அவநம்பிக்கையை மட்டுமே பரிசளிர்கின்றன. வெற்று பெருமை வறட்டு கௌரவங்களைத் தாண்டி இந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் நமது வளர்ச்சி என்ன? கல்வி மட்டுமே நம்மை விடுவிக்கும் என்று வாழ்ந்து காட்டிய அம்பேத்கருக்கு பிறகு ஏன் ஒருவர் அப்படி உருவாக முடியவில்லை? இது நம்மை கேள்விக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய தருணம். இந்த ஒரு கட்டுரையால் மாற்றம் வந்துவிடும் என நான் நம்பவில்லை அதற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று என் அன்பார்ந்த தமிழ்ச் சமூகம் வாசிப்பை சங்க காலத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டது. இரண்டாவது, இங்கே

விவாதங்கள் சினிமா அல்லது சினிமா நடிகர்களோடுதான். ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதி. இதே நிலை இன்னும் தொடர்ந்தால் இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டிற்கு நக்கிப்பிழைத்து வாழ்வதைத் தவிர வழியில்லை.

சுதந்திரத்தை அறியாத ஒரு இனத்தின் புதல்வர்களாகத்தான் என் சக இனத்தவரை அடையாளம் காண்கிறேன். சுதந்திரம் என்றுமே கட்டுப்பாடுகளற்றதாக இருந்ததில்லை. சுதந்திரமும் பொறுப்பும் எப்போதுமே உடன் பயணிக்க வேண்டும். பொறுப்பற்ற சுதந்திரம் என்றுமே ஆபத்தானதுதான் இதைத்தான் கல்வி செய்ய வேண்டும். மொழியை அறிவியலை போதிக்கும் முன் மனிதனை மனிதனாக மாற்றும் பணியை கல்வி செய்தாக வேண்டும். இங்கே அமெரிக்காவில் நான் அதைத்தான் பார்க்கிறேன். ஒரு குழந்தைக்கு எழுத்துகளை போதிக்கும் முன் அது தன்னை எப்படி பராமரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தான் பாலபாடமாக இருக்கிறது. குழந்தைகளின் பொறுப்பு அவைகளுக்கு போதிக்கப்பட்ட பின் லௌகீக கல்வி ஆரம்பமாகிறது. ஆனால் நம் சமூகத்தில் எல்லா தரப்பு மக்களை விடவும் குழந்தைகள் மிகுந்த சிரமத்திற்கு ஆளாவதை காண முடிகிறது. இங்கே நான் வாழும் பகுதியில் பத்து வருடத்திற்கு முன்பு பல்வேறுபட்ட நிலையில் இருந்தவர்கள் சிறார்களை கற்பழித்த குற்றத்திற்காக தண்டனை பெற்றார்கள். அந்த காலத்தில் சிறார்களுக்கு எதிரான குற்றச் செயல்களின் மெக்கா என இந்த நகரம் அழைக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து பாடம் கற்று இன்று சிறார்களிடம் பழகும் யாராயினும் இக்குற்றப் பின்ணணிகளை பயின்று விழிப்புணர்வு பெற்று, அதன் பின்னரே பழக முடியும். நம் சமூகத்தில் ஆஷிகாவின் மரணம் இன்று ஒரு செய்தி அவ்வளவுதான். குற்றச் செயல்களை எதிர்கொள்ளாமல் குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதன் போக்கை என்னவென எடுத்துக்கொள்வது? இதுதான் சுதந்திரமா? சமூகமாக கூடி வாழும்போது உங்களுக்கான பொறுப்பை நீங்கள் செய்யாதபோது சமூக ரீதத்தை சீர்குலைக்கிறோம் என நீங்கள் உணர்வது எப்போது?

தன் பிள்ளை சமூகத்தில் நல்ல நிலைமைக்கு வர வேண்டும் என்ற சாதாரண இந்திய பெற்றோர்களின் தவிப்பை புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் பெற்றோர்களாக நம் பொறுப்பை நாம் சரியாக செய்கிறோமா? உங்கள் மகன்/மகள் அதிகம் பார்க்கும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி என்ன? அது சிறுவர்களுக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டதா? உங்கள் குழந்தை செல்போன் பயன்படுத்துகிறதென்றால் யாரிடம் அதிகம் பேசுகிறது? இணையத்தில் அதிகம் புழங்கும் தளம் என்ன? இவை யாவற்றிற்கும் இந்திய பெற்றோர்கள் கூறும் காரணங்கள் தலைமுறை இடைவெளி. எங்களுக்கு என்ன தெரியும்... ஸ்கூல் முடிச்ச வந்ததும் போனதான் நோண்டறான் என்பதுதான் சராசரி குடும்பங்களின் தேசிய கீதமாக இருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட சூழலில் என்னை என் பிள்ளை ஏமாத்துது என்பது அடுத்த பெரிய ஒப்பாரி. யாரும் யாரையும் ஏமாற்றவில்லை வாய்ப்புகளை பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் அவ்வளவுதான். பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை புரிந்து கொள்ளும்போது அவர்கள் சார்ந்து இயங்கும் உலகையும் புரிந்துகொள்வது அத்தியாவசியமாகிறது. வேறுவழியில்லை கஷ்டப் பட்டாவது கற்றுக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும்.

மேலே சொன்ன யாவற்றையும் அமெரிக்க பெற்றோர்கள் செய்கிறார்கள். ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதம் சுற்றுலா வந்துவிட்டு நட்சத்திர விடுதியில் சொகுசாக இருந்துவிட்டு, ஆயிரமிருந்தாலும் இந்தியா போல வருமா! அமெரிக்கா கலாச்சார சீரழிவிற்கு துணை போகிறது என்றோ அல்லது மூன்றாந்தர ஹாலிவுட் படங்களை பார்க்கும்போது இப்பதிவை நான் எழுதவில்லை. அமெரிக்க வாழ்வை ரத்தமும் சதையுமாக வாழ்ந்து பின் எழுதுகிறேன். நாம் நினைப்பதை போல் அமெரிக்க வாழ்வு சுலபமானதல்ல. இந்தக் கட்டுரை தொடங்கும் முன் இரண்டாயிரம் பதின் பருவத்தினருடன் மூன்று நாட்கள் வாழ்ந்து அவர்கள் உலகத்தை புரிந்து பின்னரே எழுதுகிறேன். இருபத்தியோரு வயதுக்கு பின்னரே ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு இங்கே அந்தரங்கம் சாத்தியமாகிறது. ஆனால் நம் பிள்ளைகள் நம்மோடு இணைந்தே தொலைக்காட்சியில் அத்தனை வயதுவந்தோர்களான நிகழ்ச்சிகளை காண்கிறார்கள். ஆனால் பத்தாவது பன்னிரண்டாவதில் இப்போது புதிதாக பதினொன்றாவதிலும் நல்ல மதிப்பெண் எடுத்துவிட வேண்டும்... அதுவரை இல்லாத ஒழுக்கமும் படிப்பும் அந்த மூன்று வருடத்தில் மட்டும் எப்படி சாத்தியமாகும்?

எனவே ஒருவித அழுத்தத்திற்கு ஆளாகி மதிப்பெண்கள் பெறுகிறார்களே ஒழிய கல்வி புகட்டப்படவில்லை. இப்படித்தான் அரசியல் மாற்றம் விரும்பாத சினிமா ஸ்துதிபாடிகளும், பெண்களை வன்புனர்ச்சி செய்பவர்களும், சிந்திக்காத முட்டாள்தலைமுறையும் உருவாகிறது. இவர்களால் சமூகத்தில் சில தீப்பொறிகளை எப்படியோ ஏற்படுத்திவிட முடியும். ஆனால் அதை அவர்களுக்கு வளர்க்க தெரியாது. இன்னொரு பெரிய குறை, நமக்கு சரியான பொழுது போக்கு அம்சங்கள் இல்லை. சினிமா அல்லது கிரிக்கெட் தாண்டி இருக்கும் பொழுதுபோக்குகளுக்கு நம்மவர்களிடம் இடமிருப்பதாகவே தோன்றவில்லை. இலக்கிய அறிவு சுத்தமாக இல்லை. நாம் இலக்கியம் என அறிந்திருப்பதெல்லாம் ஜனரஞ்சக எழுத்துக்களைத்தான். சினிமா அறிவு கதா நாயக வழிபாட்டால் முடங்கிப் போயிற்று.

அமெரிக்காவை உயர்த்தி பிடிப்பதாக உங்களுக்கு தோன்றலாம். ஆனால் உண்மையில் ஆதங்கமாக இருக்கிறது. என்னாடு இப்படியல்லவா இருந்திருக்க வேண்டும் என அங்கலாய்ப்பின் வெளிப்பாடுதான் இது. தாய்மொழியில் பிழையில்லாமல் நம் பிள்ளைகளுக்கு எழுதத் தெரியவில்லையே! சமீபத்தில் தற்கொலை செய்து கொண்ட ஒரு இளைஞனின் கடிதத்தில் பிழை மலிந்து காணப்பட்டது. இதுதான் வளர்ச்சியா? நம் மொழியின் இனத்தின் பெருமை அறியாது வாழ்வதுதான் நம் கல்வி கற்று கொடுத்ததா? நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் ஜாதியை விட்டொழிக்க முடியாமல் கல்வியென்ன கல்வி? என் நண்பர்கள் பலரும் தன் வருமானத்திற்காக உழைக்கிறார்களே தவிர, யாருக்கும் தாங்கள் புரியும் தொழிலில் ஈடுபாடு இல்லை. பிறகெதற்கு நேரத்தை பணத்தை இக்கல்வியில் செலவிட வேண்டும்? மேலே அந்த கடிதத்தில் சொன்னதுபோல நம் சமூகத்தில் எதுவும் நடக்கவில்லை என்றாலும் அடுத்த தலைமுறையை அப்படிப் பட்ட அயோக்கியர்களாக உருவாக்கி வருகிறோம் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம். இதற்கானத் தீர்வாக நான் முன்மொழிவதெல்லாம் விழிப்புணர்வுவடைந்து விவாதங்கள் புரிவதைத்தான். நம் கல்விமுறையிலும் நம் வாழ்க்கை முறையிலும் அடிப்படையான சில மாற்றங்கள் தேவைப் படுகின்றன. உடனடியாக கிடைக்கும் வெற்றிகள் நிலைப்பதில்லை. மாற்றங்கள் வேண்டுமானால் வலியை சகித்துத்தான் ஆகவேண்டும். இல்லை எனில் இதை கிழித்துப்போட்டுவிட்டு உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள். யாருக்கு இப்போ என்ன வந்தது!?!

● முகமது பாட்சா
கவிதைகள்

புறணி

அவர்கள் அருகில்தான் நானுமிருந்தேன்
அவர்கள் யாரும்
என்னைக் கண்டு கொள்ளவேயில்லை,
ஆனாலும் அவர்கள்
என்னைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்,
என்னை நிர்வாணமாக்கிய வெளியெங்கும்
வெப்பக் காற்று தகித்துக் கொண்டிருக்க,
என் ஆடைகளையே எடுத்து
தங்களின் முகங்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறார்கள்,
அவர்களின் நகங்களால் என் உடலினைக் கீறி
உதிரத்தை நாவுகளால் நக்கி ருசி பார்த்தவர்கள்,
'இவன் ரத்தம்
எப்பவுமே இப்படித்தான் உப்பு கரிக்கும்' என்றார்கள்,
அவ்வெளியெங்கும் தூர் நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருக்க
அப்போதுதான் கவனித்தேன்,
அவர்களின் முதுகுகளிலிருந்த நாவி கட்டிகள் உடைந்து
சீழ் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

அடுத்த கதை

அரசியல் என்பதே சூதாட்டம் தான்...
அதன் ஆழம் வரை போய்ப் பார்க்க வேண்டும்...
கோடிகோடியாய்ச் சேர்த்துக் கோபுரத்தில்
உட்கார வேண்டும்
அங்கிருந்துப் பார்க்கும்போது தெரியும்
வறுமையை
இரசிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!
பிரச்சனைகள் வருமே?!வந்தால், பணத்தைப் பணத்தால் அடிக்கலாம்!
கை கட்டி நிற்க ஒரு கூட்டம் கூட்டி விடுவோம்!
சிறைக்கே சென்றாலும்
நமக்காக யாகம் செய்வார்கள்!
அலகு குத்துவார்கள்! மொட்டை போடுவார்கள்!
ஏன்,
தீயே குளிப்பார்கள்!
உடனே உத்தமர்களாகி விடுவோம்!
எதிர்க் கட்சிக் காரர்கள் சும்மா விட மாட்டார்களே?!அவர்கள் அப்படிப் பேசுவதால்தான் எதிர் கட்சிக்காரர்கள்!
அவர்களும் ஆட்சிக்கு வந்தால் இதையேதான் செய்வார்கள்!
அப்போது, நாம் பேசுவோம்
வளரவிட்டால் ஆபத்து!
வளர்ந்து விட்டாலும் ஆபத்து!
திசை திருப்ப ஆயிரம் பிரச்சனைகள் உள்ளன!
கவலைப்படாதே கணவா!
தப்பில்லையா?!தப்பைத் தப்பில்லாமல் செய்தால் தப்பும் தப்பில்லை!
சினிமா வசனம்தான் நமக்கும் பொருந்தும்!
நான் என்னதான் செய்யணும்?
சும்மா இருந்தால் போதும்! நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.
அரசியலில் நீ அழித்தது போதும்
இது மீட்டெடுக்கும் காலம்
இப்படியும் தொடரலாம்
நான் எழுதும் அடுத்தக் கதை!

ஒவியம்: ஜே.கே.

இன்னொருத்தனுடையவர்

● திஷானி தோஷி (ஆங்கிலம்)
தமிழில் : ச. வின்சென்ட்

நாங்கள் வழக்கமாய்ச் சந்திக்கும் இடத்திற்கு என் காதலன் வரவில்லை
ஒரு வேளை அவன் மனம் பேதலித்திருக்கிறதோ
வேறொரு பெண்ணை நாடிப் போனானோ
ஊர் மக்கள் கொண்டாட்டத்தால் ஈர்க்கப்பட்டுக் காலம்தாழ்த்துகிறானோ
அன்றி கானகத்தின் இருளடைந்த பகுதிகளில்
வழி தவறித் திரிகிறானோ! ஜெயதேவா

நாம் வேறொரு யுகத்தில் வாழ்ந்திருந்தோமென்றால்
கண்கள் தரையை நோக்க மறுத்த
பெண்ணாக இருந்திருப்பேன்
ஆடுகளைக் கிடையில் கட்ட மறந்து
தயிரைக் கடைய மறந்துவிடுவதால்
பிற பெண்கள் வெறுக்கும்
பெண்ணாக இருந்திருப்பேன்.
அவள் எப்படி இருப்பாளென்று
உங்களுக்குத் தெரியும்
வாளிப்பான இடையுடன்
சடையிலிருந்து பிரிந்து
தொங்கும் முடியுடன்
உள்ள பெண்

ஆனால்
பிரதி பிம்பமாய்
மனத்தின் மாயையாய் இருக்கும்
உலகில் நாம் வாழ்கிறோமாதலால்
மெல்லிய இடையுடன்
மலைச் சிகரங்களைத் தோற்கடிக்கும்

ஓவியம்: ஜே.கே.

சந்தனம் பூசிய
நெருங்கிய பெரும் தனங்களுடன்
தாமரைத் தோழியுடன் தாமரைப் பாதங்களில்
நிலவில்லா இரவுகளில்
தடைசெய்யப்பட்ட எல்லைகளைக் கடந்து
நடக்கும் பெண்ணாக நான் இருக்கலாம்
மணக்கும் கூந்தலுடன்
தொப்புளைக் காட்டி
ஆயிரம் இரகசிய இடங்களில்
மாட்டுக் கொட்டிலையும்
தாழைப் புதரையும் தாண்டி
ஆற்றைக் கடந்து
செம்பருத்தித் தோட்டத்தில் நடந்து
காதலுக்காய்க் காத்திருக்கும் பெண்போல்
நானிருப்பேன்

இரவு இருட்டாய்
தூங்கும் ஏழுகடல்களை
உசுப்பிவிடும் உக்கிரமாய் இரவிலும்
நிழலைப் போலக்
காட்டினை ஏமாற்றி
கொள்ளைக் கண்களுடன் பாம்பு நாக்குகளுடன்
என் பக்திமேல் பொறாமைக் கண்ணுடன்
உள்ளே படுத்திருக்கும் கணவனையும்
தாண்டி
நான் போவேன்.

ஆனால் ஆற்றங்கரையை அடைந்தபோது
நீ அங்கு
இன்னொருத்தியின் கூந்தலைக் கோதுவதைப் பார்த்து
அவள் இடை ஒட்டியாணம் நழுவ
நீ அவள் கூந்தலில் மல்லிகையைச்

சூடுவதைப் பார்த்து
அவளுடைய செவ்வாயின்
இதழ்களிலிருந்து
இனிக்கும் தேனைப் பருகுவதைப்
பார்த்து
நான் கேட்க மாட்டேன்
அந்தத் துரோகத்தைக் கேட்கமாட்டேன்
அந்தப் பெண் யாரென்று கேட்கமாட்டேன்

ஒவ்வொரு மரமும் கிளையும்
உன்னைப் போலத் தோன்றும்
உன்னைப் போல உணர்த்தும்
உன்னைப் போலப் பேசும்
விரிந்த மார்பில்
மஞ்சள் கைகளும்
மழை மேக நிறமுமான
நீ இருக்கும்
இருளில் நான் நடப்பேன்

பிறகு, கணவன் தூங்கும்போது
நகரத்தின் சுடுகாட்டுக்குப் போய்
என்னுடைய உடைகளைக் களைந்து
சாம்பல் மேட்டில்
புயலை ஆணையிட
நான் நடனமாடுவேன்
ஏனெனில்
நான் பிறந்த நாளிலிருந்து
நான் உன்னோடு இருந்திருக்க
நீ வரும் வரையில்
காலைப் பணியில் நனைந்து
உன்னோடு இருப்பேன்.

ஓவியம்: ஜே.கே.

லேபர்

• துவாரகா சாமிநாதன்

கழைக்கூத்தாடியை
எளிமையாக கடந்து வந்துவிடுகிறேன்
அச்சிறுமியும்
கடந்து விடுகிறாள்
கயிற்றின் தூரத்தை
வாழ்வின்
நாம் கடந்த
கடக்கப்போகும் தூரத்தை
பசிதான் முடிவு பண்ணுகிறதா
எளிதாகவும்
ஆச்சர்யத்துடனும்
சிறு புன்னகையுடனும்
கடந்து செல்கின்றனர்
பசியுடன்
பசியைக் கடக்க
எத்தனைப் போராட்டங்கள்
ஓடும் நதி திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை
ஒவ்வொரு முறையும் திரும்பிப் பார்க்க முடியவில்லை
காகத் தட்டை
குலுக்கும் வயிறு ஒட்டிய குழந்தையை
தாளத்தில்
கடக்க வைக்கிறான்
தங்கையை அண்ணன்
கயிறின் எம்புதல்
மத்தளத்தின் தாளக்கட்டுடைதல்
கழையின் கலையைத் தாங்கும் திறன்
மாறாது
கடக்கின்றன
பரபரக்கும் பேருந்துகள்
வலி(ழி)யைக் கடப்பதுதான்
வாழ்வா?
தேசத்தின் எலும்புக் கூடுகளின் புலம்பல்

ஆம் நம்புங்கள்
அவர் புனிதர்
நமது மீட்பர்
நாடு முன்னேறிச் செல்கின்றது

ஆம் நம்புங்கள்
அவர் தூய்மையானவர்
நமக்கு சோப்பும் ஷாம்பும்
இலவசமாகத் தந்தவர்
நாடு முன்னேறிச் செல்கிறது

ஆம் நம்புங்கள்
அவர்
நல்ல மேய்ப்பர்
நமது
மாட்டை நல்ல விலைக்கு விற்றுத்தருவார்
நாடு முன்னேறிச்செல்கின்றது

ஆம் நம்புங்கள்
அவர்கள் யாரையும் கொலை செய்யவில்லை
மிகவும் நல்லவர்கள்

ஆம் நம்புங்கள்
ஆதி யோகி சைவம்
அவர் அப்பமும் மீனும் மட்டுமே
தின்னுவார்
நாடு முன்னேறிச்செல்கின்றது

ஆம் நம்புங்கள்
அவர்கள் எதையுமே இடிக்கவில்லை
கட்டுவதில் வல்லவர்கள்
நாடு முன்னேறிச் செல்கின்றது

ஆம் நம்புங்கள்
அவர்களுக்கு ரயிலைப் பற்றி ஒன்றுமே
தெரியாது
அவர்கள் நெருப்பே கண்டு பிடிக்காத
காலத்தில் பிறந்தவர்கள்
நாடு முன்னேறிச் செல்கின்றது

ஆம் நம்புங்கள்
நாம் அனைவரும்
சோத்துல உப்பு போட்டு தின்னாத
நல்ல அடிமைகள்
நாடு முன்னேறிச்செல்கின்றது

ஆம் நம்புங்கள்
டிஜிட்டல் முறையில்
நமது குறிகளனைத்தும் நீக்கப்பட்டன
நாடு முன்னேறிச்செல்கிறது

ஆம் நம்புங்கள்
அவர் கைகள் கறைபடாதவை
ஆனால் அவர் காவி நிறத்தாலானவர்
நாடு முன்னேறிச் செல்கின்றது

ஆம் நம்புங்கள்
அவர் ஏழைக்கான உடையைத் தயார் செய்பவர்
நாடு முன்னேறி சென்றே விடும்

ஆம் நம்புங்கள்
நமது காதுகளைத்தும்
கேட்காதவை

ஆம் நம்புங்கள்
நாம் முன்னேறி விட்டோம்
எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஒதுங்கி செல்வதில்

ஆம் நம்புங்கள்
இங்கே எலும்புத் துண்டுகளே இல்லை
ஊடகமனைத்தும்
உண்மையின் பக்கம்

ஆம் நம்புங்கள்
நான் பொய் சொல்லவே மாட்டேன்
நாடு நிசமாகவே முன்னேறிவிட்டது
நாமனைவரும் நடைப் பிணங்கள்.
அவர்களும்

மழுப்பலான கல்விக் கொள்கை

- முனைவர் சப்யாசச்சி பட்டாச்சார்யா
தமிழில் : குமரேசன் முருகானந்தம்
panigal16@gmail.com

உயர்கல்வியில் ஏற்பட்டிருக்கும் “கொள்கை தாக்குதலு”க்கு எதிராக மார்ச் 12 அன்று தில்லியில் பல்கலைக்கழக மானியக் குழு அலுவலகத்தின் முன் தில்லி பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின் போராட்டம்.

தனியார்மயமாக்கல் மற்றும் கார்பரேட் மயமாக்கல் சம்பந்தமாக அரசு மற்றும் சங்

பரிவாருக்கு இடையேயான வேறுபாடுகள் நேரந்திர மோடி அரசாங்கத்தின் புதிய கல்வி கொள்கையை நான்கு ஆண்டுகள் நிறுத்தி வைத்திருந்திருக்கலாம்.

இன்றைய தினம் நாடு முழுவதுமுள்ள கல்வி வளாகங்களில் கவனத்தை ஈர்க்கும் சிக்கல்களில், முக்கிய பிரச்சினை கல்வி

முனைவர் சப்யாசச்சி பட்டாச்சார்யா, முன்னாள் துணைவேந்தர் விஷ்வபாரதி, சாந்திநிகேதன். ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறை முன்னாள் பேராசிரியர். பேராசிரியர், புனித அந்தோணி கல்லூரி, யுனிவர்சிட்டி ஆஃப் ஆக்ஸ்போர்ட். பேராசிரியர் யுனிவர்சிட்டி ஆஃப் சிக்காகோ மற்றும் el Colegio de Mexico. Talking back, Vande Mataram மற்றும் இன்ன பிற புத்தகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

நன்றி : Frontline - "Elusive Education Policy"
(06-07-2018)

தனியார்மயமாக்கப்படுவது என்பதில் சந்தேகமே யில்லை. சமீபத்தில், People's Commission on Shrinking Democratic Space (PCSDS) எனும் இயக்கம் தங்களது விவாதங்களில் "கல்வி தனியார்மயமாக்கல்" என்ற விடயத்திற்கு முன்னுரிமை அளித்தனர். "மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் நிபுணர்களின் கருத்திலிருந்து இந்தியாவில் உயர்கல்வியின் மீது திட்டமிட்டத் தாக்குதல் அரங்கேறிவருவதை அவதானிக்கிறோம். பொது கல்வி நிறுவனங்களுக்கு சுயாட்சி அளிப்பது எனும் மனிதவளமேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் சமீபத்திய முடிவானது, அரசுசமமான, தரம்வாய்ந்த மற்றும் தாங்கக்கூடியக் கட்டணமுள்ள கல்வியைப் பெறுவதிலிருந்து ஏழை மற்றும் பின்தங்கிய வகுப்பு மாணவர்களை எங்ஙனம் விளிம்பு நிலைக்கு தள்ளுகிறது என்பதற்கு ஓர் உதாரணம்." (முரண்பாடாக, "சுயாட்சி" என்ற சொல் தற்போதைய அதிகாரத்துவ மொழியாடலில் கல்விக் கட்டணம் மற்றும் வேறு வருவாயீட்டும் விடயங்களின் மீதிருக்கும் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுதலை குறித்தேப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.) PCSDS ன் நடுவர் குழு "நாட்டின் வளர்ச்சி விகிதம் குறைவாக இருந்தபோது, கல்விக்காக அதிகமாக செலவிட்டுள்ளது." என்று மேலும் குறிப்பிடுகின்றனர்." (PCSDS உருவாக்கிய அறிக்கையின் நகலுக்கான எனது வேண்டுகோளுக்கு உடனடியாக பதிலளித்த மைக்கு பேராசிரியர் ரோமிலா தாப்பார் மற்றும் பமீலா பிலிப்ஸ் ஆகியோருக்கு நன்றி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்). துரதிருஷ்டவசமாக, ஊடகங்கள் PCSDSன் தகுதிக்கேற்ற தக்க கவனத்தை அளிக்கவில்லை. இந்தியாவில் ஊடகங்கள் நிகழ்வுகளுக்கு பின்புலத்தில் நடக்கும் செயல்பாடுகளுக்கு அளிப்பதைவிட நிகழ்வுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, அதிகப் படியான கட்டணத்தினால் நிகழ்ந்த மாணவரின் தற்கொலையை அறிவிப்பார்கள் ஆனால், கட்டணத்திற்கான கொள்கை உருவாக்கலைப் பற்றியல்ல. பத்திரிக்கைகளை இறுக்கிப்பிடிக்கும் குறைந்த பட்ஜெட் காரணமாக, இந்திய பத்திரிக்கையாளர்களுக்கு, ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் தொழில்முறை நிபுணத்துவம் இருப்பதில்லை. அதனால் செய்தியறிவிப்பு என்பது, பொதுமக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒரு சில சம்பவங்களுக்குள்ளாக மட்டுமே

குறுகிப்போகிறது. எனவே, இதுவரை கவனம் பெறாத, நீண்டகால போக்குடைய கொள்கை உருவாக்கலைப் பகுப்பாய்வதற்கான அவசிய மேற்பட்டுள்ளது. ஒரு தொடக்கமாக, தற்போதைய ஆட்சியின் கீழ் கல்வி தனியார் மயமாக்கப்படும் விவகாரத்தில் கவனமேற்போம்.

சுப்பிரமணியன் குழு

PCSDS குறிப்பிடும் தனியார்மயமாக்கலுக்கான உந்துதல் புதிய அரசியல் ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பற்றும் தருவாயிலும் நடைமுறையில் இருந்த ஒன்றையானாலும், பெரும்பாலான பத்திரிக்கையாளர்கள் விழிப்புடன் இருக்க வில்லை. 2016 ஆம் ஆண்டளவிலேயே அதற்கான சமிக்ஞைகள் உரத்தும் தெளிவாகவும் இருந்தன. நேரந்திர மோடி அரசு நியமித்த முதல் சில குழுக்களில் ஒன்று (அக்டோபர் 2015) "புதிய கல்விக் கொள்கையின் பரிணாமத்திற்கான குழு" என்றறியப்படும் T.S.R. சுப்பிரமணியன் குழு. தற்போது தனியார்மயமாக்கல் கொள்கை மற்றும் கார்பரேட்மயமாக்கல் என்று அடையாளம் காணப்படும் ஒரு கொள்கை நிலை சிந்தனைக்கான செயல்முறை முடுக்கிவிடப் பட்டது. சுப்பிரமணியன் குழு தனியார் மயமாக்கலின் பொருட்டு ஒரு வலுவான "தத்துவார்த்த" நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. "கல்வி வணிகமயமாக்கப்பட முடியாதது" என்பதே தற்போது நிலவும் தத்துவமாகும்; கல்வி, முற்றிலும் கட்டுப்பாடற்ற வியாபாரமாக ஆகாத அளவிற்கு மிகவும் புனிதமானத் துறை என்பது உண்மையும் கூட. இருப்பினும், நடைமுறையிலிருக்கும் கடுமையான யதார்த்தம் என்னவென்றால் சுய இலாபத்தை அதிகரிக்க அரசின் பொதுக் கொள்கைகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த எத்தனிப்பதற்கு ஒப்பான நன்கொடைத்தொகை வசூல் பரவலாக உள்ளது. (இந்திய அரசின் புதிய கல்வி கொள்கையின் பரிணாமத்திற்கான குழுவின் ஏப்ரல் 30, 2016, தேதியிட்ட அறிக்கை, பத்தி 7.3.6). அந்தக் குழு தனது அறிக்கையில் அதற்கு கிட்டிய, அதாவது துணை வேந்தர் நியமனத்திற்காக சட்டவிரோதமாக அளிக்கப்படும் விலை பற்றிய புகார்களைப் பதிவிடுகிறது, மேலும் அது கூறுவதாவது, "தொழில்சார் நிறுவனங்களில் முதலீடுகள் பல்வேறு தரப்பட்ட அரசியல்வாதிகளின் ஆசியையோ, ஆதரவையோ, மானியவளங்களையோ அடிக்கடி பெறுவது எவ்விதமான சீர்திருத்தச்

No.F.01/NEP-2015
April 30, 2016

Dear Minister,

We attach the report of the Committee for the Evolution of the New Education Policy, constituted by your Ministry vide order No. 7-48/2015-PN-II dated 31st October 2015.

The structure of the Report is as follows. After the Preamble, Chapter 2 outlines the methodology followed by the Committee; Chapter 3 provides background information on the Education Sector of India, leading up to the need for a new Policy in Education. These are followed by an analysis relating to school education, higher education, some institutional issues as well as some overarching issues in chapters 5 to 8. The recommendations, outlined in the various chapters, are summed up in Chapter 9, which is the Policy recommended by the Committee; this can also be seen as the Executive Summary of the Report.

It was also envisaged that a framework for action on the recommendations would be part of the report. The Committee feels that it will be more appropriate if the implementation framework can be decided after Government considers the recommendations and the necessary policy decisions are taken.

The Committee would hope that the policy recommendations would lead to improvement in the state of education in the country.

செயல்பாட்டையும் கொண்டு செலுத்த முடியாததை உறுதிசெய்யும் அவர்களின் கூட்டு சக்தியையும், சுயநலங்கொண்ட அக்கறையையும் கற்பனை செய்து பாருங்கள். சுருக்கமாக, யதார்த்தமானது, கல்வியின் 'புனிதத்துவம்' எனும் கருத்துக்கு விரோதமாகவே உள்ளது."

பல்கலைக்கழக மானியக்குழு (UGC), பல தசாப்தங்களாக, கல்வி நிறுவனங்களுக்கு மானியங்கள் வழங்குவதில் வெளிப்படைத் தன்மையை அளிக்கும் சில நெறிமுறைகளை உருவாக்கியுள்ளது. நிலைமை "அச்சுறுத்து வதாகவே" உள்ளது என்று சுப்பிரமணியன் குழு ஒப்புக் கொண்டுள்ளது. இருப்பினும், உயர் கல்விக்கான ஒரு ஒழுங்குமுறை அமைப்பு மிகவும் நுட்பமானதாகவும், கல்வி நிறுவனங்களின் பல்வேறு பிரிவுகளையும், தரத்தையும் பொருத்தமான பாகுபாட்டுடன் கையாளும் திறனையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை அது கொண்டுள்ளது. (சுப்பிரமணியன் குழு அறிக்கை, பத்தி 7.3.7). "அனைவருக்கும் ஒரே சட்டம்" என்பது ஒத்துவராது மற்றும் நல்ல தரம் வாய்ந்ததற்கான சாத்தியமுள்ள நிறுவனங்களின் விடயத்தில் சில சலுகைகள் தரப்படலாம் என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறது.

குழு அதை சுருக்கமாக தெரிவித்துள்ளது: "புதிய மேலாண்மை கருத்தாக்கம் முழுமையான தன்னாட்சியை வழங்குவதன் மூலம் தரத்தை ஊக்குவிக்க வேண்டும்". அதேவேளையில், "மோசமான நிர்வாகங்களை, தகுந்த தடைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் கொண்டு தடுத்தாள வேண்டும்" அல்லது "தரம் தாழ்ந்த நிறுவனங்களை நீக்குதல் வேண்டும்". இவ்வாறாக, "வளைந்துகொடுத்தல் அல்லது நுட்பமாதல்" என்ற நிலைபாட்டின் மூலம் சுயமாக கையாள்வதற்கான விருப்பத்தை, குழு ஒழுங்குமுறை ஆணையத்திடமே விட முனைந்துள்ளது.

சுப்பிரமணியன் குழுவின் அறிக்கையிலிருந்து தனியார்மயமாக்கல் கொள்கையை நிர்மாணிப்பதற்காக அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ள பத்திகளை நாங்கள் எடுத்துக்கொண்டுள்ளோம். ஜூன், 2017 ல் இரண்டாவது குழு அமைக்கப்பட்டதால் கிட்டத்தட்ட அந்த அறிக்கை மறக்கப்பட்டு விட்டது. இருப்பினும், அது ஒன்றே அரசிற்குக் கல்விப் பற்றியத் திட்டமிட்ட சிந்தனைக்கான ஆதாரமாக தற்போது விளங்குகிறது. கொள்கை உருவாக்கலின் உள்ளியக்கம் மற்றும் எங்கே கொள்கைகள் தவறாகியது போன்றவற்றை புரிந்துகொள்ள உரிய ஆவணங்களுக்காக நாம் பின்நோக்கிச் செல்ல வேண்டும், இல்லையெல் ஏற்கனவே நன்கு அறியப்பட்ட விமர்சனங்களையே மீண்டும் மீண்டும் ஒப்புவித்தல் நிலையை கடந்து செல்ல இயலாது.

அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில், உயர் கல்வியில் சிறந்து விளங்கும் 100 புதிய மையங்களை நிறுவ வேண்டும் என்று சுப்பிரமணியன் கமிட்டி பரிந்துரைத்தது. "அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில், அது போன்ற 100 புதிய கல்வி நிறுவனங்களை தனியாரும் பொதுத்துறையும் உண்டாக்க உதவும் ஓர் சூழலை உருவாக்க வேண்டும். இது புதிய கல்வி நிறுவனங்களையும், தங்களைத்தாங்களே சிறந்த நிலைக்கு மேம்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஏற்கனவே செயல்பட்டுவரும் கல்வி நிறுவனங்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கலாம். இதை அடைய, ஒரு தாராள மற்றும் ஆதரவான கட்டுப்பாட்டுச் சூழலை நிறுவ வேண்டும்... ஓர் ஆதரவாளர் முதலீடு செய்ய விரும்பும் பட்சத்தில், ஐந்து ஆண்டு காலத்தில் சுமார் 1,000 கோடி ரூபாய் என்று வைத்துக்கொண்டோமேயானால், மேலும் அந்த திட்டம் ஓர் பரந்த, நம்பகமான செயல்

திட்டத்துடன் இருக்கும்பட்சத்தில் பாடத்திட்டம் தெரிவுசெய்தல், இடம், கற்பிக்கும் முறை, இந்தியாவிலிருந்தோ, வெளிநாட்டிலிருந்தோ ஆசிரியர்களை ஆட்சேர்த்தல், மற்றும் சுயமாக கல்விக் கட்டணத்தை நிர்ணயித்தல் ஆகியவற்றிற்கு இந்த ஐந்து வருடங்களில் அப்புதிய முயற்சி அதிகாரப்பூர்வ அங்கீகாரம் / மதிப்பீட்டு நிறுவனத்தின் கவனமாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும் என்ற நிபந்தனையுடன் முழு தன்னாட்சியும் வழங்கப்பட வேண்டும்." (சுப்பிரமணியக் குழு அறிக்கை, பத்தி 7.4.9, 7.4.10). இத்தகைய ஒரு கல்வி முயற்சியானது ஒரு நல்ல நிர்வாகத்தின் கீழ் ஒரு பெருவணிக நிறுவனமாக இருந்தால், அது ஊக்கமளிக்கப்பட வேண்டும்.

சுப்பிரமணியக் குழு வரைந்த செயல்நிரலானது, தற்போது மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறை அமைச்சகம் முன்னிறுத்தும் தனியார் பெருநிறுவனமயமாக்கலின் உருவகத்தின் ஆரம்ப அறிகுறி என்று தெளிவாகக் காட்டுகிறது. கூடவே ஒரு சுவாரஸ்யமான விஷயம் நடந்தது. பல ஆண்டுகளாக, கல்வியியல் சமூகத்தின் ஒரு பெரிய பிரிவு, குறிப்பாக கல்லூரி ஆசிரியர்கள், பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவை (யு.ஜி.சி) கிட்டத்தட்ட ஒரு "வர்க்கஎதிரி" யாகப்பார்க்கிறது. இந்த கருத்து சமீபகாலமாக கணிசமாக மாறத்துவங்கியுள்ளது. அதன் அனைத்து தவறுகளோடு UGC சில விஷயங்களில், கடந்த சில தசாப்தங்களில் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு மானியம் வழங்கும் நெறிமுறைகளில், சில வெளிப்படைத்தன்மையை உருவாக்கியது. இது, அனைத்திற்கும் பின்னர், UGCன் தலையாய செயல்பாடாக முதலில் கருதப்பட்ட நீண்ட காலமாக எதிர்பார்க்கப்படும் "புதிய கல்விக் கொள்கை" முழுமையாக உருவாக்கப்படாமலும், ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமலும், அரசாங்கம் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக தொடர்ந்து தற்காலிக முடிவுகளை எடுக்க வேண்டியதாயிற்று. அடுத்த பொதுத் தேர்தல் நெருங்கி வருவதால், அதிகமான தற்காலிக முடிவுகளை எடுப்பதற்கான தூண்டுதல் நிர்வாகத்துறையை தொற்றிக் கொண்டுள்ளது. ஓர் உதாரணம், மே 25, 2018 அன்று, மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் கீழ் வரும் ராஷ்டிரிய உச்சத்தார் சிக்ஷா அபியான் [Rashtriya Uchatar Shiksha Abhiyan (RUSA)]னின் PAB திட்ட ஒப்புதல் குழு]

"முன்னெப்போதும் இல்லாத" முறையில் 4,889 கோடி ரூபாய் ஒப்புதலுக்கான அறிவிப்பை வெளியிட்டது. மேன்மைக்கு அதிமுன்னுரிமை அளிக்கும் விதமாக, தரம் மற்றும் சிறப்பம் சங்களை மேம்படுத்துவதற்காக பல்கலைக் கழகங்களுக்கு 100கோடி ரூபாய்க்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. "(MHRD செய்திக் குறிப்பு, டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா, மே 26, 2018). ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, UGC க்கு தகவலில்லாமல் இத்தகைய முடிவுகளை மேற்கொண்டதற்கு UGC, MHRD உடன் சர்ச்சையில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும். இன்று ஒரு கருத்து வேறுபாடும் இல்லை.

புதிய கல்விக் கொள்கை

சுருக்கமாக மறுபரிசீலனை செய்ய, 2015 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் கல்விக் கொள்கையின் உருவாக்கத்தைத் துவங்கி T.S.R. சுப்ரமணியன் குழுவை அக்டோபர் 2015 ல் நிறுவியது. அந்த குழுவின் அறிக்கை ஏப்ரல் 2016 ல் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அந்த அறிக்கை பின்னர் முன்னாள் இஸ்ரோவின் தலைவரும் விண்வெளி விஞ்ஞானியுமான டாக்டர் K. கஸ்தூரிரங்கன் தலைமையில் MHRD யால் நிறுவப்பட்ட குழுவின் அறிக்கைக்கு உள்ளீடாக அமைந்தது. இக்குழு அதன் அறிக்கையை டிசம்பர் 2017 ல் சமர்ப்பிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது, ஆனால் மார்ச் 2018 வரை கால நீட்டிப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. பல பங்குதாரர்களிடம் ஆலோசிக்க வேண்டியிருப்பதால் கொள்கை ஆவணத்தின் வரைவை முடிக்க அதிக நேரம் தேவை என்று 2018 ஏப்ரல் நடுப்பகுதியில், MHRD அதிகாரிகள் அறிவித்தனர். எப்படியிருந்தாலும், அறிக்கை பள்ளி மற்றும் கல்லூரிகளின் புதிய கல்வியாண்டு துவக்கமான ஏப்ரல் ஜூலை மாதவாக்கில் மட்டுமே கிடைக்கும். டெக்கான் ஹெரால்ட், அதன் ஏப்ரல் 23, 2015 தலையங்கத்தில், நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்த பிறகும் கூட, இந்த அரசாங்கம் கல்விக் கொள்கைக்கு இறுதி வடிவம் கொடுக்கத் தவறிவிட்டது என்று கூறியது. முன்னதாக, மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறை அமைச்சகம் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் மக்களவை உறுப்பினர் தலைமையிலான அதன் நாடாளுமன்றக் குழுவால் உந்தப்பட்டது. இருந்தபோதிலும், "புதியக் கல்விக் கொள்கை" என்று நான்கு

ஆண்டுகளாக விளம்பரப்படுத்தப்பட்ட விடயத்திற்கான அடையாளம் எதுவும் தென்படவில்லை.

இதனிடையே, தனியார்மயமாக்கல் அதிகாரப் பூர்வமாக அறிவிக்கப்படாமல் நடந்தேறியுள்ளது. இந்த முன்னெடுப்பின் மோசமான தாக்கம் கல்விக் கட்டண வடிவமைப்பில் இருக்கிறது. இந்த திருத்தப்பட்ட அதிகப்படியான கட்டணத்தைச் செலுத்த இயலாமையில் இருக்கும் சமூகத்தின் ஏழ்மை நிலையில் உள்ள மாணவர்களுக்கு கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் கடும் சேதத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பெரும் எண்ணிக்கையிலான நிகழ்வுகளில் அது பரந்த எதிர்ப்புப் போராட்டங்களுக்கும் தற்கொலைகளுக்கும் கூட வழிவகுத்தது.

கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் அதன் கல்வி கொள்கையில் ஒரு அறிக்கையைக் கூட உருவாக்காதவறிய இந்த அரசாங்கத்தை எங்ஙனம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள முடியும்? அது வலதுசாரி அறிவுஜீவிகளை நாடியதோ? வலதுசாரிகளின் அதிகார வரிசைக்கிரமத்தில், தனியார்மயமாக்கலுக்கு தயக்கம் காட்டுதலை அடையாளம் காணும் ஓர் மறைமுக போக்காகவோ, ஒருவேளை வலதுசாரி அறிவுஜீவிகள் அரசாங்கத்தை, குறிப்பாக உயர்கல்வியை கட்டுப்படுத்தும் அமைச்சகத்தை ஒரு உறுதியான கொள்கை அறிக்கையை நோக்கி செல்லவேண்டும் என்று வற்புறுத்தத் தவறியதாகவோ இருக்கலாம். ஆட்சி அரசியலிற் குள்ளிருக்கும் பிளவுகள் மற்றும் வேறுபாடுகளை வெளிப்படுத்தும் ஒரு உறுதியான கொள்கை அறிக்கையை ஒத்திப்போடுவது அநேகமாக மிகவும் வசதியாக இருந்திருக்கும்.

ஆர்.எஸ்.எஸ் வலியுறுத்தும் தொன்மையான அறிவுசார் அமைப்புமுறை மற்றும் பாரம்பரிய மதிப்பீடுகளுடன், கார்பரேட்கள் கல்வியில் மூலதனம் செய்யும் புதிய யுத்தியோடு ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் முக்கியஸ்தர்கள் எங்ஙனம் ஒத்துப்போவார்கள் என்பது சிக்கலான ஒன்று. தீன் தயாள் உபாத்யாயா, சில அடிப்படை கொள்கைகளை வழங்கிய அறிவுஜீவி என்று தற்போதய அரசின் உறுப்பினர்களால் அவ்வப்போது நினைவில் கொள்ளப்படுகிறார். கல்வி கற்றலில் அவர் நிச்சயமாக ஆர்வமாக இருந்தார் (உண்மையில், ஆங்கில இலக்கியத்தில் எம்.ஏ. பட்டத்திற்குப் பிறகு, பி.எட். மற்றும் எம்.எட். படிப்பை தேர்வுசெய்திருந்தார்)

மற்றும் அவரது கருப்பொருள்களில் கல்வி மையமாக இருந்தது, ஏனெனில் அவரது சித்தாந்தமான ஏக்கத்மா (ஒற்றை அடிப்படை) பொருத்தமான கல்வியின் மூலமாகவே பின்பற்ற முடியும். இருப்பினும், அவரது எழுத்துக்களில் தனியார்மயமாக்குதலின் கொள்கையுடன் மெய்ஞானமாகவும் இணக்கமாகவும் இருக்கும் கல்வி கருத்துக்களைக் காண்பதரிது. தீன் தயாள் உபாத்யாயாவின் "அனைவருக்கும் கல்வி" யின் மீதான வலியுறுத்தல் ஸ்வதேசி மற்றும் பரவலாக்கலுக்கான கருத்துகளை உள்ளடக்கிய ஒரு பொருளாதாரத் தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியே. அந்த அணுகுமுறை, மூலதனத்திற்கு, குறிப்பாக பன்னாட்டு மூலதனத்திற்கு கதவு திறக்கும் தனியார்மயமாக்கல் என்ற கருத்துடன் ஒத்துப் போகவில்லை.

மேலும், சுப்பிரமணியன் கமிட்டி அறிக்கையில் இருக்கும் நிர்வாக மொழி கல்விக் களத்தில் தீன் தயாள் உபாத்யாயாவின் அணுகுமுறைக்கு மிகவும் அன்னியமாக இருந்தது. உதாரணமாக, சுப்பிரமணியன் கமிட்டி இவ்வாறு குறிப்பிட்டது: "கல்வி நிறுவனங்கள் கம்பெனி சட்டத்தின் பிரிவு-8ன் கீழ் நிறுவனங்களாக நிறுவப்படலாம். இது முழு தகவல்களை வெளிப்படுத்தப் படுத்துவதையும், கம்பெனி சட்டத்தின் விதிமுறைகளுக்கு இணங்குவதையும் எளிதாக்கும்.... ஒருவேளை மாநிலமோ ஒழுங்குமுறை அமைப்போ குறைந்தது இரண்டு சுதந்திரமான இயக்குனர்களை நியமனம் செய்வதற்கு கூடுதல் நிபந்தனைகளுடன் கம்பெனி சட்டத்தின் கீழ் ஒரு கார்பரேட் நிறுவனமாகவும் இருக்கலாம்." (பத்தி 7.4.10). தீன் தயாள் உபாத்யாயாவின் கருத்துக்கள் இந்த வகையான பெருநிறுவன நோக்கிற்கு ஒத்திருக்கவில்லை.

இருப்பினும், தனியார்மயமாக்கலின் செயல் நிரலானது ஆதரவை பெற்றுள்ளது. ஏனெனில் அது ஆட்சியாளர்களின் தாராளவாத தத்துவத்துடன் இணக்கம் கொண்டுள்ளது. அதே நேரத்தில், ஆர்.எஸ்.எஸ் வலியுறுத்தும் தொன்மையான அறிவுசார் அமைப்புமுறை மற்றும் பாரம்பரிய மதிப்பீடுகளுடன் கார்பரேட்கள் கல்வியில் மூலதனம் செய்யும் புதிய யுத்தியோடு ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் முக்கியஸ்தர்கள் எங்ஙனம் ஒத்துப் போவார்கள் என்பது சிக்கலான ஒன்று. ஆர்.எஸ்.எஸ் தலைவர் மோகன் பகவத், பாரம்பரிய இந்திய சமுதாயத்தை போலல்லாமல்

"மேற்கத்திய சமுதாயங்கள் சந்தைகளால் இயக்கப்படுகின்றன" என்ற கருத்தை தெளிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இறுதியாக, MHRD குறிப்பிடும் பல்வேறு "பங்குதாரர்கள்" குறிப்பாக பெரும்கல்வி நிறுவன முதலீட்டாளர்களுக்கும், MHRDயிடமிருந்து மானியங்கள் வேண்டு வோருக்கும் இடையே மோதல்கள் இருக்கலாம், முன்மொழியப்பட்டபுதியகல்விக்கொள்கையின் விவரங்கள் வெளிவரும்போது தவிர்க்க முடியாமல் அத்தகைய மோதல்களை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வரும். இதே காரணங்களுக்காக, குறிப்பாக, இதே ஆண்டில் வரவிருக்கும் பொதுத் தேர்தல், அதே பங்குதாரர்கள் செயலாக்க வீரர்களாக பணியாற்றும் தொகுதிகள் பேணிய எதிபார்ப்புகளை மேலோங்கச் செய்கின்றபோது புதிய கல்விக் கொள்கையை உருவாக்குவது எளிதானது அல்ல,

ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஸும் உயர் கல்வியும்

தற்போதைய அரசியல் ஆட்சியானது, கல்விக் கொள்கைக்காக வலுவான ஆதரவு திரட்டுவோர்களை தன்னுள்ளேக் கொண்டுள்ளது என்ற நிதர்சனத்தை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். மார்ச் 2017 ல் டெல்லியில் ஒரு தேசிய ஆசிரியர்கள் மாநாட்டிற்கு தலைமை தாங்கும்போது, மோகன் பகவத், உயர் கல்விக்கென்று ஆர்எஸ்எஸ்ஸின் தனி பிரிவுக்காக அறைகூவல் விடுத்தார். அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமான சிற்சில பத்திரிகைகளுக்கு அளித்த அறிவிப்புகளை சிறிய சிரமமேற்கொள்ளல் மூலம் நாம் கதையை சோடிக்க முடியும். ஆர்எஸ்எஸ் 1952 ல் இருந்து பல பள்ளிகளை இயக்கி வருகிறது, ஆனால் புதிய செயல்நிரல் உயர் கல்வியையும் குறிவைக்கிறது. 2016 ஆம் ஆண்டில் வித்யா பாரதி அவ்றில் பாரதிகா சிக்ஷா சாஸ்தனாஸ் வெளியிடப்பட்ட மதிப்பீட்டின்படி, அதன் நிர்வாகத்தின் கீழ் 12,363 "முறையான பள்ளிகள்" மற்றும் 12,000 "ஒற்றை ஆசிரியர் பள்ளிகளும்" இருந்தன. அப்படியானால், வித்யாபாரதியின் செயல்நிரல் என்ன? அதன் தேசிய செயலாளர் சிவ்குமாரின் கருத்துப்படி, சன்ஸ்தனின் குறிக்கோள் "இந்தியமயமாக்கல், தேசியமயமாக்கல் மற்றும் ஆன்மீக கல்வி" என்று இருந்தது. வித்யா பாரதியின் வலைதளத்தின்படி, மாணவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 2016 ஆம் ஆண்டில் பல லட்சம், தொடர்புடைய பள்ளிக் கல்விப்பணி ஷிக்ஷா மந்திரி சேவா பாரதி, வனபாசி கல்யாண்

ஆசிரமம் மற்றும் பாரத் கல்யாண் ப்ரதிஷ்டன் ஆகியோரால் நடத்தப்பட்டது. கூடுதலாக, பாரதிய ஷிக்ஷா நிதி அயோக் மற்றும் ஷிக்ஷா பன்சாவோ ஆந்தோலன் சமிதி போன்ற கருத்தியல் தலைமையின் கூற்றுகளுடன் ஆலோசனைக் குழுக்கள் உள்ளன. <http://www.organiser.rebrandinggurukul> எனும் அவர்களின் இணையதளம் அவர்களது நடவடிக்கைகளின் வரம்பு மற்றும் கருத்தாழம் பற்றிய ஒரு கருத்துருவை அளிக்கிறது, ஆனால் அதை மட்டுமே சார்ந்து இருத்தல் என்பது முட்டாள்தனமானது.

எனவே, நடப்பாட்சியினுள் வெவ்வேறு செயற்றிரல்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் இரண்டு வலுவான ஆதரவு திரட்டும் கூட்டம் இருக்கிறது. ஒருபுறம், பாரம்பரிய அறிவுசார் முறைமை, தாய் மொழியில் கற்பித்தல், மற்றும் சமஸ்கிருதத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் புனிதத்தன்மையையும் மையமாக்கக் கொண்ட கூட்டம் உள்ளது. மறுபுறத்தில், சர்வதேசீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தரமான அறிவு, ஆங்கில மொழியில் கற்பித்தல், சர்வதேச தரவரிசைக்கான இலட்சியங்கள் மற்றும் மாணவர்களிடம் கோரும் கட்டணத்தை நிர்ணயிக்க முழுமையான சுதந்திரம் ஆகியவற்றிற்காக ஆதரவு திரட்டும் கூட்டம் உள்ளது.

இக்காரணங்களால் பொதுக் கொள்கைகளை மாற்ற நினைக்கும் இக்குழுக்கள், இரு வெவ்வேறு திசைகளில் இழுக்கின்றன. இது நம்மை, இத்தகைய வேறுபாடுகள் நீண்டகால பயணத்தில் சமரசத்தை எட்ட முடியுமா என்ற கேள்விக்கு இட்டுச் செல்கிறது. உண்மையில் வேறொரு முக்கிய கேள்விக்கு. ஒரு அரசியல் ஆட்சி, அடிப்படைக் கொள்கைகளில் முரண்பாடு இருக்கும் பட்சத்தில் அத்தகைய உள்முரண்பாடுகளைத் தீர்க்க முடியுமா? கல்விக் கொள்கையில் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்ற முயலும் இந்த எதிர்மறையான கூறுகள் பற்றி நமக்குத் தெரியுமா? மேற்கூறிய நிலைகள் மற்றும் வேறுபாடுகள், மற்றும் இந்த பொதுக் கொள்கைகளை மாற்ற நினைக்கும் வெவ்வேறு குழுக்களின் சமூக அமைப்பு பற்றி மேலும் தகவல்கள் தேவை. கொள்கை உருவாக்கத்தை யார் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்காக ஒருவேளை நாம் அவற்றை ஆய்வு செய்ய வேண்டும்.

தனிப்பு

uduvilavinthan@gmail.com

● ச. இராகவன்
(இலங்கை)

10 ாறனும், மலர்விழியும் இயக்கத்துக்குள்ள நல்ல திறமான சண்டைக்காரர் எனப் பெயரெடுத்திருக்கினம். ஓயாத அலைகள் சண்டையில் இரண்டுபேரும் ஆமிக்காரரைக் கலைச்சக் கலைச்சக் சுட்டதைத் தலைவர் நேரடியாகப் பாராட்டிப் பரிசளித்திருக்கிறார். அவையள் இரண்டுபேரும் காதலிச்சத்தான் கலியாணம் செய்தவை. ரணிலுக்கும், தலைவருக்கு மிடையிலை புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் நடைமுறையில் இருந்த காலப்பகுதியிலைதான் அவையளுக்குக் கலியாணம் நடந்தது. கலியாணத்துக்குத் தலைவர் வந்து வாழ்த்திப் பரிசளித்திட்டுப் போனார்.

மாறனுக்குத் தாய் தகப்பனில்லை. அவன் சின்னப்பொடியனாய் இருக்கேக்குள்ள பக்காரா குண்டு போட்டுத் தாய், தகப்பன் இரண்டுபேருமே ஒரேநாளிலை செத்திட்டினம். பிறகு மாறன் செஞ்சோலையிலை வளர்ந்துதான் போராளியானவன்.

மலர்விழிக்குத் தாயும், தம்பியுமிருக்கினம். எண்பத்தேழாமாண்டு ஒப்பரேசன் லிபரேசன் நடந்தநேரம் ஆமிக்காரர் முன்னேறி வரேக்குள்ள மலர்விழியின்ர தகப்பனைச் சுட்டுப் போட்டாங்கள். அப்ப மலர்விழிக்குப் பத்து வயது. தம்பிக்கு ஆறுவயது. மலர்விழியின்ர தாய் நல்லாச் சட்டை தைப்பாள். கணவன் சுடப்பட்டு இறந்த பிறகு அவள் ஊராக்களுக்குச் சட்டை தைச்சக் குடுத்துத்தான் மலர்விழியையும், தம்பியையும் படிப்பித்தாள்.

மலர்விழி பத்தாம் வகுப்புப் படிச்சக்கொண்டிருந்தகாலம் யாழ்ப்பாணம் புலிகள் இயக்கத்தின் முழுக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்தது. அப்பதான் ஒருநாள் மலர்விழியின்ர ஸ்கூலுக்கு இரண்டு இயக்க அக்காக்கள் வந்து கூட்டம் வைச்சு, “முதல்ல நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து போராடி எங்கட மண்ணை மீட்டெடுத்திட்டுப் பிறகு

ஒவியம்: ஜே.கே.

நிம்மதியாய்ப் படிக்கலாம்” என்று சொன்னதைக் கேட்டு மலர்விழி இயக்கத்துக்குப் போய் விட்டாள்.

தாய்க்காரி இயக்க பேஸில போய் “என்ற மகளைத் தயவுசெய்து விடுங்கோ” என்று அழுது குளறினாள்.

பேஸ் பொறுப்பாளர் எழில் அக்கா, “அம்மா! உங்கட மகளை நாங்கள் பிடிச்சுக் கொண்டு வைச்சிருக்கேல்லை. அவளாக விரும்பித்தான் இயக்கத்துக்கு வந்திருக்கிறா. அவ உங்களோட வந்தால் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ. நாங்கள் மறிக்கேல்லை” எண்டு சொல்லி மலர்விழியைக் கூப்பிட்டுத் தாய்க்காரிக்கு முன்னால விட்டா.

தாய்க்காரி எவ்வளவோ அழுது குழறிக் கெஞ்சி மன்றாடியும், மலர்விழி விடாப்பிடியாகப் போக மறுத்துவிட்டாள். ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகு பயிற்சிகளையெல்லாம் முடிச்ச ஒரு பெண் போராளியாகத்தான் தாய்க்கு முன்னால போய்நின்றாள்.

மலர்விழியைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் தாய்க்காரிக்குக் கவலை படர்ந்துவிடும். ‘எப்படியெல்லாம் வாழ்ந்திருக்கவேண்டியவள். இப்படி ஆயுதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு காடுமேடெல்லாம் திரியிறானே’ என்று பெருமூச்செறிவாள். எங்கே சண்டை நடந்தாலும் “என்ற பிள்ளைக்கு ஒரு கெடுதலும் வராமல் நீதான் காப்பாத்தவேணும் தாயே!” என்று வற்றாப்பளைக் கண்ணகை யம்மனை வேண்டிக் கொள்வாள்.

மலர்விழியின் தம்பி படித்து எஞ்சினியராகி, தன்னோடு கூடப் படிச்ச பெட்டையை லவ் பண்ணி கலியாணங்கட்டிச் சிங்கப்பூரில் செட்டிலாகிவிட்டான். அவனுக்கொரு ஆம்பிளைப் பிள்ளையு மிருக்கு. அவன்தான் தாய்க்காரியின் செலவுக்கு மாதாமாதம் காசனுப் புறவன். பிறகு மலர் விழிக்குக் கலியாணம் நடந்தாப்போல அவளுக்கும் இடைக்கிடை காசனுப்புவான்.

மலர்விழிக்குக் கலியாணம் முடிஞ்சு நாலு வருஷம் கழிச்சு ஒரு பொம்பிளைப்பிள்ளை பிறந்தது. ஏற்கனவே மாறன் தலைவரிலை தனக்கிருக்கிற விசுவாசத்தாலை ஆம்பிளைப் பிள்ளை பிறந்தால் சாள்ஸ் அன்ரனியென்றும், பொம்பிளைப்பிள்ளை பிறந்தால் துவாரகா

என்றும் பெயர் வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அதால இந்தப் பிள்ளைக்கு துவாரகா என்று பெயர் வைச்சினம். துவாரகா பிறந்தாப்போல மலர்விழியின்ர தாய்க்காரியாழ்ப் பாணத்திலயிருந்த தன்ரை வீட்டிலை சொந்தக் காரரை இருத்திப்போட்டு மலர்விழியோட வந்து கிளிநொச்சியிலை இருந்தாள்.

கடைசிக்கட்டச் சண்டை தொடங்கினநேரம், போராளிகள் எல்லோரையும் சண்டைக்கு வரச் சொல்லித் தலைமைப்பீடத்திலையிருந்து கட்டாய அழைப்பு வந்தது. மலர்விழியின்ர பிள்ளைக்கு அப்பதான் ஒருவயது முடிஞ்சது.

‘இப்ப இருக்கிற நிலைமையில கைக்குழந்தையை வைச்சுக்கொண்டு நீர் ஒண்டும் செய்யேலாது. களத்துக்கு நான் போறன். பிள்ளையைப் பத்திரமாப் பாத்துக்கொண்டு அம்மாவோட பாதுகாப்பாய் இரும்’ என்று சொல்லிவிட்டு மாறன் களத்துக்குப் போய்விட்டான். அதுக்குப் பிறகு நிலமை இன்னும் மோசமாகிட்டுது.

முதல்ல கிளிநொச்சிக்கு ஆமி வந்தான். மலர்விழியும் பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு தாய்க்காரி யோட தருமபுரத்துக்கு ஓடினாள். பிறகு அங்கையிருந்து விசுவமடு, உடையார் கட்டு, சுதந்திரபுரம், தேவிபுரம், இரணைப் பாலை, புதுமாத்தளன், பொக்கணை, வலைஞர் மடம் என்று இரண்டு மாதத்துக்குள் ஒன்பது இடங்கள் மாறிமாறி அவள் இரட்டை வாய்க்காலுக்கு வந்தநேரம் புலிப் பொடியள் டம்மியாக ஒரு நீர்மூழ்கிக்கப்பலைச் செய்து இரட்டைவாய்க்கால் கடல்ல விட்டிருந்தாங்கள். அதை வேவு விமானமொன்று சுற்றிச்சுற்றிப் படமெடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

அதுக்கிடையில் வலைஞர் மடம் வரைக்கும் ஆமி முன்னேறி வந்திட்டான். ஏறிகணையும், கொத்துக் குண்டும் அந்தப் பகுதியில் மோசமாக விழுந்து வெடித்துக்கொண்டிருந்தன. மலர்விழி பிள்ளையை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு தாயையும் இழுத்துக்கொண்டு சனத்தோடு சனமாக ஓடத் தொடங்கினாள்.

அந்தநேரத்தில் காதைக் கிழிக்கின்ற சத்தத் தோடு கிபிர் வந்து சுத்திச்சது. வேறை வழியில் லாமல் தூர்ந்துகிடந்த ஒரு பங்கருக்குள்ள மலர்விழி பிள்ளையோட குதிச்சிட்டாள். அந்த பங்கருக்குள்ள ஏற்கனவே நாலைந்துபேர்

பதுங்கியிருந்ததால் மலர்விழியின் தாய்க்காரிக்கு பங்கருக்குள் இடம் போதவில்லை. அவள் பங்கருக்கு வெளியே குப்புற விழுந்து படுத்தாள்.

இரட்டைவாய்க்கால் கடலில மிதந்து கொண்டிருந்த டம்மி நீர்மூழ்கிக் கப்பலுக்கு மூன்று கிபிர்கள் அடுத்தடுத்து வந்து பதினைஞ்சு குண்டுகளுக்குமேல் போட்டும், அது ஒரு சேதமுமில்லாமல் மிதந்துகொண்டிருந்தது. கிபிர்போட்ட குண்டுகள் எல்லாப்பக்கமும் சிதறடிச்சுப் பறந்தன. அதனால் கடற்கரை யோரமாக இடம்பெயர்ந்தோடிக்கொண்டிருந்த சனங்களெல்லாம்செத்தும், காயப்பட்டும்விழுந்து கொண்டிருந்ததுகள். அந்த நேரத்தில்தான் ஒரு ஷெல் வந்து விழுந்து வெடிச்சு ஒரு பீஸ் பங்கருக்கு வெளியில குப்பறப் படுத்துக்கிடந்த மலர்விழியின் தாய்க்காரியின் கழுத்தைத் துண்டாடி ஒரு இருபத்தைஞ்சு மீற்றர் தூரத்தில கொண்டுவாய்ப் போட்டுது.

மலர்விழிக்கு விறுக்கென்று தலைவிறைச்சது. எத்தனையோ களங்களில் நின்று சண்டை பிடித்தவள். எத்தனையோ மரணங்களை நேருக்கு நேர் பார்த்தவள். இப்போது தாய்க்காரியின் மரணத்தைக் கண்டு வெலவெலத்துப்போனாள். தாய்க்காரியின் முண்டம் கிடந்து துடித்துக் கொண்டிருக்க, அந்த இடம் முழுக்க வெள்ளம் மாதிரி ரத்தமோடுது. அவள் பிள்ளையை பங்கருக்குள்ளே விட்டுட்டு அந்த ரத்தச் சகதிக்குள்ளால ஓடிப்போய்த் தாய்க்காரியின் தலையை எடுத்துக்கொண்டோடிவந்து முண்டத் தோடு பொருத்திவைத்துக் கதறியமுதாள். வேறென்னதான் செய்யமுடியும்?

பிறகு அக்கம்பக்கத்தில் நின்றவர்கள்தான் அவளை ஒருவழியாகத் தேற்றித் தாய்க்காரியின் பிரேதத்தையும், இன்னும் நாலைஞ்சு பிரேதங்களையும் ஒரு தூர்ந்துபோன பங்கருக்குள்ள போட்டு மூடிச்சினம். அடுத்ததரம் ஷெல்வந்து விழுந்து வெடிக்கிறதுக்கிடையில் ஓடித்தப்ப வேணுமென்று சனங்கள் விழுந்தடித்து ஓடத் தொடங்க, மலர்விழியும் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு முள்ளி வாய்க்காலுக்கு ஓடினாள்.

அங்கேபோய் ரெண்டுமுண்டு குடும்பத்தோட சேர்ந்துபங்கர்வெட்டித்தற்பாளாடிச்சு இருக்கேக் குள்ளதான் ஒருநாள் நடநடுச்சாமத்தில மாறன் வந்துநின்றான். மலர்விழி அவனைக் கட்டிப் பிடிச்சு ஒருபாட்டம் அமுது தீர்த்தாள்.

“முதல்ல அமுறதை நிப்பாட்டும். ஒரு பெண் போராளி இப்பிடி அழக்கடாது. உம்மட அம்மாவைப்போலஎத்தனைபேர்இந்தக்கொஞ்ச நாளுக்குள்ள பரிதாபகரமாகச் செத்திருக்கினம். சண்டை யெண்டால் இதெல்லாம் நடக்கிறது தானே. உமக்கு நான் சொல்லித்தான் இது தெரிய வேணுமெண் டில்லை” என மாறன் அவளைச் சுமுகமாக்கினான்.

“இனி என்னப்பா செய்யிறது?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“இனி ஒண்டும் செய்யேலாது. நீயும் பிள்ளையும் ஆமிக்கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள்ள போங்கோ. அதுதான் உங்கட உயிர்களுக்குப் பாதுகாப்பு. பிள்ளையைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும். என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படாதையும். நான் எப்பிடியும் வந்திடுவன்”

என்று சொல்லிப் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொஞ்சி அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு, வந்த சுவடு தெரியாமல் இருளில் மறைந்துபோனான். அன்றையதினம் விடியும்வரை இடைவிடாமல் அந்தப் பகுதி முழுக்க ஷெல்கள் விழுந்து வெடித்துக்கொண்டிருந்தன.

காலையில் பார்த்தபோது மலர்விழியின் தறப்பாள் கொட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவர்களில் ஏழுபேர் உடல்சிதறிச் செத்திருந்தனர். சனங்களெல்லாம் கடற்கரைப் பாதைவழியாக ஆமிக்கட்டுப் பாட்டுப் பகுதிக்கு ஓட, மலர்விழியும் குழந்தையைத் தோளில் போட்டு துவாயால் போர்த்திக் கொண்டு பின்தொடர்ந்தோடினாள்.

அந்தநேரம் இயக்கமும், ஆமியும் சனங்களை நோக்கி முன்பின்னாகச் சுடத் தொடங்கிவிட்டனர். போய்க்கொண்டிருந்த சனமெல்லாம் தண்ணீருக்குள் விழுந்து தத்தளிக்க, மலர்விழி குழந்தையைத் தண்ணீருக்குள் தவற விட்டுவிட்டாள். குழந்தை தண்ணீருக்குள் முக்குளிக்கத் தொடங்கியது.

“ஐயோ! என்ற பிள்ளை! என்ற பிள்ளை! ஆராவது காப்பாத்துங்கோ” என்று பதகளித்து அலறினாள். ஒரு இளம்பொடியன் தன்னுயிரையும் பாராமல், குறுக்கே பாய்ந்து தூக்கியெடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான். அவர்கள் அனைவரும் உயிரைக்கையில் பிடித்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல முன்னகர்ந்தனர்.

இயக்கமோ ஆமியோ கடவில்லை.

அன்றைய தினம் ஆமிக்கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் அவர்கள் முழுமையாக வந்துசேர்ந்த போது இரவாகிவிட்டது. சனங்களெல்லாம் முல்லைத்தீவு வயல்வெளியிலேயே அன்றிரவு தங்க வேண்டி யிருந்தது. மலர்விழிக்கு ஒரு சிறிய பிஸ்கட் பைக்கற்றும், தண்ணீர்ப்போத்தலும் அதிஷ்டவசமாகக் கிடைத்தன. தண்ணீரில் பிஸ்கற்றை நனைத்துப் பிள்ளைக்குத் தீத்தினாள். பிறகு பிள்ளையை நித்திரையாக்கித் தோளில் போட்டு இரவுமுழுக்க விழித்திருந்தாள்.

மறுநாட்காலையில் படையினர் அங்கே தங்கவைத்திருந்த சனங்களைக் கியூவில்விட்டுச் சோதனைக்குட்படுத்திய பின்னர், வரிசையாக நின்றிருந்த பேருந்துக்களில் ஒழங்குபடுத்தி ஏற்றினர். சனங்களை ஏற்றிய பேருந்துக்கள் மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணியளவில் ஒவ்வொன்றாகப் புறப்பட்டன.

முல்லைத்தீவு மாங்குளம் ஊடாக ஓமந்தையில் கொண்டுவந்து இறக்கப்பட்டனர். மலர்விழி பிள்ளையோடு ஓமந்தையில் இறங்கியபோது பின்னேரமாகிவிட்டது. அங்கே வரிசையாக அமர்ந்திருந்த சனங்களோடு அவளும் அமர்ந்து விட்டாள்.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் ஒருநாள் இருந்திருந்தாலும் சோதனைச்சாஷியில் பெயர் விபரங்களைப் பதிவுசெய்யவேண்டுமென்றும், தவறினால் மோசமான பின்விளைவுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டிவருமென்றும் இராணுவத்தினர் ஒலிபெருக்கியில் தொடர்ந்து அறிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மலர்விழி தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்ணிடம், “அக்கா! என்ற பிள்ளையைக் கொஞ்சநேரம் வைச்சிருக்கிறீங்களா? நான் ஒருக்கால் போய் என்ற பெயர் விபரங்களைப் பதிஞ்சிட்டு வாறன்” என்று கேட்க, அந்தப் பெண்ணும் “அதுக்கென்ன தாங்கோ. நான் வைச்சிருக்கிறேன்” என்று மலர்விழியின் பிள்ளையை வாங்கித் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டாள்.

மலர்விழி முன்னைநாள் போராளிகளின் பெயர்விபரங்களைப் பதிவுசெய்யுமிடத்திற்கு ஓடினாள். அங்கே தம்மை முன்னை நாள்

போராளிகளெனப் பதிவுசெய்ய ஒரு நீண்ட வரிசையில் பலர் காத்திருந்தனர். வரிசை மிகமெதுவாகவே நகர்ந்தது.

மலர்விழி அந்த வரிசையில் நின்று கொண்டிருக்கும்போதுதான் கவனித்தாள், அங்கே பெயர்ப்பதிவு செய்துகொண்ட எவருமே திரும்பிச் செல்லவில்லை. ஒரு பிரத்தியேகமான இடத்தில் வரிசையாக அமரவைக்கப் பட்டிருந்தனர். அவள் தன்னைப் பதிவுசெய்யும் முறைவந்தபோது சுமார் மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாயிற்று.

அவள் தனது பெயரைப் பதிவுசெய்து கொண்டதும் திரும்பிச்செல்ல எத்தனித்தாள். ஒரு ஆமிக்காரன் வந்து “வெளில போக ஏலாது. அங்க போய் உக்காருங்க” என்று ஏற்கனவே முன்னைநாள் போராளிகள் எனத் தம்மைப் பதிவு செய்துகொண்டவர்களை இருத்திவைத்திருக்கும் பகுதியைக் காட்டினாள்.

மலர்விழி அவனிடம் “வெளியில என்னோட குழந்தையிருக்கு ஸேர். பார்க்கப்போறன்” என்று சொல்லி இரண்டடி முன்னகர, “குழந்தை யொண்டும் வேண்டாம். அங்க போய் இருங்க” என்று அந்த ஆமிக்காரன் அவளைப் பின்னுக்குத் தள்ளினான். இன்னுமிரண்டு ஆமிக்காரர் ஓடிவந்து “ஏய்! பிரச்சினை வேண்டாம். போங்க... போய் அங்க இருங்க” என்று மிரட்டினர். மலர்விழிக்குத் தலை விறைத்தது.

“ஐயோ! என்ற பிள்ளை. அதைப் பாக்க விடுங்கோ” என்று அவர்களைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு அழ்த்தொடங்கினாள்.

அவள் பிள்ளையைக் கொடுத்துவிட்டு வந்திருந்த அந்த நடுத்தர வயதுப் பெண் இருந்த இடம் இப்போது வெற்றிடமாக இருப்பது கண்ணீரினூடே மலர்விழிக்குத் தெரிந்தது.

“ஐயோ! என்ற பிள்ளையையும் பரிதவிக்க விட்டிட்டனே” என்று பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினாள்.

“ஏய்! இங்க சத்தம் போடவேண்டாம். பேசாம அங்கபோய் உக்காருங்க” எனத் திரும்பவும் ஆமிக்காரன் மிரட்டினான்.

பெயர்ப்பதிவுக்காக நின்றிருந்த சனங்கள் மலர்விழியை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜீவாவும், ஜானும்

• டேனியல் ஜே

nampuzhuthi@gmail.com

இல்லாதவன் எவனோ அவனிடத்திலிருந்து உள்ளதும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். (மத்தேயு 13.12)

‘ஏசுகிறிஸ்து இந்த வாக்கியத்தை எப்படி நம்பினாரோ, தெரிவா?’. நம்ம நிர்வாகத் தலைவர்கள், கடவுளின் கட்டளையாக, இதை மட்டும் மிகச்சரியாகக் கடைநிலை ஊழியர்கள் மீது அப்படியே கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.” ஜீவாவும், ஜானும் பேசிக்கொண்டார்கள். இருவரும் பள்ளியில் கடைநிலை ஊழியர்கள்தான். இருபது ஆண்டுகள் பணிமூப்பு பெற்றவர்கள் எதேச்சையாக பள்ளியின் பழைய குரூப் போர்ட்டோக்களை பார்க்கும்போது, தற்போதைய நிலையை நினைவு கூர்ந்தால், ஜான் தனக்குள்ளே நினைத்துக் கொள்வான் ‘அப்போலாம் எவ்ளோ முடி இருந்திருக்கிறது, இப்போ முழுக்கையை மறைக்கப் பக்க மயிர்களை மூன்றுக்குக் கொண்டுவர வேண்டியிருக்கு’ ஜீவாவும், எல்லாமே வெள்ளைப் பட்டுப்போச்சி, அப்போது எவ்ளோ குண்டா இருந்திருக்கிறேன்’ நினைத்து பெருமூச்சு விடுவார்கள்.

தற்காலங்களில் இருபதாண்டு வாழ்வே நீண்ட காலம். ஆரோக்கியமாக வேலை செய்வது பெரிய கொடை. புதிதாக வேலைக்கு வந்தவர்களிடம், பதவி அதிகாரத்தை, காட்டத் துரத்தித் துரத்தி வேலை வாங்குவார்கள். இருபதாண்டுகளுக்குப் பிறகும் ஜீவாவிற்கும், ஜானுக்கும் மட்டுமல்ல. பொதுவாகப் பள்ளிகளின் கடைநிலை ஊழியர்களுக்கு அப்படித்தான் நடக்கிறது. பள்ளி நிர்வாகத் தொழிலாளர்களின்வரை முறைதான் என்ன? பணி மூப்புக்கான அர்த்தம் என்ன? அதை எந்தக் காலத்திலாவது இதுவரை முறையாகக் கடைப்பிடிக்கிறது? கடைநிலையாகப் பணி அமர்த்தப்பட்டவன் கடைசிவரை அதிலிருந்து விடுபட வழிமுறைகள் இல்லையா? பணியாளனிடம் தகுதிகள் இருந்தும் கடைநிலை ஊழியர்களுக்கு மட்டும் “இல்லாதவன் எவனோ அவனிடத்திலிருந்து உள்ளதும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்” கொள்கையை முதன்மை நிர்வாகம் கடைப்பிடிப்பது ஏன்?” இப்படி, 15 நேரத்திலும், மாலை வேளைகளிலும் தொடர்ந்து பள்ளியின் நிலவரங்களையும்,

நிர்வாகத்தில் ஏற்படுகின்ற குளறுபடிகளையும் விவாதிப்பார்கள்.

ஜான், பேசத்தொடங்கினான். “ஏம்பா நாளைக்குப் பொன்னேரிக்கரையில் இருந்து சாரட் வண்டி, ரெட்டை குதிரைய வச்சி நம் முதன்மைத் தலைவரைக் கூட்டியாரப் போறாங்களாமே.”

“உண்மைதாம்பா, நகரத்துக்குள்ள வந்ததும் கேரளா செண்டை மேளம், அதுக்குப் பின்னாடி, பறைமேளம், அதுக்குப் பின்னாடி பேண்டுசெட் இப்படி நாலுக்கு வரவேற்பு குடுக்கப் போகிறார்களாம், நேற்று விழாக்குழு கூட்டத்தில் முடிவு எடுக்கப்பட்டுள்ளதாம். வழியெங்கும் முதன்மைத்தலைவர், பிளக்ஸ் பேனர்கள் வைக்க வேண்டும் என்பது, நம்பள்ளியில் புதிதாக காண்ராக்ட் எடுத்த கட்டட அமைப்பாளர்களின் திட்டம் என பேசிக் கொள்கிறார்கள்.”

“ஜீவா, இப்பலாம் நிர்வாகப் பணத்தைக் கொட்டி இறைப்பதற்கு யாருக்கும் கூசு வதில்லை. தங்கள் சொந்தக்காசுக்களில் ஒத்த ரூபாயை இழக்காமல் இருக்க ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறார்கள்.”

“ஏம்பா, நாம சொல்றோம், நமக்குப் பதவிக் குடுத்தா கூட அப்படித்தான் நடந்துக்கு வோம்போல. ஏன்னா பதவி, இளம் மனைவியின் முலைகளைப்போல, நம்மை அறியாமலே தொடுதல் நிகழ்ந்துவிடும். தொடுதல் தவறல்ல. மூர்க்கச் செயல், பதவி, வகிப்பவர்’ இரண்டுக்குமே ஆபத்து.” ஜான் உவமானத்தைக் கேட்டு கெக்கபெக்க என்று சிரித்தான்.

“ஏம்பா, நீ அந்த மாதிரி சொன்னதும், எனக்கு நம்ம ரோசி டீச்சர்தான் ரூபகம் வருது. எண்பதிலிருந்து தொண்ணூறுவரைக்கும் நம்ம ஸ்கூல்ல பெண் ஆசிரியர்களே இல்லையாம். நம்ம கலா அக்காதான் மொத மொதல்ல பாத்தரும் கழுவுற வேலைக்கு வந்துதாம். வயசுக்கு வந்தக் கையோட வேலைக்கு வந்திருக்கு. ஸ்கூல்லயே செம கலர் அதுதானாம். வாத்தியார்லயிருந்து, ஆபீஸ் ஆளுங்கவரை கலா அக்காவ சுத்தி சுத்தியே வருவாங்களாம். காமர்ஸ் வாத்தியாரு அடிக்கடி பாத்தரும்

ஒவியம்: ஜே.கே.

கழுவுற எடத்துக்கேப் போயிடுவாராம். கதைக்கதையாச் சொல்லி சிரிச்சிங்கெடப்பாங்க பா. தொண்ணூறுக்கப்புறம் படிப்படியா ஆசிரியைகள் வரத்தொடங்கிட்டாங்க.”

“அதாம்பா, ஒவ்வொரு காலகட்டதிலும் சில ஈரோயின்கள்தான் நிக்கிறாங்க, ரெண்டாயிரம் தொடங்கி பத்து ஆண்டுகள் ரோசி, எஸ்தர், பாக்கியம் போன்ற ஆசிரியைகள் என்னமா வேலை செய்வாங்க. ஓடி ஓடிப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் எடுப்பாங்க. ஒரு வகுப்பைக் காலியா விடமாட்டாங்க. வகுப்பு மட்டும்தான் இல்ல. எல்லா நிகழ்வுகளிலும் பங்கு வகிப்பாங்க. அதிலும் நம்ம ரோசி டீச்சர்தான் ஒரு வேலனா மான் குட்டி மாரி துள்ளி குதிச்சி ஓடுவாங்க. சில ஆசிரியர், ரோசி டீச்சரிடம் ஜொள்ளு வடிச்சிக்கினே சுத்துவாங்க. டீச்சரும் அதை விரும்பினாங்க.”

“ஜீவா, ரெண்டாயிரம் காலகட்டத்தில நாற்பதைத் தாண்டிய பல ஆசிரியைகள், கற்றல், கற்பித்தலில் திறமைசாலிகளாக இருந்தார்கள். அதேகால கட்டத்தில ஆண் ஆசிரியர்கள் நாற்பதைத் தொடுகின்றவர்கள் கற்றல், கற்பித்தலில் திறமை குறைவாகவும், வகுப்புகளைக் கட அடிக்கிற நிலைக்கும், வேண்டுமென்றேப் பள்ளித் தலைமைகளோடு சொரிந்து கொண்டு அவர்களுக்குத் தேவையில்லாத அலுவலக எடுப்பிட வேலைகளில் தங்களை உற்சாகமாக இணைத்துக் கொண்டார்கள்.”

“கரைகட்டுபா, அந்தக் காலகட்டத்துல ஒருசில ஆசிரியைகள்தான், அதுவும் அன்பின் அடிப்படையில் ஆண் ஆசிரியர்களுடன் மறைமுகமான நெருக்கத்தில் இருந்தார்கள். அப்படி, மறைமுக அன்பில் வயப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், இரு குடும்பத்திற்கும் பாதகம் ஏற்படாதபடி நடந்துகொண்டார்கள். வகுப்பைக் கட அடிப்பதோ, வெட்டிபேச்சுக்களில் ஈடுபட்டு சோம்பேறியாகச் சுற்றுவதோ, நிர்வாகம் கொடுக்கும் நியாயமான வேலைகளுக்குச் சாக்குபோக்குச் சொல்லுவதோக் கிடையாது.”

“உண்மைதாம்பா, இரண்டாயிரத்துப் பத்திற்குப் பிறகு ஆண் ஆசிரியர்கள் திறமை என்பதைவிட மாணவர்களுக்கான சேவை மனப்பான்மையில் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். சேவை மனப்பான்மையிருந்தால் திறமையை வளர்த்துக்கொள்ளும் ஆர்வம் வரும் இல்லையா? இதேக் கால கட்டத்தில் நம் பள்ளிக்கு வருகின்ற ஆசிரியைகளில் பலர் கற்றல், கற்பித்தலில் தொழிலில் திறமை குறைவுடையவர்களாக வருகின்றார்கள்.

கண்கவர் ஆடை, அலங்காரத்திற்கு அதிக முக்கியம் அளிக்கிறார்கள். வேலைச் சுலபமாக இருக்கவும், சலுகைகள் தம்மைத்தேடி வரவும், சாதாரண பிரச்சனைகூடத் தங்களை அணுகிவாது இருக்கவும், பள்ளித் தலைமையிடம் வெட்கப்படுகிறார்கள். வெட்கமே இல்லாமல் வகுப்புகளைக் கட அடிக்கிறார்கள். கலகச் செயல்களில் ஈடுபட்டு குறும்பிசத்தில் ஆர்வம் கொள்கிறார்கள்.” ஜீவா, ஜான் இருவருக்குமான அன்றைய உரையாடல் சற்று நீண்டதாகவே இருந்தது.

ஜீவா, ஜான் இருவரும் பள்ளித்தலைமையையும், முதன்மை நிர்வாகத்தையும் விவாதிக்கிறார்கள். மாணவர்களின்மீது உண்மையான அக்கறை செலுத்தவேண்டும், பொதுமக்களிடம் பள்ளியின் பெயர் கெட்டுவிடக்கூடாது. அவர்களின் முக்கியமான கொள்கை. பெரிய பதவிகளில் இருந்தால்தான் கொள்கை இருக்கணுமா. அவர்கள் கடைநிலை ஊழியர்கள்தான். அவர்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டது எதுவோ அதைவிட அதிகமாகவே செய்தார்கள். ஆறுமணிக்குமேல் பள்ளிக்கதவு சாத்தியிருந்தது. பெற்றோர் கதவண்டையில் வந்து அழைக்கிறார். “சார், என் பையன் இந்த ஸ்கூல ஒன்பதாவது படிக்கிறான் சார். இதுவரைக்கும் வீட்டுக்கு வரல சார். இந்த மாதிரி ஒரு நாளும் ஆனதில்ல சார். எனக்கு ஒரே ஒரு பையன் சார். அவங்க அப்பன் இன்னொரு பொம்பளைய கூட்டிக்கினு ஓடிப்போயிட்டான் சார். என் பையன்தான் ஆதரவு நெனைச்சி வாழ்றேன் சார். அப்பளக் கம்பெனியில இருந்து வரத்துக்குள்ள பையன் வீட்டுக்கு வந்து படிச்சிக்கினு இருப்பான்சார். இன்னிக்கு இவளோ நேரம் ஆகியும் பையனைக் காணோம்.” அப்படி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே கண்களில் மாலை மாலையாகத் தண்ணீர்க் கொட்டுகிறது.

“ஏம்மா, ஏம்மா, ஏன் இப்படிப் பதட்டப் படுறீங்க. பயப்படாதிங்க எங்கியும் போயிட மாட்டான். முழு ஆண்டுப் பரிட்சை நெருங்கிடுச்சி இல்ல. அதனால் ஏதாவது நண்பர்களாண்ட சந்தேகம் அது இது கேட்டுகினு போயிருப்பான். நையின்த்துபசங்கள வாத்தியாரு கொஞ்சம் லேட்டாதான் அனுப்பினாரு நீங்க வீட்டுக்கு போறதுக்குள்ள வந்திடுவான் போங்க” பெற்றோரின் கண்ணீரில் உருகியவன்போல பதில் சொல்லி அனுப்புவான். துளி எடுத்துக்காட்டுதான். பள்ளியின் நற்பெயரைப்பற்றிப் பேச ஜீவாவிற்குத் தகுதியில்லையா?

ஜான் பள்ளியின் பணத்தை வங்கியில் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றான். மூன்று மாணவர்கள், உதவித்தொகை காசோலையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறார்கள். காசோலை எண்டரி போடுகிறவர் கையெழுத்து வரவில்லை. செக்கை பாஸ் செய்ய முடியாது என ஒவ்வொரு செக்காகத் திருப்பிக்கொடுக்கின்றார். மாணவர்களுடன் வந்த பெற்றோரில் சிலர் பையன்களை முறைக்கிறார்கள். ஒரு பையன் ஜானைப் பார்க்கின்றான். ஜான் காசு கட்டிக்கொண்டிருப்பதால் பொறுமையாய் இருக்கிறான். பையன்கள் கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டவில்லையே வருத்தத்துடன் இருக்கிறார்கள். சற்று நேரம் கூற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு ஏதும் நடக்காது என உறுதிபடுத்தியபின், மாணவர்கள், பெற்றோர்கள் ஏமாற்றத்துடன் கிளம்ப முற்படுகிறார்கள். ஜான் ஒரு பையனை அழைத்தான், “என்ன பிரச்சனை?”

“இல்லணா, நம்ம ஸ்கூல் செக்கு குடுத்தாங்கணா, அவரு கையெழுத்து வரலனு திருப்பிக் குடுத்துட்டாண்ணா.”

“சரி என்கூட வாங்க” ஜான் மேலாளரிடம் அழைத்துச் சென்றான்.

“அய்யா, இவங்க எங்க ஸ்கூல் பசங்க. உதவித்தொகை குடுத்திருக்காங்க, இங்க வந்தா, கையெழுத்து வரலனு அனுப்பிடுறாங்க கொஞ்சம் பாருங்கையா” மேலாளர் ஒருவனை அழைத்தார். காசோலையை வாங்கி அடித்துப் பார்த்தார். “தாளாளர் கையொப்பம் வேற இருக்குதே”

ஜான் மேலாளரின் அருகில் சென்று “அய்யா, அது பழைய தாளாளர் கையெழுத்து. அவர், மாறினதுக்கான கையொப்பம் மாதிரி வங்கியில் கொடுத்திருக்கிறோம். பள்ளியின் மற்ற செக்குலாம் பாஸ் ஆகிறதே சார். பசங்க கிராமங்களில் இருந்து பெற்றோரையும் கூட்டியாந்திட்டு இருக்காங்க கொஞ்சம் எல்ப் பண்ணுங்கையா”

“சரி சார், இப்ப பசங்களுக்குப் பணம் குடுத்திடுறேன். நாளைக்கு நீங்க தாளாளர் கையொப்பம் வாங்கியாந்து குடுத்திரணும். நீங்க குடுத்திருப்பீங்க சரி. சில நேரம் வங்கியில் மிஸ்சாகிடும்”

ஜான் உற்சாகமாகச் “சரி சார்” தலையாட்டினான். மாணவர்களும், பெற்றோரும் மனம் குளிர்ந்து காசாளரிடம் வரிசையில் நின்றார்கள். ஜான் கிளம்பும்போது மாணவர்கள், பெற்றோர் கூட்டாக “நன்றி சார்,” என்றார்கள்.

ஜானுக்கு பள்ளியின் நலனில் அக்கறை இல்லை எனத் தள்ளிவிட முடியுமா?

ஜீவாவும், ஜானும் பள்ளியோடு சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளில் தானாக முன்வந்து அவர்களால் முடிந்த நற்காரியங்களில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டாலும் இப்போதெல்லாம் பள்ளித் தலைமைகளோடு ஒத்துபோக முடிவதில்லை. 2008க்குப்பிறகு பள்ளியின் நன்மையைத் தேடித்தேடி செய்கிற ஒரு தலைமை பள்ளிக்கு அமையவில்லை என்பது இருவரின் கருத்து. அதற்கான ஆதாரங்களை யாராலும் மறுக்க முடியாதபடி அடுக்கடுக்காக அடுக்கிக்கொண்டே போவதைக் கேட்கிறவர்கள் பதில் வாதம் செய்யவே முடியவில்லை.

2008 வரை பள்ளி நிர்வாகத்திற்கு நம்பகத் தன்மையற்றவர்கள் என நிரூபணமானவர்கள், அடுத்தக் காலங்களில் நிர்வாகத்திற்கு மிக நெருக்கமானவர்களாக மாறினார்கள். அதன் பிறகு பலதலைமைகள் மாறினாலும் அவர்களே தொடர்ந்து பள்ளியில் முதன்மையான நபர்களாகத் தொடர்கிறார்கள். நாளை வரப்போகும் முதன்மைத் தலைவரை வரவேற்கப் பிரதான, ஆலோசனைக் கர்த்தராக அவர்களே இருக்கிறார்கள். ஆலயங்களில் ஏழ்மையைப் பற்றி மேன்மையாகவும், அத்தன்மையுள்ளவர்கள் கடவுளின் பிள்ளைகள் எனப் பிரசங்கம் செய்பவர்கள், பணக்கார அரசியல் கட்சிகள், வெடுத்து வேட்டுத் தலைவர்கள் பந்தாக் காட்டி போஸ்டர் அடிப்பது போல பள்ளியைச் சார்ந்த முதன்மைத் தலைவரை விழாவிற்கு அழைக்கச் செய்கின்ற ஏற்பாடுகளின் அபத்தத்தைப் பேசிப் பேசி ஜீவாவும், ஜானும் நொந்து கொண்டார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால், ஏற்பாடு செய்ய யோசனைத் தந்தவர்களே வெளியில் சென்று பள்ளித்தலைமையை மிக மோசமாக விமர்சனம் செய்கிறார்கள். அந்த விசயம் பள்ளித் தலைமை காதுக்குப் போகிறதே இல்லை.

ஜீவாவும், ஜானும் ஒன்றாக நின்று குடும்ப விசயங்கள், நாட்டின் நிலை குறித்து பேசிக்கொண்டிருந்தால்கூட, பள்ளிக்கு எதிராகச் சதி செய்கிறார்கள் என்ற தகவல் ஒரு ராஜாங்க தூதராகப் பள்ளித்தலைமைக்கு வேகமாகச் சென்று விடுகிறது. சுயமாகச் சிந்திக்கத் திராணியில்லாத பள்ளித்தலைமை ஜீவாவுக்கும், ஜானுக்கும் எதிரான நடவடிக்கையை எடுக்கிறார்கள். பள்ளித் தலைமை புள்ளைப்பூச்சிபோன்ற கடைநிலை ஊழியர்கள்மீது வன்முறை செயல்களை ஏவி விடுவதை ஜீவாவும், ஜானும் சகித்துக்

கொண்டேதான் பணிகளைச் செய்தார்கள்.

“ஜானு, நாளைக்கு முதன்மைத்தலைவர் நம்ம ஸ்கூலுக்கு வராராமே. இதற்கு முன்னாடி, நான் அவரைப் பார்த்ததே இல்லபா. நீ பார்த்திருக்கிறியா?”. கேட்டவர் மீண்டும் அவரே “போஸ்டர்லயாவது பார்க்கலாமென்று பார்த்தா, அதை காலையில்தான் வைப்பார்களேபோல” என்றார்.

“ஜீவா, நம்மத் தலைவர்கள் மீது கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் அவர்கள் முகத்தைக்காண எவ்வளவு ஆர்வமாய் இருக்கிறது இல்ல. ஆயர், பாஷாலிட்டி பார்க்கிறாரென்று பேசுவோம், அவரே நம்ம வீட்டுக்கு ஜெபம் பண்ண வந்துட்டா, வரவேற்று உபசரித்து காணிக்கை கொடுத்தனுப்புவோம். நமக்கு வழிவழியாக போதிக்கப்பட்டதின் சக்தியது. அதுபோலத்தான் நம்ம முதன்மைத் தலைவர் யாருன்னு பார்க்க உன்னைப் போலவே எனக்கும் ஆவலாக இருக்கிறது.”

பள்ளி வளாகம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. இருபத்தியிரண்டு வகையான பொறுப்புக்களுக்கு குழுக்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டிருந்தது. என்சிசி மாணவர்கள் மிகச் சத்தமான ஓசை எழுப்பி ஒத்திகைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பள்ளி நுழைவாயிலில் பன்னிர்த் தெளிக்க, மிக அழகான, இளமையான ஆசிரியைகள் தாம்பாளத்தட்டில் ரோசாப்பூக்களையும், ஒரு தட்டில் கற்கண்டு, பன்னீர்க்குடுவையை ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அலுவலகத்தில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் கணினியில் விழாக் குறிப்பை பிழைத்திருத்தி எடுத்தார்கள். பள்ளித் தலைமையிடம் பத்து ஆசிரியர்கள் சூழ்ந்து விழாவிிற்கான யோசனைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பள்ளித்தலைமை எப்போதும் இல்லாதபடி கோட்கூட அணிந்திருந்தார். பள்ளி வரலாற்றில் இதற்குமுன் எப்போதும் இல்லாதபடி ஆடம்பரமாக முதன்மைத் தலைவரை வரவேற்க வேண்டும் என்பதையே சுற்றிச் சுற்றி அவர் பேச்சு இருந்தது. குள்ளமான வாலிபர் பள்ளித் தலைமையின் கோட்டுகளைச் சரிசெய்துகொண்டு, சரியாக இருந்த காலரை மீண்டும் சரிசெய்துகொண்டு இருந்தார். குள்ளமான பெண், விழா செலவுக்கான காசோலையை ஜானிடத்தில் கொடுத்தனுப்பினார். நான்கு ஐந்து கறுப்பு படிந்த பிரியாணி காலி அண்டா,

பள்ளியின் பின்னாடி அசோக மரத்தின் வேர்களிடம் முட்டிக்கொண்டிருந்தது. பாய்மார்கள் வெங்காயம், தக்காளிகளை நறுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய ஹாலில் குழுநடனம் ஒத்திகை நடந்துகொண்டிருந்தது. பதினோராம் வகுப்பு சி பிரிவில் நாடக ஒத்திகை. அதன் மறுபக்கம் தமிழ் ஆசிரியரிடம் ஒரு மாணவன் பலகூரல் பேசிப் பழகினான். எதிர் வராண்டா டேபிளில் அமர்ந்திருந்த ஆசிரியரிடம் எட்டாம் வகுப்பு மாணவன், எதுகை மோனை பிரதானமாக அமைந்தபடி கவிதை ஒப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனின் நைந்து வெளுத்திருந்த பேண்ட் உட்காரும் இடத்தில் சற்று ஓட்டையாய் இருந்தது. ஆங்காங்கே குட்டிக் குட்டி மாணவர்கள் ஒத்திகைகளை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆசிரியைகள், ஆசிரியர்கள் சிறப்பு பாடல், இசை மீட்டலோடு ஒத்திகை நடந்தது. பள்ளி பாடகர் குழுவினர் முதன்மைத் தலைவரை புகழ்ந்து பாடும் பாடலை மீண்டும் மீண்டும் பாடிப் பழகினார்கள். இசை ஆசிரியர், பாடகர் குழுவிற் குத் தனி அரங்கம் அமைத்துத் தந்திருந்தார் பாடகர் குழுவுக்கு கறுப்பு கோட் சூட் சீருடை அணிந்திருந்தார்கள். முன்கூட்டியே வசூலித்துத் தைக்கப்பட்ட சீருடைகளை ஆசிரியர்கள் அணிந்திருந்தார்கள். ஆசிரியைகளும் அவர்களுக்கான சீருடை அணிந்திருந்தார்கள். சீருடை மட்டுந்தான் ஒத்திருந்தது. குட்டி யானையில் ஆரோன் சப்ளையர்ஸ் சேர்கள் வந்து இறங்கி மாணவர்கள் உதவியுடன் போடப்பட்டது. மேடை அலங்காரம் நான்கு ஆசிரியர் மேற்பார்வையில் பன்னிரண்டு மாணவர்கள் உதவிக்கொண்டிருந்தார்கள். கறி, பிரியாணி சாமான்களை, அதன் பொறுப்பாளர்கள் கொண்டுவந்து இறக்கினார்கள். சால்வை வாங்கிவர இரண்டுபேர் வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். பாதாம், முந்திரி, மினரல் வாட்டர் வாங்கிவர ஒருவர் ஓடினார். விழாவில் மட்டன் பிரியாணி, சிக்கன் சக்கா, சிக்கன் கிரேவி இருந்தாலும், முதன்மைத் தலைவருக்குக் கூடுதலாக மஞ்சமரியின் மீன் வறுவலுக்கு பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிரியாணிக்கு விறகு, மண்ணெண்ணெய் வாங்கிவர அலுவலகத்தில் இருந்து ஒருவன் ஓடினான். இஞ்சி, பூண்டு அரைக்க இரண்டுபேர் பறந்தார்கள். ஜெனரேட்டர் இழுத்துவந்து ஓரமாக நிறுத்தினார்கள். நாற்பதிற்கு இருபது பிளக்ஸ் பேனரை ஆட்கள் சவுக்குமரத்தில் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜீவா, பிளக்ஸ் பேனர் அடிக்கும் இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். ஜான் வங்கிக்குச் சென்று, வந்தவன் பேனர் அமைப்பதைப் பார்த்தும் வேகமாகச் சென்று வண்டியை நிறுத்தி, ஜீவாவிடம் வந்தான்.

“என்னபா, நம்ம முதன்மைத் தலைவர் முகத்தைப் பார்த்திட்டியா?”

“எங்கப்பா, இப்பத்தான் அடிச்சிங்கிறாங்க, தூக்கி நிறுத்துனாதான், சரியாப் பார்க்க முடியும்.”

“காசு குடுத்திட்டு வந்திடுறேன் இருபா” சற்று நேரத்திற்குள் பிரமாண்டமான பிளக்ஸ் பேனர் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. முதன்மைத் தலைவராகப் பதவியேற்று முதன் முதலாக வரும் அவர் முகத்தைப் பார்க்க ஜீவாவைப்போல், ஜானைப்போல் பலர் ஆவலாக இருந்தார்கள், ஜீவா எல்லோரைக் காட்டிலும் தனியாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பேனரில் முதன்மைத்தலைவர் இடக்கையை மடித்து, பைபிளை மார்புக்கும், அடிவயிற்றுக்கும் இடைப்பட்ட இடத்தில் வைத்திருந்தார். அவருக்குப் பின்புலத்தில் அடர் நீலநிறத்தில் பேக்ரவுண்டு இருந்தது. முகம் சாந்தத்தைக் கையாண்டு இருந்தது. அவரின் கறுப்புநிற ஷூவின் மேல்பகுதி மினுங்கியிருந்தது.

ஜான் காசை ஒப்படைத்துவிட்டு வேகவேகமாக வந்தான். ஜீவா நின்றுருக்கும் இடத்தில் வந்து நின்று சற்று நேரம் உற்றுப்பார்த்தான் “ஏம்பா, இவர்தான் புதிதாக பதவிக்கு வந்திருக்கும் முதன்மைத் தலைவரா? இவரை ரெண்டுவாரம் முன்னாடி ஏதோ பங்சன்ல பார்த்த ஞாபகம் இருக்குதுபா.”

“ஏம்பா, வேற யாரையோ பார்த்திருப்ப. இவரு நம்ம பகுதிக்கு இப்பதான் வரார். அதுவும் நம்ம பள்ளிக்கு, இப்பதான் மொத மொதல்ல வரார்.” ஜீவா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே பள்ளித்தலைவர் பேனரைப் பார்வையிட வந்துவிட்டார்.

“ஏம்பா, பள்ளித்தலைமை வருது அப்படி போயிடலாம் வந்துடு.” என்றான் ஜீவா. ஜான், பேனரைப் பார்த்ததில் இருந்து, எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகவே நடந்தான்.

திடீரென்று ஞாபகம் வந்தவனாக, “ஜீவா, ஞாபகம் வந்திடுச்சிபா , நம்ம ஆயர் வாங்கிய புது வீட்டு கிரகப்பிரவேசத்திற்கு வந்தார்பா.” அவரா, இவர், ஜான் பதட்டமாகி “ஜீவா, இவர்தாம்பா, முதன்மைத்தலைவர்

போட்டியில் இருக்கும் போதேதான். புதுமனை புகுவிழாவிற்கு வந்தார். அவர் கூட யாருமே வரலபா. அவர் வரும்போது பல பள்ளித்தலைமையாளர்கள் நின்றுருந்தார்கள், ஒருவர்கூட அவரை எதிர்முகமாகச் சென்று அழைக்கவில்லை. நான் ஓரமா நின்றுருந்தேன். நல்லாப் பார்த்தேன், இருந்தாலும் இவர்தான் முதன்மைத் தலைவர் தேர்தலில் நிற்கிறார் என்று தெரியாது. எப்போதும் போல் அறிமுகமில்லாதவரிடம் தானாகச் சென்று வந்தனம் வைக்கின்ற வழக்கம்தான் நமக்கு இல்லையே. வெறுமனே நின்று பார்த்திருந்தேன். அவர் விழாவுக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத நபரைப்போல நடந்துசென்று ஆயரைச் சந்தித்து கைக்குலுக்கினார். சிலர் கிசுகிசுத்தார்கள், ‘முதன்மைத் தலைவர் தேர்தலுக்கு நான்குபேர் நிற்கிறார்கள். இவரும் ஒருவர்’ என்றார்கள். உண்மையிலேயே எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவ்வளவு முக்கியமான பதவிக்குப் போட்டியிடுகிறவர் இவ்வளவு சாதாரணமாக இருக்கிறாரே, உள்ளக்குள் மகிழ்ந்தேன்”.

“ஜானு, அவரு சொம்மா இருந்தால்கூட, பள்ளியில் இருக்கிற தலைமைங்க எங்கபா சும்மா உடுறாங்கோ, அய்யாவுக்கு அப்படிச் செய்யணும், இப்படிச் செய்யணும்னு வாரி வழங்கிப் பந்தா பண்ணாதானே, இவுங்க அடிக்கிற கொள்ளைய மறைக்கமுடியும்.”

“ஏம்பா, கடவுள் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறார், தக்கபடி பதில் செய்கிறார் என போதிக்கின்ற வாசகங்களை இவர்கள் கடைப்பிடிப்பதில்லையா? சுத்தமாக நம்புவதும் இல்லையா?. ‘இல்லாதவனிடம் உள்ளதையும் எடு’ என்பதை மட்டும் வாக்குத்தத்தமாகக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா?” ஜீவா, ஜான் இருவருமே சற்றுநேரம் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

“ஜீவா, நீ நல்லா யோசனைப் பண்ணிப்பாரு, தனித்தனியா இல்லாதவனா இருந்தாதான் உள்ளதையும் சுலபமா எடுத்திடமுடியுது. இல்லாதவன்களிடம் உள்ளதையெல்லாம் ஒன்றா சேர்த்தா நாமளும் சம்பூரணர்களாகிடுவோம். கடவுள் வாக்குப்படிக்க கொடுக்கணுமே ஒழிய, எடுக்கமுடியாது இல்ல.”

“ஆமாம் இல்ல. ஜானு, செம சூப்பர்பா,” ஜீவா கைகளை உயர்த்தினார், ஜானும் உயர்த்தினான். தட்டினார்கள். ஓசை எழுந்தது.

சத்ரபதி தாஜ்மகால்

• அண்டனூர் சுரா

rajamanickam29583@gmail.com

வகுப்பறைக்குள் நுழைந்ததும் முதல் வேலையாக வகுப்பறையின் கதவை இறுக அடைத்துக்கொண்டேன். மேல், கீழ் தாழ்ப்பாளர் இட்டுக்கொண்டேன். இத்தகைய இறுக அடைத்தல் எனக்குத் தேவையென இருந்தது. அருகாமை வகுப்புகளின் இரைச்சலிலிருந்து என் வகுப்பு மீளவும், என் சரித்திரப் போதனை அடுத்த வகுப்பிற்குக் கேட்காமல் இருக்கவும் இந்த கதவடைத்தலும் தாழ்ப்பாளர்கள் இடுதலும் எனக்கு தேவைப்பட்டிருந்தது.

நான் எந்த வகுப்பையும், எந்தப் பாடவேளையையும் யோகா இல்லாமல் தொடங்குவதில்லை. தொடர்ந்து பத்து ஆண்டுகள் என் வகுப்பு மாணவர்கள் பள்ளி அளவில் முதல் மதிப்பெண் எடுப்பதற்கும், நூறு சதம் தேர்ச்சி பெறுவதற்கும் காரணம்

தேச நல உறுதிமொழி. நான் கண்கள் திறந்து வைத்துக்கொண்டு சொல்வதை மாணவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு சொல்வார்கள்.

‘மாணவர்களாகிய நாங்கள்...’

‘தேச நலனைக் கருத்தில் கொண்டு..’

‘ஆசிரியர் சொல்லித்தரும் சரித்திரப் பாடத்தை கூர்ந்து கவனித்து...’

‘அவருக்கு எந்தவொரு இடையூறும் கொடுக்காமல்...’

‘சரித்திரத்தை ஏற்போம்...’

மாணவர்கள் கையை நெஞ்சில் வைத்தபடி சொல்லி முடித்ததும் கை, கால்களை உதறிக்கொண்டு எழுந்துவிடுவார்கள். அவர்கள் அவரவர் இருக்கையில் உட்கார இரண்டொரு நிமிடங்கள் பிடிக்கும். அதன்பிறகே நான்

சரித்திரப் பாடத்தைத் தொடங்கினேன். அன்றைய தினம் அப்படியாகத்தான் பாடத்தைத் தொடங்கியிருந்தேன்.

கடந்த வாரம் சரித்திரப் பாடத்திட்டத்தின் வழியே அகில இந்திய சுற்றுலா சென்று திரும்பியிருந்தோம். இந்தியாவின் மிக முக்கியமான இடங்களை நேரில் கண்டு திரும்பியதற்குப்பிறகு நான் எடுக்கும் முதல் சரித்திரப் பாடம் இது என்பதால் மாணவர்களுக்கு என் பாடத்தின் மீது அகீத எதிர்ப்பார்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. சரித்திர ஆசிரியர் இன்றைய வகுப்பில் என்ன

நடத்தப்போகிறார்...? சரித்திர வகுப்பில் இடம் பெறக்கூடிய சரித்திர நாயகன் யார்... என்கிற ஆவல் அவர்களிடம் கூடிவிட்டிருந்தது.

நான் அன்றையத் தினம் வகுப்பை சுற்றுலா சென்று பார்த்து திரும்பியதிலிருந்து தொடங்கியிருந்தேன். ஒரு சுண்ணாம்புக் கட்டியை எடுத்து கரும்பலகையில் தடித்த எழுத்துகளால் எழுதினேன்.

‘தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜி’

இந்த யோகாதான். நான் என்றேனும் ஒரு நாள் பாடம் நடத்தாமல் கூட இருந்துவிடுவதுண்டு. ஆனால் யோகா வகுப்பு நடத்தாமல் இருந்ததில்லை. நான், என் வகுப்பிற்குள் நுழைகையில் என் வகுப்பு மாணவர்கள் தாமாகவே முன் வந்து யோகா செய்யத் தொடங்கிவிடுவார்கள். யோகாவிற்கு நான் ஒதுக்கும் நேரம் ஐந்து நிமிடங்கள். அவ்வளவே! யோகா முடிந்ததும் அடுத்து

நான், தினம், வகுப்பு, வருகை, பதிவு...என எதுவும் எழுதப்படாமல் இருந்த வகுப்பறையின் கறுப்பு நெற்றியில் இதை எழுதியதும் மாணவர்களின் மத்தியில் சலசலப்பானது. மாணவர்கள் ஒருவரையொருவர் திரும்பிப்பார்த்துகொண்டனர். சத்ரபதி சிவாஜி என்பதை சற்று பெரிய, தடித்த எழுத்துகளால் எழுதி அதை அலங்கரிக்கத் தக்கதாக மாற்றினேன். சத்ரபதி சிவாஜிக்கும் கீழ் அடிக்கோடிட்டு அதன் மேல் இரட்டை மேற்கோள் குறியிட்டேன்.

‘இன்றைக்கு நான் நடத்தப்போகிற பாடம் மாவீரன் சத்ரபதி சிவாஜி...’ என்றதும் மாணவர்கள் அதை பின்தொடர்ந்து சொல்லத்தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு மாணவனாக எழுந்து கரும்பலகையில் தடித்த எழுத்துகளால் எழுதியிருந்த ‘தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜி’ என்பதை வாசிக்கச் சொன்னேன். அவர்கள் எழுந்து கையை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு அதை வாசித்தார்கள்.

ஒரு மாணவன் கையைத் தூக்கினான். எழுந்து நிற்கவும் செய்தான். ‘என்ன...?’ என்றவாறு அவனை நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

‘குரு.. நீங்கள் எழுதியதில் பிழை இருக்கிறது...’ என்றான்.

எனக்கு வந்ததே கோபம்! இதுநான் வரைக்கும் என் வகுப்பில் வந்திராத எதிர்வினை அன்றைய தின வகுப்பில் வந்திருந்தது. நான் சற்றும் எதிர்ப்பார்க்காத ஒன்றாக அது இருந்தது. நான் கேட்டேன் ‘எழுத்துப் பிழையா, சொற்பிழையா, பொருள் பிழையா...?’

அவன் சொன்னான் ‘சரித்திரப்பிழை’

என் பாடத்தில் பிழைக் கண்டுப்பிடித்துவிட்ட கொண்டாட்டத்தில் அவன் இருந்தான். அந்த வகுப்பின் கடைசி இருக்கையில் அவன் உட்கார்ந்தவனாக இருந்தான். அவன் அப்படிச் சொன்னதும் மற்ற மாணவர்கள் என்னை ஒருவிதமான பார்வையில் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். நான் அவனிடம் கேட்டேன். ‘என்ன பிழை...? எங்கே சுட்டிக்காட்டு பார்க்கலாம்...?’

அவன் சொன்னான். ‘வசந்த மாளிகையைக் கட்டியவர் நடிகர் திலகம் சிவாஜி என இருக்க வேண்டும்’.

அவன் அப்படிச் சொன்னதும் மற்ற மாணவர்கள் ‘கொல்’லெனச் சிரித்தார்கள்.

என் வகுப்பில் நான் யாரையும் சிரிக்க அனுமதிப்பதில்லை. சரித்திரப்பாடத்தில் போருக்கும், படையெடுப்பிற்கும்தான் இடம். சிரிப்புக்கு ஏது இடம்...? நான் என் ஆட்காட்டி விரலை உதட்டிற்குக் கொண்டுச்சென்று ‘உஷ்!’ என்றவாறு அவர்களின் சிரிப்பை மிரட்டலில் குவித்தேன். அப்படியும் அவர்கள் சிரிக்கவே செய்தார்கள். என் கையிலிருந்த பிரம்புக்கம்பின் வழியே அவர்களை அமைதிக்கு கொண்டு வந்திருந்தேன்.

‘நான் சரியாகத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். ஆக்ரா யமுனை ஆற்றங்கரையில் இருக்கும் தாஜ்மகாலைத்தான் சொல்கிறேன். அதைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜி. அதைத்தான் கரும்பலகையில் எழுதியிருக்கிறேன்’ என்றேன். மாணவர்கள் என்னையும் கேள்விக் கேட்ட மாணவனையும் மாறிமாறி பார்த்தார்கள்.

நான் கையில் வைத்திருந்த பிரம்புக் கம்பை கரும்பலகைக்கு கொண்டுச்சென்று எழுத்துக் களைச் சொல்லி வாசித்துக் காட்டினேன். ‘தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜி’

வகுப்பறையிலிருந்த அத்தனை மாணவர்களும் அதைப் பின்தொடர்ந்து சொல்பவர்களாக இருந்தார்கள். கேள்விக் கேட்ட அந்த ஒரு மாணவன் மட்டும் என்னை பின்தொடர்ந்து சொல்லாமல் வெறுமென நின்றுகொண்டிருந்தான்.

‘குரு...எனக்கொரு சந்தேகம்..’ என்றவாறு அவன் திரும்பவும் கைத்தூக்கினான்.

‘என்ன சந்தேகம்...?’ என்றேன்.

‘நேற்றைக்கு வரைக்கும் தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் ஷாஜகான்.. இன்றைக்கு எப்படி அது சத்ரபதி சிவாஜி ஆனது...?’

மாணவர்கள் அவனது கேள்வியில் அர்த்தம் பொதிந்திருப்பதைப் போல பார்த்தார்கள். என் கட்டமைத்திருந்த வகுப்பின் மொத்த அமைதியும் அந்த ஒரு கணத்தில் நொறுங்கிவிட்டிருந்தது. மாணவர்களின் மொத்தப் பார்வையும் என்னிடமிருந்து விலகி அவன் பக்கமாகத் திரும்பியது. நான் அவனை என் அருகினில் அழைத்தேன். ஒரு ஆசிரியரிடம் இருக்க வேண்டிய குறைந்தபட்ச பயமுடில்லாமல் அவன் என் அருகே வந்து நின்றான். கையைக் கட்டச் சொன்னேன். இறுகக் கட்டினான். அவனிடம் சில கேள்விகள் கேட்க வேண்டியிருந்தது. அக்கேள்வியின் வழியே தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி

சிவாஜிதான் என அவன் வாயால் அவனே சொல்லவைக்க வேண்டியிருந்தது. அவனுக்கான கேள்விகளுடன் என் சரித்திர பாடத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

‘தஞ்சாவூர் பெரிய கோவிலுக்குச் சென்றிருக்கிறோம் இல்லையா...?’

‘ஆமாம்..குரு...’

‘தஞ்சை பெரிய கோவிலுக்கு வெளியில் ஒரு சிலை இருக்கிறது இல்லையா...?’

‘ஆமாம்... குரு. இருக்கிறது.’

‘யாருடைய சிலை அது...?’

‘இராசராச சோழன் சிலை’

‘அவருடைய சிலையை ஏன் அங்கு நிறுத்தியிருக்கிறார்கள்...?’

‘தஞ்சாவூர் பெரிய கோவில் அவரால் கட்டப்பட்டது’

‘யாரால் கட்டப்பட்டது...?’

‘இராசராச சோழனால்...’

‘சரியாகச் சொன்னாய்...! அடுத்து, முல்லைப் பெரியாறு அணைக்கு சென்றிருந்தோம். இல்லையா...?’

‘ஆமாம்.. குரு...’

‘அணைக்கு வெளியே ஒரு சிலை இருந்ததா...?’

‘ஆம் இருந்தது குரு’

‘யாருடைய சிலை அது...?’

‘பென்னி குயிக் சிலை...’

‘முல்லை பெரியாறு அணையைக் கட்டியது யார்...?’

‘அவர்தான் குரு..’

‘அந்த அணையைக் கட்டியது அவர் என்பதால் அவருடையச் சிலை அங்கே நிறுவப்பட்டிருக்கிறது...’

‘ஆமாம் குரு...’

‘அடுத்து நாம் புதுக்கோட்டை கோர்ட் வளாகத்திற்கு சென்றோம் இல்லையா...?’

‘சென்றோம் குரு..’

‘வெளியே யாருடைய சிலை இருந்தது..?’

‘விஜய ரெகுநாத தொண்டைமான் சிலை’

‘அக்கோட்டையைக் கட்டியது யார்...?’

‘அவர்தான் குரு..’

‘அடுத்து கல்லணைக்குச் சென்றோம்...’

‘சென்றோம் குரு..’

‘வெளியில் கரிகாலன் சோழன் சிலை இருந்தது’

‘இருந்தது குரு...’

‘கல்லணையைக் கட்டியவர் கரிகாலன் சோழன்...’

‘நிச்சயமாக குரு..’

‘அடுத்து நாம் எங்கே சென்றோம்...?’

‘டெல்லிக்கு சென்றோம் ...’

‘இந்தியாவின் தலைநகரை கொல்கத்தாவிலிருந்து டெல்லிக்கு யாருடைய ஆட்சிக்காலத்தில் மாற்றப்பட்டது?’

‘வெல்லிங்டன் காலத்தில் குரு’

‘அதற்கான அடிக்கல் நாட்டும் விழா டெல்லியில் எங்கே நடந்தேறியது..?’

‘கொரோனஷன் பார்க்கில் குரு...’

‘அந்த பார்க்கில் யாருடைய சிலை இருக்கிறது...?’

‘வெல்லிங்டன் சிலை குரு’

‘அடுத்து நாம் எங்கே சென்றோம்...?’

‘தாஜ்மகால்...’

‘தாஜ்மகாலுக்கு வெளியே யாருடைய சிலை இருக்கிறது...?’

‘சத்ரபதி சிவாஜி’

‘அப்படியானால் தாஜ்மகாலைக் கட்டியது யார்...?’

என் கேள்விகளால் அவன் மட்டுமல்ல. பலரும் மிரண்டு போயிருந்தார்கள். அத்தனை நேரம் அவன் பக்கமாக இருந்த மாணவர்கள் என் பக்கத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். என் கடைசிக் கேள்விக்கு என் வகுப்பில் குற்றம் கண்டுப்பிடித்தவனால் ஒரு பதிலும் சொல்ல முடியவில்லை. அவன் கையறு நிலையில் ஆயுதத்தை இழந்து சத்ரபதி சிவாஜி முன் ஓளரங்கசிப் நின்றதைப்போல நின்றகொண்டிருந்தான். அவனது நிலையைப் பார்த்து மாணவர்கள் கைக்கொட்டி சிரிப்பதாக இருந்தார்கள். நானும் அவனைப் பார்த்து சிரிக்கவே செய்தேன். அவன் எந்தவொரு சலனமுமில்லாமல் நின்றகொண்டிருந்தான். நான் அதேக் கேள்வியை பிற மாணவர்களைப் பார்த்து கேட்டேன். ‘தாஜ்மகாலைக் கட்டியது யார்...?’ அவர்கள் ஒரு சேரச் சொன்னார்கள். ‘சத்ரபதி சிவாஜி’

நான், கேள்விக் கேட்ட மாணவனின் முகவாய்கட்டையை உயர்த்தி விழிகளால் கேட்டேன். 'இப்ப என்ன சொல்கிறாய்... தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜிதானே...?' அவன் என்னை ஒரு கணம் துளாவிப்பார்த்தான். 'அப்படியானால் ஸ்ரீரங்கம் கோபுரத்திற்கு முன்னால் ஈ.வெ.ரா பெரியார் சிலை இருக்கிறது. ஸ்ரீரங்கம் கோயிலைக் கட்டியது அவரா குரு....?'

அவன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு ஒன்றும் நடக்காததைப்போல நிற்குகொண்டிருந்தான். மாணவர்கள் நம் சரித்திர ஆசிரியரைப் பார்த்து இப்படியொரு கேள்வி கேட்டுவிட்டானே என்பதைப்போல பார்த்தார்கள். ஒன்றிரண்டு பேர் சிரிக்கச் செய்தார்கள். எனக்கும் கோபம்தான் வந்தது. சரித்திரத்தில் கையை வைத்தால் யாருக்குத்தான் கோபம் வராது...! நான் அவனது காதைப் பிடித்து திருகியவாறு கேட்டேன். 'அடேய்...எதைக் கொண்டுபோய் எதனுடன் முடிச்சிப்போடுகிறாய்...நான் சொல்வது டெல்லி, டெல்லியைச் சுற்றியுள்ள பகுதியை...'

'இந்திய பாராளுமன்றத்திற்கு முன் காந்தியும், அம்பேத்கரும் சிலையாக நிற்கிறார்கள். அப்படியானால் பாராளுமன்றத்தைக் கட்டியது காந்தியும் அம்பேத்கருமா குரு....?'

அவன் ஒரு பயமுமில்லாமல் இக்கேள்விகளைக் கேட்டிருந்தான். எனக்கு வந்திருந்த கோபத்திற்கு அவனது வாயைப் பிடித்து ஊசி நூலால் தைத்திருக்க வேண்டும். அவனது தலையில் 'நங்கென்று ஒரு கொட்டு வைத்தேன். 'என்ன சொல்ல வருகிறாய் நீ....?'

'குரு, எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் பல புத்தகங்களில் படித்திருக்கிறேன். பல சரித்திரக் கதைகள் கேட்டிருக்கிறேன். யமுனா ஆற்றங்கரை தரிசு நிலத்தில் தன் காதலி மும்தாஜ் நினைவாக ஷாஜகானால் கட்டப்பட்டதுதான் தாஜ்மகால். அதை கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜியாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. '

அவன் அதைச் சொல்லிவிட்டு என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளுங்கள். நான் என் கருத்திலிருந்து விலகப்போவதில்லை என்பதைப்போல அவன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

'இல்லை...! நான் சரித்திர ஆசிரியர். நான் சரித்திர பாடத்திற்காக தங்கப்பதக்கம்

பெற்றவன். நான் சொல்வதில் ஒரு தவறும் இருக்க முடியாது. நான் சொல்வதை ஒப்புக்கொள். தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜிதான்...'

'நிரூபியங்கள்...' என்பதைப் போல அவன் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அதே இடத்தில் உட்கார்ந்தான்.

'நிரூபித்தால்...?' நான் கேட்டிருந்தேன்.

'ஏற்றுக்கொள்கிறேன்...'

'என்னவென்று...?'

'தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் ஷாஜகான் என்று...'

'திரும்பவும் அதேயேதானே சொல்கிறாய்...'

'உங்களால் நிரூபிக்க முடியாது...'

'நிரூபித்துகாட்டுகிறேன் பார்....' என்றவாறு நான் வகுப்பை விட்டு வெளியேறினேன்.

நான் வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறியதற்கு பிறகு அவர்கள் என்னப் பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்தேன். கேள்விக் கேட்டவன் ஓர் அச்சமுமில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். மற்ற மாணவர்கள் அவனிடம் கெஞ்சிக்கொண்டிருந்தார்கள். 'டேய் இப்பவெல்லாம் அனைவரும் தேர்ச்சி என்பது கிடையாது. தேவையில்லாமல் நீ சரித்திர ஆசிரியரிடம் முரண்டுப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய். நீ இந்த வருடம் இதே வகுப்பில் தேங்கத்தான் போகிறாய்...உன் நன்மைக்காகச் சொல்றோம். அவரிடம் முரண்டுப்பிடிக்காதே. அவர் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள். அவர் இப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர். அவர் நினைத்தால் உன்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துவிட முடியும். ஒவ்வொரு வருடமும் அவரது பாடத்தில் நூற்றுக்கு நூறு எடுக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். நூறு சதவீதம் தேர்ச்சி கொடுக்கிறார். அவர் நினைத்தால் யாரையும் தேர்ச்சி பெறவும், இதே வகுப்பில் தேக்கவும் முடியும். உன் நன்மைக்குத்தான் சொல்கிறேன். அவரிடம் மன்னிப்பு கேள். அவர் வந்ததும் தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜிதான் என்று ஒப்புக்கொள்....'

நான் ஐந்து மாணவர்களுடன் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தேன். வகுப்பு பழையபடி அமைதிக்கு வந்திருந்தது. கதவுகளை இறுக அடைத்து மேல், கீழ் தாழ்ப்பாழ் இட்டுக்கொண்டேன். மாணவர்கள்

பெஞ்சின் விளிம்பிற்கு வந்திருந்தார்கள். நான் வெளி வகுப்பிலிருந்து அழைத்து வந்திருந்த ஐந்து மாணவர்களை என் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன்.

‘இவர்கள் ஐந்து பேரும் என் முந்நாள் மாணவர்கள். இவர்கள் கடந்த வருடங்களில் நூற்றுக்கு நூறும், பள்ளி அளவில் முதல் மதிப்பெண் பெற்றவர்கள். இவர்களை வைத்துதான் நான் தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர் சத்ரபதி சிவாஜி என் நிரூபிக்க இருக்கிறேன்...’

மாணவர்கள் என் நிரூபணத்தை ஆமோதிப்பதைப்போல பெரிதாக தலையாட்டினார்கள். அவன் மட்டும் என்னிடமிருந்து பார்வையை எடுத்து அவர்களின் மீது குவிக்கத் தொடங்கினான்.

‘நிரூபிக்கலாமா....?’ அவனைப்பார்த்து கேட்டேன்.

‘ஆம்...’ என்றான்.

நான் அழைத்து வந்திருந்த மாணவர்களிடம் அதே கேள்வியைக் கேட்டேன். ‘தாஜ்மகாலைக் கட்டியது யார்....?’. அவர்கள் சற்றும் யோசிக்காமல் ஒரு சேரப் பதில் சொன்னார்கள். ‘சத்ரபதி சிவாஜி’

‘இப்ப என்ன சொல்கிறாய். ஏற்றுக் கொள்கிறாய் தானே..?’

அவன் அப்பொழுதும் சிவாஜியை ஏற்றுக் கொள்ளாதவனைப்போல நின்றுகொண்டிருந்தான். கரும்பலகையை சுத்தமாக அழித்து அதில் ‘தாஜ்மகாலைக் கட்டியவர்’ என எழுதி அதற்கும் அருகில் கோடிட்ட இடத்தை நிரப்பும் கோட்டை இட்டிருந்தேன். அவன் என் அருகினில் வந்தான். அவனிடம் சுண்ணாம்புக் கட்டியைக் கொடுத்தேன். அவன் அதை வாங்கினான். ‘கோடிட்ட இடத்தில் நிரப்பு’ என்றேன். அவன் மெல்ல கரும்பலகைக்கு அருகில் சென்றான். ஒரு பதிலும் எழுதாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான். என் கையில் பிரம்பு இருந்தது. அதனால் அவனுடைய முகவாய்க்கட்டையை உயர்த்தி அதற்கானப் பதிலை சத்ரபதி சிவாஜி என்று எழுது என்றேன். அவன் அதில் ஷாஜகான் என்றே எழுதினான்.

எனக்கு வந்தக் கோபத்தில் அவனை முட்டிக்கால் போடச்சொல்லி நான்கு அடிகள் கொடுத்தேன். என்னை அவன்

இத்தனைப் பேருக்கும் முன்னால் அவமானப்படுத்தியதாகவே உணர்ந்தேன். அவனுடைய பெற்றோரை வரச்சொல்லி இவன் எதற்கும் இலாயக்கு அற்றவன். ஆசிரியரை மதிக்கத் தெரியாதவன். நான் சொல்லிக்கொடுக்கும் எதையும் காதுக்கொடுத்து கேட்க மாட்டேங்கிறான். அவன் போக்கில் தான்தோன்றித் தனமாகச் செயல்படுகிறான். இவன் கலகக்காரன். தேசப்பற்று அற்றவன். தேசத்தின் துரோகி. இவனை இப்பள்ளியில் வைத்திருந்தால் இப்பள்ளி விளங்காது. வீட்டில் வைத்திருந்தால் வீடு விடியாது. இவனை வைத்துக்கொண்டு எப்படி நாட்டை நல்லரசாகவும், வல்லரசாகவும் மாற்றுவது... இவனது மாற்றுச் சான்றிதழை வாங்கிக்கொண்டு இப்பொழுதே இப்பவே இந்த வினாடியே இந்த இடத்தை விட்டு சென்று விடுங்கள்... என்றவாறு அவனது மாற்றுச் சான்றிதழை எடுத்து இவன் ஒழுங்கீனமானவன் என்று பச்சை மையில் எழுதி அவனது முகத்தில் எறிந்தேன்.

அவனது பெற்றோர்கள் அவனுக்காக கண்ணீர் சொரிந்து மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். எங்களுக்காக அவனை இந்த ஒரு முறை மட்டும் மன்னியுங்கள் என்றார்கள். அவனை மன்னித்தேன். ‘இனி நான் சொல்வதைக் கேட்டு ஒழுங்காகப் படிக்க வேண்டும்...’ என்றவாறு அவனைக் கண்டித்து திரும்பவும் வகுப்பில் சேர்த்துக்கொண்டேன்.

மறுநாள் வகுப்பிற்கு சென்றேன்.

தேர்வு நடத்தினேன். சரித்திர வகுப்பில் நான் நடத்தியது ஒரே ஒரு செய்திதான். அந்த ஒன்றை மட்டும் சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுது வகைக் கேள்வியாகக் கேட்டிருந்தேன்.

‘தாஜ்மகாலைக் கட்டியது யார்....?’

1. சிவாஜி
2. சத்ரபதி சிவாஜி
3. மராட்டிய வீரன் சிவாஜி
4. சிவாஜி ராஜே போன்ஸ்லே

வகுப்பின் அத்தனை மாணவர்களும் நான்கில் ஒரு விடையைத் தேர்வு செய்திருந்தார்கள். அவன் ஒருவன் மட்டும் 5 என்கிற எண்ணுடன் ‘ஷாஜகான்’ என்று எழுதியிருந்தான்.

தசையினைத் தீச்சடினும்

● புதுவை சிவ இளங்கோ
ilangosiva57@gmail.com

ஜீரான் ஆணுடை தரித்திருந்தாள். அதுவும் தளபதிக்கான உடை. ஒரு கையில் நீண்டவாளும், மறுகையில் வெற்றியைக் காட்டும் அடையாளக் கொடியும் கொண்டு குதிரை மீதமர்ந்து உற்சாகமாகப், புறப்பட ஆயத்தமாகி இருந்தாள்.

ழானுக்குப் பின்னே பனிரெண்டாயிரம் படைவீரர்கள் குதிரைப்படையும், காலாட்டபடையுமாய்க் காத்திருந்தனர். வீரர்கள் அனைவருக்கும் ஆச்சரியம். நமக்குத் தளபதி ஒரு பெண். அதுவும் இளவயதுப்பெண். கிராமத்துப்பெண். இவருடைய தலைமை நமக்கு வெற்றியைத் தருமா என்று ஒருபக்கம் சில படைவீரர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த வேளையில், 'அவள் மன்னனைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கிறாள்' என்று சிலரும், 'அவள் ஆண்டவன் அருள் பெற்றவள்' என்று சிலரும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அவளைப் பற்றி அந்தப் படையில் யாருக்கும் முழுமையாகத் தெரியாத போதிலும், அவளுடைய கம்பீரமும், உறுதியும் அனைவருக்கும் நம்பிக்கையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் அது நிகழ்ந்தது. கறுப்பும், வனப்பும் மிகுந்த, ழான் அமர்ந்திருந்த அந்த ராஜகுதிரை பெருங்குரலெடுத்துக் கனைத்துச் சீறித் துள்ளிக் குதித்தது. திடீரென்று ஏற்பட்ட அதிர்வால் ழான் சற்றே நிலை குலைந்தாலும். ஓரளவு சுதாரித்துக் கொண்டு குதிரையை லகாணைப் பிடித்திழுத்து அடக்க முற்பட்டாள். ஆனால் தன் இரு முன்னங்கால்களையும் மிக உயர்த்தி உயரமாக நின்ற குதிரை,

அடுத்துத் தாவித் தன் பின்னங்கால்களையும் தூக்கியடித்தது. ராஜகுதிரை அல்லவா? அதுவும் பல போர்க் களங்களைக் கண்டது. அதற்கும் யுத்த தந்திரங்கள் ஓரளவு தெரியும். அதற்கு மேலும் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத ழான் தரையில் விழுந்து உருள வேண்டியவளானாள்.

படைவீரர்கள் சிலர் சிரித்த ஒலி கேட்டது. பலர் ஒலி எழுப்பாமல் சிரித்து அடங்கினர். தரையில் விழுந்த ழான் உடனடியாகத் துள்ளி எழுந்தாள். படைவீரர்கள் சிலரின் கண்களில் தெரிந்த கேலியைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், அருகிலிருந்த தேவாலயத்தைக் காட்டிக் கை உயர்த்தியவள்,

“இக்குதிரையை அக்கோவிலின் அருகேயுள்ள சிலுவைக்கு அழைத்துச் செல்வீராக!” என்றாள். அவள் குரலில் இருந்த கண்டிப்பு, நான்கு வீரர்களை முன்வந்து குதிரையைத் தேவாலயத்தை நோக்கிச் செலுத்தச் செய்தது. அங்கே சென்றதும் குதிரை அசைவற்று கற்குதிரை போல் நின்றது. அதன் அருகே வந்த ழான் மிக அனாயாசமாகக் குதிரை மீதேறி ஓர் அலட்சியப் புன்செயுடன் படையினரை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அனைவரின் கண்களிலும் தெரிந்த ஆச்சரியக் குறியைக் கண்ட ழான், ஒரு நிம்மதியுடன் சிலுவைக்கு அருகில் நின்றிருந்த குருமார்களை நோக்கி,

“ஐயன்மீர், இறைவனை வேண்டி அவனது திருவுருவத்தை ஊர்வலம் செய்வியுங்கள்” என்று கூறவும், அக் குருமார்கள் கர்த்தரின் ஆசிர்வாதத்தைக் குதிரையின் காதிலும்,

ஒவியம்: கே.கே.

வீரர்களுக்கு உரத்தும் அறிவித்து, தங்கள் வாழ்த்தையும் சேர்த்து விடை கொடுக்கும் பாணியில் கையசைத்தனர்.

“முந்துக! முந்துக!” மூனின் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது. அனைத்து வீரர்களும் மூன் சொன்ன உற்சாக வார்த்தையை ஒலித்து இசை முழக்க, அப்பெரும்படை ஓர்லீன் நகரத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. படைவீரர்களின் கண்களில் மின்னிய கேலி மாறி பிரமிப்பு குடிகொள்ளத் தொடங்கியிருந்தது.

ஓர்லீன், பிரான்சின் முதன்மை பெற்ற ஓர் நகரம். அந்தக் காலத்தில் பிரான்சின் முக்கிய நகரங்களில் ஆங்கிலேயரும் குடியேறி அவரவரும் அந்த மண்ணுக்கு உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் பிரெஞ்சுக் காரர்களுக்கும், ஆங்கில நாட்டினர்க்கும் சண்டை துவங்கியது. இச்சண்டையின் உணர்ச்சியினால் பிரான்சு நாட்டிலெங்கும் இரு கட்சியாகப் பிரிந்திருந்தது. தெருவில் எதிர்ப்படும் இருநாட்டுச் சிறுவர்கள் கூட கல்லால் அடித்துக் கொண்டு சண்டையை வளர்த்தனர். பிரான்சின் கிழக்கே இருந்த சில ஊர்களே பிரான்சின் மன்னனாக முடிசூட இருந்த இளவரசன் சார்லசுக்குத் துணையாய் இருந்தன. ஓர்லீன் நகரமோ தாக்குதலுக்கு ஆளாகிப் பாதி பிரெஞ்சியரிடமும், மீதி ஆங்கிலேயர் வசமும் இருந்தது. இருபகுதிகளுக்கும் இடையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த லுவார் என்னும் ஆறு ஓவ்வொரு நாளும் சிவந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த ஓர்லீன் நகரை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து முழுவதுமாகக் கைப்பற்றத்தான் மூன் தன் படைகளுடன் சினான் என்றும் நகரிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருந்தார். அவளை அங்கிருந்து படையுடன் அனுப்பி வைத்ததே இளவரசன் சார்லஸ்தான். இதுதான் காட்டுத் தீயாகப் பரவி பிரான்சு எங்கணும் இதே பேச்சாக இருந்தது. ஒரு பெண் போர் செய்வதா? அதுவும் படைத்தளபதி ஆவதா? அதையும் இளவரசனே அங்கீகரிப்பதா? அது எங்ஙனம்? அப்படிப்பட்ட மூன் யாவன்? அவள் எப்படி இருப்பாள்? என்று பலதரப்பட்ட கேள்விகளும், மூனைக் காணும் ஆவலும் பிரான்சு மக்களிடம் மிகுந்து வந்தன.

மூனுக்குப் படையை வழிநடத்திச் செல்வது சாமானியமாய் இருக்கவில்லை. வழியில் கண்ட இடர்ப்பாடுகளே அதிகம். அஞ்சத் தக்க

வேண்டியவையாய் வழிகளும், சாலைகளும் இருந்தன. வழியில் அரச சத்திரங்கள் சில இடங்களில் மட்டுமே இருந்தன. மற்ற இடங்களில் திறந்த வெளிகளில் தங்க வேண்டிய சூழ்நிலைகளும் ஏற்பட்டன. மூனின் இளவயதும், ஆணுடையிலும் வெளிப்படும் அவளது பெண்வனப்பும், பனிரெண்டாயிரம் வீரர் மத்தியில் தனியொரு பெண்ணாகப் படுத்துறங்குவதும் வேறொரு சூழ்நிலையில் எண்ணிப் பார்க்க முடியாதுதான். ஆனால் இந்தப் படை வீரர்கள் இடையில் மூன் ஒரு புதிராக இருந்தான். வீராங்கனை, மன்னனே அனுப்பிய மங்கை, தெய்வாம்சம் பொருந்தியவள், மந்திரங்கள் அறிந்தவள் என்று போர் வீரர்கள் பரிமாறிக்கொண்ட வார்த்தைகள் எல்லாம் மூனுக்குக் கவசமாய் காவல் காத்தன.

தன்னைச் சுற்றி அத்தனை காவல் இருந்தாலும், மூன் கண்ணுறங்கவில்லை. வானத்து நட்சத்திரங்களை அவள் உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, தான் சிறுமியாக, தன் சொந்த ஊரான டாம்ரிமியில் தூக்கம் வராத ஓர் இரவில் இப்படி வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது அவள் நினைவுக்கு வந்தது. ஏசுபிரான் பிறந்த போது தோன்றிய வால் நட்சத்திரம் இப்போது ஏன் தோன்றவில்லை என்று மூன் சிறுவயதில் மிக ஏங்குவாள். எதிரிகள், திருடர்கள், கொள்ளைக் கும்பல் என்று அமைதியான வாழ்வு கேள்விக் குறியாகி இருந்த பிரான்சின் ஒரு குக்கிராமத்தில் வசித்த அவளது பெற்றோர் எதற்கெடுத்தாலும், “தேவனே! அன்னையே! எம்மைக் காப்பாற்றுவீராக!” என்ற சொல்லிய வண்ணம் இருந்தனர். மூனின் எந்தக் கேள்விக்கும் அதே பதில்தான்.

மூன் சிறுவயதில் ஆடு, மாடு மேய்க்கப்போகும்போதெல்லாம் வீட்டினருகே இருந்த தேவாலயம் செல்வாள். அவளுக்குள் எழுந்த எல்லாக் கேள்விகளையும் அவள் தேவனிடமே நேரடியாகக் கேட்டாள். எதற்கும் பதிலில்லை. மூனுக்கு அவமானமாய் இருந்தது. சிறிது நாட்களில் சமாதானமாகி அவளே பதில்களைச் சொல்லிக் கொண்டாள். இது அவளுக்கு நிம்மதியைக் கொடுத்தது. எதுவாகினும் தேவன் தனக்குப்பதில் சொல்வதாகவே அவள் நினைத்ததுடன் மற்றவரிடமும் அப்படியே கூறினாள். அவள் அடிக்கடி தேவாலயத்திலேயே அதிக நேரம் கழிப்பதையும்,

அவளுக்கு தேவன் கனவிலோ, நினைவிலோ சில சேதிகள் சொல்வதையும் அவளுடைய பெற்றோர் பெருமையாகக் கருதினர். அதை அப்படியே ஊருக்கும் சொன்னார்கள்.

இந்நிலையில்தான் அக்கிராமத்தை ஆங்கிலேயக் கொள்ளையர்கள் சூழ்ந்தனர். ஆடுமாடுகள் கொள்ளை போயின. பல வீடுகள் தீக்கிரையாகின. இச்செய்தி கேட்டுப் பக்கத்திலிருந்து பிரெஞ்சு சிறுபடையொன்று அக்கிராமம் வந்து சேர்வதற்குள் கிராமத்தினர் அனைத்தையும் இழந்து விட்டிருந்தனர்.

ஊரின் பக்கத்தே செல்லு பெரும்பாட்டையில் செல்லும் வழிப்போக்கர்கள், பிரான்சு படும் துன்பத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு போவதைக் கிராமத்தினர் கேட்டுக் கலக்க முற்றிருந்தனர். சிறு பெண்ணான மூனுக்கு இந்நிலை மிகத் துன்பத்தை அளித்தது. தான் பிறந்து வளர்ந்த, ஓக் மரங்கள் நெருங்கிச் சூழ்ந்த அந்த அழகிய கிராமம் இப்படி அவலமுற்றுச் சிதைந்து கிடப்பதைக் காணச்சகியாமல் தேவாலயம் சென்று முறையிட்டாள். அவள் திரும்ப வரும்போது அவளிடம் ஒரு பதில் இருந்தது. அது அந்தத் தேவனே அளித்த கட்டளையாகவும் இருந்தது.

“மூன் பிரான்சைப் பாதுகாக்கப் பெருமுயற்சி செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கிறாள். இரங்கத் தக்க நிலையிலுள்ள பிரான்சு நாட்டிற்காக மூன் பேருதவி செய்து அதனைக் காக்க வேண்டும்!”

என்றுதெய்வக்குரல்கட்டளையிட்டிருப்பதாக ஊராரிடம் செய்தி பரவியது. அச்செய்தி அவ்வழிப் போக்கர்கள் மூலமாகப் பல ஊர்களுக்கும் பரவியது. மூனும் பேதை, பெதும்பை நிலைமாறி மங்கையாக மலர்ந்திருந்தாள். ஆனால் நினைவென்னவோ பிரான்சின் விடுதலை மட்டுமே!

இது இவ்வாறிருக்கப் பிரான்சின் பல நகரங்களில் இருந்த மந்திரவாதிகளும், குறிசொல்வோரும்,

“பிரான்சு நகரமானது, ஓக் மரத் தோப்பினின்றும் வரும் மங்கை ஒருத்தியால் விடுபட்டுப் பாதுகாக்கப்படும்” என்று கூறிவந்தனர். இச்செய்தி அரசர் வரை சென்றடைந்தது. அவ்வாறு குறிப்பிட்ட அடர்ந்த ஓக் மரத்தோப்பு மூனின் கிராமமான டாம்ரிமியே என்றும், மூனே அந்த மங்கை எனவும் செய்தி எங்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

இச்செய்தி பக்கத்துப் பெரிய ஊரான வாசுலியர் எனும் நகரத்தில் இருந்த பிரான்சு படைத்தளபதி ராபர்ட் என்பாரின் காதிலும் விழுந்தது. அடுத்த சில நாட்களில் மூன், அத்தளபதி முன் நின்றிருந்தாள். அவளைப் பற்றிய முழு விவரமும் முன்பே கேட்டு அறிந்திருந்த ராபர்ட் அவளிடம்,

“ம்... நீ என்ன சொல்ல வேண்டுமோ சொல்!” என்றான்.

“ஐயனே! பிரான்சை இப்போதிருக்கும் இக்கட்டில் இருந்து நீக்க எனக்குத் தேவன் உத்தரவிட்டிருக்கிறார். நமது இளவரசருக்குத் துணை நின்று, பகையை விரட்டி, இளவரசருக்கு ரீம்ஸ் கோயிலில் புனித நெய் முழுக்குச் செய்வித்து என்னால் முடிசூட்ட வேண்டும் என்பதே என் தேவன் எனக்கிட்ட கட்டளை!”

“உன் தேவன் யாவன்?”

“எல்லாம் வல்ல இறைவனே என் தேவன்!”

தெளிவான மூனின் இந்தப் பதிலால் குழப்பமடைந்தான் படைத்தளபதி. என்றாலும் மனந் துணிந்து,

“இறைவன் எனக்கும் உதவி செய்வாராக” என்று கூறிய ராபர்ட், அரைகுறை மனதுடன் அவளை இளவரசன் சார்லஸ் இருக்கும் நகரமான சினானுக்கு ஏழு போர் வீரர்களுடன் அனுப்பி வைத்தான்.

ஆனால் இளவரசனிடம் பெருஞ் சோதனையாய்ப் போய்விட்டது. முதலில் இளவரசனைச் சந்திக்கவே பல நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. பல பாதுகாப்பு வளையங்களைக் கடந்து அனுமதி பெற்ற பின்னர் இளவரசன் இருக்குமிடத்தில் நுழைந்த மூன் இளவரசனைக் கண்டுத் துணுக்குற்றாள்.

“இவளா இளவரசன்! இளவரசனைப் போன்று உடை அணிந்திருந்தாலும் முகத்தில் அந்த மிடுக்கில்லை. இதில் ஏதோ சூதிருக்கிறது.”

என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்ட மூன், அக்குழுவில் சாதாரண போர் வீரன் உடையில் நின்றிருந்த ஒருவனை நோக்கி வணங்கி,

“அரசிளைருக்கு இந்த அடியவளின் வணக்கம்” என்றாள்.

இளவரசனின் நெருங்கிய குழுவினரும், ஆலோசகர்களும் ஆச்சரியம் அடைந்தாலும், வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், ‘அதோ

இளவரசர்' என்று சுட்டிக் காட்டும் விதமாக இளவரசன் போல் உடையணிந்த ஒருவனைக் காட்டி நின்றனர்.

ஆனால் மூன் தான் பணிந்திருந்த ஒருவனிடமிருந்து நகராமல், “ஐய! அவன் அரசினைளுனல்லன்; நீர்தாம் அவன் ஆவீர்!” என்று மேலும் பணிந்து நின்றான்.

பகட்டு ஆடைகள், படைவரிசை, ஆன்றோர் சொல் அத்தனையும் மீறி தன்னை யாரென்று மூன் கண்டுபிடித்ததை இளவரசன் உள்ளுக்குள் மெச்சினாலும் அவன் கண்களில் முழு நம்பிக்கையில்லை, “என்னதான் கடவுள் கருத்துரைத்து அனுப்பியவளாக இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணின் வீரத்தில் பிரான்சு காப்பாற்றப்பட்டால் தன் நாடும், பிறநாடுகளும் எள்ளி ஏளனஞ் செய்ய மாட்டார்களா” என்று நினைத்துக் கொண்ட இளவரசன் கண்களாலேயே தன் அமைச்சர்களுக்குச் சாடை காட்டினான்.

இளவரசனின் அமைச்சர்களும், ஆலோசகர்களும், குருமார்களும் க நிரம்பியிருந்த அச்சபையினர் மூனின் நோக்கம் பற்றிக் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்கத் தொடங்கினர். எல்லாவற்றிற்கும் மூனிடம் பதில் இருந்தது. அது “பிரான்சைக் காக்கும் தனது இலட்சியம் தேவனின் உத்தரவு” என்பதே!

கேள்விக் கணைகளை எழுப்பியோர் களைத்துப் போயினர். இறுதியில் ஒரு குருமார் ஆனவர்,

“எல்லாம் வல்ல இறைவனே உனக்குப் பேருதவி செய்து ஆங்கிலேயரைப் பிரான்சை விட்டுத் துரத்துவார் என்று நீ சொல்வது உண்மையானால், கடவுளே ஆங்கிலேயரை நம் நாட்டை விட்டுத் துரத்துவார் அன்றோ?” என்று கிடுக்கிப்பிடி போட்டவிட்ட தெம்போடு சபையினரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

இதற்கு மூன் என்ன சொல்வான் என்று ஆவலுடன் அனைவரும் அவளையே பார்த்திருந்தனர்.

“முயற்சியுடையார்க்கே இறைவன் உதவி செய்வானாகலின், நாம் போர் மேற் சென்றால்தான் தேவன் நமக்கு வெற்றியை அளிப்பார்” என்று குருமார்கள் தேவாலயத்தில் உபதேசம் செய்வது போலும் மூன் சொல்லி முடித்ததும், கேள்வி கேட்ட குருமார் முகம் இறுகிப் போனது.

இத்தனை நேரம் அமைதியாய் இருந்த, கல்வியறிவிற சிறந்த, மன்னரின் நெருங்கிய உறவினரும் அமைச்சருமான ஒருவர் மூனை நோக்கி,

“நீ கேட்டு வரும் தெய்வக் குரலொலி என்ன மொழியிற் பேசுகின்றது?” என்று வினவினார். அவர் எழுத்துக்களை உச்சரித்துப் பேசிய முறை மூனுக்குப் பெருஞ்சிரிப்பை வரழைத்தது. ஏனையோர்க்கு அவரது மொழியும், ஒலியும் பழகியிருந்தபோதும் இலேசான நகைப் பொலிகள் வரத்தான் செய்தன.

மூன், தன் குறுகுறுப்பு நிறைந்த கண்களால் அவ்வமைச்சரை உற்றுநோக்கிச் சற்றே இனநகையுடன்,

“நீர் பேசும் மொழியைவிடச் சிறந்ததான மொழியில் அக்குரலொலி பேசுகின்றது!” என்று பதிலிறுத்ததும், இளவரசனே நகைத்து விட்டான். அங்கிருந்தோர் அனைவரும் அப்பதிவை இரசித்தனர். கேள்விகேட்ட அமைச்சரும் பெருந்தன்மையோடு மூனை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்தார். பிறகு கேட்டார்.

“நீ தெய்வாம்சம் பொருந்தியவளாக நாங்கள் நம்பும்படி ஏதேனும் புதுமைகள் செய்து காட்ட முடியுமா?”

“ஐயன்மீர்! புதுமைகள் செய்து காட்ட நான் இங்கு வரவில்லை. என்னைப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்புவீர்களானால் நான் எதற்காக அனுப்பப்பட்டேனென்று அப்போதறிவீர்கள்”

மூனின் திட்டவட்டமான, உறுதியான இந்தப் பதில், அவள் இதற்கு மேலும் பதில் சொல்லத் தயாரில்லை என்னும் நிலைப்பாட்டை உணர்த்தியது.

இதற்கு மேலும் பொறுத்திராத இளவரசன் தன் திருவாய் மலர்ந்து,

“மூன் தனது இருப்பிடத்துக்குச் செல்லலாம். விரைவில் அழைப்பு வரும்” என்றான்.

மூனும் இளவரசனை வணங்கி விடைபெற்றுத் தன் இருப்பிடம் திரும்பினார். அன்றிலிருந்து எப்போது அழைப்பு வரும் என்ற ஒவ்வொரு நாளும் ஏங்கித் தவித்தபடியே இருந்தார். ஆனால் அவள் காதுக்கு எட்டிய செய்திகள் அவளுக்குக் கவலையை அளித்தன.

மன்னனின் ஆலோசகர்களும், மத குருமார்களும், அமைச்சர்களும் மூனின் படைத் தலைமை குறித்துப் பல்வேறு ஐயங்களை எழுப்பிய வண்ணம் இருந்தனர் கிராமத்தில் இருந்து, கல்வி கேள்விகளில் சிறந்திராத

ஒரு சிறுபெண், சிக்கலான கேள்விகளுக்கு அனாயாசமாகவும், சில நேரம் கிண்டலாகவும் கூட பதிலளித்தது குருமார்களின் கோபம் வளரக் காரணமாயிருந்தது. எல்லாவற்றை விடவும். தேவனே தன்னிடம் நேரில் சொன்னதாக மூன் கூறியதை அவர்கள் ஏற்கவே மறுத்தனர். தேவனின் காப்பாளர்களாகப் பூமியில் தாங்கள் விளங்கும்போது, தங்களிடம் எதுவுஞ்சொல்லாத தேவன், நேரில் காட்சிகூடக் காட்டாத தேவன், இவள் முன்பு நேரில் வருவதாவது! தங்களுக்குக் கணவில்கூட வராத தேவன்...!

காலந்தாழ்த்து கொண்டே வந்தது. மீண்டும் இளவரசனைக் காண வந்த மூன், இளவரசனிடம்,

“நான் ஓராண்டுக்கு மேல் சில காலந்தானிருப்பேன்; ஆதலால் காலந்தாழ்த்த வேண்டாம்” என்று உணர்ச்சி மேலிட வேண்டினாள்.

இது குருமார்களின் கோபத்தை இன்னும் கிளறியது. ‘இவள் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கணிப்பும் கூறுகின்றாள். எனவே இவள் குனியக்காரியாய் இருக்கக் கூடும்’ என்றும் மன்னனின் காதில் ஒதினார்கள். ஓத வந்தவர்கள்தானே?

ஆனால் மன்னனின் முடிவு வேறாக இருந்தது. அவன் அனுப்பிய ஓற்றர்கள், மூனின் சொந்த ஊருக்குச் சென்று அவளைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்த சேதிகள் மூனின் ஒழுக்கம், நாட்டுப்பற்று, கடவுள் பக்தி என்று நற் சான்றுகளை அளித்திருந்தனர். அதுமட்டுமன்றி, ஓர்லின் நகரம் நாளுக்கு நாள் ஆங்கிலேயர் வசம் ஆகிக் கொண்டிருந்த செய்திகளும் அரசனுக்கு நெருக்கடியைத் தந்தன.

மன்னர் (இளவரசன்) தீர்மானித்துவிட்டார். மூனின் உடன்பிறந்தார், வேறு சில படைத் தலைவர்கள், படையுடன் மூன் ஓர்லின் நகர் செல்ல ஒப்புதல் அளித்தார். மூனுக்குப், போர் மேல் செல்ல இரும்புச் சட்டை, திறமிக்க குதிரைகள், கூரிய வாள், இவற்றை நேரில் வரவழைத்துக் கொடுத்தார். மேலும் துரைமகன் ஒருவரையும், வேலைக் காரர்களையும், குருமார் ஒருவரையும் எப்போதும் மூனுக்கு உடனிடுத்து உதவுமாறு அனுப்பி வைத்தார். தன்னுடைய பங்காக மூன் எடுத்துக் கொண்டது ஒரு கொடியை. அதை அவள் வெற்றிக்கொடி என்று சொன்னாள்.

அக்கொடியில் அல்லி மலரும், தேவன் உருவமும் வரையப்பட்டிருந்தது. அக்கொடி எப்போதும் அவள் கையில் இருந்தது.

இப்படியாக, மன்னனால் வழியனுப்பப்பட்டு, புறப்பட்டவள் தான், ஓர்லீன்நகர் செல்லும் வழியில் இதோ இங்கே கூடாரமிட்டுத் திறந்த வெளியில் தங்கியிருக்கிறாள்.

தூக்கம் வராமல் நட்சத்திரங்களையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மூனின் நெஞ்சினில் இத்தனையும் நிழலாடி மறைந்தன. பழைய நினைவுகளில் இருந்து மீண்டவளின் கண்களில் விடிவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன.

இன்று எப்படியும் ஓர்லின் நகரை அடைந்து விடுவோம் என்ற எண்ணமே அவளுக்குப் பெரு மகிழ்வளிப்பதாக இருந்தது. மூன் உற்சாகக் குரலில் “எழுக வீரர்களே” என ஓங்கிக் குரல் கொடுத்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் படை அங்கிருந்து ஓர்லீன்நகர் நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

ஓர்லின் நகரத்தை அப்படை நெருங்கியபோது மூன் எதிர்பார்த்தது போலவே இருள் கவ்வியிருந்தது. ஆனாலும் ஓர்லின் நகர மக்கள், படையை வரவேற்கவும், தங்கள் படைத் தலைவி மூனை முதன்முதலாகக் காணவும் ஆவலோடு திரண்டிருந்தனர். இருளைக் கிழித்திட தீப்பந்தங்கள் மிகுந்திருந்தன. காற்றின் வேகத்தில் தீப்பந்தங்களின் பொறி தெறித்துக் காற்றினூடே பறந்து தங்கள் பங்குக்கு அழகு சேர்த்துக் கொண்டிருந்தன. இரவின் மடியில் தாலாட்டுப் போல் ‘மூன் வாழ்க’ என்னும் ஒலி நெடுந்தூரம் கேட்டது. மூனின் முகமலரை வெளிச்சத்தில் காண விரும்பிய சிலர் தீப்பந்தத்தினை அவளை நோக்கிச் சாய்த்தனர்.

அனைவரும் பிரமிக்கும் படியான செயல் ஒன்று அப்போது அங்கே நிகழ்ந்தது. காற்றின் ஓங்கிய வீச்சினால் தீப்பந்தத்தில் இருந்து கிளம்பிய ஒரு தீப்பொறி மூனின் கையிலிருந்த கொடியின் ஓரத்தில் பட்டுத் தீப்பிடித்தது. அப்பொழுதுதான் அனைவரும், மூன் கையில் ஒரு கொடியைப் பிடித்திருப்பதையும், அதில் அல்லி மலரும், தேவனுருவம் பொதிந்திருப்பதையும் கண்டனர். தன் கையில் இருந்த வாளை விடவும் மறுகையில் இருந்த கொடியை உயர்வாய் நினைப்பவளான மூன், கொடி தீப்பற்றியதைக் கண்டவுன், தன் குதிரையைக் காற்றுக்கு எதிராகத் திரும்பி, கொடியையும் நேர்த்தியாகச் சுழற்றித் தீயை

அணைத்துவிட்டார். பல போர்களைக் கண்ட அனுபவம் வாய்ந்தவள்போல் மூன் செயல்பட்டுத் தீயை அணைத்த விதம், அவளைச் சுற்றியிருந்த படை வீரர்களுக்கும், ஓர்லீன் நகர மக்களுக்கும் பெருவியப்பைத் தந்தது. தகுதியான தலைமையைத்தான் மன்னர் அனுப்பி வைத்ததாக அவர்கள் பெருங்குகுரலிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

மூனைக் காண ஓர்லீன் நகர மக்கள் மட்டும் ஆர்வம் காட்டியிருக்கவில்லை. அந்நகரை ஆக்கிரமித்திருந்த ஆங்கிலேயப் படையினரும், ஆங்கில மக்களும் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். படைத்தளபதியாக ஒரு பெண், தங்களை எதிர்த்துப் போரிட வந்த பெண் என்பவையே ஆர்வத்திற்குக் காரணம். இவையெல்லாம் கண்ட மூன், பிரான்சை விட்டுச் சண்டையின்றி அமைதியாகச் செல்லுமாறு ஆங்கிலேயர்க்கு செய்தி அனுப்பினாள்.

அனைவரும் எதிர்பார்த்திருந்த அடுத்த நாள் விடிந்தது. போருக்குத் தயாராய் நின்றிருந்த அந்த நேரத்திலும், “ஆங்கில மக்களே! இவ்விடத்தை விட்டு அகலுங்கள்” என்று இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தாள் மூன்.

ஆனால் இழி சொற்களே அவளுக்குப் பதிலாகக் கிடைத்தன. சண்டை துவங்கியது. ஒரு கையில் கொடியும், மறு கையில் வாளும் ஏந்திய ஓர் ஏந்திழையை ஆங்கிலேயர் வினோதமாகப் பார்த்தனர். நீண்ட அரணை ஒட்டிய கோட்டை ஆங்கிலேயர் வசமிருந்தது. அகழிக்கு மறுபுறம் இருந்த தன் படையினர்க்கு மூன் அகழி வழியாய் இறங்க உத்தரவிட்டுத் தானும் அகழியில் இறங்கினாள். பிரெஞ்சு வீரர்களும் அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த ஸ்காட்லாண்டிய வீரர்களும் அகழியில் குதித்துச் சுவரின் மேல் ஏணிகளைச் சாத்திக் கொத்தளங்களின் மேலேறினர். ஆங்கிலேயர்க்கு ஆச்சர்யம் மிகுந்தது.

“இதென்ன உத்தி! தானாகவே வலிய வந்து அழிவைத் தேடிக்கொள்கிறார்களே! இதுதான் மூனின் போர் அறிவா?” என்று நினைத்து ஏணிமேல் ஏறுவோரைக், கோட்டைச் சுவர்களின் மீதிருந்து சுலபமாக ஈட்டி, அம்பு மூலம் வெட்டிச் சாய்க்க முற்பட்டனர்.

இந்த நேரம், மூன் தானே தன் கைகளால் ஓர் ஏணியைச் சுவரின் மீது சார்ந்தி ஏறிக்கொண்டே தன் வீரர்களை நோக்கிப், “போர் புரியுங்கள்! போர் புரியுங்கள்! இவ்விடம் நம்முடைய

தாகும்” என்று பெருங்குரலெடுத்துக் கூவினாள்.

அது மந்திரம் போல் நிகழ்ந்து போனது. மூனின் வீரர்கள் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் கோட்டை மதில் மேல் நின்றனர். அங்கு தாக்கத் தயாராக நின்றிருந்த ஆங்கிலேய வீரர்களோ தலை தெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். அன்று வெற்றி எளிதானது.

ஆனால் அடுத்த நாள் அப்படி இருக்கவில்லை. அடுத்தநாள் வெற்றிக்கு நிறைய விலை கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. மூனின் படை வீரர்கள் சிலர் உயிரிழந்ததோடு, மூனின் தோள்பட்டையிலும் ஓரம்பு ஆழமாகத் தைத்தது. ஆனால் மூனோ, அவ் அம்பை மறு கையால் பிடுங்கியெடுத்து விட்டு, குருதி வழிய வழியத் தொடர்ந்து போரிட்டார். தங்கள் படைத் தலைவியின் மேல் அம்பு பாய்ந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டு நின்ற வீரர்கள், அம்பைப் பிடுங்கியெறிந்து தொடர்ந்து போரிட்ட மூனின் வீரம் கண்டு உற்காசமடைந்து மேலும் ஆவேசத்துடன் போர் புரிந்தனர். இதனாலேயே அன்றைய வெற்றியும் சாத்தியமானது.

இவ்வாறான தொடர்ந்து எட்டு நாள் சண்டைக்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர் பின் வாங்கி ஓட, ஓர்லீன் நகர் முழுவதுமாக பிரெஞ்சுப் படையினர் வசமானது. மூன் வெற்றித் தலைவியானாள். அணைத்து மக்களும், ‘பிரான்சைக் காக்க வந்த காவல் தெய்வமாக’ மூனைப் போற்றினர். மூனின் படையில் சேர்ந்து போரிட வீரர்கள் முண்டியடித்து நின்றனர்.

போர்ப்படையின் அளவும், வீரமும் கொப்பளிக்க, மூன், பிரான்சை விட்டு ஆங்கிலேயரை முழுவதுமாக விரட்டும் பணியில் தீவிரமானாள்.

ஓர்லீன் நகரைத் தொடர்ந்து யார்கோ, பியூழான்சி, மியூன், பாலக், திராய், பாத்தே, ஆகிய நகரங்கள் மீண்டும் பிரெஞ்சுப் படையின் வசமாயின. இத்தனை வெற்றிக் கனிகளோடு இளவரசன் இருக்கும் ரீம்சு கோட்டைக்குத் திரும்பி வந்தாள் மூன். மூனுக்கும், அவள் படைக்கும் வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் பலமாக இருந்தன. எல்லாவற்றையும் கடந்து இளவரசனிடம் சென்றாள் மூன். அவனும் அன்புடன் வரவேற்றான்.

“பிரெஞ்சுப் படைத் தலைமை ஏற்றுப் பெருவெற்றியைக் கொண்டந்தமைக்கு என் வாழ்த்துக்கள்” என்றான் இளவரசன்.

“ஐயனே! இறைவன் எனக்கிட்ட கட்டளைகளைப் பெரும்பகுதி முடித்து விட்டேன். ரீம்சு திருக்கோவிலில் தங்கள் முடிசூட்டப்பட வேண்டியது ஒன்று மட்டுமே கடனாய் உள்ளது” என்றாள் ழான்.

இளவரசன் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியதேயன்றிப் பதிலேதும் இல்லை. இந்த வேளையில் இளவரசன் அருகிலிருந்த தலைமைக் குருவானவர், “அரசனுக்கு முடிசூட்டுமாறு தெய்வக் குரலொலி உனக்கு அறிவித்ததா?” என்று கேட்டார்.

அக்குரலில் இருந்த கேலியும், மன்னனின் மௌனப் புன்னகையும் ழானைத் துணுக்குற வைத்தன. ழான் மதகுருவைத் தவிர்த்து மன்னனை ஏறிட்டு ஆழமாகப் பார்த்தாள். அவனும் வாய்திறந்தான்.

“நீ இச்செய்தியைப் பலர் முன்னிலையில் சொல்ல முடியுமா?”

மன்னனின் இந்தக் கேள்வியால் துவண்டு போனாள் ழான். ‘வெற்றிக் கனிகளைக் காணிக்கை ஆக்கினால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் அதைக் கொணர்ந்தவள் ஒரு பெண் என்பதால் கனிகளும் கசக்குமோ!’ என்று மனதில் ஓடிய ஆதங்கத்தை அடக்கிக் கொண்ட ழான்,

“சொல்ல முடியும்” என்று உறுதிபடச் சொன்னாள்.

யாரும் பேசாமல் இறுக்கமான அமைதி அங்கே சிறிதுநேரம் நிலவியது. அந்த அமைதியை ழானே உடைத்தாள்.

“ஐயனே! நீர் மன்னராவது தேவன் கட்டளை வழி என் விருப்பம். என் ஆயுள் நீண்டதல்ல! அதற்குள் என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு பதிலுக்குக் காத்திராமல் விறைப்புடன் தன் இருப்பிடம் திரும்பினாள் ழான்.

மன்னனின் மந்திராலோசனை கூடியது. ழானின் வெற்றியினால் பொறாமை கொண்டிருந்த சில படைத்தலைவர்களும், மதகுருமார்களும் இளவரசினிடம் ழானின் வேண்டுகோளை ஏற்க வேண்டாமென்று மன்றாடி நின்றனர். ஆனால் மக்களின் பேராதரவும், படை வீரர்களின் மதிப்பும் கொண்டிருந்த ழானின் வார்த்தைகளை அறவே ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை இளவரசனால்.

இறுதியில் மன்னனாக முடிசூட்டிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தான்.

ரீம்ஸ் கோயிலில் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. மன்னனாக முடி சூடுதலை இதுவரை தள்ளிப் போட்டு வந்த மதகுருவே இளவரசனுக்கு முடிசூட்டி மன்னனாக அறிவித்தார். மன்னனுக்கு அருகில் மகிழ்வோடும், தன் கொடியோடும் ழான் நின்றிருந்தாள். முதல் வாழ்த்தையும் ழானே தெரிவித்தாள். மன்னர் முன் மண்டியிட்டு,

“எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவுளக் குறிப்பு இன்று நிறைவேறியது! அரசர் அமைதியுள்ளவராய்வாழ்க!” என்று ழான் வாழ்த்தினாள். அதனைக் கண்டிருந்த மக்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரோடு வாழ்த்தொலியை முழங்கினர். ஆரவாரம் அடங்கியபின் மன்னன்,

“ழான்! நீ குற்றமற்றவள் என்பதை நானறிவேன். தெய்வமொழியும், வெற்றியும், திருவும் ஒருங்கமைந்த மங்கை நீ! ஆனால் அரசியல் நீ அறியாதது. அதைத் தெரிந்து கொள்வதை விடுத்து நீ உன் சொந்த ஊருக்குச் செல்லலாம். உன் வெற்றிக்குப் பரிசில் தர விரும்புகிறேன். கேட்பாயாக!” என்றான்.

தன் பணி தொடர்வதை மன்னன் விரும்ப வில்லை என்று ழான் அறிந்து கொண்டாள். மன்னனைச் சுற்றியுள்ள மந்திராலோசனைக் கூட்டமே அதற்குக் காரணம் என்பதையும் புரிந்து கொண்டாள். தான், தன்னை முன்னிறுத்தாமல் தெய்வ வாக்கை முன்னிறுத்தியும், தெய்வத்தின் பிரதிநிதிகளாய்க் காட்டிக் கொள்ளும் மதகுருமார்கள், தன்னைக் கடவுள் பெயராலேயே தூக்கியெறிய முற்படுவதையும் அறிந்து கொண்டாள். இனியும் மன்னனின் அங்கீகாரத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருப்பதைவிட சொந்த ஊர் திரும்புவதே மேல் என்ற நினைத்தாள் ழான். மக்கள் தன் மீதில் கொண்டிருந்த அன்பும், நம்பிக்கையுமே தனக்குப் போதும் என்று முடிவுக்கு வந்த ழான், தன் சொந்த மண்ணிற்காவது ஒரு சலுகை பெற்றுத் தருவது தன் கடமை என்றெண்ணி, “தான் பிறந்த சிறுநூர் ஆகிய டாம்ரிமியில் வரி நீக்கம் செய்யப்பட வேண்டும்” என்று கேட்டாள். மன்னர் அறிவித்தார்.

“அவ்வாறே ஆகட்டும்”

“ஐயனே! என் வேண்டுகோள் மற்றொன்றையும் தாங்கள் நிறைவேற்றித் தரவேண்டும்”

“நீ கேட்பது அளிக்கப்படும். கேட்பாயாக!”

“ஐயனே! நீங்கள் இங்கிருந்து படையோடு புறப்பட்டு பாரீஸ் நகரை அடையும்வரை நானும் உங்களுடன் வர அனுமதிக்கவேண்டும். பாரீஸ் கோட்டையில் நின்று நீங்கள் மக்களுக்கு உரையாற்றுவதை அருகில் இருந்து பார்த்துவிட்டு அத்துடன் நான் என் சொந்த ஊருக்குச் செல்வதற்கும் உத்தரவு தரவேண்டும்”

“நன்று மூன்! பார்கண்டி மன்னன், பாரிஸ் நகரை இன்னும் இரண்டு கிழமைக்குள் நம்மிடம் ஒப்படைக்கத் தூது அனுப்பியிருக்கிறான். ஆகவே நாம் ஒரு கிழமை காலந்தாழ்ந்து புறப்பட்டால் பாரீசை அடைவது சரியாக இருக்கும். பாரீசுக்கு நீ என்னோடு வரலாம்!”

“மிக்க நன்றி ஐயனே!”

மூன் மன்னனிடம் இருந்து விடைபெற்று தன் இருப்பிடம் வந்தான். அவன் மனம் நிறைந்திருந்தது. மன்னனைப் பாரிஸ் நகர் சேர்த்துவிட்டால் தன் பணி பூரண மடைந்துவிடும். பின் தான் கிராமத்திற்குச் சென்று வயல்வெளிகளில், ஓக் மரக்காடுகளில், மரங்களோடு சேர்ந்து விண்ணை அளாவி, நட்சத்திரங்களோடு பேசியும், சண்டையும் போட்டுக் கொள்ளலாம். தனக்காகக் காத்திருக்கும் ஆடு, மாடுக் கூட்டங்களும், வண்ணத்துப்பூச்சிகளும், பறவைகளும், அவற்றின் அழைப்புகளும், ஆற்றின் சலன ஓலிகளும், தேவாலய மணி ஓசையும்.. அப்பப்பா! நினைத்தாலே புல்லரித்தன மூனுக்கு. போர்க் கருவிகள் ஓசையும், புலம்பல்களும், அழகைகளும் இனி இல்லை! இந்த நினைவே சுகமாயிருந்தது மூனுக்கு!

ஆனால் மூன் ஒன்று நினைக்க தேவன் வேறொன்று நினைத்தானோ என்னவோ நடப்பவையெல்லாம் மூனுக்கு எதிராக மாறின. இரண்டு கிழமைகளுக்குள் பாரீசு நகரை ஒப்படைக்கச் சம்மதித்த பார்கண்டி மன்னன் மேலும் காலம் தாழ்த்தினான். இங்கிலாந்து மன்னர் பொறுப்பில் இருந்த பெட்போர்ட் பாரீசுக்கு விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தான். வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எங்கும், எப்போதும் ஒரு துரோகி இருப்பதைப்போல் பிரான்சு மன்னன் சார்லசால் பாரீசு நகருக்கு நியமிக்கப்பட்ட பார்கண்டி மன்னன், இங்கிலாந்து படையோடு சேர்ந்துகொண்டு பாரீசை நோக்கிவரும் மன்னன் சார்லசையும், படைத்தலைவி மூனையும்

வீழ்த்தத் திட்டமிட்டிருப்பதையும், அதற்காக இங்கிலாந்தில் இருந்து பெரும்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு பெட்போர்டு வந்து கொண்டிருப்பதையும், அதனாலேயே பாரீசை ஒப்படைப்பதில் பார்கண்டி மன்னன் தாமதப் படுத்தி வருவதையும் மூன் அறிந்தான். ஆனந்தமடைந்தான்! போர் வெறி அல்ல மூனுக்கு! நயவஞ்சக நரிகளைப் போரில் வீழ்த்தி நல்லாட்சி நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்காக கையில் வாள் ஏந்தியவள் தான் மூன்! அது தேவன் அருள் என்பது, மூனே தெரிவித்து, நாடறிந்த செய்தியாக இருந்தது. ஆனால் நயவஞ்சகம் என்பது எதிரிப் படைகளில் மட்டுமல்ல, தன் பக்கத்திலும் உண்டென்பதை அறிந்தபோது, அதையும் மன்னனே கண்டுகொள்ளாதபோது அது என்ன வகையான நியாயம் என்பதை மூன் அறியாதவளாய் இருந்தான். இதைத்தான் அரசியல் என்று மன்னர் குறிப்பிட்டு, அதை அறியாதவளாய்த் தன்னை மதிப்பிட்டதையும் மூன் இப்போது எண்ணிப் பார்த்தான். எனவே தான் அரசியலை அறிகிறோமோ இல்லையோ, எதையும் நேருக்கு நேர் சந்தித்து விடுவதென்று தனக்குத் தெரிந்த ஒரே பாதையில் செல்லத் துணிந்தான் மூன்!

மன்னனுக்கு அந்தத் துணிவில்லை, அவர் அரசியல் அறிந்தவர். எனவே பாரீசை நோக்கிப் புறப்பட்ட மன்னர் சார்லசின் பாதையும், படைத் தலைவி மூனின் பாதையும் வேறு வேறாய் அமைந்தன. மூன், பாரீசை வென்றெடுக்கத் தன் படையுடன் பாரீசு நோக்கிச் செல்ல, மன்னனோ அதைவிடப் பெரும்படையுடன் லாயர் நகர் சென்று ஓய்வெடுப்பதிலும், உல்லாசம் காண்பதிலும் உற்சாகமாய் இருந்தான்.

மூனின் வயது பதினெட்டு. அரசியல் அறியாதவள். நேர்மையும், துணிவுமே அவளது பலம். இங்கிலாந்தின் பெரும்படையைப் பாரீசில் எதிர்க்கத் துணிந்தான். இது பைத்தியக்காரத்தனம் என்றுதான் பலரும் நினைத்தார்கள். ஆனால் பாரீசு நகர்ப் போரில், “பாரீசை இழந்தோம்” என்று ஆங்கிலேயர் கூக்குரலிடும் வரை. செய்தி கேட்ட பிரான்சு மன்னனே ஆடிப்போனான். ஆங்கிலேயரோ தங்கள் அழிவுக்குக் காரணமான மூனை சைத்தானாக உருமாற்றினார்கள்.

பாரீஸ் யுத்தம் மன்னரின் அனுமதியின்றி நடத்தப்பட்டதாகக் கூறி மூனுக்கு எதிரான

குற்றச்சாட்டுகள் மன்னன் முன் மதகுரு மார்களால் தொகுக்கப்பட்டன. இதனை ஏற்ற மன்னன் படைகளைத்திரும்பப்பெற்றுழானைத் தனிமையாக்கினான். இப்போது ழானுக்கு எதிரிகள் ஆங்கிலேயர் மட்டுமல்லர். பிரான்சு மன்னனுக்கு எதிராகச் சதி செய்தவர்கள் என்று தன் வாள் முனையில் வைத்து ழான் யார் யாரைச் சிறையில் தள்ளினானோ, அவர்கள் இப்போது குற்றம் நிரூபிக்கப் படாதவர்களாக வெளியில் உலவினர். அவர்களில் மதகுருக்களும் இருந்தனர். ழானுக்கு எதிரான பிரெஞ்சியர்களும், ஆங்கிலேயர் சொன்ன சூனியக்காரி பட்டத் தினை ழானுக்குச் சூட்டி, அதைப் பரப்புவதில் ஆனந்தமடைந்தனர். ஒரு பக்கம் தீரமிக்க படைத்தலைவி என்று ழானுக்குப் புகழாரம். இன்னொரு பக்கம் சூனியக்காரி என்ற பட்டம்.

ழான் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட இச்சூழ்நிலையில் அவளைக் காட்டிக் கொடுப்பது எளிமையாகப் போய்விட்டது எதிரிகளுக்கு. காட்டிக் கொடுத்தது மட்டுமல்ல; அதற்காகக் கையூட்டும் பெற்றுக் கொண்டு தன்னை ஆங்கிலேயரிடம் அடிமையாக விற்றுவிட்டதை எண்ணி மிகவும் மனம் வருந்தினான் ழான். ஓர் ஆண்மகன் இப்படி வீரத்தை வெளிப்படுத்தினாலும் கூட, புகழின் உச்சியில், அவனும் சூழ்ச்சியினால் வீழ்த்தப்படுவான். வீரமும், வெற்றியும் கைவசமானால் மட்டும் போதாது. சூழ்ச்சியில் வல்ல நரிகளையும் புறங்காணும் விவேகம் வேண்டும். அதுதான் அரசியல். அது தன்னிடம் சிறிதும் இல்லை. போதாக்குறைக்குப் பெண்ணல்லவா? ஆண்டாண்டுக் காலமாக அடிமை இனமல்லவா? மதங்களும் விரட்டிடும் பிறவியல்லவா? வெற்றியைக் காணிக்கை ஆக்கிக் கடவுள் பெயரால் முடிசூட்டி வைத்தும் மன்னன் மனமிளகவில்லை. தேடாத போதெல்லாம் வந்த தேவனும் அவன் குரலும் தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

அடிமைக்குத் தீர்ப்பெழுதும் நாள் வந்தது. இந்தத் தீர்ப்பை எதிரிகள் எழுதுவதை விடத் துரோகிகள் எழுதினால் சுவைபட இருக்குமென்று ஆங்கிலேயர் நினைத்துப் பாரீசின் நீதி சபையில் பிரெஞ்சு மதகுருமார்களின் முடிவுக்கே விட்டுவிட்டனர்.

முன்பு ழான் ஒவ்வொரு நகரமாகச் கைப்பற்றிய போது இராஜத் துரோகக் குற்றம் இழைத்ததாகத் தன்னால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட குருவானவர்தாம் இங்கே பாரீசு நீதிசபையின் பரிபாலனர் என்று அறிய வந்தபோது ழானுக்கு எல்லாமே விளங்கிவிட்டது. தன்னைத் தேவனும் கைவிட்டு விட்டான் என்பதையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியவளாக இருந்தான் ழான். இனி என்னதான் செய்ய முடியும்? வருவதை எதிர்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஓர் அடிமை ஆணாக இருந்தால் எத்தகைய சித்திரவதை! அதே அடிமைப் பெண்ணாக இருந்தால் எத்தகைய சீரழிப்பு! இரண்டும் கேள்விப்பட்டவளாக ழான் இருந்தாலும் சூனியக்காரியைத் தொடக்கூட எல்லோரும் பயந்தனர். தனக்குப் பொருத்தமில்லாத ஒரு பட்டம் இப்போது தன் கண்ணியத்தைக் காப்பது கண்டு காய்ந்த உதட்டிலும் ஒரு மென்னகை அரும்பியது ழானுக்கு.

தீர்ப்பு நாளில் மதகுருமார்கள் கேள்விகள் கேட்டே அவளை அயர வைத்தனர். எல்லா வற்றிற்கும் தேவன் கட்டளை என்பதே ழானின் பதிலானது. “எங்கே! இப்போது கட்டளையிடச் சொல்” என்றார்கள். அதை மதகுருமார்களே வேண்டினாலும், தேவன் வரமாட்டான் என்ற நினைப்பு ழானுக்கு இலேசான சிரிப்பை வரவழைத்தது.

“என்ன ஆணவம் இவளுக்கு. தேவன் பேரைச் சொல்லித் தந்திரமாகத் தப்பிக்கப் பார்க்கிறாள். தேவன் சொன்னதாக இவள் மன்னனிடம் பொய் கூறி அவரை மயங்க வைத்து விட்டாள். இவள் ஆணுடை தரித்ததும், படைத்தலைமை ஏற்றதும், போர்க்களம் சென்றதும் மன்னிக்க முடியாத குற்றங்கள். போரில் இவள் கண்ட வெற்றியெல்லாம் இவளது மந்திர வித்தையே! ஆகவே இவள் சூனியக்காரி என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்று கூறிய நீதிச்சபையின் தலைமை மதகுரு,

“ழான்! இதை ஒப்புக் கொள்கிறாயா?” என்றார்.

சபையில் பேரமைதி நிலவியது. ழான் அனைவரையும் ஏறிட்டாள். “இல்லை” என்பதாகத் தலையசைத்து விட்டு மெல்லச் சொன்னாள்,

“என் செயல்கள் தேவனின் கட்டளை. தேவன் என் உணர்வானவன். என்னை உள்ளிருந்து இயக்கியவன். தேவனின் சமூகமே என் சமூகம்” என்றாள்.

அவ்வளவுதான். பேராரவாரம் கிளம்பியது. இவள் தன்னை தேவனுக்கு நிகராகப் பேசினாள். இவளைத் தேவனது சமூகம் என்று கூறிக் கொள்கிறாள். இவளுக்கு மிகப் பெரும் தண்டனை கொடுங்கள் என்று சிலரும், பலருமாகக் குரல் கொடுக்க, வெற்றிப் புன்னகையுடன் தன் துரோக நட்புகளை நோக்கினார் தலைமைக்குரு.

“மேற்கூறிய குற்றங்களுக்காக மூன் உயிரோடு கொளுத்தப்படுவாள்” தீர்ப்பை முடித்தார் தலைமைக் குரு.

பெரும்பாலான மதங்களில் ‘தீர்ப்பு நாள்’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அவையெல்லாம் மனித இனம் இவ்வுலகில் நன்மையைச் செய்தால் அவ்வுலகில் சுகம் பெறும் என்றே சொல்கின்றன. கடவுள்களுக்கும் தீர்ப்பு எழுதப்பட்ட கதைகள் உண்டு. ஆனால் எந்தக் கடவுளும் தீர்ப்பு வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை. மூனும் அப்படித்தான் நம்பினாள். அவளுக்கு விதிக்கப்பட்டது கடவுளின் தீர்ப்பல்ல என்று உறுதியாக நம்பினாள். ஆனால் கடவுளின் பேரால் வந்த தீர்ப்பாயிற்றே! சிரமேல் வைத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா?

மூன் ஒரு பெரிய மரக்கட்டையின் அடியில் கட்டப்பட்டிருந்தாள். அந்தப் பட்டமரம் ஊருக்கு மத்தியில் ஒரு மேடான பகுதியில் நாட்டப்பட்டிருந்தது. அவளைச் சுற்றிலும் மரக்கட்டைகளைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தனர் மதகுருமார்களின் ஊழியர்கள். சுற்றிலும் மக்கள் குவிந்து கொண்டிருந்தனர். ‘பிரான்சைக் காப்பாற்ற ஓக் மரக் காட்டிலிருந்து வந்த தேவதை’ என்று ஒரு சிலர் கைகுவித்துச் சொன்னார்கள். ‘மாய மந்திரம் நிறைந்த சூனியக்காரி’ என்று ஒரு சிலர் கைகாட்டிக் கூவினர். தீப்பந்தங்கள் நெருங்கி வந்தன.

“இனி எதுவும் நிகழப் போவதில்லை. மக்களால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. மன்னனும், தேவனும் செய்யமாட்டார்கள். தேவனே மூன்று நாட்களாகச் சிலுவையில்

தொங்கினாரே! நினைவு வந்த போதெல்லாம் ஒவ்வொரு முத்து உதிர்த்தாரே! ‘அறியாமல் இவர்கள் செய்யும் பிழையை மன்னிப்பீராக!’ என்று ஒருமுறை கூறினாரே! அவர் என்மீது வைத்த கருணையினால்தான் நான் எதிரிகளை வென்றேன் என்று கூறினேனே! பெண்ணாக இருந்தாலும், கண்ணானது நாடு என்று கருதினேனே! என் வெற்றியை தேவன் வெற்றியாக ஆக்கினேனே! வெற்றியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு என்னையும் தேவனையும் விட்டு விட்டார்களே! எதிரிகளை வெல்வதில் ஆண் என்ன பெண் என்ன! அரசியல் பிழையாத போதும் ஆண்டவனைத் தவிர்த்து வேறேதும் விழையாத போதும் பெண்ணானது ஒன்றே பிழையோ!”

“இல்லை! நீ ஒரு தேவதையானாய்!”

தேகம் எங்கும் பரவிய தீக்கங்குகளின் வெம்மையிலும், ‘இது யார் குரல்?’ என்று நினைக்கும் போதில் மூனின் மண்டை ஓடு தெறித்தது. ‘ஆ’ என்று மக்களிடம் இருந்து பெருங்குரல் எழும்பியது.

பிரான்சைக் காக்க வந்த தேவதையாக மூன்தார்க் இன்று பிரான்சு நாடெங்கிலும் தேவாலயங்களின் முன்வைத்து வணங்கப் படுகிறாள்!

(மூன்தார்க் மூன் தெ ஆர்க் 1412 1430 பிரான்சைக் காக்கப் போரிட்டு, ஆங்கிலேயரை வென்ற நிலையில், தன் பதினெட்டாவது வயதில் சூனியக்காரி என்று இகழப்பட்டு, நாற்சந்தியில் உயிரோடு தீயிடப்பட்ட பிரான்சு நாட்டு மங்கை. நாட்டைக் காக்க வந்த தேவதையாக இன்று பிரான்சில் தேவாலயங்களுக்கு முன்பாக சிலையமைத்து வழிபாட்டுத் தேவதையாகப் போற்றப்படுபவர். புதுச்சேரி பிரெஞ்சுநிதியாவாக இருந்தபோது இங்குள்ள தேவாலயம் முன்பும் மூன்தார்க் சிலை கொடியுடன் நிறுவப்பட்டது. மறைமலை அடிகளாரின் மகள் திருமதி தி.நீலாம்பிகை யம்மையார், 1933ம் ஆண்டு எழுதிய, கழகம் பதிப்பித்த, ‘ஐரோப்பிய அருண்மாதர் இருவர்’ என்ற நூலில் மூனின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தரவாகக் கொண்டு இந்நெடுங்கதை இயற்றப்பட்டது).

2ம் வகுப்பு "அ" பிரிவு

என் முனை மழுங்கா பென்சில்
ஒரு மந்திரக்கோல்
ரப்பர் கொண்ட பின்முனை
சிறு ப்ரகாச நட்சத்திரம்

ஜம் ஜம் ஜம்பா..

மந்திரக்கோலை அசைத்தேன்
வெள்ளை போர்டு
நுரை பொங்கும் கடலாகி
இந்திரா மிஸ்ஸின்
எண்ணெல்லாம் மீனாகி..
கரையோரம் கொஞ்சம்
விளையாடிக் களைத்தபின்..

ஜம் ஜம் ஜம்பா..

போர்டு இப்போது நீலவானாகி
ராணி மிஸ்ஸின்
குண்டு எழுத்தெல்லாம்
அம்மா கதையின் அன்னபட்சி
எனக்கும் இரு வெண்சிறகுகள் கிளைத்து
வானில் தாவ முற்படுகையில்

ஸ்ஸ்ஸம்மா..

மிஸ்ஸின் கை விரல்கள் கிடுக்கி..
என் காதைத் திருக
உப்புக்கடல் கரித்தது என் கண்கள்.

முக்தி: Art with Children

- சிவசக்தி தனஞ்செயன்
danadjeane1979@gmail.com

பெண்ணின் வலி

ஆலயத்திற்கு சென்றேன்
சிலைகள் உறவுகளில் மிதந்தன
காணும் கண்களால் அசைவுற்றன
தாகம் போக்க நிர்பந்தம் இல்லை.

சிலைகள் அழகு ஒரேநிலையில்
சிந்தனை ஓராயிரம் நிலையில்
அங்கே எத்தனை புது உறவுகள்
நினைவுகளில் நடக்கின்றன.

பருவ வயது பல முறை
முறைத்தாலும்
பதில் புதிதாகத்தானே வருகிறது
சிலைகள் உடைபடும் அளவுக்கு
மனம் விசையாடுகிறதே
குளத்தில் குளித்தாலும்
குறைகள் நீங்கவில்லை.

மலர் பூத்துக்குலுங்கியது
தேனீக்கள் மலரை ரசிக்கவில்லை
தேனீக்கள் தேனை மட்டும்
உறிஞ்சி விட்டன.

கண்டுகொள்ளாத மலர் உதிர்ந்தது
சில மலர்கள் சிலையை அடைந்தன
பல மலர்கள் பரிணாமம் தொடர்ந்தன
குறிஞ்சி மலர் குறைசூறியது
மலர்ந்தேன் மடிந்தேன்.

ஒவியம்: ஜே.கே.

ஆடவன் சூடிக்கொள்ள அவனருகில்
நீ இருந்தால்
தினம் நீ மலர வேண்டும்
பறிப்பதுதான் அவன் வேலை.

பரவாயில்லை மலர்வேன் நான்
பறிக்கிறான் தினமும்
காதல் பயணத்தில் முட்செடிகள் முளைத்தன

அவனும்
அவனைப்போன்ற கண்களும்
சிலைகளை பார்த்திருந்தன
சிலைகள் அருகே தேனீக்கள் ரீங்காரமிடுகின்றன
தேனுக்காக..

தனியிருளில் தணல்

● பெண்ணியம் செல்வகுமாரி
selvakumarik041@gmail.com

அடர்ந்த காடென இருள்
இருளின் போர்வைக்குள்
என் கனமான இரவு

ஒளி தேடும் கண்களில்
கருங்காக்கைகள்
சுற்றிலும் மூச்சுக்காற்றின்
தீய்ந்த நெடி

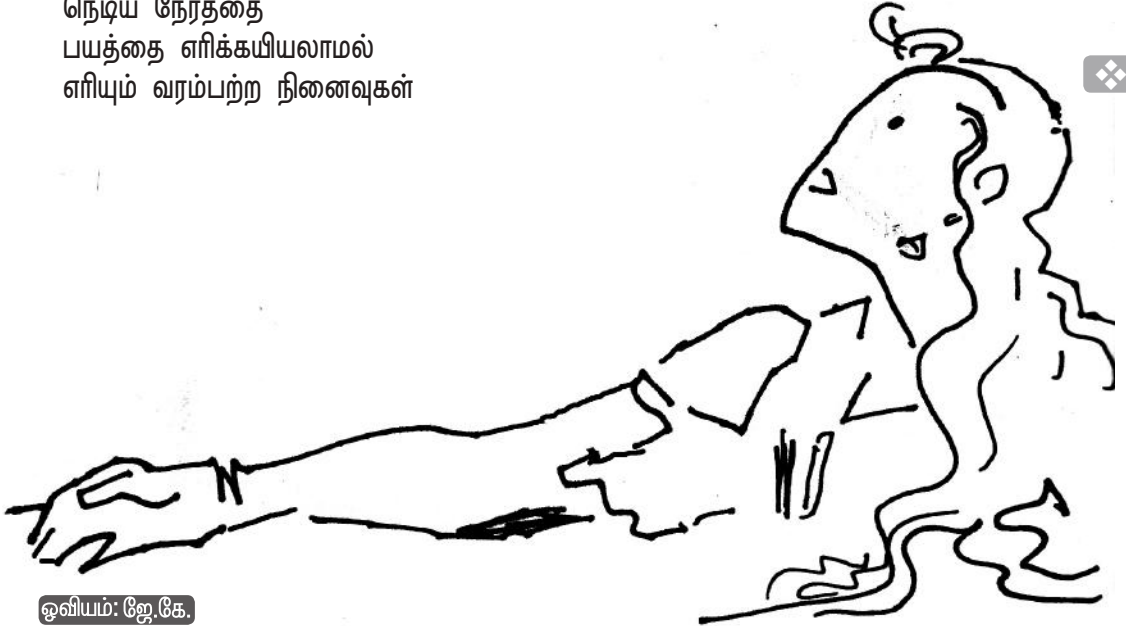
சுவரெங்கிலும்
அடர் மெளனத்தின் போஸ்டர்
படுக்கை விரிப்பு தலையணை
ஏதொன்றின் வடிவமோ
அளவோ அறியாப் பேரிருள்
என் உடம்பின் மேடுபள்ளங்களையும்
அளந்தறியா இருள்வெளியின் கனல்

நெடிய நேரத்தை
பயத்தை எரிக்கயியலாமல்
எரியும் வரம்பற்ற நினைவுகள்

எங்கிருந்தோ நீள்கம்பியாய்
காதில் குத்தும் சில்பறவையின் ஓலம்
அகாலவேளையை அழைத்துவர
யாருமில்லை யாருமில்லை
யாருமில்லாத
தனிமையின் தணலில்
சுருளும் என் உயிர் எரிந்துபோகுமோ

அடர்இருளில்
சிறு ஒட்டை வழி ஒழுகும்
சிறுதுளி ஒளியின் நினைவு
சுடுமணற்பரப்பில் சட்டெனப் பெய்யும்
தூறல் காயக் காய

தனியிருள் பயம் கொல்ல
உயிர்பிடித்து வைத்திருக்கிறதோ
உன் நினைவுதான்

ஒவியம்: ஜே.கே.

இனி யாரும்
அவனிடம் போய்
எப்போது சொல்வாய் என்று கேட்காதீர்கள்.
ஒரு மெல்லிய மெளனத்தினை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியதிலிருந்து
அவனிடம் சொற்கள் இல்லை
இப்போது
அதை எப்படி பிரயோகிப்பது என்பதையும் மறந்துவிட்டான்.
தெரிந்தும் தெரியாமலும்
ஒரு பரிபூரண சுழியத்துக்குள்
உழன்றுகொண்டிருக்கிறான்
உங்களுக்கு இதெல்லாம்
ஒருவிதமான மிரட்சியாய் இருக்கலாம்
எந்தவித பரிச்சயமும் இல்லாமல் இருக்கலாம்
ஆகையால் அவனை அப்படியே விட்டுவிடுங்கள்.
அவன் சின்ட்ரெல்லாவின் பிரதிபதிலுக்காக
காத்திருக்கும் தேவகுமாரன்.
கொஞ்சமும் சுவாரஸ்யமற்ற
அந்த சபிக்கப்பட்ட காத்திருப்பு நாட்களை
கடத்த இயன்றவரை
இதுவரையிலும் அவளுக்காக காகிதத்தில் மையலிட்டு
காதலை எழுதி நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறான்
சிலவற்றை
பத்திரப்படுத்தி கொள்கிறான்
சில சமயங்களில்
வெற்று காகிதத்தை
முத்தமிட்டு சிரிக்கிறான்
இப்படியே மெல்ல நகர்கிறது
இவனது நாட்கள்
நீளும் இந்த இரவின்
சப்தமற்ற நிசப்தங்களைப் போல..
ஆம்
அவனுக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை
அவள் முடிவிலா காலத்தின் தேவதைகளின் தேவதை சின்ட்ரெல்லாவின் பிரதி பதிலுக்காய்
மீண்டும் மீண்டும் உயிர்த்தெழும்
தேவகுமாரன் என்று
அதனால்
இனி யாரும்
அவனிடம் போய்
எப்போது சொல்வாய் என்று கேட்காதீர்கள்

சின்ட்ரெல்லாவின் தேவகுமாரன்

ஒவியம்: ஜே.கே.

புறவிவளிச்சாலைகள்

மலைப்பாம்பென
நீண்டு கிடக்கும்
புறவழிச்சாலைகள்

இசல் வாசம் பரப்பிக் கடக்கும்
வாகனங்களை
வழியனுப்பியடி
கையசைக்கும்
அரளிச்செடிகள்

சிதிலமாகிக் கிடக்கும்
சாலையோர வீடுகளில்
சயனிக்கும்
மரணபயமூட்டும் நிசப்தம்

மனித சஞ்சாரத்தால்
மாற்றிப் புனையப்பட்ட
நெடுஞ்சாலைகளில்
விதிகள் ஏதுமறியா
விலங்குகள்
மரணிக்கும்.

இறக்கி விடப்பட்ட நிறுத்தம்
தனக்கான நிறுத்தமா என

ஒவியம்: ஜே.கே.

● அதங்கோடு அனிஷ்குமார்
athangoduanish@rediffmail.com

யுகிக்க முடியாதபடி
முதியவின் முன்னே
குறுக்கும் நெடுக்குமாய்
நீளும் பெருவழிகளில்

தொலைந்து போய்விட்டன
தொன்மத் தெருக்கள்.

புன்னகை வீச மறந்து
அலைபேசிகளில்
கவனம் குவிக்கும்
மனிதர்களால்
நிரப்பப்படும்
இருக்கைகள்

காலியாகும் பொழுதுகளில்
விலங்குகளின் ரோமங்கள்
உதிர்ந்து கிடக்கின்றன.

இனி முடித்துக் கொள்ளலாம்
பயணங்களை.

அர்ச்சனைக்கு அகப்படாத

அரளிப்புக்கள்

விதையாகாமலா போய்விடும்?

எங்கள் வீட்டு வாசலில் ராணுவ யூனிஃபார்மில் நின்ற மாணிக்கத்தை ஆச்சரியத்துடன் நாங்கள் எல்லோரும் பார்த்தோம். எட்டு மாசத்துக்கு முன்னால் எங்கள் வீட்டில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மாணிக்கம் திடீரென்று “வாரு”க்கு போய் சேர்ந்துவிட்டான். இரண்டாம் உலகப் போருக்கு எங்கள் ஊரில் “வாரு” என்றுதான் கூறுவார்கள்.

வானம் பார்த்த பஞ்சப் பிரதேசமான வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் இருந்த எங்கள் ஊரில் பலர், என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு ஊர் சுற்றிய சண்முகம் உள்பட, “வாரு”க்கு போய் விட்டார்கள். எங்கோ பர்மாவிலும் சிங்கப்பூரிலும் நடந்த “வாரு” தாரத்து இடி முழக்கமாக இல்லாமல் எங்கள் சிற்றூரின் சாதாரண மக்களின் வாழ்வில் சில தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது.

மாணிக்கம் அந்தக் காலத்து ராணுவ உடையான காக்கி தலைப்பா, காக்கி சட்டை, அரை நிஜாரும் கஞ்சி போட்டு விரைத்து நிற்க பூட்ஸ் போட்ட காலுடன் கம்பீரமாக நின்றது ஏழு வயசான என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. “ஏம்பா, எப்படி மில்ட்ரில் சேர்ந்தே?” என்ற என் கேள்வியைக் கேட்டு மாணிக்கம் சிரித்தான். “தம்பி, கோட்டை மைதானத்தில் வெள்ளைக்கார ஆபீசர் நொண்டிக்கினே வந்தாரு அங்க லைனா எல்லாரையும் நிக்க சொல்லி. எங்க உள் கையத் தடவிப் பார்த்தாரு. யாருக்கு கை மொற மொறப்பா இருந்திச்சோ அவனல்லாம் ‘பர்த்தி’ ஆயிட்டான்,” என்று மாணிக்கம் சொன்னதும் நான் என் உள்ளங்கையைத் தடவிப் பார்த்தேன்.

அதைப் பார்த்த மாணிக்கம் சிரித்தான். “நீ போனா எடுக்கமாட்டான். உனக்கு வயசாவல. கை மொற மொறனு இருக்கணும்.” உலகப் போரின் போது இந்திய ராணுவத்தில் பெருமளவில் ஆள் சேர்க்க ஆங்கிலேயர் கையாண்ட யதார்த்தமான உத்தியை அவன் விளக்கினான். நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே, குய்யோ முறையோ என அலறிக் கொண்டு மாணிக்கத்தின் தாயார் கிராமத்திலிருந்து மூச்சிறைக்க ஓடி வந்தாள். வந்தவள் என் தாயாரின் காலில் விழாத குறையாக, “ஐயோ தாயி என்னாத்த சொல்லுவேன், இந்த படுபாவிப் பய, இரணியா (ஹெர்னியா) விழாதிக்காரன் (எங்கள் ஊர் பேச்சில் ‘வியாதி’ விழாதியாக உருமாறிப் போகும்) மில்ட்ரில் சேர்ந்துட்டான். அவனுக்கு ஐயாதான் வைத்தியம் பண்ணாரு. அவன் மில்ட்ரில் செத்துடுவாம்மா, நீதான் ஐயாவாண்ட சொல்லி மில்ட்ரிலேந்து அவனை எடுத்துக் கொடு தாயி” என்று புலம்பினாள். அதன்படி என் தகப்பனார் ராணுவ அதிகாரிகளிடம் மாணிக்கத்தின் ‘விழாதி’யை எடுத்துச் சொல்லி ராணுவத்திலிருந்து விடுவித்தார்.

எங்கள் சித்தப்பா ஏற்கனவே இந்திய கடற் படையில் ஆபீசராக கட்டாய சேவையில் இருந்ததால், நாங்கள் எல்லோரும் இரண்டாம் உலகப் போரின் போக்கை உன்னிப்பாக கவனித்து வந்தோம். தினமும் காலையில் பள்ளிக்

கூடம் ஆரம்பிக்கும் போது பிள்ளைகளைக் கூட்டி, தலைமை ஆசிரியர் நடேச ஐயர் “இந்திய ராணுவம் இன்று வெற்றிகரமாக ரங்கூனிலிருந்து (அல்லது ப்ரோம், பெகு என்று பெயர் தெரியாத ஊர்களிலிருந்து) பின்வாங்கியது’ என்று ஜப்பானியரிடம் அடிபட்டு ஓடுவது பெரிய சாகசம்போல விளக்குவார்.

ஏழு வயசில் கூட எனக்கு அவர் பேசியதைக் கேட்டு சிரிக்கத்தோன்றும். ஏனென்றால் சிறுவர்களைப் பொறுத்தவரை நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ்தான் எங்கள் ஹீரோ. வெள்ளையர் கண்ணில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு அவர் இந்திய தேசிய ராணுவத்தைத் துவக்கி, ஜப்பானியருடன் சேர்ந்து பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தை பர்மாவிலிருந்து துரத்தும் செய்தியை நாங்கள் கைதட்டி வரவேற்றிருப்போம். ஆனால் தலைமை ஆசிரியர் தன்னை ஜார்ஜ் மன்னரின் பிரதிநிதி என்று நினைத்துக் கொண்டு செயல்பட்டு வந்தார்.. ஆகவே மௌனமாக போர் செய்திகளை கேட்போம்..

ஆனால் அவரைக் குற்றம் சொல்லிப் பயனில்லை. அவரைப் போன்ற ‘அடிவருடி’கள் பலர் இருந்தனர். சொல்லப் போனால், நேதாஜி காந்தி சொன்னதைப் புறக்கணித்து காங்கிரஸ் தலைமைத் தேர்தலில் நின்றார் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அந்தக்காலத்து ஆனந்த விகடன் நேதாஜியின் தேசிய ராணுவ முயற்சியைக் கேலி செய்து ‘தடலடி வீரர்’ என்று கார்டூன் போட்டது.

ஜப்பானிய போர் விமானம் ஒரு முறை கல்கத்தாவின் மீது குண்டு வீசியதும் ஆங்கில அரசுக்கு ஜன்னி கண்டு விட்டது. எல்லா ஊர்களிலும் கட்டாயமான இருட்டடிப்புக்கு உத்தரவிட்டார்கள். விமானத் தாக்குதலின் சேதங்களைச் சமாளிக்க ஏ. ஆர். பி நிவாரணப் படை நிறுவப்பட்டது. சாம்பல் நிற யூனிபாரம் அணிந்த அப்படை எங்கள் ஊரிலும் அமைக்கப் பட்டது. ஜப்பானிய உளவாளிகள் உலாவுவதால், வதந்திகளைப் பரப்ப வேண்டாம்; அப்படி செய்தால் கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று தினமும் பள்ளிக்கூடத்தில் பயமுறுத்தல்கள் விடுக்கப் பட்டன.

எங்கள் ஊர்பொதுவெளிகளில் ராணுவத்தினர் பயிற்சிக்காக அடிக்கடி தங்குவார்கள். அவர்களில் பல வெள்ளையரும் இருந்தார்கள்.. நாங்கள் பள்ளிக்குப் போகும் போது வழியில் வெள்ளைக்கார சிப்பாய்களையும் அவர்களது

ராட்சத லாரிகளையும் நாங்கள் வேடிக்கை பார்ப்போம். ஒரு முறை அவர்களில் ஒருவன் எங்களைக் கூப்பிட்டு இங்கிலீஷ் பாட புத்தகத்தை வாங்கி படிக்கச் சொன்னான்.. எல்லோரும் பயந்து நடுங்கினாலும், நான் அதைத் திக்கித் திணறிப் படிக்க அவன் எனக்கு ஒரு கைப்பிடி சாக்லேட் தந்தான். என்னுடன் வந்த ராதாமாதவன் அதுவரை சாக்லேட்டைப் பார்த்ததே இல்லை. அதைத் தின்று அனுபவித்தவன் அன்று முழுவதும் சாக்லேட்டில் முட்டை போடுவாங்களா என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைக்காமல் திண்டாடினான். அங்கு நின்ற பெரிய டேங்கர் லாரிகளில் வெள்ளைக்காரர்கள் குடிக்க பியர் நிரப்பியவை என்று நாங்கள் எல்லோரும் நம்பினோம்.

எங்கள் ஊர் வெங்குபதி பிட்டிங்கில் போர்முனைப் படைகளுக்கு ராணுவ காக்கி யூனிஃபாரங்களைத் தைத்து அனுப்ப ஓயாமல் தையல் யந்திரங்கள் இயங்கின. வங்காளத்தில் அரிசி விளைச்சலை முழுமையாக அரசு கையகப்படுத்தி ராணுவத்திற்கு அனுப்ப பல லட்சம் மக்கள் பட்டினியில் இறந்த செய்தி இருட்டடிப்பு செய்யப் பட்டது. எப்போதுமே போதிய விளைச்சல் இல்லாத எங்கள் ஊரில்கூட கட்டாயக் கொள் முதலால் உணவுப் பொருட்களுக்கு பயங்கர தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. காப்பிக்கு பதிலாக ராகிக் காப்பி அவதரித்தது. சர்க்கரை இறக்குமதி முற்றிலுமாக தவிர்க்கப் பட்டதால் வெல்லக் காப்பியை குடித்தோம். அரிசிக்கு பதிலாக அமெரிக்காவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப் பட்ட உலர்த்தப் பட்ட உருளைக் கிழங்குத் துருவல்கள் விற்பனைக்கு வந்தன.

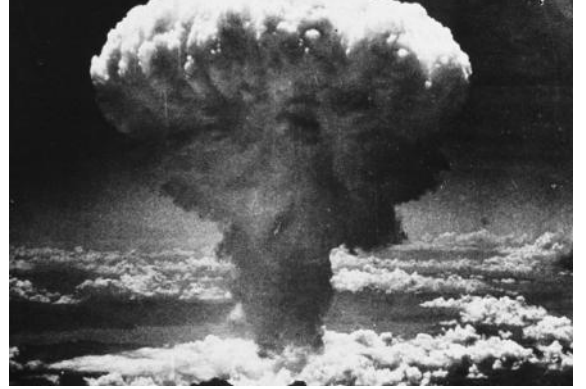
பர்மா, சிங்கப்பூர், பினாங்கு ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்த பல தமிழர்கள் தங்கள் சொத்து சுகங்களை இழந்து காட்டு வழிகளில் நடந்து நாடு திரும்பினார்கள். அதே நேரத்தில் நேதாஜியின் தேசிய ராணுவத்தில் சேர்ந்து போரிட்டவர்களில் சிலர் மீண்டும் எங்கள் ஊருக்குத் திரும்பியது நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

எங்கள் வீட்டில் தினசரி இரவு ஒன்பது மணிக்கு என் தாயார் ரகசியமாக நேதாஜியின் ஆஜாத் ஹிந்த் தேசிய ராணுவத்தின் தமிழ் ரேடியோ ஒலிபரப்பைக் கேட்பாள். ரேடியோ பாங்காக அலை வரிசையில் “இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் தமிழ் ஒலி பரப்பு” என்று கம்பீரக் குரலில் தமிழில் போர் செய்திகள்

படிப்பார்கள். சில சமயம் நேதாஜியின் மேடைப் பேச்சுகளையும் ஒலி பரப்புவார்கள். அந்த ஒலிபரப்பைக் கேட்க அரசு தடை விதித்திருந்ததால் அதை திருட்டுத்தனமாகக் கேட்பதில் எனக்கு ஒரு ஆனந்தம் இருந்தது.

காந்திஜியின் சத்தியாக்கிரகப் போரில் பங்கு பெற்று சிறை சென்ற என் தகப்பனார்கூட ஒரு காலகட்டத்தில் இந்திய தேசிய ராணுவத்தில் பங்கேற்க யோசித்திருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் என்னையும் எனது அண்ணனையும் அவர் ஒரு நாள் கூப்பிட்டு “நான் மிலிட்டரி சேர்ந்தா நீங்க என்ன பண்ணுவீங்க?” என்ற விசித்திரமான கேள்வியைக் கேட்டிருக்க மாட்டார். ஏனெனில் காந்தியவாதியான அவர், பிரிட்டிஷ் இந்திய ராணுவத்துக்குத் துணை போகும் வாய்ப்பே இல்லை. அவர் உயிருடன் இருந்து போது இதற்கு விளக்கம் கேட்கத் தோன்றவில்லை.

போரின் போது எல்லாப் பொருட்களுக்கும் விதிக்கப் பட்ட ரேஷன் கட்டுப்பாடுகள் தினசரி வாழ்க்கையை மிகவும் பாதித்தன. பல வணிகர்கள் அரிசியையும் பருப்பையும் பதுக்கி வைக்கப் பழகிக் கொண்டனர். சில அர்த்த மில்லாத கட்டுப்பாடுகள் எரிச்சல் ஊட்டின. உதாரணமாக என் அண்ணனுக்கு ஒரு பேனா வாங்க இருபத்தி நாலு மைல் போய் வேலூரில் கலெக்டர் பர்மிஷன் வாங்கினோம்! வெள்ளைக் காகிதங்களுக்குப் பதிலாக மட்டரக பழுப்புக் காகிதங்களே பள்ளிக்கூடத்தில் உபயோகிக்கப் பட்டன. சோப்புக்கு தட்டுப்பாடு. ஆகவே “ஜெர்மன் படை” என்று என் தாயாரால் பெயர் சூட்டப்பட்ட சொறிப்புண் பலருக்கும் உடல் முழுதும் பரவியது. அந்த ஜெர்மன் படை எடுப்பின் தாக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டபோது என் நண்பர்களும் அதே சொறியில் அவதிப் பட்டதில் எனக்கு ஒரு சிறிய சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

ஹீரோஷிமா, நாகசாகி ஆகிய நகரங்களின் மீது அமெரிக்க விமானங்கள் அணு குண்டு வீசித் தாக்கி பல்லாயிரம் சாதாரணமக்களை சாம்பலாக்கிய சம்பவத்தை காலைச் செய்தியில் தலைமை ஆசிரியர் வெற்றிக் குரலுடன் சொன்னது நினைவில் இருக்கிறது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஜப்பானியர் சரணடைந்தார்கள். எங்கள் ஊரின் சில முக்கிய புள்ளிகள் கோட்டை மைதானத்தில் கூடி ஜார்ஜ் மன்னர் படத்தை அலங்கரித்து வைத்துக் கொண்டு, வெற்றி விழா எடுத்து, வாழ்க வாழ்கவே ஜார்ஜ் மன்னர் வாழ்கவே என்று புகழ் பாடினார்கள். அதைக் கண்டு வெட்கிய நான், எங்கள் ஊர் பெரிசுகள் மீது தீராத வெறுப்புக் கொண்டேன்.

போரின் பிறகு என் வகுப்பில் படித்து வந்த மறைந்த ராணுவத்தினரின் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. அவர்களுக்கு வருடத்துக்கு நாலரை ரூபாய் கல்வி உதவித் தொகை சரியான காலத்தில் அரசு வழங்க வில்லை. அரசின் அந்த மெத்தனம் இன்னமும் மாறாதது ஏழை மக்களின் தலையெழுத்து என்று நாம் சொல்லிக் கொள்வது வெட்கமாய் இருக்கிறது.

நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பின்பு எங்கள் தகப்பனார் காந்தி சொன்னபடி காங்கிரசிலிருந்து விலக, ஜார்ஜ் மன்னர் புகழ் பாடிய சில பெரிசுகள் உடனடியாக தங்களது பாட்டை மாற்றிக் கொண்டார்கள். ஆழ்ந்த சித்தாந்த அடிப்படையில் நடத்தப்பட்ட அந்தக் காலத்து அரசியல் நாகரிகம் பச்சோந்தித் தனத்துக்கு அடிமையானதும் அந்த தூரத்து இடி முழக்கத்தின் தாக்கத்தின் ஒரு விளைவு என்றே நினைக்கிறேன்.

உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம். ஊரை ஏய்ப்போரை நிந்தனை செய்வோம்.

● லாவண்யா சத்யநாதன்
vishnusatya@yahoo.com

1

சூ ந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் முன்னிலை வகித்த ஆளுமைகள் இருவர்.

ஒருவர் தேசத்தந்தை காந்தி. இன்னொருவர் நவ இந்தியாவின் சிற்பி நேரு.

இருவரும் வித்தியாசமான ஆளுமைகள்.

காந்தி மதம் சார்ந்தவர். கடவுள் நம்பிக்கையுடையவர். பகவான் பார்த்துக்கொள்வார் என்று அநியாயத்துக்கு அடங்கி வாழாதவர்.

வணிகர்களாக வந்தவர்கள் எசமானர்கள் ஆனார்கள். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆங்கிலேய அரசானது.

இங்கிலாந்தில் தயாரித்த உப்பை வணிகநலன் கருதி இந்தியாவில் விற்க முடிவெடுத்தது மாஜி கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியான ஆங்கிலேய அரசு. அதற்காக இந்தியர்கள் உப்புக் காய்ச்ச தடை விதித்தது. காந்தி எதிர்ப்பு தெரிவித்தார். உப்பு சத்யாக்ரகம் செய்தார்.

அதேபோல ப்ரிட்டிஷ் துணிகளுக்கு இந்தியாவை சந்தையாக்கியது ஆங்கில அரசு. காந்தி வணிகச் சுரண்டலை எதிர்த்தார். மான்செஸ்டர் மஸ்லினை எரித்தார். மக்களைக் கதராடை உடுத்த வைத்தார்.

வணிகச் சுரண்டல், ஆங்கில மேலாதிக்கம் இரண்டும் இந்தியப் பெரும்பான்மை மக்கள் நலனுக்கு எதிரானது என்பதால் இரண்டையும் எதிர்த்தார்.

இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் நேரு. கடவுள் நம்பிக்கையில்லாதவர்.

மதம் சாரா மனிதாபிமானி. மனுதர்மம் தன் காலம் தேசம் சூழலுக்கு ஒவ்வாதது, மார்க்சீய தர்மமே பொருத்தமானதென்று கருதியவர்.

வறுமை ஒழியவேண்டும். மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமுயரவேண்டும். பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள் குறைய வேண்டும். இவற்றுக்கான வழி தொழில் வளர்ச்சிதான் என்பதில் நேருவுக்கு எந்த ஐயமும் இருக்கவில்லை.

தொழில்வளர்ச்சி பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உதவும். அதே சமயம் வளர்ச்சி சிறுபான்மை சுயலாபக்கும்பல்களின் இரும்புப்பெட்டிக்குள் அடங்கிவிடக் கூடாது. தொழில்வளர்ச்சி உருவாக்கும் செல்வம் இந்தியப் பெரும்பான்மை மக்களின் சொத்தாகவிருக்கவேண்டும் என்பதில் கவனமாயிருந்தார்.

அதற்காகவே பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

அதற்காகவே பெருவணிகர்களின் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப் பட்டன.

நேருவின் காலத்தில் இந்தியாவின் தொழில் வணிகவளர்ச்சி அரசால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சந்தையால் அல்ல.

காந்தியும் நேருவும் பல விஷயங்களில் கருத்துவேறுபாடுள்ளவர்கள் தாம்.

ஆனால் மதவாத ஜாதீய ஏற்றத்தாழ்வுகள், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களைவதே இந்திய சுதந்திரத்தின் இலக்கு என்பதில் இருவரும் கருத்தொற்றுமை கொண்டிருந்தனர்.

இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சி விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரின் வளர்ச்சியல்ல. இந்தியப் பெரும்பான்மை மக்களின் வளர்ச்சிதான் என்று இருவரும் கருத்தொற்றுமை கொண்டிருந்தனர்.

2

ஆனால், 1991 முதல் கள்ளச் சதேசிகளின் ஆட்சியில் காந்தியின் கருத்துக்கள் தொலைந்தன. நேருவின் கனவுகள் புதைக்கப் பட்டன. சந்தை சர்க்காரானது.

சீர்திருத்தம் வணிகனின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தியது.

தாராளமயமாக்கல் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளை அதிகரித்தது.

பெரும்பான்மை மக்கள் நலன் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. மக்கள் நல அரசு பெருவணிக (கார்ப்பரேட்) நல அரசானது.

கார்ப்பரேட் களவாணிகளின் வளர்ச்சி நாட்டின் வளர்ச்சியென்று கட்சிக் களவாணிகள் மக்கள் தொடையில் கயிறு திரித்தார்கள். பங்குச்சந்தையின் குறியீட்டெண்கள் நாட்டு வளர்ச்சியின் குறியீட்டெண்கள் என்ற ஆகாசப்புளுகை உண்மைபோலொரு மாயங் கட்டினார்கள்.

பக்கிரிசாமியின் வருவாய் உயர்வும், பழநியாண்டியின் வாழ்க்கைத்தர உயர்வும், தள்ளுவண்டியில் தட்டுச் சோறு விற்கும் முனியம்மாவின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரச் செழிப்புதான், நாட்டின் வளர்ச்சியென்ற கருத்துக்கு மயக்க மருந்து கொடுத்தார்கள்.

சீர்திருத்தம், தாராளமயமாக்கல் இரண்டும். சுதந்திர இந்தியாவில் நிகழ்ந்த மிகப் பெரிய மோசடி. இந்தக் கருத்து மோசடியை மீட்யா பிரபுக்கள், பெருவணிகப் பேர்ரசர்கள்

ஆதரித்ததை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஆனால் சாயம்போன சிவப்பு சித்தாந்திகள், தொழிலாளிகளின் தோழர்கள், விவசாயிகளின் வழித்துணைகளான இடதுசாரிகள் இந்தக் கருத்து மோசடியை எதிர்ப்பதுபோல் எதிர்த்தார்கள். ஆனால் இந்த மோசடியைச் செயல்படுத்திய மக்கள்துரோக மனமோகன ஆட்சியை ஆதரித்தார்கள்,

இந்த மோசடியின் பின்னாலுள்ள பல வஞ்சகங்களை வெட்டவெளிச்சமாக்கி நோக்கலாமா?

3

இந்தியாவின் பொருளாதாரத் தலைநகரம் மும்பையென்று கார்ப்பரேட் களவாணிகள் மார் தட்டுகிறார்கள். மீடியாப் பொய்யர்கள் மேளங்கொட்டுகிறார்கள்.

அங்குதானிருக்கிறது உலகின் மிகப் பெரிய குடிசைப் பகுதி. அங்கு 1000 பேருக்கு ஒரு கழிவறை வசதி மட்டுமே இருப்பதாக தகவல்கள் கூறுகின்றன.

1991-2014 தாராளமயமாக்கல் காலம். ஆனால் தாராவியின் சேரிவாழ் மக்களுக்கு 10 கழிவறைக்கூட தாராளமயமாகவில்லை...

தாராளமயமாக்கலின் பயனாளிகள் யார்?

மொத்தவணிகம் (கோடியில்)

கம்பெனி குழுமம்	வரும் கோடிகள்	வரும் கோடிகள்	வரும் கோடிகள்	வரும் கோடிகள்
டாடா	1991 14,000	2011 3,50,000		
பிர்லா	1991 30,000	2011 1,35,000		
ரிலையன்ஸ்	1991 2,300	2011 2,00,000		

(முகேஷ் அம்பானி)

குப்பனுக்கும் சுப்பனுக்கும் இதே விகிதாசார பண வரவு செலவு வளர்ச்சி நிகழ்ந்திருந்தால் நாட்டின் வளர்ச்சியென்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

அப்படியெந்த அற்புதத்தையும் தாராள மயமாக்கல் நிகழ்த்தவில்லை.

120 கோடி மக்களுடைய நாட்டில் 120 கார்ப்பரேட் வணிகர்கள் வளர்ந்தார்கள். அவ்வளவுதான்.

இந்தக் கருத்து மோசடியில் கதர், காவி, உதிரிகள், வெளவால்கள் அனைவருக்கும் பங்குண்டு.

நிகழ்ந்தது கார்ப்பரேட் வணிகர்களின் வணிக வளர்ச்சி மட்டுமல்ல சொத்து வளர்ச்சியும்கூட.

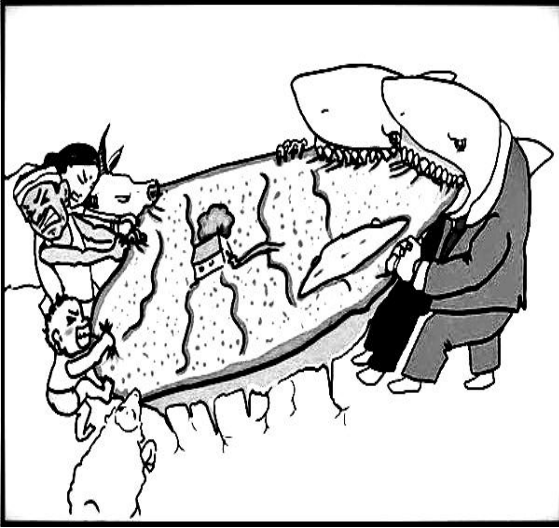
கடைத் தேங்காயைக் கார்ப்பரேட் பிள்ளையாருக்கு உடைத்தார்கள் கூட்டுக் களவாணிகள். கவர்மெண்டுக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் கார்ப்பரேட்டுகளுக்குத் தாரை வார்க்கப்பட்டன.

4

கர்நாடகம் ஆந்திர மாநிலங்களில் கதர் சட்டைகள் செய்துள்ள பூமிதானம் சுமார் 2500 ஏக்கர்கள். பயனாளிகள் யார்? சிங்கப்பூர் கம்பெனி, கணினிக் கம்பெனி மற்றும் உதிரிக் கம்பெனிகள் சில.

ஜார்கண்ட் சதிஷ்கர் மாநிலங்களில் காவிக்கும்பல் கார்ப்பரேட் பெருச்சாளிகளுக்கு தானம் தந்துள்ளது ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்கள்.

ஓடிசா மாநிலத்தில் பிஜு ஜனதாதளத்தின் பூமிதானம் 1000 ஏக்கர்களுக்கு மேல். பயனாளிகள் டாடா, ஜிண்டால், பாச்சோ கம்பெனிகள்.

நவீ மும்பையை உருவாக்க சுமார் 400 சதுர மைல்கள் முகேஷ் அம்பானிக்கு இலந்தைப்பழ விலைக்கு விற்கப்பட்டது. நவீ மும்பை உருவானதும், நிலங்களை விற்று அம்பானி அடைந்த வளர்ச்சி பத்துலட்சம் கோடிக்கு மேல்.

1000 ஏக்கர் நிலத்தை (விவசாயிகளின் விளைநிலங்கள் உட்பட) ஏழை டாடாவுக்கு தங்கத்தட்டில் வைத்து தானம்தர முன்வந்தார்கள் பாசு சீடர்கள். (இந்த வெட்கக்கேட்டை யாரிடம் சொல்லி அழுவது தோழர்களே?)

ஆனால் பக்கிரியும் பழநியும் அரசு நிலத்தில் குடிசை போட்டுக்கொண்டிருந்தால் அது ஆக்கிரமிப்பு. அவர்களுடைய குடிசைகள் தரைமட்டமாக்கப்படும். நடைபாதையில் குப்பனும் சுப்பனும் குடியிருந்தால் போக்குவரத்துக்கு இடையூறு. அவர்கள் இருபது கிலோமீட்டர் களுக்கப்பால் தூக்கி யெறியப்படுவார்கள்.

அரசு நிலத்தை அவர்களுக்குத் தந்தால் வளர்ச்சியாகாதா? இந்திய மருத்துவர்களுக்கு இலவசமாய் தந்து மூலிகைத் தோட்டங்கள் வளர்க்கச் செய்தால் அது வளர்ச்சியாகாதா? காதி கிராமோத்தியோக் பவனை சார்ந்திருக்கும் சிறு குடிசைத் தொழில்களுக்கு ஒரு தொழிற்பேட்டை அமைத்தால் அது வளர்ச்சி யாகும்தானே.

ஆனால் எட்டப்பர்-ன் மனமோகன தாராளமயமாக்கல் குப்பனுக்கு சுப்பனுக்கும் அல்ல. கார்ப்பரேட் பெருவணிகர்களுக்கு மட்டும்தான்.

இந்த தாராளமயமாக்கலின் பயனாளிகளான கார்ப்பரேட் பெருவணிகர்களின் மீடியாக்கள், ஏழை மக்களுக்கு கட்சிக் களவாணிகள் போடும் இலவசப்பிச்சையை எதிர்க்கிறார்கள். வரிப்பணம் வீணாகிறதாம்.

இந்தியாவின் 73% வளங்கள் இந்தியாவின் 1% மக்களிடம் சென்றடைந்துள்ளதாக ஒரு சமீபத்திய தகவல் கூறுகிறது.

இதற்கென்ன காரணம்? நம் அரசியல்வாதிகள் பெரும்பான்மை மக்களின் வாக்குகளால் பெற்ற அதிகாரத்தை பெரும்பான்மை மக்கள் நலனுக்கு பயன் படுத்துவதில்லை.

பெருமுதலாளிகளின் நலனுக்குப் பயன்படுத்து வதால்தான்.

அதனால்தான் கார்ப்பரேட் ஆதிக்கங்கள் அரசுநிலங்களை விழுங்கின. மக்கள் நிலபுலன்களை வங்கிகளின் பணத்தை விழுங்கின. அத்துடன் நிற்கவில்லை. விவசாயிகளின் நிலபுலன்களை விழுங்க முயல்கின்றன.

இந்திய விவசாயத்தைக் கார்ப்பரேட் களவாணிகள் கைப்பற்ற சீர்திருத்தச் சிகாமணிகள் செய்த சித்து வேலைகளை அடுத்துவரும் பத்திகளில் பார்ப்போம்.

சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னதுலகம். அதனால் உழந்தும் உழவே தலை என்றார் வள்ளுவர். உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்றார் பாரதி. எங்கள் ஏரோட்டம் நின்றுபோனால் உங்கள் காரோட்டம் என்னவாகும் என்றார் கவியரசு கண்ணதாசன்.

நம் நாட்டில் உழவுத்தொழில் மேன்மையானது. உழவர்கள் தங்கள் நிலத்தை தாயைப்போல நேசிக்கும் நாடு. விவசாயம் நம் உழவர்களுக்கு பன்னாட்டு வணிகமல்ல. பங்குச் சந்தை வியாபாரமல்ல. வாழ்வாதாரம்

இந்திய விவசாயிகளில் 40 விழுக்காடு சிறு மற்றும் குறு விவசாயிகள். சராசரியாக 1 ஏக்கரிலிருந்து 5 ஏக்கர் நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர்கள். 10 கோடிப் பேர் வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழே வாழ்பவர்கள்...

மின்தடை, தண்ணீர் தட்டுப்பாடு, இயற்கைச் சிற்றங்களினிடையில் வேளாண்மை செய்பவர்கள்.

பயிர்க்கடன்கள், மான்யவிலையில் இடுபொருட்கள், குறைந்தபட்ச ஆதரவு விலை முதலியவைகளை நம்பியிருப்பவர்கள்.

2014-2015ல் இந்திய விவசாயிகளின் சாதனைகளைப் பார்ப்போம்.

மணக்கும் ஏலக்காய் போன்ற பொருட்கள் உற்பத்தியில் உலகில் முதலிடம்.

அரிசி, கோதுமை, காய்கறி, பழங்கள் உற்பத்தியில் உலகில் இரண்டாமிடம்.

உலகின் மொத்தப் பால் உற்பத்தியில் 20 விழுக்காடு.

பூக்கள், பழங்கள், காய்கறி ஏற்றுமதி 25 கோடி டன்கள்.

உணவுப் பொருட்களின் ஏற்றுமதி இந்திய ஏற்றுமதியில் 10 விழுக்காடு.

இந்திய விவசாயிகள் பாராட்டுக்குரியவர்கள். கடுமையான உழைப்பு, பாரம்பரியச் சாகுபடி முறைகளைக் கையாள்வதால் விளைந்தவை இந்தச் சாதனைகள்.

நொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்

தெருவும் வேண்டாது சாலப்படும். நீரும் மண்ணும் இறுக கலக்கும்படி உழுது நிலத்தை நன்றாக காயப்போட்டால் ஒருபிடி எருகூடப் போடாமல் நிலத்தில் பயிர் நன்றாக விளையும். (குறள்-அதிகாரம் உழவு) ஏரினும் நன்றாம் எருவிடுதல். கட்டின் நீரினும் நன்று அதன் காப்பு. ஆழமாக உழுவதைவிடஎருவிடுதல் நல்லது. களைபறித்தபின் நீர் பாய்ச்சுவதைவிடபயிர் பாழாகாமல் காப்பது அதைவிட நல்லது. (குறள் அதிகாரம் உழவு) உழவுத் தொழிலைச் செழிப்பாகச் செய்ய பாரம்பரியச்சாகுபடி முறைகளை பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே பதிவுசெய்திருக்கிறார்கள் நம் முன்னோர்.

நம் விவசாயத்துக்கு வயது 5000 ஆண்டுகள்+ 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அமெரிக்கா என்ற நாடே கிடையாது.

ஆனால் அமெரிக்கன் நமக்கு விவசாயம் சொல்லித் தருவானாம். கேட்கிறவன் கேனையென்றால் ஆமாம் ஆமாம் அமெரிக்கத்துரை சொல்வது அதிசய உண்மையென்று ஆமோதிப்பாராம் இங்குள்ள ஏஜென்ட்.

இதற்குப் பெயர்தான் இந்திய அமெரிக்க விவசாய வளர்ச்சி மற்றும் தகவல் பரிமாற்ற ஏற்பாடு. (Indo-American Agriculture Development

And Knowledge Initiative). இதன் அறிவிக்கப்பட்ட நோக்கங்களைச் சற்றுப்பாருங்கள்.

இந்திய விவசாயிகள் இந்தியப் பாரம்பரிய சாகுபடி முறைகளைக் கைவிடவேண்டும். அப்போதுதான் இந்திய விவசாயம் செழிக்கும்.

தொழில் நுட்பம் சார்ந்த சாகுபடி முறைகளை நாம் பகிர்ந்து கொள்வோம். அதற்கான விவசாய பல்கலைக் கழகங்களை நாங்கள் (அமெரிக்கா) துவக்குகிறோம். இந்திய விவசாயத்தை உலகப் பொருளாதாரத்துடன் இணைப்போம், இந்திய வேளாண் (உணவு) பொருட்களில் வணிகம் செய்ய அமெரிக்க பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளுக்கு வாய்ப்பளிப்போம்'

6

தமிழ் கவிதையில் பொருள் மாற்று என்றொரு அணியுண்டு. ஒருவர் இறந்து போனாரென்பதை சிவலோகப் ராப்தியடைந்தார் என்று குறிப்பிடுகிறோம் அல்லவா? அதுபோல, அமெரிக்காவின் மேற்கூறிய நோக்கங்கள் பொருள்மாற்று நிறைந்தவை.

இந்திய விவசாயிகள் பாரம்பரிய சாகுபடி முறைகளைக் கைவிடவேண்டும். இதன் பொருள் உணவுப் பயிர்களை பயிரிடுவதைத் தவிர்க்கவேண்டும். வணிகப் பயிர்களை வளர்க்கவேண்டும்.

இந்திய விவசாயிகள் தொழில்நுட்பம் சார்ந்த விவசாயத்துக்கு மாறவேண்டும். இதன் பொருள் மான்சாண்டோ வகை மோசடி மரபணு மாற்றம் செய்த விதைகளை விதைக்க வேண்டும்

இதன் விளைவு இந்திய பாரம்பரிய விதைகள் இந்திய மண்ணில் முளைக்காது. இந்திய விவசாயம் அமெரிக்க வேளாண்பொருள் மற்றும் விதை விற்கும் கார்ப்பரேட்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரும்.

இந்திய விவசாயத்தை உலகப் பொருளாதாரத்துடன் இணைப்போம் என்பதன் பொருள் இந்திய விவசாயத்தை அமெரிக்க சந்தைப் பொருளாதாரத்துக்கு அடிமையாக்குவோம்.

இந்தியப் பாரம்பரிய விவசாயம் செழிக்காதென்பது ஒரு தவறான கருத்தை

விதைக்கும் உத்தி. தொழில்நுட்பம் சார்ந்த விவசாயமென்பது விவசாயிகளுக்கு மாற்று விவசாயம் கற்றுத்தருவது போன்ற மாயம். அமெரிக்கப் பன்னாட்டுக் கம்பெனிகள் இந்திய உணவுப் பொருட்களை விற்றால்தான் அது உலகப் பொருளாதாரத்துடன் இணையுமென்ற பிரமையை உண்டாக்குதல்

இந்த ஏற்பாட்டை இந்திய விவசாய விஞ்ஞானிகள் பலரும் எதிர்த்தார்கள். ஆனால் அமெரிக்க அடிவருடிகள் இந்த ஏற்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக புனேவில் விதைக்கரும்பு மரபணு மாற்ற ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தை அமெரிக்கர்கள் துவங்க அனுமதித்தார்கள். ஆமை புகுந்த வீடும் அமெரிக்கா புகுந்த நாடும் உருப்பட்டதாக வரலாறில்லை. இராக் சிரியா லிபியா சம்பத்திய எடுத்துக்காட்டுகள்.

பிறகு, இந்திய விவசாயத்தில் அமெரிக்கத் தலையீட்டை ஏன் அனுமதிக்க வேண்டும்? தொடர்ந்து படியுங்கள்..

7

இந்திய அரசியலை இந்திய மக்கள் மட்டும் தீர்மானிப்பதில்லை.. அமெரிக்க டாலர்கள் தீர்மானிக்கின்றன. அமெரிக்காவும் உலகவங்கியும் இந்தியாவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்கின்றன. அதைச் செயல்படுத்த நியமிக்கப் பட்டவர் அதற்காக பின்வாசல் வழியாக நுழைக்கப்பட்டவர் பிரதமர். அவர் இந்திய மக்கள் தந்த ஊதியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். உலகவங்கியின் உபதேசங்களைக் கடைப்பிடித்தார்.

உலகவங்கியும் இந்திய விவசாயத்தைப் பற்றி என்ன சொல்கிறது?

இந்திய விவசாயி அரிசிகோதுமை சாகுபடியை நிறுத்த வேண்டும் அது லாபகரமான விவசாயமில்லை. (அப்போதுதானே இந்தியா அமெரிக்காவிடம் இரந்துண்ணும்)

இந்திய விவசாயி வணிகப் பயிர்களான பருத்தி பார்லி சோயா பயிரிடவேண்டும். அதுதான் லாபகரமான விவசாயம். (பார்லி சோயா அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகளில் பலவிதமான ரெடிமேட் உணவுப் தயாரிப்புக்கு உதவும் பொருட்கள். அதாவது இந்திய விவசாயத்தை பிற நாடுகளின் தேவைக்கேற்ப மாற்றுதல்).

இந்திய அரசு வேளாண்மை இடுபொருட்களுக்கான மான்யங்களை நிறுத்தவேண்டும். (உற்பத்திச் செலவைக் குறைக்க இடுபொருட்களுக்கு மான்யம் வழங்குகிறது அரசு. அதை நிறுத்தினால் விவசாயம் எப்படி லாபம் தரும்? இப்படி யோசனை சொல்பவனை இந்திய விவசாயி செருப்பாலடிக்கும் நாள் எந்நாளோ?)

அரிசி, கோதுமை உணவுப் பொருட்களை அரசு கொள்முதல் செய்வதை நிறுத்தவேண்டும் தனியார் சங்கிலித்தொடர் கொள்முதல் கம்பெனிகளை அனுமதிக்க வேண்டும். (தனியார் நிறுவனங்கள் விதை சப்ளை செய்யும். விளைச்சலைக் கொள்முதல்செய்யும். இந்திய விவசாயத்துக்கும் இந்திய அரசுக்குமுள்ள தொடர்பை முற்றிலும் துண்டிப்பதே இதன் சகுனித்தனம்)

இந்திய உணவுப் பொருட்களின் உள்நாட்டு வணிகம் ஏற்றுமதி வணிகம் இரண்டிலும் அமெரிக்கப் பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளை அனுமதிக்க வேண்டும். (உணவுப் பொருட்களின் விலையை பங்குச்சந்தை போல தாறுமாறான ஏற்ற இறக்கங்களுக்கு உள்ளாக்கவும் தட்டுப் பாட்டை உருவாக்கவும் இது உதவும்)

கூர்ந்து கவனியுங்கள்! விதேசி விதை விதைத்தல், விதேசிகளின் தேவைக்கேற்ப இந்திய விவசாயத்தை மாற்றுதல், விதேசிகள் கொள்முதல் செய்தல், விதேசிகள் இந்திய உணவுப் பொருட்களை உலகச் சந்தையில் விற்பனை செய்தல் இதுதான் அமெரிக்கா உலகவங்கியும் தரும் நெருக்கடியின் சாராம்சம். இதற்கு இருட்டில் இணங்கியவர்கள் இங்கிருக்கும் சுதேசிகள்.

இந்திய விவசாயத்தை அமெரிக்க உணவுப் பொருள் வணிக கார்ப்பரேட்களின் கைகளுக்கு மாற்றும் மோசடி அமெரிக்காவின் அறிவுரைகளும் உலகவங்கியின் உபதேசங்களும்.

அந்தச் சதித்திட்டம் நிறைவேற வேண்டுமானால் இந்திய விவசாயிகளை அவர்கள் நிலத்திலிருந்து விரட்டவேண்டும்.

இந்த சூழ்ச்சி பலநாடுகளில் நிகழ்த்தப்பட்டது. இந்தோனேசியாவில் விவசாய இடுபொருள் மான்யத்தை நிறுத்தவைத்தார்கள். செலவும் கடனும் பெருகியதால் விவசாயிகள் நிலங்களை விற்றார்கள். நிலங்கள் அமெரிக்க பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளுக்குச் சொந்தமாயின.

ஆப்பிரிக்காவில் 40% விளைநிலங்கள், எதியோப்பியாவில் 95% நிலங்களை அமெரிக்க கம்பெனிகள் வாங்கிவிட்டன. சோமாலியாவில் அமெரிக்ககம்பெனிகளுக்கு விவசாய நிலங்களை விற்க மறுத்தவர்கள் கூலிப் படைகளால் கொல்லப்பட்டார்கள். அதே உத்திகளை இந்தியாவிலும் கையாள்கிறார்கள். இந்திய விவசாயிகள் இவற்றை எதிர்க்கவேண்டும்.

அமெரிக்காவில் சுமார் 25 முதல் 600 ஏக்கர்கள் வரையுள்ள நிலங்களில் விவசாயம் செய்கிறார்கள். இந்தக் கம்பெனிகளுக்கு அமெரிக்க அரசு ஆண்டுதோறும் 4000 5000 டாலர்கள், சுமார் நாலு லட்சம் இந்திய ரூபாய்களை மான்யமாக வழங்குகிறது. ஆனால் இந்திய விவசாயிகளுக்கு இடுபொருள் மான்யத்தை நிறுத்தச் சொல்வது ஏன்? இவை குறித்து எந்தச் சேனலாவது விவாதம் நடத்துகிறதா?

இந்தியப் பெரும்பான்மை விவசாயிகள் நலனைக் காக்க உண்மையான சுதேசிகள் என்ன செய்திருப்பார்கள்? கரிகாலனைப்போல கல்லணை கட்டுவார்கள். ஏரி, குளங்கள் வெட்டுவார்கள். கிராமங்களில் விவசாய நிலங்களை அதிகரிப்பார்கள் வருவார்கள். சூர்ய சக்தி மின்சார விவசாய ஒருங்கிணைப்பைச் செய்வார்கள். (மலேசியாவில் கேமரூன் மலைப்பகுதியில் 5000 அடி உயரத்தில் பூக்கள் காசுகறிகள் பழங்கள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். சூரிய சக்தி மின்சாரம் பயிர்களின் வெப்பத் தேவைக்காக பயன்படுகிறது.)

அப்படியெதையும்நம் ஆட்கள் செய்யவில்லை. ஆனால் குஜராத், பஞ்சாப் மாநிலங்களில் அதிக மகசூல் ஆசைகாட்டி ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகளின் நிலங்களைத் தரிசாக்கி, அவர்களை தற்கொலைக்குத் தள்ளிய மான்சாண்டோ கம்பெனிமீது யாரும் வழக்குத் தொடுக்காமலிருக்க Monopolies and Restrictive Trade Practices Act 1970 ஐ ரத்து செய்தார்கள். இதற்குப் பெயர்தான் சீர்திருத்தம்.

வணிகமும் ஒரு மனிதச் செயல்பாடுதான். அது இயல்பாகச் செயல்பட்டால் அதை யாரும் எதிர்க்கப்போவதில்லை.

அமெரிக்கப் பன்னாட்டு வணிக நிறுவனங்கள் அப்படிப்பட்டவையல்ல. அவை அமெரிக்க மேலாதிக்கத்தின் கருவிகள்.

வளரும் நாடுகளின் உணவு உற்பத்தியைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைப்பது அவைகளின் அஜண்டா நிகழ்ச்சிநிரல், நம் விவசாயிகள் இந்த சதித்திட்டத்தை முறியடிக்கவேண்டும்.

இல்லாவிடில் பட்டுக்கோட்டை பாடிய பாட்டுதான்.

'காடு வெளஞ்சென்ன மச்சான். நமக்கு கையுங் காலுந்தானே மிச்சம்.....

8

கட்சி அரசியலென்பது ஒரு மாயை. ஆட்சி மாற்றமென்பது தில்லியில் ஆள் மாற்றமே யன்றி மக்கள் நலன் சார்ந்த கொள்கை மாற்றமல்ல. பொருளாதார அமைவு மாற்றமல்ல. (Change of Ruling Party at Centre is only a change of persons. Not a Systemic change)

மக்கள் விரோத சீர்திருத்தம், தாராள மயமாக்கலை எதிர்த்து இந்தியப் பெரும் பான்மை மக்கள் மன்மோகன் கட்சிக்கு கல்தாகொடுத்தார்கள்.

காவிக்கும்பல் ஆட்சியைப் பிடித்தது. மோடி பிரதமரானார். ஆளுங்கட்சி மாறியது. பிரதமர் மாறினார். பொருளாதாரக் கொள்கை மாறவில்லை.

மக்கள் விரோத சீர்திருத்தம் தொடரு மென்கிறார் மோடி .

தாராளமயமாக்கல் குறையாதென்று கூறுகிறார்.

இரண்டுக்கும் வளர்ச்சி மேக்கப் போடுகிறார். விமானநிலையங்கள் தனியார்மயமானது கதர்சட்டை உபயம்.

விமான நிறுவனம் தனியார்மயமாவது காவிற்கும்பல் உபயம்.

என்ன வித்தியாசம்?

9

பெரும்பான்மை மக்கள் நலனை, அதிகாரத்தை வளர்ச்சியை முதன்மையாக்கி அமல்படுத்தும் அரசுக்குப் பெயர்தான் குடியரசு.

கார்ப்பரேட் அம்பானிகள் அதானிகள் ஆதிக்கத்துக்கு சாலை போட்டுத்தரும் எந்த அரசானாலும் அது மக்கள் விரோத அரசுதான்.

தனிப்பட்ட உரையாடல்களில் கட்சிக் களவாணிகளை கார்ப்பரேட் கைக் கூலிகளாக மத்திய தர வர்க்கத்து மக்கள் விமர்சிக்கிறார்கள். ஆனால் அதைப் பொதுக் கருத்தாக்கத் தயங்குகிறார்கள். இதிலிருந்து விடுபடவேண்டும்.

படித்த மக்கள் தங்களை உழைக்கும் மக்களுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அடித்தட்டு மக்களின் சார்பாகக் குரலெழுப்பவேண்டும். பெரும்பான்மை மக்கள் நலனுக்கு போராடவேண்டும். அது நமது சமூக கடமையென மார்க்கம் வலியுறுத்துகிறார். விவேகானந்தரும் சொல்கிறார்.

படித்த நடுத்தர வர்க்கத்து மக்கள் உலகின் பல நாடுகளில் வலுவான தரமான பொதுக்கருத்தை உருவாக்குகிறார்கள். இங்கும் விடுதலைப் போராட்டத்தில் நடுத்தர வர்க்கம் எளி உழைக்கும் மக்கள் நலனுக்காகப் போராடியது. அந்த நிலைப்பாடு மீண்டும் உருவாக வேண்டும். பொதுக்கருத்தை வழிநடத்தும் வலுவுள்ள வர்க்கமாய் மாறவேண்டும்.

சினிமாக்களும், எலக்ட்ரானிக் மீடியாக்களும், சேனல்களும் மக்களைச் சீரழித்தது போதும்.

எளிய உழைக்கும் மக்களே! மௌனம் கலைப்பீர்களாக!

கட்டுரைக்குதவிய நூல்கள்;

1. The Golden middle classes - Pawan Kumar
2. The face you never wanted to see - Amit Bhaduri
3. Planet India - Meera Kamdar
4. How the world works - Noam Chomsky
5. World Wide Webs

வீட்டுக்குள் சிவசைலம் நுழைந்த போது ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்த சபா எழுந்து நின்றான். அவன் நாக்குரில் இருக்கும் அவரது நெருங்கிய சிநேகிதனான கிருஷ்ணசாமியின் ஒரே பையன். பதினைந்து நாள் டிரெய்னிங் என்று பெங்களூர் வந்தவன் அவரது வீட்டில் தங்கி இருக்கிறான். இன்ஜினீரிங் படிப்பு முடிந்த கையோடு அவனுக்கு நாக்குரிலேயே வேலை கிடைத்து விட்டது.

உள்ளே அவர் மனைவி கோமதியுடன் வள்ளி பேசிக் கொண்டிருக்கும் குரல் கேட்டது. வள்ளி அவர்களது பக்கத்து வீட்டில் குடி இருக்கிறாள். அவள் கணவன் சேதுபதியும் சிவசைலம் வேலை பார்க்கும் கம்பெனியில்தான் வேலை பார்க்கிறான். சிவசைலம் அடுத்த நான்கு வருஷங்களில் ரிட்டையர் ஆகப் போகிறார். சேதுபதி சென்ற வாரம்தான் முப்பத்தைந்தாவது பிறந்த நாள் என்று திருப்பதிக்குப் போய் சாமி கும்பிட்டு விட்டு வந்தான்.

சிவசைலம் அண்ணனைப் போலப் புழங்குவதும், சேதுபதி தம்பியைப் போல்வளைய வருவதுமாக வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஆண்கள் அவ்வாறு இருந்தது கோமதியையும் வள்ளியையும் அதே விதத்தில் கட்டிப் போட்டிருந்தது. வள்ளி முக்கால்வாசி நேரம் கோமதியின் வீட்டில்தான் 'அண்ணி அண்ணி' என்று ஒட்டிக் கொண்டு கிடப்பாள். கோமதியிடமிருந்து வீட்டு வேலைகளை வாங்கி இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்வாள்.

வள்ளி கெட்டிக்காரி. கல்யாணத்துக்கு முன்பு டீச்சராக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கை நிறைய சம்பளம். ஆனால் கல்யாணத்துக்குப் பின் அவள் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று சேது சொல்லி விட்டான். சிவசைலம் கூட காலம் கிடக்கிற கிடப்பில் கை நிறைய வரும் சம்பளத்தை வேண்டாம் என்று யாராவது சொல்லுவார்களா என்று அவனிடம் வலியுறுத்திப் பார்த்தார். வள்ளியும் ஒரு மூச்சு போராடினாள். ஆனால் சேதுபதி விட்டுக்

கொடுக்கவில்லை. சுத்த சிடுமுஞ்சி என்று சிவசைலத்திடம் அவள் அவனைப் பற்றித் திட்டினாள். அவள் கோபத்தைப் பார்த்து அவருக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. போகட்டும் விடு என்று அவர் அவளை சமாதானப்படுத்தினார்.

இன்றும் வழக்கம்போல வள்ளி கோமதியிடம் தன் கணவனைப் பற்றிக் குறைப்பாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருந்தது அவர் காதில் விழுந்தது.

"ஆரம்மிச்சிட்டாளா இன்னிக்கி மண்டகப் படிய?" என்றார் அவர் சபாவிடம்.

அவன் புன்னகை புரிந்தான்.

"எவ்வளவு சொன்னாலும் கேக்க மாட்டேங்கறாரு அண்ணி. எப்பவானும் குடிக்கிறேன்னு ஆரம்மிச்ச இப்ப டெய்லின்னு வாரிக்கிட்டு போகுது."

சிவசைலம் திடுக்கிட்டார். என்ன சொல்கிறாள் இவள்? சேதுபதி குடிக்க ஆரம்பித்து விட்டானா?

கோமதி வள்ளியிடம் "என்னடி உளர்றே?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமா. டெய்லி ஒரு சிகரெட்டு குடிச்சா ஓடம்பு என்னாத்துக்கு ஆறது அண்ணி?" என்று கேட்டாள்.

'உன் வாயில தீயை வச்சுப் பொசுக்க' என்று மனதுக்குள் திட்டினாலும் அவரால் உதட்டில் எழுந்த சிறுநகையை அடக்க முடியவில்லை..

சிவசைலம் தான் வந்து விட்டதை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கத் தொண்டையைச் செருமினார்.

"ஓ அண்ணன் வந்துட்டாங்க போலிருக்கே" என்று வள்ளி எழுந்திருக்கும் சப்தம் கேட்டது.

இரு பெண்மணிகளும் ஹாலுக்குள் வந்தனர்.

"ஒரு வாரத்துக்கு ஒரு சிகரெட்டு குடிச்சவன் இப்ப ஒரு நாளைக்கு ஒண்ணு குடிச்சா உங்களுக்குப் பெரிய தப்பா படுதோ?" என்று சிவசைலம் வள்ளியைப் பார்த்து நக்கலாய்க் கேட்டார்,

ஒவியம்: ஜே.கே.

வள்ளி அவரிடம் "பின்னே?" என்றாள்.

சபா அவளைப் பார்த்து "ஆண்டி, ஊர்ல அவனவன் நாலு பாக்கட்டு அஞ்சு பாக்கட்டுன்னு தினமும் குடிக்கிறான். தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

சிவசைலம் "ஒரு பாக்கட்டுன்னா எத்தினி சிகரெட்டு தெரியுமா? பத்து பன்னெண்டு இருக்கும். ஆமா ஒரு நாளெக்கி நாப்பது அம்பது சிகரெட்டு குடிப்பாங்க" என்றார்.

"ஏது விட்டா நீங்க ரெண்டு பேருமே அவ்வளவு வாங்கிக் குடுப்பீங்க போல இருக்கே?" என்று வள்ளி கேட்டாள்.

"கொஞ்சம் சான்ஸ் கொடுத்தா என் காலையே வாரி விட்டுருவியே"

என்று சிவசைலம் சிரித்தார்.

"ஐயோ, அப்பிடி எல்லாம் பெரிய வார்த்தை போட்டு என்னைத் தள்ளி விட்டிடுற வேண்டாம்" என்று வள்ளியும் பதிலுக்குச் சிரித்தாள்.

கோமதி "கொஞ்சம் காபித் தண்ணி கொண்டா ரட்டா?" என்று கேட்டாள். சிவசைலம் சரியென்று தலையசைத்ததும் அவள் உள்ளே போனாள்.

"அண்ணே இவங்க?" என்று வள்ளி தன் புருஷன் இன்னும் ஆபிசிலிருந்து வராததைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

"ஓவர் டைம்னு ஆபிஸ்லதான் இருக்கான். உனக்குப் பொங்கலுக்குப் பட்டு சேல எடுக்கணுமில்லே?" என்று சிவசைலம் சிரித்தார்.

"அடேயப்பா!" என்று உதட்டைச் சுழித்தாள் வள்ளி. "தீபாவளிக்கு எடுத்துக் குடுத்தேமாளலே. இப்ப பொண்டாட்டிக்குப் பொங்கலுக்குச் சீர் செய்யப் போறாராமா? ஏங்கண்ணே நீங்க வேறே என்னைக் கிளப்பி விடறீங்க?"

அவர் கேலியாகச் சொன்னதைச் சீரியலாக அவள் எடுத்துக் கொண்டு கணவனைக் குதறு வதைக் கண்டு சிவசைலத்துக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படவில்லை. அப்படி அவள் செய்யாமல் இருந்தால்தான் அது ஆச்சரியம்.

அவர் சபாவைப் பார்த்து "எப்படி இருக்குப் பாத்தியா?" என்று சிரித்தார்.

வள்ளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சபா திடுக்கிட்டு அவரைப் பார்த்தாள். பிறகு லேசான

சிரிப்புடன் "எதுக்குங்க சேது அண்ணனைப் போட்டுத் திட்டறீங்க?" என்று கேட்டான்.

"ஓ இப்ப நீயும் அந்தப் பக்கம் சாஞ்சிட்டியா?" என்று வள்ளி சிரித்தாள். வெளேரென்ற வரிசையான பற்கள் சிரிப்பிலிருந்து வந்த வெளிச்சத்தை அவள் முகத்தில் வீசின.

வள்ளி காப்பியை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன் என்று உள்ளே போனாள்.

"புரெய்னிங் எப்படி போயிட்டு இருக்கு?" என்று சிவசைலம் சபாவிடம் கேட்டார்.

"அல்மோஸ்ட் முடிஞ்சிருச்சு அங்கிள். இன்னும் ரெண்டு நாள். அப்புறம் ஊருக்குக் கிளம்ப வேண்டியதுதான்" என்றான் சபா.

"அப்பா என்ன வேகமா பொழுது ஓடுது? இப்பதான் நீ வந்தாப்புல இருக்கு.

ரெண்டு நாள்ல கடையைக் கட்டிடுவேங்கறே" என்று சிவசைலம் ஆச்சரியப்பட்டார்.

காப்பி வந்தது. ஆண்கள் இருவரும் கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

மறுநாள் காலை எட்டு மணியிருக்கும். சபாவும் சிவசைலமும் குளித்து சாமி கும்பிட்டு விட்டு டிபன் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள்.

அப்போது புயலைப் போல் வள்ளி வீட்டுக்குள் வந்தாள். அவள் முகம் கோபத்தில் சிவந்திருந்தது.

அதைக் கண்டு கொள்ளாததைப் போல சிவசைலம் அவரிடம் "இன்னிக்கு உனக்குப் பிடிச்ச ரவா தோசைதான் உங்க அக்கா பண்ணுதுன்னு முன்னமே தெரியுமா? வா ஒரு தட்ட போட்டுக்கிட்டு உக்காரு" என்றார்.

அவள் அதைக் காதில் வாங்காது அவரைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

ரவா தோசைகளைச் சமையல் அறையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்த கோமதி அவர்கள் தட்டில் பரிமாறியபடி "என்ன வள்ளி? எதுக்கு இப்படி சிரிச்ச மூஞ்சிய வச்சுக்கிட்டு வந்து நீக்கறே?" என்று கேலியாகக் கேட்டாள்.

யாரும் எதிர்பாராதபடி வள்ளி முகத்தை மூடிக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

கோமதி பதறியபடி அவளருகே சென்று அவளை அணைத்துக் கொண்டாள். அவள் தோளைப் பரிவுடன் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

அந்த இரக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாதது போல் அவள் உடல் குலுங்கிற்று.

கோமதி அவளைத் தன்னுடன் சேர்த்து நகர்த்திக் கொண்டு ஹாலுக்குப் போனாள்.

"என்ன ஆச்சுன்னு இப்பிடி மனசுப் போட்டு பிச்சுக்கிட்டு இருக்க? அவங்களுக்குப் பலகாரத்தை குடுத்திட்டு வந்திர்றேன். நீயும் ரெண்டு தோசையை வாயில போட்டுக்க" என்று கோமதி அவளிடம் சொன்னது அவர்களுக்குக் கேட்டது.

சபாவும் சிவசைலமும் சாப்பிட்டு விட்டு ஹாலுக்கு வந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் வள்ளி எழுந்து நின்றாள்.

"வள்ளியம்மே நீ எதுக்கு எழுந்தே? உக்காரு" என்றார் சிவசைலம். அவளைச் சமாதானப் படுத்துவது என்றாலோ பாராட்டுவது என்றாலோ அவர் அவள் பெயருடன் இந்த அம்மையைச் சேர்த்துக் கொள்வார். அவளும் இளகிவிடுவாள். சபா, தான் கிளம்புவதற்குத் தயார்செய்து கொள்வதாகச் சொல்லிவிட்டு தன்னறைக்குப் போனான்,

கோமதி வள்ளியிடம் தோசைத் தட்டைக் கொடுத்தாள்.

"இன்னிக்கு என்ன கலியாணம் காலங் காத்தாலேயே?" என்று அவர் வள்ளியைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"பேச்சு முத்தி அடிச்சிட்டானா?" என்று கேட்டாள் கோமதி.

"ஆளைப் பாத்தியே! இவ அவன் மேல கை வைக்காம இருந்தாலே பெருசு" என்றார் சிவசைலம்.

வள்ளி 'குபுக்'கென்று சிரித்தாள்.

"இந்த சிரிச்ச மூஞ்சிய வச்சுக்கிட்டு அப்பப்ப எதுக்கு அந்தச் செவத்த மூஞ்சிய கொண்டு வருதியாம்?" என்று கோமதி அவளைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டாள்.

"பின்னே என்ன அக்கா காலங் காத்தாலே எழுந்து உங்கப்பா கிட்ட போயி பணம் வாங்கிட்டு வான்னு குதிக்கிறாரு" என்றாள் வள்ளி. "எங்க அப்பாகிட்ட வெளைஞ்சு கிடைக்கா எடுத்துக் குடுக்க? இல்ல, அப்படியே கிடந்தாலும் இவருக்கு எதுக்கு கொடுக்கணும்? அதுவும் பத்து இருவது இல்லே. ஒரு லட்சம் வேணுமாம்"

சிவசைலம் ஆச்சரியத்துடன் "இப்ப என்ன அவ்வளவு பணத்துக்கு முடை வந்திருச்சு?" என்று கேட்டார்.

"அத நான் கேட்டதுலதான் இப்ப சண்டை வந்திருச்சு" என்றாள் வள்ளி. "அவரு பண்ணுற நாஸ்திய எல்லாம் பாத்தா பேசாம விட்டுட்டுப் போயிறலாமான்னு இருக்கு"

"அடச் சீ வாயக் கழுவு" என்று கோமதி அவளைக் கடிந்து கொண்டாள். "உனக்குப் கஷ்டந்தான். இருந்தாலும் இப்பிடி வார்த்தைய விடலாமா?"

"இப்ப அவனுக்கு அப்படி என்ன பணமுடை?" என்று மறுபடியும் சிவசைலம் கேட்டார்.

"அவரு தங்கச்சி வாங்கற வீட்டுக்கு இவரு சொந்த பணமும் கடனும் போட்டு உதவ போறாராம்."

"அவனுக்குப் புத்தி கெட்டுப் போச்சு" என்றார் சிவசைலம் கோபத்துடன்.

"ஆமா நீங்கதான் பொங்கலுக்குப் புடவை எடுத்துக் குடுக்க கஷ்டப்பட்டு வேலை பாக்குறார்னு சொன்னீங்க" என்றாள் வள்ளி.

"ஐயோ தெரியாம சொல்லிட்டேன். கன்னத்துல போட்டுக்கவா?" என்றார் சிவசைலம்.

கோமதி சிரித்தாள்.

"இப்ப கடைசியா என்ன பண்ணப்போறான்?" என்று கேட்டார் சிவசைலம்.

"உங்க கிட்ட கேக்க சொல்லியிருக்கேன்" என்று சிரிக்காமல் சொன்னாள் வள்ளி.

"அப்பா ராட்சசி ராட்சசி" என்று மாயந்தார் சிவசைலம். "உன்கிட்ட வசமாதான் மாட்டிகிட்டு முழிக்கறான் அவன்."

"நீங்கதான் அண்ணே அந்த ஆளுக்கு நல்லதா நாலு வார்த்தை சொல்லணும். அவரு தங்கச்சியும் அவ புருசனும் எங்களை உண்டு இல்லேன்னு ஆக்கறதுக்குக் கங்கணம் கட்டிக்கிட்டு இருக்காங்க" என்றாள் இறைஞ்சும் குரலில்.

"அப்படியா?"

"தங்கச்சின்னா எனக்கு உசுரு. பாசமலர் படத்துல வர மாதிரின்னு இவரு டயலாக் அடிக்கிறாரு. அண்ணனும் தங்கச்சியும் சின்ன

வயசில பத்து தடவ பாசமலர் பாத்தாங்களாம்" என்றாள் வள்ளி .

"நல்ல வேளை. பட்டினத்தார் பாக்காம் இருந்தானே" என்றார் சிவசைலம்.

கோமதியும் வள்ளியும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். தன் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஆபிசுக்குச் செல்ல வந்த சபாவும் அதைக் கேட்டுச் சிரித்தபடிப் போனான்.

"அவன் மண்டேல தட்டி ரொம்ப நாளாச்சு. சாயந்திரம் கூப்பிட்டுப் பேசலாம்" என்றபடி அவரும் கிளம்பினார்.

அன்று மத்தியானம் வழக்கம் போல கோமதி எட்டாவது கிராஸில் இருக்கும் தையல் கிளாஸுக்குப் போனாள். அவள் கிளம்புகிற சமயம் பார்த்து சபா வீட்டுக்கு வந்துவிட்டாள்.

"என்ன இன்னிக்குச் சீக்கிரம் வந்துட்டே? உடம்பு கிடம்பு சரியில்லையா?" என்று கோமதி கேட்டாள்.

"இல்ல. நாளைக்குப் பதிலா இன்னிக்கே ட்ரெயினிங் கோர்ச முடிச்சிட்டாங்க."

"சரி நீயும் தெனம் அலைஞ்சு திரிஞ்சு ஓடிக்கிட்டிருந்த. இன்னிக்குக் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு" என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினாள்.

அவள் கிளம்பிப் போய் அரை மணி இருக்கும். வாசற்கதவைச் சாவி போட்டுத் திறக்கும் சப்தம் கேட்டு சபா தனது அறையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

வள்ளி. அவனைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவள் " என்ன ஆச்சு? காலையிலே வேலைக்குப் போகறப்ப நல்லாதானே இருந்தே?" என்று கேட்டாள்.

அவன் அவளிடம் கோமதியிடம் சொன்ன பதிலையே சொன்னான்.

"சரி.நீ போயி படுத்துக்க. இப்ப கேஸ்காரன் வருவான். அவன் வரப்ப இங்க வந்து வாங்கி வச்சுடுன்னு அண்ணி நேத்திக்கே சொன்னாங்க" என்று ஹாலில் இருந்த ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அங்கு கிடந்த ஒரு வாரப் பத்திரிகையைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஐந்தாறு நிமிஷம் கழித்து சபா அவளைக் கடந்து போனான். சப்தம் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள் வள்ளி.

"தண்ணி.." என்றபடி சமயலறைக்குப் போனான். முன்பு அணிந்திருந்த பனியனுக்குப் பதிலாகச் சட்டைக்கு மாறியிருந்தான்.

இன்னொரு பத்து நிமிஷம் கழித்து "ரொம்ப போரடிக்குது. டீ.வி போட்டா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தான். ஊஞ்சலுக்குச் சற்றுத் தள்ளி வலப் பக்கமிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து. கொண்டான் சில நிமிஷங்கள் கழித்து "ஒரு மண்ணும் நல்லால்" என்று டீ.வியை அணைத்தான். அவள் அவனைப் பார்த்தபோது அவன் அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான்.

"உங்களைப் பாத்தா எனக்கு ஆச்சரியமா இருக்கு பாவமாவும் இருக்கு " என்றான்.

"எதுக்கு?"

"பின்னே? இவ்வளவு அழகா இருக்கீங்க. கெட்டிக்காரியா இருக்கீங்க. நல்லா பேசறீங்க. உங்களைச் சரியா வச்சுக்காம உங்க புருஷன்.." என்று சிரித்தபடியே நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து அவன் அருகே வந்தான்.

எதிர்பாராமல் அவன் கையைப் பற்றினான்.

"முதல்ல கையை விடு" என்றாள் வள்ளி சற்றும் அசையாமல்.

அந்தக் குரலில் தெறித்த உறுதியைக் கண்டு அச்சமுற்றவனாக அவன் கையை விட்டு விட்டான்.

"சரியா வச்சுக்கலேன்னு யார் சொன்னா உனக்கு?" என்று அமைதியாகக் கேட்டாள் வள்ளி.

"நானும் ரெண்டு வாரமா, கவனிச்சுக் கிட்டுதானே கேட்டுக்கிட்டுதானே வரேன்"

"ஆமா நானும் கவனிச்சுக்கிட்டுதான் வரேன்" என்றாள் வள்ளி. "என்னது?"

"நான் இந்த வீட்டுக்குள்ள வரப்பவே என்னமோ ஆயிட்டா மாதிரி நீ முழிக்கறதும், கை காலை போட்டு திருகறதும் சமையல் ருமுக்கு நான் போக வரதை நீ உன் ருமுலேந்து ஓரக் கண்ணாலே பாக்கறதும் நான் கவனிச்சுக்கலேன்னு நினைச்சிட்டு இருக்கியா?"

சபா வாயடைத்து நின்றான். இதை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை என்று அவன் முகம் காட்டியது.

"நான் என் புருஷனைப் பத்தி ரெண்டு வார்த்தை காயமா பேசினா உடனே கை நீட்டிறலாமனு நினைப்பா?" என்று கேட்டாள் வள்ளி.

தொடர்ந்து "புருஷன் மேல கோவிச்சக் கிறதுக்கும் திட்டறதுக்கும் ஒரு பொம்பிளைக்கு இந்த ஊர்ல நாதி இல்லையா? அதுக்காக ஒவ்வொரு ருத்தியும் அடுத்தவன் மடியில விழறதுன்னா இந்த ஊர்ல ஒரு குடும்பப் பொண்ணு கூட இருக்க மாட்டா" என்றாள்.

அவள் ஏதோ நடுக்குளத்தில் விழுந்து தத்தளிப்பவன் போல இருந்தான்.

"எனக்கு உன்னைப் பார்த்தா பாவமா இருக்கு. சிவசு அண்ணனுக்காக கோமதி அண்ணிக்காகப் பேசாம இருக்கேன். இல்லேன்னா நா ஒரு சத்தம் போட்டா ஊரே கூடிரும்" என்றாள் வள்ளி.

அவன் உதறிக் கொண்டிருந்தான்.

"உனக்கு புஜ்ஜிம்மாவ தெரியுமில்லே? நீதான் ரெண்டு வாரமா இங்க இருக்கியே" என்று கேட்டாள் வள்ளி.

அவன் தலையை ஆட்டினான். எதிர்வீட்டுக்காரரின் மூன்று வயதுக் குழந்தை அப்பப்போ கோமதியைப் பாட்டி என்று அழைத்துக் கொண்டு வந்து செல்லம் கொண்டாடும்.

"அது கையில் ஒரு பொம்மையைக் குடுத்துப் பாரு. ஒரு நா அதோட சித்தி ஆசையா ஒரு கார் பொம்மைய வாங்கிட்டு வந்து குடுத்தா. அத கையில் வாங்கினப்போ அது மூஞ்சியைப் பாக்கணுமே. ஊருல இருக்குற விளக்கு வெளிச்சம் எல்லாம் அது மூஞ்சிலதான். அந்த காரை தடவறதும் கொஞ்சறதும் முத்தம் குடுக்கறதும்னு... எல்லாம் பத்து நிமிசம்தான். கொஞ்சநாழி கழிச்சு, வாசல்ல என்னாடா இப்பிடி சத்தம் வருதேன்னு வந்து பார்த்தா, அந்த காரை கீழே போட்டு அடிச்சு துவைச்சு நாசம்பண்ணிக்கிட்டு இருக்கு. புஜ்ஜிம்மா என்ன அடிச்சாலும் காரு ஓடைய மாட்டேங்குது. குடுகுடுன்னு பொடிக் காலை வச்ச உள்ளார ஓடிப் போயி அது உசரத்துக்கு இருக்கற ஒரு வெங்கலப் பாளைய எடுத்துக்கிட்டு வந்து காரைப் போட்டுச் சாத்தித் தள்ளறா. அதுவும் வளைஞ்சு நெளிஞ்சு நசுங்கித் துள்ளறதைப்

பாத்து இந்தக் குட்டிக்கு அவ்வளவு சந்தோசம்" என்றாள் வள்ளி.

அவள் என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்று புரியாமல் சபா அவனைப் பார்த்தான்.

"புஜ்ஜிம்மாக்குப் பொம்மையைப் போட்டு துவைக்கணும். எனக்கு என் புருஷனைத் திட்டித் தீக்கணும். உனக்கு என்னைத் தொட்டுப் பாக்கணும் இல்லே? " என்றாள் வள்ளி. "முப்பது வருஷம் கழிச்சு இப்ப நடந்தத நீயே நினைச்சுப் பார்த்தா, அப்ப உனக்கு வயசுக்கு வந்த மக கூட இருப்பா, உனக்கே வெக்கமா இருக்கும்."

அவன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு நின்றான். அவள் சொற்கள் தீக் கங்குகளாக அவனை வறுத்துக் கொண்டிருந்தன

"என்னை மன்னிச்சிருங்க" என்று நடுங்கிய குரலில் சொன்னான். பிறகு தடாலென்று அவள் காலில் விழுந்தான். அவன்.

"எழுந்திரு எழுந்திரு" என்றாள் வள்ளி. "ஓண்ணு கால்ல விழறேங்கற. இல்லேன்னா மடியில விழறேங்கற."

அவன் எழுந்து நின்றான்.

ஒரு கணம் வானம் கீழே இறங்கி மேலே ஏறிற்று.

வள்ளி உதட்டைத் துடைத்துக் கொண்டு ஊஞ்சலில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள்

சிவசைலம் மாலையில் வந்தபோது வீடு நிசப்தமாய் இருந்தது. அவர் வந்த சப்தம் கேட்டு கோமதி உள்ளேயிருந்து வந்தாள்.

"எங்க சபா? இன்னும் வரலியா?" என்றார் அவர் சட்டையைக் கழற்றியபடி.

"அவன் திடீர்னு ஊருக்குக் கிளம்பிப் போயிட்டான்" என்றாள் கோமதி.

"ஏன்? என்ன காரணமாம்?" என்று கேட்டார் ஆச்சரியத்தோடு.

"இது வருது பாருங்க காரணம்" என்றாள் கோமதி.

வள்ளி சமையலறை உள்ளிருந்து வந்தாள்.

சிவசைலம் ஒன்றும் புரியாமல் மனைவியையும் வள்ளியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

சற்று முன்பு கோமதியிடம் அன்று மத்தியானம்

நடந்தது என்று வள்ளி சபா காலில் விழுந்தது வரை சொல்லியிருந்தாள். அதை அவரிடமும் இப்போது சொன்னாள் வள்ளி.

"அட அயோக்கிய கம்மனாட்டி" என்றாள் சிவசைலம் கோபத்துடன்.

"அவனை மட்டும் திட்டினா போதுமா? என்னையும் திட்டுங்க அண்ணே" என்றாள் வள்ளி.

கணவனும் மனைவியும் திடுக்கிட்டு அவளைப் பார்த்தனர்.

"என்ன உளர்றே?"

"வீட்டுக்குள்ள இருக்க வேண்டியத நாலு பேர் காது கேக்க நான் சொல்லாம இருந்தா இதெல்லாம் வந்திருக்குமா?"

சிவசைலத்துக்கு ஒரு முறை உடம்பு உதறிற்று. என்ன ஒரு தெளிவு! தன்னையே மேலும் கீழுமாய் அவள் உற்றுப் பார்த்துக் கொள்பவள் போல அவருக்குத் தெரிந்தாள். இந்த கடரையா புரிந்து கொள்ளாத சும்பனாய் சபா தடுமாறி தீக்குள் விழப் பார்த்தான்?

சிவசைலம் "அவன் செஞ்சது தப்பில்லேங்கிறியா?" என்று கேட்டார்.

"அவன் செஞ்சது தப்புன்னா நான் செஞ்சதும் தப்புதான். அதுக்குத் தண்டனை குடுக்க வேண்டாமா?" என்றாள் வள்ளி.

"என்னது?"

"கால் விழுந்ததை நினைச்சே அவன் ஆயுசு பூரா குமஞ்சுகிட்டுதான் இருக்கப் போறான். நான் தப்பு செஞ்சதுக்குத் தண்டனை வேண்டாமா?"

தண்டனை தண்டனை என்று ஏன் இவள் பிராணனை வாங்குகிறாள் என்று அவருக்கு ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று.

"அதுக்குத்தான் அவனை இழுத்து ஒரு முத்தம் குடுத்தேன்" என்றாள்.

கணவனும் மனைவியும் திடுக்கிட்டு ஏதோ வித்தியாசமான பிராணியைப் பார்ப்பது போல அவளைப் பார்த்தார்கள்..

"எனக்கும் நான் ஏன் திடீர்னு அப்பிடி பண்ணினேன்னு தெரியலே. நம்மளையும் இவ்வளவு தூரம் பாத்து ஏங்கறானேன்னு

சந்தோஷமா இருந்ததா, இல்லே தினமும் பிச்சுப் பிடுங்கற கஷ்டகாலத்தைத் தாங்கிகிட்டுப் போயிட்டிருக்கிற ஆயாசத்துக்கு ஒரு உதை விடணும்போல இருந்திச்சா என்னான்னு புரியல. ஒரு நிமிஷம் கூட ஆகலே இது ஆரம்பிச்ச முடியறதுக்கு. ஆனா ஆயுசு பூராவும் எனக்கும் தழும்பு உறுத்திக்கிட்டே இருக்கும்."

சிவசைலத்துக்கு ஒரு நிமிடம் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. இதெல்லாம் நிஜமாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறதா என்று கையைக் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

"எனக்கு உங்க கிட்ட சொல்லிறணும்னு நான் தவிச்ச தவிச்ச மத்தியானமே அண்ணிகிட்ட சொல்லிட்டேன். ஆனா அவனை விழுத்தாட்டினதுக்கு அப்புறம் நானே விழுந்ததை அவங்ககிட்ட அப்போ சொல்ல முடியலே. இப்ப நீங்க வந்ததுக்கு அப்புறம் சொல்ல முடிஞ்சது. எனக்கு உங்களை விட்டா வேறு யார் இருக்காங்க?"

அவள் குரல் லேசாகக் கரகரத்தது.

சிவசைலம் அவள் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தார். தவறு சரி என்னும் அளவைகளுக்குள் அடங்காத உணர்ச்சிகளின் பேரலைகளை உணர்ந்து கொண்ட தந்தையின் கனிவை அவருடைய ஸ்பரிசும் அவளுக்குத் தரட்டும் என்று நினைத்தார்.

கோமதிதான் மௌனத்தைக் கலைத்துப் பேசினாள்.

"சரி இந்த சனியனை நினைச்சு மறுகிறத இதோட எங்களோட விட்டுட்டு போ. சேதுகிட்ட போயி சொல்றேன்னு பைத்தியக் காரத்தனம் எதுவும் பண்ணிராத."

"அதெப்பிடி அண்ணி? அது சரியில்லேல்ல?" என்றாள் வள்ளி.

சிவசைலத்துக்கு நெஞ்சு பொறுமிற்று. எதற்காகக் கடவுள் இந்த ஜென்மத்தைப் போட்டு இந்த அடி அடிக்கிறான்?

உதட்டைக் கடித்து உணர்ச்சிகளை முழுங்க முயன்றார்.

கன்னிகழியாச் சாமி

• வளவ. துரையன்

valavaduraiyan@gmail.com

“**உ**ய் பாலு, இன்னும் இருபது நாள்ல நான் ஊருக்குப் போகப் போறேன்” என்று சொன்ன குமாரை பாலு வியப்புடன் பார்த்தான். மேலும், “என்னடா திடீர்னு” எனக் கேட்டான்.

“இந்தா இந்தக் கடுதாசியைப் படிச்சுப்பாரு புரியும் என்றான். பாலு அதைக் கையில் வாங்கினான். அது குமாரின் அப்பா போட்டிருந்த கடிதம்; அவர் எழுத்து சிறியதாக இருக்கும். சிறியதென்றால் சின்னஞ்சிறிசாய் இருக்கும். அதுவும் முகவரி பக்கத்திலேயே எல்லாச் செய்திகளையும் எழுதி விடுவார். அவ்வளவு சிக்கனம்; இத்தனைக்கும் கிராமத்தில் நிறைய நிலபுலங்களும் மாடு கன்றுகளும் வைத்திருக்கும் ஒரு நடுத்தரப் பணக்காரர்தாம் அவர். குமார் அவருக்கு ஒரே பிள்ளை. இருக்கும் வசதிக்கு வேலைக்கே போக வேண்டாம் என்றாலும் படித்த படிப்பு வீணாகப் போக வேண்டாம் என்று அவன் இங்கே விஜயவாடாவில் வேலைக்கு வந்திருந்தான்

அவன் கிராமமும் தமிழ்நாடு மற்றும் ஆந்திர எல்லையில் அமைந்திருந்தது. கடந்த வாரம்தான் அவ்வுருக்கு மின்சாரம் வந்தது. அப்படிப்பட்ட ஒரு குக்கிராமம் அது.

கடிதத்தை வாங்கிய பாலு படித்துப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான். “என்னடா இது? சாமியை உருவாக்கப் போறோம்; நீ கண்டிப்பா

வரணும்”னு எழுதியிருக்காரு.”.

“ஆமாண்டா அங்க கிராமத்துல அது ரொம்ப நாளா இருக்கற ஒரு வழக்கம். இந்தத் திருவிழாவுக்கு என்ன மாதிரி கல்யாணம் ஆகாத ஊர் பசங்க எல்லாருமே கண்டிப்பா வந்திடணும்”.

“ஆச்சரியாமாயிருக்கே கொஞ்சம் வெவரமாச் சொல்லேன்”

“அதாவது கல்யாணம் ஆகி முதலிரவே நடக்காத பொண்ணுங்க சிலபேரு இருப்பாங்க”

“அது எப்படிடா?”

“ஆமாண்டா; கல்யாணம் ஆகி முதலிரவுக்கு முன்னமே அவளோட புருசன் செத்துப் போயிருக்கலாம்ல”

“அதான் கல்யாணத்தன்னிக்கு ராத்திரியே வச்சிடறாங்களே”

“நீ சொன்னா நம்ப மாட்டே! கல்யாணம் எல்லாம் பத்து மணிக்குள்ள முடிஞ்சிருச்சி; அப்பறம் பொண்ணு மாப்பிளைய கோயிலுக்கு அழைச்சிட்டுப் போயிட்டு சாயந்தரம் வந்திடலாம்னு போனாங்க. என்னாச்சு தெரியுமா? ஊரை உட்டுக் கௌம்பி நாலு மைலுதான் போயிருப்பாங்க; அங்க இருக்கற ஒரு கூட் ரோடுகிட்ட மண் லாரி மோதிடுச்சி?”

“ஐயய்யோ! அப்பறம் என்னாச்சு”

ஒவியம்: ஜே.கே.

”பாவம்டா; காரில போன மாப்பிள, அவங்களோட அப்பா எல்லாரும் அதே எடத்துல போய்ச் சேந்துட்டாங்க”

”பாவம்டா; அப்பறம்”

“அதுல என்னா ஒரு கொடுமையின்னா அந்தத் தாலி கட்டிக்கிட்ட பொண்ணு மாத்திரம் எலும்பு ஒடைஞ்சு உயிர் பொழைச்சிடிச்சு”

“அது என்னா பாவம் செஞ்சுதோ? அதுவும் போயிருக்கலாம்” என்றான் பாலு.

“ஆமாண்டா நீ சொல்றது சரிதான். அந்தப் பொண்ணு நெலமதான் ரொம்பக் கொடுமை”

“எங்க பக்கத்துல நடு ஊட்டுத்தாலின்னு சொல்வாங்க குமாரு. அதாவது ரெண்டாம் கல்யாணம் செஞ்சு வச்சிடுவாங்க”

“எங்க ஊர்ல அது மாதிரி செஞ்சா ஊரை உட்டுத் தள்ளி வச்சிடுவாங்க”

“அப்பறம் என்னா செய்வீங்க”

“அது மாதிரி ஆன பொண்டுகளை எல்லாம் சாமியாக்கிக் கும்பிடுவோம்”

“அப்ப ஊட்ல சேக்கவே மாட்டீங்களா?”

‘இல்லடா; அவங்க ஊட்லயேதான் அப்பா அம்மா கூடத்தான் இருப்பாங்க; ஊர்லயே அந்தப் பொண்ணுக்குத் தனி மரியாதை. அதைத்தான் மொதல்ல எல்லாத்துக்கும் கும்பிடுவாங்க; வயல்ல மொத மொதல்ல ஏர் புடிக்கறது, நடவு நடறது, வீட்ல கொழந்தைக்குப் பேரு வக்கறது எல்லாம் அவங்க வந்து மொதல் மரியாதை வாங்கிட்டாத்தான் நடக்கும். ஊர்த்திருவிழாவுல அதுதான் சாமிக்கு மொதல்ல வந்து ஆரத்தித்தட்டு குடுக்கும்; எந்த ஊட்ல கல்யாணம் நடந்தாலும் அதுதான் மொதல்ல தாலி எடுத்துக் குடுக்கும்.”

“அப்ப ஐயரு எடுத்துக் குடுக்க மாட்டாரா?”

“அந்தப் பொண்ணு எடுத்து ஐயருகிட்டக் குடுக்கும்; ஐயர் அப்பறம் மாப்பிள்ளைகிட்ட குடுத்து கட்டச் சொல்லுவாரு”

“இதென்னடா அதிசயமாயிருக்கு; அறுத்துட்டவங்க கல்யாணத்துக்கு எல்லாம் எங்க ஊர்ல வரவே மாட்டாங்க; அப்படியே வந்தாலும் தனியா ஓரமா ஒக்காந்துதான் இருப்பாங்க; எந்தச் சடங்கிலயும் கலந்துக்க மாட்டாங்க தெரியுமா?”

“அதென்னமோடா, இதான் எங்க ஊர்ல வழக்கம்”

பாலு பதிலேதும் பேசாமல் இருந்தான். அவனுக்கு இந்த வழக்கம் எப்படி ஏன் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று யோசனை செய்யத் தோன்றியது. ஒருவேளை அவர்களின் பாதுகாப்புக்காக இருக்குமோ என்று நினைத்தான். அவனை யோசனை செய்ய விடாமல் குமார் பேசினான்.

“சரிடா, நான் போயிக் குளிச்சிட்டு வந்துடறேன்” என்று குமார் கிளம்பினான். விஜயவாடாவில் பணி என்றாலும் பாலுவும் குமாரும் அந்நகரிலிருந்து பத்து கிலோமீட்டர் தள்ளி இருந்த ஒரு கிராமத்தில் குடி இருந்துகொண்டு இரு சக்கர வாகனத்தில் வேலைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அது ஒரு சிறிய கிராமம்; இன்னும் நகரத்தின் வாடை அங்கு வீசவில்லை. குளிக்க அருமையான ஓர் ஏரி. குமார் குடியிருந்த தெருவின் கடைசியில் ஒரு பெருமான் கோவில் இருந்தது. அக்கோயிலிலிருந்து இடப்புறம் திரும்பினால் அரை கிலோமீட்டரில் ஏரி இருந்தது. பதினாறு கிராமங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி தரும் மிகப்பெரிய ஏரி அது. குமார் கரையின் மீது நடக்க ஆரம்பித்தான். மனம் அப்பா எழுதிய கடிதத்திலேயே இருந்தது.

அவன் ஊரில் அண்மையில் திருமணமான பெண்கள் மூன்று பேர். அதுவும் அண்மையில் என்றால் ஆறு மாதத்திற்கும் முன்னர் எனப் பொருள். ஏனெனில் கணவன் இறந்து ஆறு மாதங்கள் கழித்துத்தான் இந்த சாமி உருவாக்கும் சடங்கு நடை பெறும். குமார் அந்த மூன்றுத் திருமணங்களுக்குமே செல்லவில்லை. இத்தனைக்கும் அந்த மூன்று வீட்டுக்காரர்களுமே அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள்தாம். ஒருத்தி அவன் கூடப் படித்தவள் மாலதி. நன்றாகப் பாட்டுப் பாடுவாள்.

“பழமுதிர்ச் சோலையிலே பார்த்தவன் வந்தானடி” என்று அவள் பாடினால் அவன் குரல் கேட்கும் யாரையும் நகர விடாமல் கட்டிப் போட்டு விடும். கூடப் படிக்கும்போது பாட்டுப் போட்டிகளிலே கலந்துகொண்டு பல ஊர்களுக்குப் போய்ப் பரிசுகள் பெற்று வருவாள். ஒவ்வொரு வெள்ளியிலும் கோயிலில் மாலைவேளையில் அம்மன் புறப்பாடு அவள் பாடின பிறகே நடக்கும். அதுவும் மாரியம்மன் பாடல்களை எல்.ஆர்.ஈஸ்வரி குரலில் அவள் பாடும்போது கேட்போர்க்கே சாமி வந்துவிடுவது போலவே இருக்கும்.

அதேபோல “குறையொன்றுமில்லை மறைமூர்த்தி கண்ணா” பாடலை எம்.எஸ் குரலில்தான் பாடுவாள். ஆனால் அவளுக்கு நேர்ந்த குறை மிகப் பெரிதாகி விட்டது. திருமண நாளின் மாலையில் திடீரென மாரடைப்பு வர அவளுக்குக் காலையில் தாலி கட்டியவன் மறைந்து போனான் என அப்பா எழுதியிருந்தார்.

மாலதி எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் அவனுக்கு விடுப்பு எடுக்க முடியாத சூழல் வந்துவிட அவனால் அவள் திருமணத்திற்குப் போகமுடியவில்லை. இரண்டாவது கயல்விழி. அவனுக்குத் தமிழ் கற்றுத் தந்த தமிழாசிரியரின் மகள்.

”நீதாம்பா வந்து கல்யாண வேலையெல்லாம் பாக்கணும்”னு என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். கடிதங்களும் எழுதினார். ஆனால் அவன் கம்பெனி அவனை அந்தத் தேதி பார்த்துத்தான் மலேசியா போகவேண்டும் எனக் கட்டாயமாகச் சொல்லிவிட்டது. காசு அதிகம் கொடுத்து வைத்திருக்கும் கம்பெனி அடிமையால் மீற முடியுமா? கயல்விழி இப்பொழுது மதுரையில் ஒரு பேராசிரியரின் மனைவியாய் இருக்கிறாள். இதெல்லாம் அவனுக்கு அவன் அப்பா எழுதித்தான் தெரியும். அவன் ஒரு வீம்புக்காக ஊருக்கே போகவில்லை

அந்த இரண்டு திருமணங்களும் பத்து நாட்கள் இடைவெளியில் நடந்தன. அவை நடந்து நான்கைந்து நாட்கள் கழித்துத்தான் பாக்கியம் திருமணம் நடந்தது.

ஏரியின் மதகுக் கரையில் குமார் உட்கார்ந்தான். சூரியன் தன் வெப்பத்தைச் சற்று மென்மையாக்கி விட்டான். பறவைகள் கூடு நோக்கி வரத் தொடங்கி விட்டன. தத்தம் ஆடு மாடுகளுக்குப் புல் அறுக்கச் சென்றவர்கள் தலையில் கட்டுகளைச் சுமந்து கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தனர். மேய்ச்சலுக்குச் சென்ற மாடுகள் வரிசையாகக் கரை மேல் சென்றன. லேசாக வீசிய காற்று ஏரித்தண்ணீரில் சிறிய அலைகளை ஏற்படுத்தியது.

அதிலும் பாக்கியம் அவனுக்கு முறைப்பெண். சின்ன வயசிலேந்தே அவனுக்கும் அவளுக்கும் முடிச்சுப் போட்டுத்தான் பேசுவாங்க. பாக்கியத்தைப் பற்றி நினைத்தாலே அவன் மனம் வலித்தது.

“பாக்கியம்தான் எவ்வளவு அழுதா. அவளுக்கும் எல்லாம் தெரியும் இருந்தாலும், 'மாமா ஒன்னை உட்டுட்டு நான் எப்படி இன்னொருத்தருக்குக் கழுத்தை நீட்டுவேன்' என்று பிழியப் பிழிய அழுதாளே”

இப்பொழுது நினைத்தாலும் அவனுக்குக் கண்ணீர் வந்தது. “இந்த ஜாதகமல்லாம் கண்டுபிடிச்சவங்களைக் கொண்டு வந்து சுடணும். அதுதானே என்னையும் பாக்கியத்தையும் பிரிச்சிட்டுது. இல்லன்னா பாக்கியம் எனக்குத்தானே கழுத்தை நீட்டியிருப்பா. ஜாதகம் பொருந்தலன்னு பாக்கியம் அப்பா சொல்லிட்டு இந்தக் கல்யாணம் வேணாம்பனு ஒரே முடிவா இருந்திட்டாரு. நம்ம அப்பா கூட எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாரு, அதுக்குப் பரிகாரமல்லாம் இருக்கு, செஞ்சுடலாம்பனு கூடச் சொன்னாரு ஆனா அவரு ஒத்துக்கவே மாட்டேன்னுட்டாரு. வேற எடத்துல கல்யாணம் முடிவு செஞ்ச நிச்சயம் கூட பண்ணிட்டாரு. குமார் அப்பா நிச்சயம் பண்ணுதுக்குப் போயிட்டுதான் வந்திட்டாரு. போயிட்டு வந்தவரு கூட, “குமாரு, அது மூஞ்சே சரியில்லடா; பாவம்; அது இன்னும் ஒன்னையே நெனச்சுக்கிட்டு இருக்கு” என்று கண்கலங்கச் சொன்னார்.” நினைக்க நினைக்க இப்பொழுது கூட குமாருக்கு மனம் வலித்தது.

மாலை நேரத்தில் கூட வயதுப் பிள்ளைகள் ஆல மரத்தின் விழுதைப் பிடித்து ஊஞ்சலாடி ஏரியில் குதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கொக்கும் நாரையும் கூடு திரும்பலாமா என யோசித்துக்கொண்டிருந்தன. சூரியனும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் நான் மேற்கே என் வீட்டிற்குச் சென்று விடுவேன் என்று சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். ஏரியில் தண்ணீர் தளும்பிக் கொண்டிருந்தது. அதன் நடுவில் நங்கூரம் இட்ட கப்பல்களைப் போல் செங்கல் சூளைகள் நின்றுகொண்டிருந்தன. குளிர்ந்த காற்று வீச குமார் இன்னும் சிறிது நேரம் கரையில் உட்கார்ந்திருக்கலாம் என எண்ணிப் பதிக்கப்பட்டிருந்த கருங்கல்லின் மீது மாறி உட்கார்ந்தான்.

பாக்கியத்திடம் ஊருக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன் என்று விடைபெறப் போனதை இப்போது நினைத்தாலும் ஏன் போனோம் என்ற நினைப்பே பெரிதாகி அழுகை

வந்தது. ”அப்பா சொன்னார் என்றுதான் போனோம். ஆனால் போயிருக்கக்கூடாது.” என்று எண்ணியவன் அவள் திருமணத்திற்குப் போகக்கூடாதென்று அப்பொழுதே முடிவு செய்து விட்டான். அங்கே நடந்தவை எல்லாம் மனக்கண்ணில் ஓடின. அதை நினைக்க நினைக்கக் கண்களில் நீர் வடிய அது வடிந்ததுபோக மீதிக் கண்ணீர் திரைபோலக் கண்களில் தேங்கியது. ஏரியில் தலை முழுகும் வரை அக்கண்ணீர் மறையாமல் இருந்தது.

குளித்து முடித்துத் தலையைத் துவட்டிக்கொண்டே அறையில் நுழைந்த குமாருக்கு பாலு சொன்னது ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

“குமாரு, நானும் ஒன்கூட ஒங்க ஊருக்கு வரேன்டா”

“என்னடா திடீர்னு”

“இல்ல; நீயும் ரொம்ப நாளாக் கூப்பிட்டுக்கிட்டே இருக்க. இப்ப வந்தா சாமித் திருவிழாவையும் பார்த்த மாதிரி இருக்கும்ல”

“சரி, வா, அப்பாவுக்கு ரெண்டு பேரும் வரோம்னு எழுதிப் போடறேன்”

நெடுஞ்சாலையில் குமாரின் கிராமத்து நிறுத்தத்தில் இரட்டை மாட்டு வண்டி காத்திருந்தது. ஒரு முக்கால் மணிநேரப் பயணத்திற்குப்பின் குமார் வீடு வந்தது.

வாசலிலேயே அப்பாவும் அம்மாவும் காத்திருந்தனர். ”வா குமாரு; வா தம்பி” என வாய் முழுக்கச் கிராமத்துச் சிரிப்பாக அவன் அம்மா வரவேற்றார். ”உட்காருங்க” என்று வாசலின் பெரிய திண்ணையில் இருந்த மர நாற்காலிகளைக் காட்டினார் அவன் அப்பா.

“கோபாலு, ரெண்டு பைகளையும் எடுத்துட்டுப் போயி உள்ள வை” என்று வேலையாளிடம் சொல்லி அம்மா உள்ளே சென்றார். அவர் திரும்பவும் வந்து “ஏங்க அதுக்குள்ள பேச ஒக்காந்துடாதீங்க; மொதல்ல ரெண்டு பேரும் பல் விளக்கிட்டுக் காப்பி குடிக்கணும்” என்றார். அவன் அப்பாவும் “ஆமாம்பா; நேர கொல்லைக்குப் போயிக் கெணத்தடியில் பல் வெளக்கிட்டு வாங்க” என்றார்.

குமாரும், பாலுவும் வந்து உட்காரவும் அம்மா பளிச்சென்று இருந்த இரண்டு பித்தளைத் தம்ளர்களில் காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கீழே உட்கார்ந்தார். நகரப் பள்ளிகளை நோக்கிப்

பிள்ளைகள் மிதிவண்டியில் செல்ல ஆரம்பித்து விட்டனர். அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே பாலு காப்பியைக் குடித்து முடித்தான்.

”ஏம்பா எங்க கிராமத்துக் காப்பி எப்படி இருக்கு? என்று அப்பா கேட்டார். ”சுத்தக் கலப்படம் இல்லாத பசும்பால் காப்பி இல்ல. பிரமாதமா இருக்கு “ என்றான் பாலு.

குமார் குடித்து முடித்துக் கீழே தம்ளரை வைத்தவன், “ஏம்பா, இந்தச் சாமி வழக்கத்தைக் கொஞ்சம் மாத்தக் கூடாதா” என்று கேட்டான்.

“என்னா செய்யலாம்”

“மாலதிதான் நல்லா பாடுவா; அவளக் கோயிலில் பாட்டுப் பாடவைக்கறதோட நிறுத்திக்கலாம்ல. இந்தச் சாமி எல்லாம் வேணாம்ல” என்றான்.

அப்பா பதிலேதும் சொல்லாமல் தெருவில் கலப்பையைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு போனவரைப் பார்த்தார். அம்மா கீழே குனிந்து கொண்டு இருந்தார். எல்லாரும் பேசாமல் இருக்க அம்மா கண்களில் இருந்து நீர் சிந்தியது போல இருந்தது. அதைக் கவனித்த குமார், “என்னாம்மா” எனக்கேட்டான். கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே ஒண்ணும் இல்லப்பா” என்றார் அவர். ”சொல்லும்மா” என்று அவன் மறுபடி கேட்டான்.

அவர் தலை நிமிராமல் மெல்லிய குரலில் “மாலதி மட்டும் இல்லப்பா” என்றார். “அப்பறம் வேற யாரு?” என்றான் குமார். அதற்கு உடனே பதில் சொல்லாமல், “பாக்கியமும் சாமியாகப் போறா” என்றவர் தேம்ப ஆரம்பித்தார். “என்னாம்மா சொல்ற” என்று உரத்துக் கேட்ட குமார் எழுந்து அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டான். இருவரும் அழ ஆரம்பித்தனர். பாலு கிராமத்து உறவின் அருமையை நினைக்க அவனுக்குக் கண்ணீர் வரும் போல இருந்தது. அப்பாவும் முகத்தை மேல் துண்டால் அழுந்தத் துடைத்துக் கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டார்.

ஒரு வழியாய் தேறிய குமார் ”எப்படிப்பா” என்று அப்பாவைப் பார்த்துக் கேட்டான். “பாம்பு கடிச்சுட்டுதுப்பா” என்றார் அப்பா.

”கொஞ்சம் வெவரமாச் சொல்லு”

“என்னாத்த சொல்றது. கல்யாணம் எல்லாரும் கண்ணுப் போடற மாதிரி நல்லா நடந்துச்சு. நீ இல்லாததுதான் கொறை.

எல்லாரும் முடிஞ்சு ஊருக்குப் போனாங்க. ராத்திரி சாப்பாடெல்லாம் ஆனதுக்கப்பறம் தோட்டத்துக்குப் போயிட்டு வரேன்னு போனாரு மாப்பிள்ளை. போனவரை ரொம்ப நேரமா காணோமேன்னு பாக்கியம் அப்பா போயிப் பாத்தாரு. பாத்தா தோட்டத்துல விழுந்து கெடக்காரு வாயெல்லாம் நுரை. வந்து பாத்த நாட்டு வைத்தியரு "விரியனுங்க; கடிச்ச ஓடனே போயிடுச்சுங்க"ன்னு சொல்லிட்டான்

குமார் பித்துப் பிடிச்சவன் போல் உட்கார்ந்து விட்டான். ஓரளவுக்குப் பாக்கியத்தைக் குமார் விரும்பியது எல்லாம் பாலுவுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் குமாரை என்ன சொல்லித் தேற்றுவதென்று பாலுவிற்ருத் தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் மேலே கூரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குமார் திடீரென எழுந்து உள்ளே போனான். சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

"எங்கடா போறே?" என்று கேட்டார் அம்மா.

"பாக்கியம் வீட்டுக்குத்தான்"

"ஏன் இப்ப எதுக்கு அங்க போற?"

"அவ அப்பாவைப் பாத்து நாலு கேள்வி கேட்டுட்டு வரத்தான்"

"என்ன கேக்கப்போறாடா" என்றார் இதுவரை பேசாமலிருந்த அப்பா.

"நல்லா ஜாதகம் பாத்துச் செஞ்சிங்களே; இந்தக் கல்யாணம் என்னாச்சுன்னு கேக்கத்தான்"

பட்டுண்டு அம்மா சொன்னார். "அவங்களே இப்பதான் கவலையிலேந்து மீண்டு வந்திருக்காங்க. அவ சாமியாகற வரையில நீ போயி அவளைப் பாக்கக் கூடாது."

கொஞ்ச நேரம் சும்மா தரையைப் பார்த்துக் குளிந்துகொண்டிருந்த குமார், மெதுவாக, "ஆமா, இதுக்கு பாக்கியம் எப்படி ஒத்துக்கிட்டா?" எனக் கேட்டான்.

"ஏண்டா கேக்கற; அவளுக்கும் ஊர் வழக்கம் தெரியுமல்?"

"இல்லம்மா, அது வந்து...." என்று இழுத்தான் குமார்.

"அவ்வளவு சிக்கிரத்துலயா அவ ஒத்துக்கிட்டா. ஊர் பழக்க வழக்கமனு சொல்லி இல்லன்னா ஊருல கட்டுப்பாடு செஞ்சு ஒதுக்கிடுவாங்களனு சொல்லிச் சம்மதிக்க வச்சோம்"

"அதுக்காக ஒத்துக்கிட்டாளா?"

அம்மாவுக்குக் கோபம் வந்ததுபோல் இருந்தது. "என்னா சும்மா நீ நோண்டி நோண்டிக் கேக்கற? அவளும் ரெண்டு தடவ பூச்சி மருந்து குடிச்சுட்டா; காப்பாத்தினது பெரிய வேலயா போச்சு" என்றார் அவர்.

பாக்கியத்தின் குரலும் குணமும் அழகும் அவன் உள்ளத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. "நான்தான் கல்யாணத்துக்கு வரலயே? ஏம்பா எனக்கு ஓடனே எழுதல?" என்று கேட்டான்.

"நாங்கதான் மனசு கஷ்டத்துல இருக்கோம்; ஒன்னயும் ஏன் கஷ்டப்படுத்தணும்தான் எழுதல" என்றார் அவர்.

யாருக்கும் என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. அரைமணி நேரம் அங்கே மௌனம் நிலவியது. "என்னா புள்ள வந்திட்டாளா?" என்று விசாரித்துக் கொண்டு சென்றவர்களுக்கும் அவன் அப்பா வெறுமனே தலையாட்டினார். அவன் அம்மா அந்த நிசபத்தை உடைத்தார்.

"சரிடா, போயி ரெண்டு பேரும் குளிச்சிட்டு வாங்க. தோசை ஊத்தறேன். சாப்பிடலாம்" என்றார். "குளம் நெறைய தண்ணி இருக்குடா, அங்க போயிக்கூட குளிக்கலாம்" என்றார் அப்பா.

குளத்தில் இரண்டு படிக்கட்டுகள்தாம் மூழ்காமல் இருந்தன. அவ்வளவு தண்ணீர் இருந்தது. காலை வெயில் இதமாக இருக்க இருவரும் கருங்கல் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்தனர்.

"குமாரு நான் நாளைக்கே ஊருக்குப் போறேண்டா" என்றான் பாலு. "என்னாடா ஆச்சு? எல்லாத்தையும் பாக்கறதுக்குன்னு வந்துட்டு இப்ப போறேன்னு சொல்ற?"

"இல்லடா, மனசே சரியில்ல; எதையும் பாக்க வேணாம்"

"டேய், அவசரப்படாத; இன்னும் ரெண்டு நாளு வெள்ளிக்கெழமை சடங்கைப் பாத்துட்டுப் போயிடலாம்"

"என்னாடா சடங்கு; எனக்கு நீ படற வேதையைப் பாக்கத்தான் முடியல"

சிறிது நேரம் சும்மா இருந்த குமார் சொன்னான்.

"ரெண்டு நாள்ள எல்லாம் சரியாயிடும். வந்ததுதான் வந்த; நீ இருந்திட்டு என்னோடயே

திரும்பிப் போலாம்”

சிறிது நேரம் குளத்து நீரில் துள்ளுகின்ற மீன்களையும் அதைக் கொத்த வருகின்ற சிறு பறவைகளையும் இருவரும் பார்த்திருந்தனர்.

பேச்சை மாற்றுவதற்காக “ என்னா சடங்கெல்லாம் செய்வாங்க” என்றான் பாலு.

“வெள்ளிக்கிழமை காலை இதுபோல இருக்கற சாமிங்க போயி சாமியாகப் போற பொண்ணுக்கு எண்ணெய் தேய்ச்சுக் குளிப்பாட்டுவாங்க.

இந்த ஊர்ல அதே மாதிரி சாமி இருக்காங்களா?”

“நான் பொறக்கறதுக்கு முன்னாடி சாமியானவங்க ஒருத்தரு இருக்காங்க; இப்ப அந்தச் சாமிக்கு வயசு எழுபதுக்கு மேல இருக்கும்”

“சரி அப்பறம்?”

“புது பட்டுப்புடவை கட்டிப் அலங்காரம் செஞ்சு பூ வச்சு..” என்று குமார் சொல்லும் போது குமார் குறுக்கிட்டான்.

“பூ வைப்பாங்களா?”

“ஆமாண்டா. சாமியாயிடறாங்க இல்ல? அப்பறம் சாயந்திரமா மேள தாளத்தோட சாமியாகப் போறவங்களை ஊர்வலமா அம்மன் கோயிலுக்கு அழைச்சிக்கிட்டுப் போவாங்க; அப்ப ஊர்ல எல்லா ஊடலயும் இருக்கறவங்க பெரியவங்க, சின்னவங்க எல்லாரும் அவங்க கால்ல விழுந்து கும்பிடுவாங்க; கோயிலுக்குப் போனதுக்கப்பறம் அம்மனுக்கு சாமியாகப் போறவங்களே அபிஷேகம் செஞ்சு அலங்காரம் செய்வாங்க”

“இனிமே தெனம் அம்மனுக்கு அவங்கதான் செய்வாங்களா?”

“இல்ல, இல்ல; அன்னிக்கு ஒரு நாளு மட்டும்தான். அத்தோட சடங்கு முடிஞ்சு அவங்க கன்னி கழியாச் சாமியாயிடறாங்க; அவங்க கையால எல்லாருக்கும் சக்கரைப் பொங்கல் பிரசாதமா குடுப்பாங்க. அதான்”

இரண்டு நாள்களும் குமாரும் பாலுவும் காலையில் பக்கத்து நகரத்துக்குப் போனவர்கள் இருட்டிய பிறகுதான் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள். வெள்ளிக்கிழமை வந்தது. காலையிலிருந்தே குமாரின் அம்மா குமாரைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் அப்பாவும் அம்மாவிடம், ஏதாவது

சொல்லி அவனைக் கௌப்பி உட்டுடாதே” என்று சொல்லி இருந்தார்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடியே குமார், “நான் வந்து கால்ல உழமாட்டேன். அந்தக் கோலத்துல அவளப் பாக்க என்னால முடியாது” என்று சொல்ல அம்மா அவன் தலையைக் கோதியபடி “இல்லடா தம்பி; ஊர் மொறமைன்னு ஒண்ணு இருக்கில்ல, அதை மட்டும் செஞ்சுட்டுப் போயிடு” என வருத்தத்துடன் சொன்னார். “என்னம்மா எதுவுமே மொறைப்படியே நடக்கலயே? ஒனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதம்மா” என்று அழுதுகொண்டே கூறிய குமாரிடம் “வேணாம் குமாரு இதை நீ செஞ்சதான் ஆகணும்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விடக் குமார் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு அழத் தொடங்கினான். பாலுவிற்கு எதுவுமே செய்யத் தெரியவில்லை.

மாலை நேரம் வந்தது. மேளதாளத்துடன் ஊர்வலம் கிளம்பி விட்டதை வெடிச் சத்தம் சொன்னது. உள்ளே இருந்த குமாரிடம், டேய் வாசலுக்கு வா. நம்ம தெரு முனையில வந்தாச்சு” என்று அப்பா சொல்ல குமார் முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துக்கொண்டு வாசலுக்கு வந்தான். பாலு அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தான்.

மாலதியின் முகத்தில் சோகம் அதிகமாகத் தெரிந்தது. பாக்கியத்தின் முகம் மிக இறுக்கமாக இருந்தது. குமாரின் வீடு நெருங்க நெருங்க பாக்கியம் பதற்றமாவதை மாலதி உணர்ந்து கொண்டாள். ஊருக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயம்தானே?

குமாரின் வீட்டு வாசலில் எல்லாரும் நிற்பதைப் பாக்கியம் பார்த்தாள். முகத்தில் ஆத்திரம் வந்தது. குமாரின் அப்பாவும் அம்மாவும் பாக்கியத்தைச் சுற்றி வந்து காலில் விழுந்து வணங்கினர். “போப்பா” என்று அம்மா சொல்லியபின் குமார் வந்ததைக் கவனித்த பாக்கியம் அவன் அவனை வலம் வந்து காலில் விழும்போது சற்று நகர்ந்தவள், “இல்ல, இல்ல, நான் சாமி இல்ல” என்று உரத்த குரலில் அழகையுடன் கூறிக் கழுத்தில் இருந்த மாலையைக் கழற்றி வீசியவள், திரும்பி வந்த வழியே ஓடினாள்.

கூட்டம் அவள் பின்னால் ஓடியது.

உயிர் விளையாட்டு

• ராம் முரளி
raammurali@gmail.com

ஊங்கையைப் பேருந்தில் ஏற்றிவிட சென்றிருந்த தந்தை, வரும் வழியில் விபத்து செய்தி ஒன்றை அறிந்துகொண்டு வீடு திரும்பினார். சிவன் கோவிலை ஒட்டியுள்ள புதிதாக போடப்பட்டிருந்த வளைவு சாலையில் நேர்ந்திருக்கிறது விபத்து. கல்லூரி மாணவன். பைக்கில் விரைந்து பயணித்திருக்கிறான். இடையில் புகுந்துவிட்ட எதோவொன்று பைக்கைச் சறுக்கச் செய்து, விபத்தை நிகழ்த்தியிருக்கிறது. இளைஞனின் உயிர்

ஒலியம்: ஜே.கே.

அதே இடத்தில் பிரிந்திருக்கிறது. தந்தையின் முகத்தை பார்க்க சகிக்கவில்லை. இருளடர்ந்து சோர்ந்துபோய் நாற்காலியில் சாய்ந்தமர்ந்தார். இளைஞனின் முகத்தை நெருக்கத்தில் பார்த்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. கருத்த தார்ச் சாலையில் ஒழுகியோடிய இளைஞனின் குருதி அவரது நாசியில் புகுந்துக் கொண்டது. தந்தையிடம் நாங்கள் எதுவும் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. அவராகவே மளமளவென பேசிவிட்டு கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

சாலை விபத்துக்களைப் பற்றிய தகவலறிவது இப்போதெல்லாம் வாடிக்கையாகி விட்டது. செய்தித்தாள்களும், தொலைக்காட்சி ஊடகங்களுமேகூட தினசரி விபத்துச் செய்திகளைப் போட்டிப் போட்டுக்கொண்டு வெளியிடுகின்றன. சாலையில் குதித்தோடுகின்ற அனைத்து வாகனங்களும் விபத்துகளின் அடையாளத்தைத் தனதுடலில் பதித்திருக்கின்றன. விபத்தைக் குறித்த எண்ணமெழாமல் பயணம் செய்வது சாத்தியமில்லாமல் ஆகிவிட்டது. தவிர, விபத்து செய்தி பற்றிக் கிசுகிசுப்பதும் இக்காலத்தில் சுவாரஸ்யமான ஒன்று.

தந்தை பார்த்துவிட்டு வந்த விபத்து நேர்ந்த இடமான சிவன் கோவில் எனக்கு மிகவும் பரிச்சயமான ஓரிடம். எங்கள் நகரத்தில் வசிக்கும் இளைஞர்கள் பலரும் கோவிலின் இடப்புறத்தில் இருக்கும் குளத்தில் தலை நனைக்காமல் இருந்ததில்லை. இத்தனைக்கும் பலருடைய உயிரைக் குடித்திருக்கின்ற குளம் அது. எவ்விதச் சலனத்தையும் காட்டாமல், துளி குற்றயுணர்ச்சியும் இல்லாததுப்போல பச்சை நிறத்தில் உறங்கிக் கிடக்கிறது குளம். இப்போது விபத்து அதன் கரையில், அதன் சாட்சியமாகவே நிகழ்ந்தேறியிருக்கிறது.

தந்தை மிக சோர்வுக்குள்ளானதன் காரணம், எங்கள் தெருவிலும் விபத்து நேர்ந்து இரண்டொரு தினங்கள்தான் ஆகிறது. தெருவில் சிறுவர்கள் ஓபுட்பால் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பள்ளி விடுமுறையென்றால், இவர்களுக்குத் தெருவிலேதான் சகலமும். எதிர்வீட்டு நாய்க்குட்டியின் குட்டியின் பலத்த குரைத்தல் ஒலியையும் மீறி சிறுவர்கள் ஓபுட்பால் விளையாட்டை மதியம் கடந்தும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

குட்டிக்கு உள்ளுணர்வில் எதுவோ தட்டுப் பட்டிருக்கிறது. எப்போதும் அதனது குரல், பழக்கப்பட்ட தெரு மனிதர்களுக்கு எதிராக உயர்ந்ததில்லை. அம்மா கூட ஒருமுறை வெளியே

சென்று அதட்டிவிட்டு வந்தாள். அம்மாவின் அதட்டலுக்கு சற்றேனும் தனது கவனத்தைக் குவிக்க வேண்டுமென்பதைப்போல, சில நிமிடங்களுக்கு அமைதி காத்தது. வாரத்தில் நான்கு தினங்களுக்குக் குறையாமல் அசைவ சாப்பாடு சமைக்கப்படும் வீடு எங்கள் வீடுதான் என்பதை அறிந்திருந்ததனால், அம்மாவின்மீது குட்டிக்கு பிரியம் அதிகம். எனினும், அன்றைய தினத்தில் குட்டியின் குரைத்தல் ஒலி விட்டுவிட்டுத் தொடர்ந்தபடியே இருந்ததே தவிர, ஓய்ந்தபாடில்லை.

சிறுவர்கள் வெயிலிலும் வியர்வை உடலில் குமைந்தெழ, ஓபுட்பாலை உதைத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். சட்டை ஒருவித அசௌகரியத்தை அளித்ததால், அதனையும் துறந்துவிட்டு முனைப் புடன் விளையாட்டை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். தெருவில் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை சளைத்திருக்கவில்லை, என்பதை இரு அணிகளாக அவர்களுக்குள் தம்மைப் பிரித்துக் கொண்டு விளையாடியதே உணர்ச் செய்தது. விடுமுறை தினங்களைத் தவிர்த்து ஒருபோதும் இத்தனை சிறுவர்கள் எங்கள் தெருவில் வசிக்கின்றனர் என்பதை நான் அறிந்து வைத்திருக்கவில்லை.

விளையாட்டின் தீவிரம் கூடிக்கொண்டே போனபோது, ஸ்கூட்டி ஒன்று தெருவினுள் நுழைந்திருக்கிறது. மூன்று இளைஞர்கள் அதில் அமர்ந்திருந்தனர். குடிபோதையின் காரணமாக அவர்களிடம் உண்டாகியிருந்த தள்ளாட்டம் ஸ்கூட்டியின் சக்கரங்கள் பாதையின் விளிம்பைக் கடந்தும் நகர்ந்ததை வைத்துப் புரிந்துக் கொண்டதாகத் தெருவாசிகள் பின்னர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

விரைந்து முன்னகர்ந்து வந்த ஸ்கூட்டியைப் புட்பால் விளையாட்டில் மும்முரமாக ஈடுப் பட்டிருந்த சிறுவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. ஸ்கூட்டி சிறுவர்களில் ஒருவனின்மீது மோதிவிட்டது. மோதிய வேகத்தில் அந்தரத்தில் சில நொடிகள் சுழன்று தலைக்குப்புற விழுந்து கிடந்ததாக, அம்மா விசாரித்து வந்து சொன்னாள்.

அதற்குள் உள்ளறையில் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்த எனது காதுகளிலும் அவரல் ஓசைகள் கேட்டன. திடுக்கிட்டு நான் அறையிலிருந்து வெளியேறித் தெருவுக்குள் இறங்குகையில், தெருவின் முனையில் சிறுவனின் தாய் புடைத்தழுதபடியே கார் ஒன்றில் தனது மகனை ஏந்தியபடி நுழைந்து

கொண்டிருந்தார். அவளது உடலில் பதட்டம் பெருகியிருந்தது. நிற்க கதியில்லாமல் அழகையைச் சிந்தியபடியே காரில் அவள் ஏறிய காட்சியை என் வீட்டின் வாசலில் நின்றபடி நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

சதைகளில் இறுக்கம் தளர, வெறித்த பார்வையுடன் நின்றுருந்த என் பாதங்கள் முன்னெழுத் துணியவில்லை. தங்கையும் எனது தோளினைப் பற்றியபடியே எனக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தார். அக்கம் பக்கத்தில் ஆட்கள் குழுமிவிட்டார்கள். கார் தெருவிலிருந்து நகர்ந்த பின்பும் தெரு முழுக்க ஆட்கள் குவிந்தபடியே இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் நிகழ்ந்தேறிய விபத்தினை அவரவர் கண்ணோட்டத்தில் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோர் முகங்களிலும் கவலை சூழ்ந்திருந்தது.

நான் எதுவும் செய்ய இயலாமல் நிற்கதியாக நின்றுருந்தேன். தொலைவில் அம்மா அந்த சிறுவனின் வீட்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார். லுங்கியும், பனியனுமாகத் தெருவில் இறங்கிய சில ஆண்கள், அந்த ஸ்கூட்டியைப் பிடிக்க முடியாமல் போனதுப் பற்றி விசனப்பட்டார்கள். சிறுவர்கள் அவர்களிடம், அந்த ஸ்கூட்டி வெள்ளை நிறத்தில் இருந்த தென்றும், ஓட்டிச் சென்றவர்களில் ஒருவனைத் தாங்கள் முன்னதாகவே ஓரிரு முறைகள் பார்த்திருப்பதாகவும் சொன்னபோதும், அவர்கள் அதுகுறித்து பெரிதாக அக்கறை செலுத்தவில்லை என்பதைப் புரிந்துக்கொள்ள முடிந்தது. ஸ்கூட்டி பிடிப்பட்டிருந்தாலும்கூட, பின் விளைவுகளைக் கருத்தில் கொண்டு இவர்கள் எதுவும் செய்யத் துணிய மாட்டார்கள் என்பது திண்மை. இக்காலத்தில் எங்களது பகுதி மக்கள் எல்லோருமே ஒருவிதமான இறுக்கத்துடன் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

சந்தைக்குப் பக்கத்தில் சமீபத்தில் கொலை யொன்று அரங்கேறியது என்பதே அதற்கான காரணம். அதில் பங்கெடுத்துக்கொண்டவனும் துரதிர்ஷ்டவசமாக முன் காலங்களில் எனக்கு அறிமுகமானவனே.

பனிரெண்டாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த நாட்களில், எனது வீட்டின் அருகில் இருக்கும் கடையொன்றில் சிகரெட் பிடிப்பதை வாடிக்கையாகக் கொண்டிருந்த அருண் வெட்டுக் காயங்களுடன் இருக்கும் தனது தோள்பட்டையை என்னிடம் சட்டையை விலக்கிக் காண்பித்தான். கறுத்த கோடொன்று

அதில் தெரிந்தது. ஆழப் பதிந்த கத்தியின் அடையாளமது என்றான் அவன். நான் துணுக்குற்றேன்.

மேற்கொண்டு விவரித்த அருண், சில்லறைத் தகராறு ஒன்றில் தான் ஈடுப்பட்டதில் உண்டான தழும்பு அது என்று சொல்லிச் சிரித்தான். அவனை மின்கம்பம் ஒன்றில் கட்டி வைத்துச் சிரித்துச் சிரித்துக் கத்தியால் வெட்டியிருக்கிறார்கள். வெட்டியது ரகுராமன் தான் என்றும் சொன்னான். எனக்கு அச்சமேற்பட்டது என்றாலும், அதனை முகத்தில் காண்பித்துக் கொள்ளாமல், அவனை ஆழ்ந்து பார்த்தேன். முகத்தில் வன்மத்தின் ரேகைகள் புடைத்துக்கொண்டு படர்ந்தன. இன்னும் சில தினங்களில் ரகுராமனைப் பழிவாங்குதல் நிமித்தமாகக் கொலை செய்ய திட்டமிட்டிருப்பதாகவும், கொலையைத் திருப்திகரமாகச் செய்து முடித்ததும் சில மாதங்கள் சிறையில் இருந்துவிட்டுத் திரும்பினால் எங்கள் ஊரிலேயே மிக செல்வாக்கான தாதாவாக உருவாகிவிடலாம் என்றும் அவன் உறுதியுடன் கூறினான். எனக்கு மேலும்மேலும் பதற்றம் கூடிக்கொண்டே போனது. மேற்கொண்டு அவனிடம் வாதத்தை நீட்டித்துக் கொண்டிருக்க விரும்பாமல், 'நல்லவிதமா செய்துமுடி' என்றுவிட்டு விறுவிறுவென அவனிடமிருந்து நகர்ந்து வந்தேன்.

அதன்பிறகு எனது வாழ்க்கைப்போக்கு வேறுவிதமாக நகர்ந்துப்போனது. ரகுராமனையோ, அவனைப் பழித் தீர்ப்பேன் எனச் சத்தியம் செய்த அருணையோ நான் அதன்பிறகு பார்க்கவேயில்லை. மிகச் சமீபத்தில்தான் சென்னையில் எதிர்பாராமல் சந்தித்த இளங்கோவின் மூலமாக, அருண் ரகுராமனை அவனது மெக்கானிக் ஷெட்டில் வைத்துச் சமீபத்தில் கொலை புரிந்த சம்பவத்தை அறிந்து உடல் விதித்தேன்.

அருணை நான் சந்தித்த தினத்திற்கும், இன்றைக்கும் இடையில் எட்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. இதுநாள்வரையிலும், அருணின் மனதிலிருந்த வன்மம் குறைந்திருக்க வில்லை என்பது எனக்குள் பெருத்த அதிர்வை உண்டாக்கியது. அருணின் எச்சில் தெறித்த உதடுகளும், ஆழப்பதிந்த வெட்டுக் காயமும் நினைவில் வந்துப்போனது. இளங்கோ அந்தக் காட்சிகளை முழுவதும் காண்பித்தான்.

ஆழ்ந்த மௌனம் நிலைகொண்டிருந்த இருள் பொழுதொன்றில், ரகுராமன் சூப்புக் கடையில் நின்றுருக்கிறான். ஓரிருவர் அவனருகில் இருக்கிறார்கள். சூப்புக் கடை நடத்தும் சலீம் பாய் அவனிடம் சிநேகமாக பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். தனது பைக்கில் சாய்ந்தமர்ந்தபடி இறுக்கமான முகத்துடன் ரகுராமன் அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். பிறகு சூடாக அவனுக்குப் பீங்கான் கிண்ணத்தில் சூப்பு கொடுக்கப்படுகிறது. ரகுராமன் அக்கம்பக்கம் ஒருமுறை சுற்றிப் பார்க்கிறான். பின் மெல்ல, பீங்கான் கிண்ணத்தில் உதட்டைப் பதித்துச் சூப்பை உறிஞ்சிக் குடிக்கிறான். அவனது சகாக்களும் ஆளுக்கொரு சூப்புக் கிண்ணத்தை உறிஞ்சுகிறார்கள். அவ்விடத்தில் ஆட்களின் நடமாட்டம் குறைவாகவே இருக்கிறது. கடை சாத்துகின்ற நேரமது.

ரவுண்டானாவுக்கு அருகிலிருக்கும் சந்தொன்றில் அருண் தனது சகாக்களுடன் நின்றுருக்கிறான். அவர்களது கைகளில் ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. அருணுக்குப் பின்னால் நிற்கும் தனசேகர், “இங்கேயே வச்சு போட்டுடலாம்” என்கிறான். அவனது குரலை அடக்கும் அருண், “ஸ்ஸ்...” என்று உதட்டின் குறுக்காக விரல் வைத்து சொல்லி அவனை அமைதி காக்கச் சொல்கிறான். அவர்கள் ரகுராமனையே கூர்ந்து கவனித்தபடி இருக்கிறார்கள்.

சூப்பை உறிஞ்சி முடிக்கும் ரகுராமன் தனது சகாக்களிடமிருந்து விடைபெறுகிறான் காலையில் வெட்டில் சந்திக்கலாம் என்கிறான். கூட்டம் மெல்ல கலைகிறது. சலீம் பாயிடம் ரகுராமன் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்கிறான். பாய் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு குழைவாக, சலாம் வைக்கிறார். ரகுராமன் பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்து அங்கிருந்து கிளம்புகிறான்.

பைக்கில் சென்றுக்கொண்டிருக்கும் ரகுராமனை அருண் கோஷ்டியினர் தங்களது வாகனங்களில் மெல்ல பின் தொடர்ந்து வருகின்றனர். ரகுராமனுக்கு பின்னால் எதுவோ தொடர்ந்து வருவதான அரவம் உண்டாகிறது. பைக்கை நிறுத்திவிட்டு பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறான். ரகுராமனின் பைக் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டதை உணரும் அருண் கோஷ்டியினரும் தங்களது பைக்கை நிறுத்தி விடுகின்றனர். ரகுராமன் பைக்கிலிருந்து கீழிறங்கி சிறிது தூரம் தெருவில் நடந்து

பார்க்கிறான். எதுவும் அவனது பார்வைக்கு தட்டுப்படவில்லை.

பின் திரும்பித் தனது பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்கிறான். உடனே அருண் மற்றும் அவனது கோஷ்டியினரின் விரைந்து வந்து அவனைச் சூழ்கின்றனர். ரகுராமன் செய்வதறியாமல் முழிக்கின்றான். எதிரில் நிற்கும் அருணையும் அவனுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. எட்டு வருடங்கள் முன்னால் நிகழ்ந்த சந்திப்பல்லவா? ரகுராமன், “யாருடா நீங்களாம்? என்ன வேணும்?” எனக் கேட்டபடியே அவர்களை நெருங்கிச் செல்ல, அருண் ரகுராமனுக்கு எதிரில் நிற்கும் சத்தியசீலனிடம் அவன் கையில் பிடித்திருக்கும் கத்தியால் வெட்டச் சொல்லிச் சைகை புரிகிறான். சத்தியசீலனுக்குக் கைகால்கள் நடுங்குகின்றன. அவனது முகத்தில் வியர்வைத் துளிர்ந்து வழிகிறது. அதனை உணர்ந்துகொண்ட ரகுராமன், இவர்கள் பக்குவமடையாத குற்றவாளிகள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு சத்தியசீலனின் முகத்தில் ஓங்கி ஒரு அறை விடுகிறான். “ஓழுங்கா ஓடிப்போங்க” எனவும் உரக்கக் கத்திச் சொல்கிறான்.

அருணுக்குக் கோபம் பெருகுகிறது. எட்டு வருடங்கள் காத்திருந்து திட்டமிட்டவன் அல்லவா? அதனால் ரகுராமனை நெருங்கி கத்தியை உயர்த்தியபடியே முன்னால் ஓடுகிறான். அதற்குள் ரகுராமன் சத்தியசீலனிடமிருந்து திரும்பி, அருணை முறைத்தபடிப் பார்க்க, அருண் சட்டென்று கால்கள் தரையில் குறுக்கும் மறுக்குமாக சுழல, அங்கேயே நின்றுவிட்டான். இதுதான் சந்தர்ப்பம் என சத்தியசீலன் ஓங்கி ரகுராமனின் முதுகில் ஒரு வெட்டு வெட்டுகிறான். ரகுராமன் உடல் நெளிய தரையில் வீழ்கிறான். அவசரத்தில் வெட்டிவிட்டானென்றாலும், சத்தியசீலனால் அவ்விடத்தில் நிற்க முடியவில்லை. பயம் அவனது நெஞ்சை கவ்வுகிறது. பின்னால் நகர்கிறான். அவனது கோஷ்டியினர் எல்லோரும் அவரவர் பைக்கில் ஏறுகின்றனர். அருணுக்கு மட்டும் இன்னமும் ஆத்திரம் தீர்ந்தபாடில்லை. தரையில் சரிந்து கிடக்கும் ரகுராமனைக் கடக்கையில், அவனது முகத்தில் ஆழமாக ஒரு வெட்டு வெட்டுகிறான். குருதி தரையில் பீய்த்துக்கொண்டு அடக்கிறது. பைக்குகள் அங்கிருந்து வேகமெடுத்து பறக்கின்றன.

இளங்கோ நிகழ்ந்தவைகளைச் சொல்லி நிறுத்தியபோது, எனது உடலில் உஷ்ணம் ஏறியிருந்தது. இளங்கோவின் அறையில் சுவரில் சாய்ந்தபடியே அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான் பயத்தின் பிடியில் சிக்கியிருந்தேன் என்றாலும், அதன்பின் நிகழ்ந்தவைகளை அறியும் ஆவலும் எனக்குண்டானது என்பதை உடல் கூச ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

இளங்கோ சொன்னான், “ரகுராமனை வெட்டுவதுக்கு அப்புறம், அருண் கோஷ்டி வேற வேற ஊருங்களுக்கு பிரிஞ்சி ஓடிட்டானுங்க. ரகுராமன் உயிர் பொழிச்சிக்கிட்டாரு. ஆனால், அவரோட கண்ணுதான் பீஸ் போயிடுச்சு”

“ஓஹ். அப்போ ரகுராமன் உயிரோடத்தான் இருக்காரா?”

“அவசரப்படாத டா... அன்னைக்கு அந்தத் தாக்குதல் இருந்து தப்பிச்சிட்டாரு. ஆனா, அவருக்கு மனசுல பழி வெறி எக்கச்சக்கமா ஏறிடுச்சு. தன்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கின வங்கள எப்படியும் போடனும்னு முடிவா இருந்தாரு. ஆனா, செஞ்சது யாருன்னு அவருக்குச் சட்டுனு பிடிப்படல. எங்கயாருக்கும் கூட அப்போ அவர வெட்டினது யாருன்னு தெரியாது. ரகுராமனோட எதிரிங்க யார் யாருன்னு கணக்கு எடுத்தாரு. அவங்கள எல்லோரையும் தீர்த்திடனும்னு முடிவு பண்ணாரு. அவனோட முதல் எதிரி இராதாகிருஷ்ணன்தான். அவன்தான் ஊர் பசங்கள எல்லாம் சேர்த்துக்கிட்டு இந்த மாதிரி அதுஇதுன்னு பண்ணிக்கிட்டு இருப்பான். அதனால, அவரோட வீட்டையும், நிலத்தையும் தன்னோட ஆட்கள் மூலமாகக் கொளுத்தி ட்டாரு. இராதாகிருஷ்ணனையும், ஊருலயே வச்ச வெட்டிட்டாங்க. ஆனா நல்லவிதமா அவரும் உயிர் பொழிச்சிட்டாரு. நான் பண்ணல நான் பண்ணலன்னு ஆஸ்பிட்டல் பெட்லயும் அவர் புலம்பிக்கிட்டு இருந்திருக்காரு. ஆனால், ரகுராமன் இராதாதான் அவர வெட்டுவதுங்குறதுல உறுதியாக இருந்தாரு. லோ. அவர் ஹாஸ்பிட்டல்ல இருந்து வெளிய வந்ததும் தீர்த்திடனும்னு பிளான் பண்ணி இருந்தாரு”

“யாரோ பத்த வச்ச தீ, யார் யார்கிட்டயும் பரவிகிட்டே இருக்கே...”

“யாரையும் பொசுக்கல, அவரேதான் பொசுங்கிட்டாரு. சொல்றேன் கேளு”

ரகுராமனின் மெக்கானிக் ஷெட்டில் பணிபுரிகின்ற ஆட்கள் எல்லோரும்

அவனிடமிருந்து விடைபெறுகிறார்கள். “பாத்து பத்திரமாகப் போங்கடா” என்று சொல்கிறான் ரகுராமன். அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் துணையாக ஒரு பைக்கில் இரண்டு நபர்கள் என்கின்ற விகிதத்தில் பயணிக்கிறார்கள். ரகுராமன் மெல்ல மெக்கானிக் ஷெட்டின் கதவை இழுத்து சாத்துகிறான். அங்கிருந்து நடந்து செல்லும் தொலைவில்தான் இருக்கிறது அவனது வீடு.

தெருவில் சாலையைக் கூர்ந்து கவனித்தபடியே செல்கிறான் என்றாலும் உள்ளுக்குள் ஏதோவொரு நெருடல் இருப்பதையும் உணர்ந்திருந்தான். அவனது நடையில் வேகம் கூடுகிறது. அப்போதுதான் கவனித்தான். நீண்ட அந்த சாலையில் அவனுக்கு எதிர்த்திசையில் நான்கைந்து வாகனங்கள் அவனை நோக்கி வெளிச்சம் பரப்பியபடி விரைந்துகொண்டிருந்தன.

ரகுராமன் நிதானம் குலையாமல் நடந்தபடியே இருந்தான். அந்த வாகனங்கள் மெல்ல மெல்ல அவனை நோக்கித்தான் வருகின்றன என்பது உரைத்ததும், முதுகில் தயாராய்ச் சொருகி வைத்திருந்த அரிவாளை உருவி எடுக்கிறான். முகம் குருதி ஏறிச் சிவந்திருக்கிறது. கத்தியின் கைப்பிடியை மிக உறுதியுடன் பிடித்திருக்கிறான். பைக்கில் அவனுக்கு எதிரே வந்துகொண்டிருந்த கோஷ்டியினர் சிறிது தூரத்தில் பைக்கை நிறுத்துகிறார்கள். அவர்களின் கைகளிலும் ஆளுக்கொரு அரிவாள் இருக்கிறது. மெல்ல சாலையில் பிரிந்து பெரியதொரு வட்டமாக ரகுராமனைச் சூழ்கிறார்கள்.

ரகுராமனுக்குத் தொண்டை குழியில் எச்சில் குழுமுக்கிறது. அவன் தன்னைச் சுற்றி வட்டமடிக்கும் இளைஞர்கள் ஒவ்வொருவராக பார்க்கிறான். ஏழெட்டு பேர் இருப்பார்கள். எல்லோரும் 20 25 வயதுக்குள் இருக்கும் இளைஞர்கள். தானும் இதுப்போல, 22 வயதில்தான் முதல்முதலாக அரிவாளை கையிலெடுத்தோம் என்பது அந்த கோர வெளியினில் நின்றபடியே உணருகிறான். ஒவ்வொருவரும் அவனது முகத்தையே கொண்டிருக்கிறார்கள். இதேப்போல, மணிகண்டன் எனும் அக்காலத்திய தாதா ஒருவரை வெட்டிதான் ரகுராமன் குற்ற உலகத்தினரின் மத்தியில் பிரபலமடைந்திருந்தான்.

அவனது கண்கள் சொருகின. வேலை களைப்பு. உடல் அயர்ச்சி. எல்லாவற்றையும் மீறி, கொலை செய்யப்படப் போகிறோம்

என்பதான நடுக்கம். ரகுராமன் ஒருவனை நெருங்கி அரிவாளோடு ஓடினால், மற்ற திசையில் இருப்பவர்கள் நெருங்கி வருகிறார்கள். உயிர் விளையாட்டு சில நொடிகள் நீண்டபடி இருக்க, சட்டென்று கூட்டத்துக்கு இடையில் இருந்து வெளிப்பட்ட அருண் மற்றொருவனிடம் ரகுராமன் பார்க்குமாறு கண் காட்ட, ரகுராமன் அருண் கண் காட்டிய திசையில் இருப்பவனை நெருங்க, அதற்குள் அருண் தனது அரிவாளால் ஓங்கி அவனது கழுத்தில் வெட்டினான்.

வெறித்த ரகுராமனின் கண்கள் அருணின் பகை பெருகிய கண்களைச் சந்தித்தன. அருண் உதட்டில் எச்சில் தெறிக்க, குரோதத்துடன் தன் தோள்பட்டையில் அவனால் உண்டாகியிருந்த தழும்பை உயிர் அறுந்து வீழ்ந்துகொண்டிருந்த ரகுராமனிடம் காண்பித்தான். ரகுராமனின் நினைவுகள் முன்னும்பின்னும் சுழன்றன. வீட்டில் அவனுக்காகக் காத்திருக்கும் அவனின் செல்ல மகளின் முகம் அவன் நினைவுக்கு வந்தது. இன்னமும் அவள் எழுந்து நடக்கும் நிலையினை எட்டியிருக்கவில்லை. மை பொட்டு இட்டிருக்கும் அவளது உப்பிய கன்னத்தை கண நேரத்தில் ரகுராமன் நினைத்துக்கொண்டான். அவனது மனைவியின் கூந்தலுக்குள் விரல்விட்டு வருடிய நினைவுகளும் ஒரு கணம் எட்டிப் பார்த்தது. பள்ளிக்கு சென்றது, தாய் தந்தையருடன் சைக்கிள் அமர்ந்து பயணித்ததும் என நினைவுகள் முன்னும்பின்னும் காலக்கோட்டினை அழித்தபடிச் சிதறியோடியது. அதோ தெரிகிறது. கம்பத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் இரத்தம் பெருகும் அருணின் முகத்தில் அரும்பும் குரூரப் புன்னகை. உன்னை ஒருநாள் பலியிடுவேன் எனும் வன்மம். தன் உயிர் உனக்காகவே காக்கப்படுகிறது எனும் பகையுணர்ச்சி.

சாகும்போது கடைசியாக ரகுராமனின் உதடுகள் “அருண்” என உச்சரித்தது.

இளங்கோ என்னிடம் விவரித்த சம்பவங்களை மனதில் நிகழ்த்திப் பார்த்தவாறே அன்றைய இரவில் நீண்ட நேரம் உறங்காமல் விழித்துக் கிடந்தேன். என்னைப்போலவே இவ்வூர் மனிதர்களும் அந்த நிகழ்வால் உள்ளம் ஒடுங்கிப் போயிருக்கிறார்கள். தங்களது வீட்டின் வாயிலில், தெருமுனையில் நிகழ்ந்தேறிய கொலையை மீண்டும் மீண்டும் மனதில் அசைப்போட்டபடியே

இருந்தார்கள். ரகுராமன் கொலை செய்யப்பட்ட இடம் நிரந்தர அச்சத்தை அவர்களிடத்தில் உண்டாக்கிவிட்டிருந்தது. வெயிலில் காய்ந்தழிந்த ரகுராமனின் இரத்தம் ஊராரின் மனங்களில் உறைந்துவிட்டிருந்தது அதனாலேயே, இனியேதும் தூர் நிகழ்வுகள் தங்களைச் சுற்றி நிகழ வேண்டாமென ரகசியமாகக் கடவுளிடம் ஒவ்வொருவரும் பிரார்த்தனை புரிய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

முன்னதாக, ஸ்கூட்டியில் அடிப்பட்டு சிறுவன் ஒருவன் காரில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டான் என்று சொன்னேன் அல்லவா. அவன் தலையில் ஏழு தையலுடன் வீடு திரும்பிவிட்டான். இப்போதும் அவ்வீட்டில் விசாரிப்புகள் நின்றபாடினலை. பூப்பாலை அதற்குள் தெருவாசிகள் கிழித்து வீசிவிட்டார்கள்.

நாற்காலியில் சாய்ந்தமர்ந்திருந்த தந்தையை ஒருமுறை பார்த்தேன். சாலை விபத்தில் உயிரிழந்த இளைஞனின் சிந்தனையில் இருந்து இன்னமும் அவர் விடுபடவில்லை என்பது புரிந்தது. அம்மா அவருக்குக் காபி ஒன்றைப் போட்டுவந்து கொடுத்தார். நான் ரகுராமனின் கொலை சம்பவத்தின் நினைவால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்தேன். ஒரு உயிரிழப்பு மற்றொரு உயிரிழப்பை நினைக்கச் செய்துவிடுகிறது. அருண் என்னிடம் சொல்லிய, “ரகுராமனைக் கொலை செய்ய போகிறேன்” என்ற குரலும், அவனை அக்கணத்தில் அமைதியுற செய்யாமல், “நல்லவிதமாகச் செய்து முடி” என்று கூறி நகர்ந்த எனது குரலும் மாறிமாறி ஒலித்தபடியே இருந்தது.

கண நேரத்தில் எனது கைகளில் இரத்தக் கறை ஊறிய அரிவாள் ஒன்றைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டேன். அதன் நுனியில் கண் ஒன்று முளைத்து, “அருண்” என அந்தக் கண் ரகுராமனின் குரலில் சொல்லியது. விம்மி துடித்த எனது மனதை சமன் செய்ய பெரும்பாடு பட வேண்டியிருந்தது. மெல்ல அந்தக் கண் தனது பார்வையை இழந்து, ஒற்றைக் கறுப்புப் புள்ளியாக அரிவாளில் நிலைத்துவிட்டது. உடல் உறைந்த நிலையில் தந்தையைப் பார்த்தபடி நான் அமர்ந்திருக்க, அவரது செல்பேசி அதிர்ந்தது. தங்கைதான் அழைத்திருந்தாள். “ஆபீஸ் வந்துட்டேன்பா” என்றாள். தந்தையும் நானும் ஒருசேர அக்கணத்தில் தற்காலிக ஆறுதல் அடைந்தோம்.

மலைப்பாம்புகள்

10 மலைப்பாம்பென்று கொண்டு வரப்பட்டுள்ள செய்தி ரொய்ட்டர் ஆச்சியின் பேச்சு சாதுரியத்தினால் நகரமெங்கும் பரவி விட்டிருந்தது.

அன்று விடுமுறை நாள். மலைப்பாம்பை பார்க்கின்ற ஆவலில் கூட்டம் சாரை சாரையாக வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

மலைப்பாம்பென்றால் என்னவென்று அறிந்திராத சின்னஞ்சிறுவர் முதல் இளைஞர், யுவதிகள், பெரியவர்கள் என வயது வித்தியாசமின்றி பெரியதொரு கூட்டம் சபாமண்டபத்துக்கு படையெடுத்து வருவது ரொய்ட்டர் ஆச்சியின் உண்மையை தெரிந்து கொள்ளவே.

படிப்பு வாசனையில்லாத ரொய்ட்டர் ஆச்சி, தான் கண்டவற்றை மட்டுமல்ல, காதில் விழுந்த ஏதாவது ஒரு செய்தியை கால், தலை வைத்து சோடித்து வெளிப்படுத்தும் திறமைக்கு நிகராக இன்னொருவர் இன்னும் பிறந்திருக்கவில்லை.

ரொய்ட்டர் என்ற பெயர் ஆச்சியோடு ஒட்டிக் கொண்டதும் அதனால்தான், ரொய்ட்டர் என்ற சொல்லை ஆச்சிக்கு முன்னால் யாரும் உச்சரிப்பதில்லை. அப்படிச் சொன்னவர்கள் இதுவரை கேட்டறியாத தூஷணத்தில் வாங்கிக்கட்டிக் கொண்டதை எவரும் லேசில் மறந்துவிட முடியாது.

ஒரு காலத்தில் தொற்று நோய்கள் வேகமாகப் பரவியதை தோற்கடித்து. தற்பொழுது ரொய்ட்டர் ஆச்சியின் செய்திகளின் வேகம் முன்னணியில்.

பேய்கள் மரமேறும் நடுநிசியில் கண்விழித்து எழுந்து அப்பம் சுடுகின்ற அவள், அதிகாலை விடிவதற்கு முன்னர் பட்டணத்துக்குப் போகும் சிலரில் ஆச்சியும் இருப்பாள். அப்பங்களை தேநீர் கடைகளுக்கு கொண்டுவரும் நேரம் அது.

“நாகலந்த தோட்ட லயத்துப் பக்கம் இருபத்தஞ்ச அடிக்குமேல் நீட்டமுள்ள மலைப்பாம்பு, மாண்குட்டிய பாதி முழுங்கியபடியே வந்திருக்கு. வேலாயுதமும், மணியனும் கொஞ்ச ஆளுகளும் சேந்து புடிச்சி பெரிய தோடாக்கயிறால் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்காங்க. நான் பெறந்த ஆயுசுக்கு இந்த மாதிரி ஒரு பாம்பு கண்டதில்லை. அம்மா..... நெனச்சா இப்பகூட மேலெல்லாம் புல்லரிக்குது.....”

கடை, கடையாக, சந்தி சந்தியாகக் கண்டவர் நிண்டவர்களிடமெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டே போன ஆச்சி, அப்படியே ஒரு எட்டு நடந்து கிராமசபைக்கு புதிதாக தெரிவாகியுள்ள பிரதிநிதி சாந்த கிறிகோறில் அவர்களின் வீட்டுக்கே போய், செய்தியை சொன்ன பிறகுதான் நிம்மதியாக மூச்சு விடுகின்றாள்.

கிராமசபை பிரதிநிதி சாந்த கிறிகோறில், கிராமசபைத் தலைவர் தேவிஸ்துக்கன்னா ராலுக்கு சுடச்சுட தொலைபேசியில் அறிவிக்கின்றார்.

கிராமசபைத் தலைவர், சமாதான நீதவான் தனது பிண்பெட்டிக் கடையில் நேற்றைய விற்பனையான பெட்டிகள், மற்றும் எம்பாம் கணக்கு வழக்குகளை பார்த்து பணத்தை எண்ணிக்கொண்டிருந்த நேரம்.

“சரி நான் பத்து மணிக்கு சபைக்கு வருவேன். நீங்க நமது சபையின் மற்ற அங்கத்தவர்களுக்கும் உடனடியாக தெரியப்படுத்துங்கள். மறந்திடாமல் எல்லா பத்திரிக்கை நிருபர்களுக்கும் செய்தி சொல்லுங்க. தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களின் செய்தியாளர்களை ஏற்றிக் கொண்டுவர, நமது சபையின் வாகனத்தை அனுப்புங்க, ஊடகங்கள் மூலமா நல்ல பிரச்சாரம் செய்யணும், மலைப் பாம்பு சம்பந்தமான கலந்துரையாடல் பத்தரை மணியளவில் நடைபெறும் என்றும், அறிவிப்பு செய்யவும்”

மைதான வாசலில் பதினைந்து அடி நீள ஐந்தடி அகலமான “கடஅவுட்” டில் பென்னம்பெரிய மலைப்பாம்பின் படத்தின் கீழே, உலகின் அதிசய மலைப்பாம்பு! காணத்தவறாதீர்கள்! வாழ்விலே ஒரேயொரு சந்தர்ப்பம்!!! என்ற வரிகள் தமிழ் சிங்களம் இரு மொழிகளிலும் “கடஅவுட்” அருகே இரண்டு ஒலிபெருக்கிகள்.

எங்கெல்லாம் ஒலிபெருக்கி பொருத்தப் பட்டுள்ளதோ அங்கெல்லாம் அழையா விருந்தாளியாக விஜயம் செய்யும் அறி(ரி) விப்பாளர் அண்ணாமலை. வேலைக்கு சம்பளம் கிம்பளம் வாங்கும் பழக்கம் அவரிடமில்லை மூன்று வேளை சாப்பாடு, மற்றும் பணாதி வகைகள் மட்டுமே! குரலில் அத்துலஹமீட் என்ற எண்ணம். சொதப்பளுக்கிடையே (FM) மைக்கை இடுப்பில் செருகிக்கொண்டு, அவ்வப்போது மக்களை நோட்டமிடும் பார்வை.

மைக்கை கண்டுபிடித்தவனின் மச்சினன் கூட இவ்வளவு உரிமையோடு மைக்கை இடுப்பில் செருகிக்கொண்டிருக்கமாட்டான்.

இன்னும் மருந்து கண்டுபிடிக்கப் படாமலிருக்கும், வேகமாகப் பரவிவரும் நோய்களில் ஒன்று “மைக்மேனியா” கிராமசபைக்கு முன்னால், மலைப்பாம்பை பார்க்க வரும் கூட்டத்தை வரிசைக் கிராமமாக ஒழுங்கு பண்ண, சபையின் இரண்டு ஊழியர்களை ஏற்பாடு செய்கிறார். விடுமுறை நாளானதால் ஊழியர்களுக்கு மேலதிக கொடுப்பனவு தர உறுதியளிக்கவும் நேர்ந்தது. முச்சக்கர வண்டிகள் நிறுத்துவதற்கு மைதானத்தில் தனியாக இடம் ஒதுக்கப்பட்டது.

கூட்டத்தில் கடலைக்காரர்கள், வடைக்காரர்கள், போலபெலூன், ஐஸ்கிரீம் விற்பனையாளர்கள் மட்டுமன்றி, முடிச்ச மாறிகள், ஒன்றிரண்டு விபசாரிகள் இத்தியாதிகள், பாம்பைப் பார்க்கின்ற ஆவலில், வரிசையில் நெரிபட்டு, முண்டியடித்துக் கொண்டிருக்கிறது கூட்டம்.

பென்னம் பெரிய பெரல் ஒன்றில் சுருட்டிமடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது பாம்பு.

மூடியை திறந்து காட்டுவதும் மூடுவதுமாக வேலாயுதம், பாம்பை மடக்கிப் பிடித்த வீரச்செயலை மயிர்க் கூச்செறியும் அபிநயத் துடன் சொல்வதும் தொடர்கின்றது. ஒருமுறை சற்று அதிகமாக மூடி திறக்கப்பட்டதால், கலவரமடைந்த பாம்பு தலையைத் தூக்கி சீறத் தொடங்கியது.

பயத்தில் சிதறியடித்துக்கொண்டு ஓடும் கூட்டத்தில் பெண்களின் சாறிகள் இழுபட்டும், செருப்புகள் வீசப்பட்டும், குழந்தைகளின் அழுகையும் ஒரே கலவரம்.

“மலைப்பாம்பு ஒரு சாதாரண பிராணி. எவரும் பயந்து ஓட வேண்டாம். பொது மக்களுக்கு சகல பாதுகாப்பும் வழங்கப்படும்.”

ஒலிபெருக்கியில் மீண்டும் மீண்டும் அறிவிக்கப்படுகிறது. வேலாயுதமும், மணியனும் கூட்டத்தை ஒழுங்காக வரிசைப்படுத்துகின்றனர்.

பத்து மணியளவில் கிராமசபைத் தலைவர் புத்தம் புதிய “கெப்” வாகனத்தில் வந்து இறங்கினார். அவரைத் தொடர்ந்து சபைக்கு சொந்தமான மற்றுமொரு வாகனத்தில் பத்திரிகையாளர்கள், தொலைக்காட்சி நிருபர்கள் கமரா இத்தியாதிகளுடன்.

கிராமசபைத் தலைவர் மலைப்பாம்பு வைக்கப்பட்டிருந்த பெரல் அருகில் நிற்க, பிரதிநிதி கிறிகோரிஸ் சபைத்தலைவரின் கையில் நாலைந்து கிலோ எடையுள்ள மாட்டிறைச்சித் துண்டொன்றைக் கொடுக்கின்றார். தலைவர்

இறைச்சியை பாம்பின் பக்கம் நீட்ட, பாம்போ அதனை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஜீவ காருண்யத்தால் தலைவர் பாம்புக்கு இறைச்சி வழங்கும் காட்சி, தொலைக் காட்சி, மற்றும் பத்திரிகை நிருபர்களின் கெமராக்கள் பதிவு

செய்கின்றன. பல்வேறு போஸ்களில் பாம்பும், தலைவரும்.

“நாகல கிராமசபைக்கு உட்பட்ட நாகலவத்த தோட்டத்தில் சபையின் ஊழியர் இருவரின் தைரியத்தினால் இந்த பென்னம்பெரிய பாம்புபிடிக்கப்பட்டது. இதுவரை பிடிக்கப்பட்ட பாம்புகளில் உலகிலேயே மிகப்பெரியது என நான் நம்புகிறேன். ஊழியர் இருவரும் பாம்பை பிடிக்க முற்பட்டபோது, மான்குட்டி ஒன்றினை பாதி விழுங்கிய நிலையில் இருந்திருக்கிறது. மான் குட்டியைக் காப்பாற்ற ஊழியர்கள் இருவரும் மிகவும் சிரமப்பட்டாலும், அதனை இழுத்து எடுக்கும்போது மான்குட்டி இறந்து விட்டிருக்கிறது. மேற்படி பாம்பினைப் பற்றிய மேலதிக ஆராய்ச்சிக்காக பேராதனை பல்கலைக்கழக வனவிலங்கு ஆராய்ச்சிப் பிரிவுக்கு அறிவிக்க உள்ளோம்”

ஒரு கிளாஸ் சோடாவை குடித்து ஏப்பமிட்ட தலைவர், சுற்றுமுற்றும் பார்த்தவாறு செய்தியாளர் சந்திப்பில் உரையைத் தொடர்கின்றார்.

“பார்வையாளர்களின் தொகை அதிகரிப்பதால், பொது மக்களின் நன்மை கருதி நகரத்திலுள்ள விளையாட்டுமைதானத்திற்கு பாம்பை எடுத்துச் செல்ல தீர்மானித்துள்ளோம் தூரம் தொலைவிலிருந்து வருகை தரும் மக்களின் நன்மை கருதி வாகனங்கள் நிறுத்திவைப்பதற்காக மைதானத்தில் ஒருபகுதி ஒதுக்கப்படும். இந்த சேவைகள் எல்லா பொதுமக்களின் நன்மை கருதியே.

பேச்சை நிறுத்தி, செய்தியாளர்களின் முகங்களை மாறி, மாறிப் பார்த்து மீண்டும் பேச்சை தொடர்கின்றார்.

“பாம்பை பிடிக்கின்ற வீர தீரச்செயல் களைப் புரிந்த இருவருக்கும் எனது சொந்த செலவில் பொன்னாடை போர்த்தி, விருது வழங்கி கௌரவிக்க இருக்கின்றேன். அதற்கான ஏற்பாடுகளை சபைப் பிரதிநிதி சாந்த கிறிகோரிஸ் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். வந்திருந்தவர்களுக்கு சோட் ஈட்ஸ், மென்பானங்கள் தாராளமாக வழங்கப்படுகின்றன.

நாகலவத்த தோட்டத்தில் மிகப்பெரிய மலைப்பாம்பு பிடிப்பட்டது என்ற தலைப்பில், கொட்டையெழுத்தில் தலைப்பு செய்தி அடுத்த நாள் பத்திரிகைகளில் கூடவே

தலைவரின் படமும், பாம்பினதும் படமும் பிரசுரமாயிருந்தது.

தொலைக்காட்சிகளில் தலைவரதும், பாம்பினதும் படங்கள் மாறிமாறி “குளோஸ் அப்பில்” ஊடகங்கள் கொடுத்த முக்கியத்துவம் கூட்டம் அதிகரித்தின்றது. தலைவரின் கைபேசிக்கு ஓய்வு ஒழிச்சலில்லாமல் செய்தி வந்த வண்ணம்.

பாம்பைப் பார்க்க வருபவர்களிடம் தலைக்கு இருபத்தி ஐந்து ரூபாய் வசூலிக்கும் பொறுப்பு வேலாயுத்தத்திற்கு. உதவிக்கு மணியன்.

காசு வசூலிப்பதற்கு இளைஞர்கள் சிலர் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கின்றனர். பாம்பினத்துக்கு செய்கின்ற அகௌரவம் என்பது அவர்களது வாதம். இதுவரை கண்டிராத பிராணியைப் பார்க்கின்றோம் என்ற ஆவலில் பலர் பணவசூலை எதிர்க்கவில்லை. பணவசூலிப்பின் சூத்திரதாரி சபை பிரதிநிதி சாந்த கிறிகோறில் என்றொரு வதந்தியும் கசிகிறது.

அதற்கு மறுப்பு தெரிவித்த அவர், அதிசய பாம்பை மக்கள் கண்டு மகிழவேண்டும் என்ற தனது ஜீவகாருண்யம் மிக்க சமுதாயப் பற்றை யாரும் கொச்சைப் படுத்த வேண்டாம் என கட்டாயமாக மறுப்பு தெரிவிக்கின்றார்.

மலைப்பாம்பு செய்தி ஊடகங்களில் பெரிதுபடுத்தப்பட்டமையால் அடிபட்ட நாகம் போல் சீறியெழுந்த எதிர்க்கட்சித் தலைவர், பாம்புகளில் இதுதான் மிகப்பெரியது என்பது தவறானதாகும். அது ஒரு அப்பட்டமான பொய். எனது அரசியல் அநுபவ வரலாற்றில் 1942 ஆம் ஆண்டு ஆர்ஜென்டீனாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதே மிகப்பெரிய பாம்பாகும். சபைத்தலைவர் தவறான வழியில் மக்களை வழிநடத்தி அரசியல் லாபம் தேட முற்பட்டுள்ளதை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன். அச்செய்திக்கு எதிராக மாபெரும் எதிர்ப்பு கூட்டம் சபைக்குமுன்னால் ஏற்பாடு செய்யப்படும் என பத்திரிகைகளில் அறிக்கை விட்டிருந்தார்.

மறுநாள் எதிர்க்கட்சி பிரதிநிதிகள் மற்றும் ஆதரவாளர்களும் பதாகைகளுடன் சபை வாசலில்.

“தலைவர் மலைப்பாம்பிலிருந்து சபையைக் காப்பாற்றுவோம்” “மலைப்பாம்பு வாயன் எங்களுக்கு வேண்டாம்” “அநாதை மலைப்பாம்பை உடனே காட்டில்

கொண்டுபோய் விடு” பல்வேறு விதமான கோஷங்கள்.

ஊடகங்கள் எதிர்க்கட்சியின் செயற்பாட்டுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றன. இந்த விடயத்தினை விவாதிப்பதற்கான நாளொன்றை விரைவில் ஒதுக்கும்படியான விண்ணப்பம் எதிர்க்கட்சித் தலைவரினதும் அவரது சக அங்கத்தவர்களினதும் கையொப்பங்களுடன் சபை செயலாளரிடம் கையளிக்கப் படுகின்றது.

எதிர்க்கட்சிக்காரர்களின் செயற்பாட்டைப் பற்றி தலைவரிடம் ஊடகங்கள் கேட்க. “மக்களை மகிழ்ச்சியில் வைத்திருப்பதே எமது சேவையின் நோக்கம். அதற்காகத்தான் இந்தக் கண்காட்சி. எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் என்ன சொன்னாலும் இதுவே இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பெரிய மலைப்பாம்பு அரசியல் லாபத்திற்காகவே எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் கூச்சலிடுகின்றார்கள். பெருந்தொகையான மக்கள் பாம்பைப் பார்க்க வந்தவண்ணமே இருக்கின்றனர். மக்கள் எங்கள் பக்கம். சபையில் இதுபற்றி விவாதிப்பதற்கு நாள் ஒதுக்கப்படும்.

எதிர்க்கட்சிக்காரர்களை தோற்கடிக்கும் சக்தி எனக்கும், எனது சக அங்கத்தவர்களுக்கும் இருக்கின்றது.”

விவாதத்தில் கலந்து ஒதுக்கப்பட்ட நாளில் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தவர்களில் சிலர் கமுகமளிக்கவில்லை. எதிர்க்கட்சி அங்கத்தவர்களில் சிலர் சபைத்தலைவர் கொடுத்த பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டே சபைக்கு வரவில்லை. என்ற செய்தி தலைவருக்கு நம்பிக்கையான ஒருவர் மூலம் கிட்டியது.

இது விடயத்தில் தனக்கு தோளோடு தோள் நின்று பக்கபலமாயிருந்த இரண்டு இளம் உறுப்பினரும் மறுபக்கம் சேர்ந்துவிட்டனர் என்பதுதான் மற்றுமொரு அதிர்ச்சியான செய்தி.

“மலைப்பாம்பை காட்சிப்படுத்துவதா? அல்லது கிராமத்து மக்களின் அடிப்படை வாழ்வாதார பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பதா? எது ஒரு கிராமசபையின் கடமை? வன ஜீவராசிகளின் சட்டப்பிரமாணங்களுக்கு அமைய, இது ஒரு தண்டனைக்குரிய குற்றம்.

எதிர்க்கட்சி என்றவகையில் எமது கடுமையான எதிர்ப்பை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்”.

தலைமயிருக்கும் மீசைக்கும் குறுந்தாடிக்கும் வஞ்சகமில்லாமல் டை பூசியிருந்த எதிர்க்கட்சித் தலைவர் குறுந்தாடியை தடவியபடி கண்களை கோபாவேசத்தோடு விழித்து உச்சஸ்தாயியில் கத்தினார்.

“இதனை பாம்பு கண்காட்சி என்ற வகையில் தாழ்த்திப் பேசுவது, ஓட்டுமொத்த பாம்பினத்தையே அவமதிக்கும் செயலாகும்.

ஆயிரம், ஆயிரம் ஆண்டுகளாக பாம்புக்கும் மனிதருக்குமிடையேயுள்ள உறவுகளை என் போன்ற புராதன நூல்களைக் கற்றோரே அறிவர். மிகப்பெரிய மலைப்பாம்பு கௌரவ தலைவரின் காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்றவகையில், பிரதேச வாழ் மக்கள் பெருமைப்பட வேண்டிய விடயமாகும்”.

ஆளும் தரப்பின் உபதலைவர் தமது மேசையில் அடித்து பேசினார்.

“ஆளும் கட்சி பதவிக்கு வந்ததிலிருந்து மாபெரும் மலைப்பாம்பு மான்குட்டிகளை வாயைத்திறந்து விழுங்குவது போல், மக்களின் வரிப்பணத்தை விழுங்குகிறது. தண்ணீர், கழிப்பிடங்கள், குப்பைகூழங்கள் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாமலேயே இருக்கின்ற நிலையில், மலைப்பாம்பைக் காட்சிப்படுத்தி மக்களின் கவனத்தை திசைதிருப்பும் சூழ்ச்சிகளை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். பாம்பு கண்காட்சிக்கு பணம் வசூலிக்கப்படுவதாகவும்

தெரிய வந்துள்ளது. பணவசூலின் பின்னணியில் ஆளும்கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் செயற்படுவதாகவும் நம்பிக்கையான வட்டாரங்களில் இருந்து செய்திகள் வந்துள்ளன”.

சபை அங்கத்தவர் சாந்த கிறிகோரிஸ் உடனே, “நான் எனது கடுமையான ஆட்சேபணையை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாம்பை பார்க்கவரும் மக்களின் வசதிகளையே நான் நேர்மையான முறையில் செய்து கொடுத்துள்ளேன். பணவசூலின் பின்னணியில் நான் இருப்பதாக எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் எனது கீர்த்தி நாமத்துக்கு சேறுபூசும் வகையில் கதைகளைப் பரப்பி வருவதனை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன்”.

சாந்த கிறிகோரிஸ் எழும்பி நின்று எதிர்க்கட்சிக்காரரை முறைத்த வண்ணம்

பேசுகிறார்.

விவாதத்தினை வாக்கெடுப்புக்கு விடுவதற்கு சட்ட ஒழுங்கு பிரமாணங்களுக்கமைய, அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பதனால், இருதரப்பினரும் ஏகமனதாக வேறொரு தீர்மானத்திற்கு வந்தனர்.

உபதலைவர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், மற்றுமொரு சுயேட்சை அங்கத்தவரைக் கொண்ட விசாரணைக்கமிஷன் அமைக்கப் பட்டது.

விசாரணைக்கமிஷன் மிகவும் நுணுக்கமாக பக்கச்சார்பின்றி, அலசி ஆராய்ந்து தனது அறிக்கையை வெளியிட்டது.

அரசு வனவிலங்கு அதிகாரிகள் மூலமாக பாம்பை பாதுகாப்பாக காட்டில் கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என அறிக்கையில் பரிந்துரை செய்யப்பட்டிருந்தது.

திங்கட்கிழமை பாம்பை காட்டுக்கு கொண்டு போவதென ஒத்துக் கொண்டிருந்த வனவிலங்கு பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் பகல் பன்னிரண்டு மணியாகியும் வந்து சேரவில்லை.

தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டபோது, அன்றைய தினம் தங்கள் வாகனம் வேறொரு காரியத்துக்காக போய் திரும்பி வரவில்லை எனப் பதில் வந்தது.

சபைத்தலைவரும், எதிர்க்கட்சித்தலைவரும் பேசி, சபை வாகனத்தை அனுப்பி வைத்தனர். மாலையில் வனவிலங்கு பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் வந்து சேர, சபைத்தலைவர் எதிர்க்கட்சித்தலைவரோடு சபையின் மற்று மொரு வாகனத்தில் ஊடகவியலாளர்கள் தொலைக்காட்சி நிருபர்கள் யாவரும் வந்து இறங்கினர்.

பெரலுக்கு அருகே சபைத்தலைவரும் எதிர்க்கட்சித்தலைவரும் படம் பிடிப்பதற்கு தோதாக அருகருகே நிற்கின்றனர்.

பெரலின் மூடி திறக்கப்பட குப்பென்ற துர்நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்கின்றது. இறந்து கிடந்த பாம்பின் பக்கத்தில் சபைத்தலைவர் போட்ட இறைச்சித்துண்டு அழுகி நாற்ற மெடுத்தது.

கவிதைகள்

● முருக தீட்சண்யா

murugadhasant@gmail.com

முன்னாள் நண்பர் ஒருவர்
பிரியங்களை எல்லாம்
செலவில் கூட்டி கவிதை எழுதி
கணக்குத் தீர்க்கிறார்

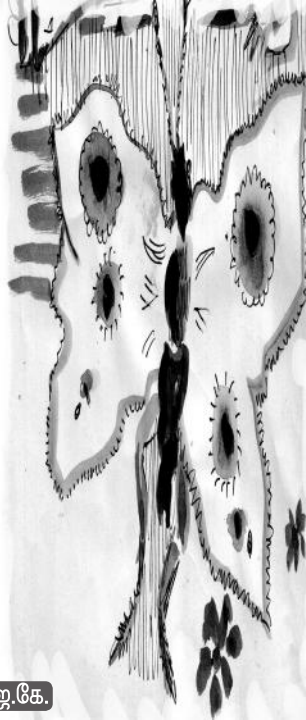
பூர்வீக வீட்டிற்காக வாங்கிய
முன்பணம் அவநம்பிக்கையைக் கூட்டி
அப்பாவின் நினைவுகளாய்க் கணக்கிறது

இத்தனையும் தாண்டி
அதிகாலை பூக்கள்
மலர்ந்து சிரிக்கவே செய்கின்றன

நொடி வாழ்வை தரிசித்தபடியே
பபுல்ஸ் விளையாட்டைத் தொடர்கிறாள்
அந்த கோடைச்சிறுமி

வண்ணத்துப்பூச்சிகள்
சில்வண்டுகள்
இசைக்கும் மூங்கில் காடுகள்

வெயிலை அணைத்துக் கிடக்கும்
கானல்த் திட்டூக்கள் என்று
வாழ்வின் கணங்களை தரிசிக்க
ஆயிரம் வாசல் கொண்டு
திறந்தே கிடக்கிறது பூமி.

ஓவியம்: ஜே.கே.

ஒரு சரளைக் கல்லில்
கால் இடறி விடுகிறேன்
இதற்கெல்லாம் கை கொட்டாதீர்கள்
சிரிக்கவும் சிரிக்காதீர்கள்
எனக்குத் தெரியும்
ஒரு சரளைக் கல்லும் கூட
இல்லாமல்
நீங்கள் இடறுவீர்கள் என்று

எனக்கொரு கடவுள் உண்டு
அவன்
என்னுடனே பயணிக்கிறான்

காலையில்
புத்தன் தேநீரகத்தில்
நான்கு இட்லியும்
கொஞ்சம் சுண்டலுமாய்
பயணத்தைத் தொடரும் அவன்

மதியம் சரண்யா மெஸ்சில்
சாப்பிட வருவான்
கையில் கனக்க காசிருந்தால்
அஞ்சப்பரோ, செட்டிநாடோ
போய் விடுவான்

மாலை
சரவண பவனில்
ஒரு இஞ்சி டீயை சுவைத்தபடியே
அன்றைய நாளை அசை போடும் அவன்

மாசக் கடைசியானால்
கடன் வாங்கத்தான் செய்கிறான்
என்னைப் போலவே உங்களிடம்.

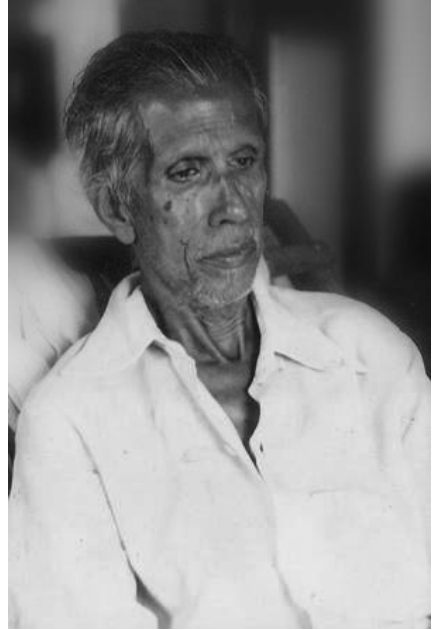
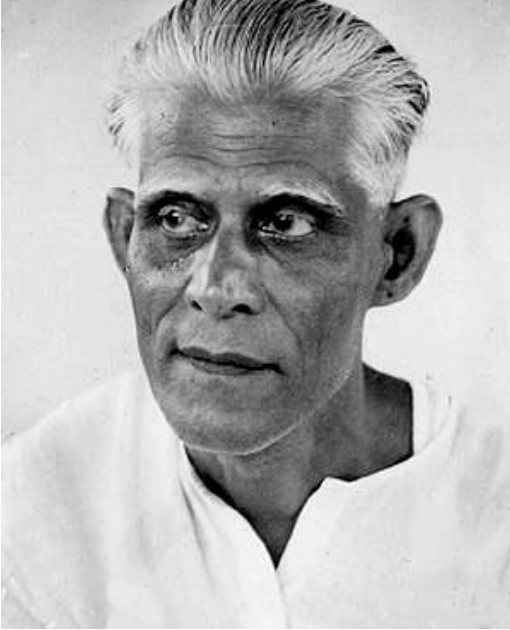

பி.எஸ். ராமையாவும் சி.சு. செல்லப்பாவும்

"மணிக்கொடி" - "எழுத்து" இதழ்களை முன்வைத்து....

முக மறுமலர்ச்சி அசைவியக்கத்தின் துணைவிளைவாகவே தமிழில் நவீன இலக்கிய வடிவங்களும் தோன்றலாயின. தமிழைப் பொறுத்தவரையில் நவீனத்துவம் (Modernism) உள்வாங்கப்பட்டதன் வரலாறு என்பது பத்திரிகை, சிறுகதை, புதுக்கவிதை, சிற்றிதழ் ஆகியவற்றின் வரலாறுகள் யாவும் ஒன்றே டொன்று ஊடாடிக் கிடப்பனவாய் அமைந்தியலக் கூடியதே. இத்தொடரில் "இந்தியா" இதழாசிரியரான பாரதியையும்,

ராமையாவின் பங்களிப்புகள் அரசியல், இதழியல், சிறுகதை, நாடகம், திரைவசனம் எனப் பல்துறை சார்ந்தனவே. செல்லப்பாவின் பங்களிப்புகளும் அரசியல், இதழியல், பதிப்பியல், சிறுகதை, புதுக்கவிதை, நாவல், விமர்சனம், மொழியாக்கம் எனப் பல்துறை சார்ந்தனவே. தமிழில் இலக்கிய நவீனத்துவம் உள்வாங்கப்பட்டதன் குறிப்பாக சிறுகதை, புதுக்கவிதை, விமர்சனம் ஆகியவற்றின் வரலாறு இலக்கிய, சிற்றிதழ் வரலாறு என

"பாலபாரதி" இதழாசிரியரான வ.வே.சு. அய்யரையும் "பஞ்சாமிர்தம்" இதழாசிரியரான மாதவய்யாவையுமே தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றின் தொடக்கச் சோதனை "மூவர் முதலிகள்" எனலாம்.

ஒன்றோடொன்று ஊடாடும் வரலாற்று நோக்கில் அணுகத் தலைப்பும்போது இவ் விருவரின் இதழாசிரியர் பொறுப்பு வகிப்பு என்பது தலையான தனிச்சிறப்பினதாகும் என்பதே என் நிலைப்பாடாகும். படைப்பாளிகளாக இவ்விருவரின் பங்களிப்புகளைப் பற்றிப்

பேசின்கேஇடமில்லை. இவ்விருவரின் இதழியற் கொடைகளே இவ்வாய்வில் குவிமய்யப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இத்தொடர்பில் வேதசகாய குமாரின் பதிவுகளைக் காண்போம்.

"தமிழ்ச்சிறுகதை மரபு இவருக்கு (ராமையா விற்கு) ஒரு விதத்தில் கடமைப்பட்டுள்ளது. மணிக்கொடி சிறுகதைப் பத்திரிகையாக உருமாறக் காரணமாக இருந்தவர் அதன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிவர் என்ற அடிப்படையில் இவர் தமிழ்ச்சிறுகதை மரபிற்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்திருக்கிறார்." (மே.1979:187) அயம்பதுகளில் இலக்கிய விமர்சனத்திற்கென்று இவரால் (செல்லப்பாவால்) துவங்கப்பட்ட 'எழுத்து' பின்னால் தமிழில் புதுக்கவிதை இயக்கம் வேர்ப்பிடிக்கக் காரணமாயிற்று. பின்னால் தமிழில் தோன்றிய சிறு இலக்கியப் பத்திரிகைகளுக்குச் செல்லப்பாவின் எழுத்து தான் முன்னோடி எனக் கொள்வதில் தவறேதுமில்லை. எழுத்து பத்திரிகையின் ஆசிரியர் என்ற முறையில் சி.சு.செல்லப்பாவிற்கு தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நிரந்தர இடம் தர முடியும் (மேலது ப.184).

முதற்படைப்பை அறிமுகப்படுத்தியது என்கிற வகையில் மணிக்கொடிச் சாதனையாளர்களை யெல்லாம் மணிக்கொடியே அறிமுகப்படுத்தியது எனத்தற்கில்லை என்பதே அ.மார்க்ஸ் தரப்பு.

"மணிக்கொடிச் சாதனையாளர்களாகிய புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா. ந.பிச்சமுர்த்தி. சி.சு. செல்லப்பா, ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன், எம்.வி.வெங்கட்ராம், மௌனி போன்றோர் அனைவரையும் மணிக்கொடிதான் கண்டெடுத்தது என்று சொல்வதற்கில்லை" (அக். 2007:155)"

மாறாக இவர்களுள் மௌனி, எம்விவி இருவருமே மணிக்கொடியால் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டவர்களே என்பதவர் காணத்தவறிய பக்கமேயாகும். ராமையாவின் ரசனை உணர்வுதான் மௌனி போன்ற கலைஞர்களை இனம்கண்டு தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க அவரைத்தூண்டியது என்பார் வேத சகாய குமார் (மே. 1979:187). எம்விவி-யின் முதற் சிறுகதையான "சிட்டுக்குருவி" குபரா., ந.பிச்சமுர்த்தி இருவர் பரிந்துரையோடும் மணிக்கொடிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. ராமையாவால் 15.12.1935 மணிக்கொடியில் வெளியிடப்பட்டது. மௌனி கதைகளையும்

தம் கதைகளையும் ராமையாவே திருத்தி வெளியிட்டதையும், மணிக்கு மௌனி எனப் பெயர் சூட்டிவிட்டதும் ராமையாவே எனவும் பதிவு செய்யதுள்ளார் வெங்கட்ராம்.

"ராமையா (என்) சிலகதைகளை நிறைய வெட்டியும் ஒட்டியும் வெளியிட்டார். (மௌனியின் கதைகள் யாவுமே ஆசிரியரால் திருத்தப்பட்டவையே) 1935 டிசம்பர் முதல் 1938 வரை என்னுடைய 15 சிறுகதைகள் வந்தன" (அக். 2007 : 15)

மட்டுமல்லாமல் மௌனியின் நான்கு கதைகளை எம்விவியே திருத்தியும் தலைப் பிட்டும் தம் "தேன்" இதழில் வெளியிட்டதோடு, திருலோக சீத்தாராமனின் "சிவாஜி" இதழில் வெளிவரவும் ஆவன செய்தார்.

"ஒரு வாக்கியமும் இலக்கண சுத்தமாக இல்லை. அவருக்குக் கைவந்த உருவம் கெடாமல் அதைத் திருத்த எனக்குச் சில நாட்கள் ஆயின. மௌனியின் தமிழ் ஒருமாதிரி இருக்கும், திருத்திப் போடுவோம் என்று ராமையா அலட்சியமாகத் தெரிவித்தாலும் அவர் எங்கும் குறிப்பிட்டதில்லை" (நவ. 2005;100)

இத்தரவுகள் முதற்படைப்பை அறிமுகப் படுத்துதல் என்பதற்கும் அப்பால் வெட்டியும் ஒட்டியும் திருத்தியும் தலைப்பிட்டும் தமிழாசிரியப் பணியாற்றியதும், மறுபக்கம் அலட்சியமாகத் தெரிவிப்பதும் அதை எழுத்து பூர்வமாகப் பதிவு செய்வதைத் தவிர்க்கும் ஒளிவுமறைவு நெளிவு சுழிவும் ஆகிய அம்சங்களையுமே இனங் காட்டுவனவே இன்னொரு கோணத்தில் இனம் காணுதல் என்பது சமாந்தரக் கலைஞர்களின் ஒருதனி (Unique)ச் சிறப்பியல்புகளை இனம் கண்டு வெளிப்படுத்துவதையும் குறிப்ப தேயாகும். பிரமிளின் முதற்கட்டுரையான 'சொல்லும் நடையும்' முதற்கவிதையான நான் இரண்டையும் எழுத்தில் அறிமுகப் படுத்தியதோடு பிரமிளின் கவிதைச் சிறப்பையும் விதந்தோதினார் செல்லப்பா, "இரண்டாயிரம் ஆண்டுத்தமிழ்க் கவிதைப் படிமப்போக்கில் கண்டிராத ஒரு ஐரணியை (சித்தர்பாட்டில் கொஞ்சம் இருக்கலாம்) அவர் படிமங்களில் காண்கிறோம். சிவராமு ஒரு விசித்திரப் படிமவாதி" (நவ. 2005:116)

"பிச்சமுர்த்தி கவிதைகளைப் பற்றி மட்டுமே 'ஊதுவத்திப்புல்' 'மாயத்தச்சன்' என்றிரு

விமர்சன நூல்களையும், ராமையாவின் 400 சிறுகதைகளைத் தேடிப்பிடித்து பி.எஸ். ராமையாவின் சிறுகதைப்பாணி' என்றொரு நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

"எழுத்து புதிய படைப்பாளர்களுக்கு இடம் கொடுத்தது. இடம் கொடுத்தது என்பதை விட பிற்காலத்தில் தடம் பதித்தவர்களை அடையாளம் கண்டது என்று சொல்ல வேண்டும். தர்மு சிவராமு, வைத்தீஸ்வரன், சி.மணி, ந.முத்துசாமி வெங்கடசாமிநாதன், கி.கனகசபாபதி இவர்களைக் குறிப்பிட வேண்டும். - (கி.அ. சச்சிதானந்தம், சனவரி 2013:13)

மணிக் கொடி எழுத்து ஈரிதழ்களுமே தமிழ்ச்சிற்றிதழ் வரலாற்றில் பெறுமிடம் தனிச்சிறப்பினதாகும். இவற்றின் தாக்கத்தால் தொடர் ஒட்டமாக உருப்பெற்ற தேமழ்ச்சிற்றிதழ் வரலாறாகும். வெவ்வேறு துறைச் சோதனைச் சாதனைகளுக்குமான களங்களாக இவை அமைந்திருந்தன. மணிக்கொடியே புதுவது புணையும் சோதனைக்களமான ஆதிவெற்றி முனைப்பாகும். மணிக்கொடிக்கு முவினர் யாரும் தம்மை அவ்வாறு குறிப்பிட்டுக் கொண்டதில்லை. காலகதியால் அவ்வாறவர்கள் கூட்டப்பட்டார்கள். இத்தொடர்பில் சில பதிவுகள்.

பி.எஸ்.ராமையா கூறியதுபோல் மணிக் கொடி ஒருபத்திரிகை அல்ல ஓர் இயக்கம். இந்த இயக்கம் மணிக்கொடி என்ற பெயரில் தொடங்கி "சூறாவளி" "சந்திரோதயம்", "கலாமோகினி", "கிராம ஊழியன்", "தேன்", "சரஸ்வதி" என்ற பல பெயர்களில் செயல்பட்டு இன்று மற்ற ஏடுகளின் வழியாக இந்த இயக்கம் நீடிக்கிறது. இந்த இயக்கத்தின் வாழ்வோடு தான் தமிழ் மறுமலர்ச்சி இயக்கம் இணைந்துள்ளது. எம்.வி.வி. (அக்.2007:134)

மணிக்கொடி வழியில் "சூறாவளி", "கலாமோகினி", "கிராம ஊழியன்", "தேன்", "சந்திரோதயம்", இதழ்களைப்பற்றி வல்லிக்கண்ணனும், எழுத்து இதழே, நடை, கசடதபற, "யாத்ரா", "பிரக்ஞை", ஆகிய சிற்றிதழ்களுக்கு மூலகாரணமாக இருந்ததென சச்சிதானந்தமும் பதிவுசெய்துள்ளனர். "இயக்கம்' என்பது குறித்த இருவேறு தரப்புகளையும் காண்போம்.

"மணிக்கொடி ஒரு முன்னோடி மறுமலர்ச்சி, அதன் பின் பலதுறைகளில் உயர் சாதனைகள்

புரிந்துள்ளார்கள். பின்வந்த எழுத்தாளர்கள். ஆனால் மணிக்கொடி முயற்சியின் போது இருந்த ஒரு வேகம், ஒரு முகமான முயற்சி, புதுப்புது சோதனைகளில் ஆர்வம், புதுப்புது சாதனைகளில் வெற்றி இவை அதே அளவுக்கு அதன்பின் எந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்திலும் நேரவில்லை, தனித்தனி வெற்றிகள் பல இருக்கின்றன. ஆனால் அன்று நடந்ததுபோல் ஓர் இயக்கம் இல்லை. இயக்கத்தின் சாதனை இல்லை. (ரா.அ. பத்மனாபன், 'மேலது' 146.)

"அந்த கோஷ்டியின் பலம் கோஷ்டி அல்ல கும்பலாகத் திரண்ட அடம்பங்கொடி பலம் அல்ல என்பதுக்கு உதாரணமாக ஒவ்வொரு எழுத்தும் பதில் சொல்லுகிற மாதிரியே சி.சு. செல்லப்பாவின் எழுத்தும் நிற்கிறது... கோஷ்டி என்றால் மணிக்கொடியைப் பொறுத்தவரை என்ன அர்த்தம்? அது ஒரு பெரிய இலக்கிய இயக்கம் என்பதுதான்... ஏதோ ஒருவிதப் பார்வையை நம்பிக்கையை விழுங்கிக் கொண்டு, அதுக்காகக் குரல் எழுப்புவோர் அல்ல. கோஷ்டி என்பது ஒரு நிழல் கற்பிதம் (Fiction)..... தனிக்கதியில் மரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு பேதம் காட்டுகின்றன" பிரமிள் (டிசம்பர் 2011:143,161,162) மணிக்கொடியோடு முரண்பட்ட உடனிகழ்கால ஆனந்தவிகடன் அணிசார்ந்த பாரதி ஆய்வாளர் ரா.அ. பத்மனாபன் மாறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு மனமுவந்து பாராட்டுகின்றார் என்றபோதிலும், இலக்கியம் என வலியுறுத்துவதே பிரமிளின் தரப்பாகும். பிரமிளின் தரப்பே ஏற்புடைத்ததாகும்.

கம்பநாடனின் "செழுமணிக்கொடிகள்' பாரதியின் "தாயின் மணிக்கொடி' எனும் சொல்லாட்சிகளின் லயிப்பில் வாய்த்த பெயரே மணிக்கொடி. "இந்தியா" "பாலபாரதி" ஆகிய தேசிய இயக்கத் தீவிரவாத ஏடுகளின் தொடர் நீட்சியாகவும், "பிரிபிரஸ் ஐர்னல்' மற்றும் ஞாயிற்றுக்கிழமை செய்தி இலக்கிய இதழான 'ஸண்டே அப்சர்வர்' இவற்றின் ஆதர்சத்திலுமே 17.09.1933 இல் ஸ்டாலின் கு. சீனிவாசன் மணிக் கொடியை வெளிக்கொணர்ந்தார். சீனிவாசன், "பேனாமன்னர்' பி.எஸ் சொக்கலிங்கம், திருப்பழனம் வ.ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் (வரா) ஆகிய மூவர் ஒப்பத்துடனேயே முதலிதழ் வெளியாயிற்று. பின் ஏ.என்.சிவராமனும் உறுதுணையாக ராமையாவோடு அய்வரானோம் என்பார் சீனிவாசன். காந்திய ஈர்ப்பு, காங்கிரஸ் சார்பு, சோதனைத் தேடல்

எனவாங்கு ஒரு சேர வித்தியாசங்கரின் முரணழகோடு இயங்க நேர்ந்தது. காவிரி நதி தீர பார்ப்பன அறிவு ஜீவிகளே மணிக்கொடியின் ஆதார சுருதி எனலாம்.

ஒரு பக்கம் மணிக்கொடிப் பொற்காலம் எனக்கட்டமைப்பதான படிமத்தை கட்டுடைப்பதான மாற்றுத் தரப்புகள் எனவாங்கு தமிழ்ச்சூழலில் எதிரும் புதிருமாக முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ள பல்வேறு தரப்புகளையும் தொகுத்துக் காண்போம்.

- சென்ற யுகத்தில் வேதம் ஒடுங்கிய நிலையில் எழுந்த இன்னும் ஒரு பேரலையில் எழுச்சியில் தான் சிறுகதை தமிழில் பூரண வடிவம் பெற்றது. இதனை மணிக்கொடியுக்கம் என்று சொல்ல வேண்டும் என்பது புதுமைப்பித்தன் நிலைப்பாடு.

- இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும் மறுமலர்ச்சிக்கு ஏடுகள் பல உருவான சூழலில், தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரே பிரதிநிதியாகத் தோன்றியதே மணிக்கொடி. அது தோன்றியிராவிட்டால் தமிழ்மறுமலர்ச்சி இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டிருக்கவோ, திசைமாறிப் போயிருக்கவோ, பழைய நிலைக்கே திரும்பியிருக்கவோ கூடும் என்பனவே எம்.வி.வி. நிலைப்பாடுகள்.

- நவீன தமிழலக்கிய ஆக்க இலக்கிய மையங்களில் ஒன்றான மணிக்கொடியின் இலக்கிய விமர்சன நோக்கு தமிழிலக்கியப் பயில்வில் ஒரு புதிய உயர்திறனை வெளிக்கொணர்ந்தது என்பது சிவத்தம்பி நிலைப்பாடு.

- மணிக்கொடியின் ஆதர்சத்திலேயே ஈழத்திலும் மறுமலர்ச்சி பின்பற்றியவர்களில் அனேகமானோர் மணிக்கொடிபரம்பரையினரே எனப் பெருமிதப்படுவதே கே. டானியலின் நிலைப்பாடு.

- மணிக்கொடியாளர் குழு என்பது ஒரு குறுகிய சுயபுராணக் குழுவே மணக்கொடி

எந்நாளுமே பட்டொளி வீசிப் பறந்ததில்லை என்பனவே கைலாசபதி நிலைப்பாடுகள்.

- சமூகப்பயன்பாடு பற்றிக் கிஞ்சித்தும் கவலைப்படாத ஆளும் வர்க்கப்போக்கு, இப்போக்கைத் தமிழ் மறு மலர்ச்சியின் போக்காகக் கொள்வதன் பொருத்தமின்மையை ஆராய்வதற்கு இது தருணமன்று. சாதனையாளரின் சோதனை முயற்சிகள் தடுக்கப்படவில்லை என்பனவே அ. மார்க்ஸ் நிலைப்பாடுகளாகும்.

- எத்தகைய தத்துவப் பின்புலமோ சமூக அக்கறையோ கொண்ட இயக்கமாக மணிக்கொடியைக் கருத இயலாது. வணிக இதழ்களின் இன்னொரு வகையாகவே அது செயல்பட்டது. சிற்றிதழ்க்குக் தேவையான அடிப்படைகள் இல்லாமல் செயல்பட்ட மணிக்கொடியைத் தமிழ்ச் சிற்றிதழ் முன்னோடி எனப்பதிவு செய்வது வரலாற்றுப்பிழையாகும் என்பனவே வீ. அரசுவின் நிலைப்பாடுகளாகும்.

இத்தகைய மணிக்கொடியாளர் தரப்பு ஆனந்த விகடன் சார்பாளர் தரப்பு, மார்க்சிய ஆய்வாளர் தரப்பு ஆகியவை ஒத்தும் உறழ்ந்தும் நோக்கத்தக்கனவே, என்றபோதிலும் இத்தகு முத்தரப்பினர்க்கு மத்தியிலும் பெரும்பாலும் ஒத்திசைவாக ஏற்கப்படும் ஒரே அம்சமென்பது சோதனை என்பதே. புதுமைப்பித்தன் நடத்த விரும்பிய இதழுக்கு அவர் சூட்டியிருந்த பெயராகும். "பாதம் இயங்குவதால் பாதை பிறக்கிறதுவால்" என்பதே அவர் வசனகவிதை வரியுமாம். சுவடு தெரிகிற தடத்திலே செல்ல மறுத்து, புதுத்தடம் போட்டுக் கொண்டு, இலக்கியத்தின் எல்லைகளைச் சான்றுகள் என்று சொல்லலாம் எனும் கநாசுவின் வாக்கினையே மூலவாசகமாகக் கொண்டிருந்து செல்லப்பாவின் எழுத்தும். இவற்றின் தொடர் நீட்சியாக இதுநாள் வரையில் / பாதமிலாத தளங்களின் மீதும் / கன்னிச் சுவடுகள் பதிப்போம் / எதிர்வருநாளில் / பதிந்து

பதித்தவை / பாதைகளாகப் / புதுயுகத்தடங்கள் பதிப்போம்' எனும் மூலவாசகத்துடனே எம் முனைவன் காலாண்டிதழும் வெளிவந்து தடங்கள் பதித்தது. அதன் 12ஆம் இதழ் மணிக்கொடி பொன் விழாச் சிறப்பிதழாகக் கொண்டந்ததுடன் அதன் பயணமும் நின்றுபோயிற்று. இத்தொடர்பில் மேலதிகப் புரிதல்களுக்கு அச்சிறப்பிதழின் மீள்பதிப்பான "மணிக்கொடி பொற்காலம்" முற்றுப்புள்ளிகளும், காற்புள்ளிகளும்... நூலிற் காண்க.

மணிக்கொடி ஆய்வைப் பொறுத்தவரையில் மனங்கொள்ள வேண்டிய அம்சங்கள் என்கின்ற வகையில், முதலாவது அது மூன்று ஆசிரியர்களின் ஆசிரியப் பொறுப்பில், நான்கு கட்டங்களாக வெளிவந்தது என்பதால் அதனைக் கவனங்கொள்ளாமல் ஒட்டு மொத்தமாக மதிப்பிடக் கூடாதென்பதே.

1. முதற்கட்டம்: வ.ரா. மணிக்கொடி (1933 சனவரி முதல் 1935 பிப்ரவரி வரை) கிளர்ச்சி மதிப்பீடு, அரசியல்திணைப்பு எனவாங்கு இதழியல்துறையில் அனுபவம் வாய்ந்த குழுவினரால் பிரதானமாக ஒரு விமர்சன வார ஏடாக வெளிவரலாயிற்று.

2. இரண்டாம் கட்டம் : ராமையா மணிக்கொடி (1935 மார்ச் முதல் 1938 பிப்ரவரிவரை) நவயுகப் பிரசுராலய வெளியீடாக இதழியல் அனுபவம் வாய்ந்த முதற்கட்டக் குழுவினர் வெவ்வேறு இதழ்ப்பணி நிமித்தமாக வெளியேறியபின், இதழியல் அனுபவமற்ற ராமையா பொறுப்பில் வெளிவரலாயிற்று. அரசியல் இதழ்ப்பணி நிமித்தமாக அரசியல் ஒதுக்கற்பாட்டுடன் அவ்வவ்வளவும் சிறுகதை எனச் சிறுகதைப் பிரையிதழாக வெளிவந்து சிறுகதையின் சோதனைக்களமாகச் சாதனைகள் படைத்தது.

3. மூன்றாம் கட்டம்: ப.ரா. (ப. ராமசாமி அய்யங்கார்) மணிக்கொடி பிற இந்திய மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்ப்புகள் அதிகம் வெளியாகின. முதற்கட்ட கிளர்ச்சி மதிப்பீடுகளுக்கு முரணான சுயமரியாதை இயக்க எதிர்ப்பு, முந்தைய ரசனை மனோபாவ எதிர்ப்புகளுக்கு மாறான ரசனைக்கட்டுரைகள் என வெளிவரலாயிற்று. காலகதியில் சமூக ஆதிக்கமுள்ள ஒரு சக்தியாகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கிய ரசனைக்குழுவை ஏற்றெழுதும் போக்கு மணிக்கொடியில் உருவானது

பற்றி எழுத்து இதழில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கா.சிவத்தம்பி, அ.மார்க்கல் இருவர் பதிவுகளுக்கு ஊடாகவும், இத்தொடரில் புதுவெளிச்சம், பாய்ச்சப்பட்டுள்ளது.

4. நான்காம் கட்டம் : 1950 வாக்கில் மீண்டும் ராமையா ஆசிரியப் பொறுப்பில் கணேசன் என்பவர் நிதிஉதவியில் வெளிவந்தது.

மணிக்கொடி ஆய்வைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டாவதாக சிவத்தம்பி வலியுறுத்தும் தரப்பும் மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும். பாரம்பரியத் தமிழிலக்கியப் பயில்வாளர் நிலைக்கும் மணிக்கொடிக்கும் இருந்த தொடர்பும் (புதுமைப்பித்தன்) பிற நவீன தமிழ் இலக்கியப் பயில்வாளர்க்கும் மணிக்கொடிக்கும் இருந்த தொடர்பும் ஆராயப்பட வேண்டியவை" (அக்.2007:39)

மணிக்கொடி தோன்றி இயங்கிய கால இலக்கியச் சூழலை விமர்சன பூர்வமாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்து முகமாகவே சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார். இத்தொடர்பில் மணிக்கொடி எதிர் கொள்ள நேர்ந்த சமாந்தர இலக்கிய மனோபாவக் குறுக்கீடுகள் என்கிற வகையில் ஒரு புறம் பண்டித மனோபாவமும், மறுபுறம் ரசனை மனோபாவமும் வெவ்வேறு வகையில் தனித்தும் சிலகாலம் தம்மொடு பிறவுமாய்க் கைகோத்தும் அவை தலையிடலாயின. இன்னொரு கோணத்தில் முந்தைய பாரதி மரபோடு மட்டுமல்லாமல் பாரதிதாசன் மரபோடும் மணிக்கொடியின் ஊடாட்டம் எத்தகையதாக இருந்ததென இனம்காணும் வகையில் ராமையா குறிப்பிடும் தரப்பு முக்கியமானது. பாரதியாரைத் தமிழின் மகாகவி, இலக்கியப் பேராசிரியன் எனத் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்தியதும், பாரதியைத் தொடர்ந்து புதிய தமிழ்ச்சரிதை இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கப் பிறந்து காத்திருந்த பாரதிதாசனைத் தமிழ்நாட்டினர்க்கு அறிமுகப்படுத்தியதும் மணிக்கொடியின் இருபெரும் சாதனைகள் என்பாரவர். (மணிக்கொடிகாலம் ப.71-75)

ரசிகமணி டி.கே.சி. 1933 இல் தமிழன்பர் மாநாட்டைத் தம் வட்டத்தினர் மூலம் நடத்தினார். இம்மாநாட்டில் வட்டத் தொட்டி வகையறாவினரும் பங்கேற்றனர். அதில் தமிழ்ச்சூழலில் உலக இலக்கிய இயக்கத்தில் தமிழிலக்கியத்தை இணைக்கும் புதுமுயற்சிகள்

குறித்த ஒரு சொல் கூட இல்லை என்னும் ராமையா, அதேமூச்சில் பாரதியும் அறவே புறக்கணிக்கப்பட்டு கம்பன் கொண்டாடப்பட்டதையும் பதிவுசெய்துள்ளார். இக்குழுவினருள் புதுமைப்பித்தனைப் புரிந்துணர்வுடன் அணுகிய வையாபுரியார் மட்டுமே விதிவிலக்கு. ஏனைப்பிற தமிழறிஞர் யாவருமே பண்டித மனோபாவத்திலும் வட்டத்தொட்டி ரசிகர்குழாம் ரசனை மனோபாவத்திலும் தம்மிடையே முரண்பட்டு மோதிக் கொண்டாலும், ஒட்டுமொத்தமாகப் புறக்கணிப்பதில் தம்மிடையே கைகோத்துக் கொண்டு இயங்கினர்.

இத்தொடர்பிலேயே இன்னொரு தளத்தில் கநாசவைப் பேசுமுகமாக நவீனத்துவப் படைப்புகள் அளித்த நேர்மறையான யதார்த்தத்தை அச்சமுகம் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளாச் சூழலில் புறக்கணிக்கப்பட்ட தளத்தின் பிரதிநிதியாக நின்று க.நாச. பேசினார். ராஜாஜிக்கு மட்டுமில்லை தெபொம்மீக்கும் புதுமைப்பித்தன் எழுத்து புரியவில்லை. பிடிக்கவில்லை. இச்சூழலில்தான் க.நா.ச. விமர்சகராக அவதாரம் எடுக்க நேர்ந்தது என்பார் ஜெயமோகன். இது புலநெறிக்கும் படைப்புக் கலைநெறிக்கும் இடையிலான புரிந்துணர்வுகளும் திசைவழிகளும் தம்முள் முரண்பட நேர்ந்த சூழலின் விளைவே எனலாம்.

மணிக்கொடியின் முதலிரு கட்டங்களிலும் இலக்கியமென்பது ரசித்து இறும்பு தெய்துதற்கு மாத்திரமே உரித்தானதெனும் போக்கை வன்மையாகக் கண்டித்து வந்த மணிக்கொடியினரே காலகதியில் டிகேசி குழு சமூக ஆதிக்க சக்தியாகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கியதும், தம்முடைய நிலைப்பாடுகளை கைநெகிழ்த்து, மாறாதிருந்த ரசிகமணியின் இலக்கியக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டெழுதும் போக்கிற்கு ஆட்பட்டனர் என எழுத்து மூன்றாமிதழை எடுத்துக்காட்டி விளக்கிச் செல்வார் கா. சிவத்தம்பி. இரண்டாம் கட்ட மணிக்கொடியுடன் ராஜாஜி உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிறகு சென்று தேய்ந்து இறுதலாக மணிக்கொடி நீர்த்துப் போகலாயிற்று இலக்கியத்தையும் இதழியத்தையும் வணிகமயமாக்கிய கல்கியின் குருவும், வரா போன்றவர்களால் இலக்கிய ரீதியில் விமர்சிக்கப்பட்டவருமாகிய

ராஜாஜியின் புகழ்பாடும் போக்கு தொடங்குகின்றது என்கின்றார் அ. மார்க்ஸ்.

"புதுமைப்பித்தனின் 'துன்பக்கேணி' வெளிவந்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில்தான் பி.எஸ். ராமையா திருநாவுக்கரசு என்ற பெயரில் எழுதிய 'அலங்கார புருஷன்' என்கிற திடீர்ச்சம்பவங்களும் எதிர்பாராத திருப்பங்களும் கூடிய தொடர்கதையும் வெளியிடப்பட்டது. திருநாவுக்கரசு வைவஸ்தன் போன்ற பெயர்களில் வெளிவந்துள்ள ராமையா கதைகள் எதுவும் வடிவக் கோப்புடன் இல்லை." அ. மார்க்ஸ் (அக்.2007: 154,155)

சாபவிமோசனம் கதை தொடங்குமுன்பு பீடிகையாக ராமாயணப் பரிச்சயம் உள்ள சிலருக்கு இக்கதை பிடிக்காமல் போகலாம் அதைத் தான் பொருட்படுத்தப்போவதில்லை என்பதாகச் சுட்டியிருப்பார் புதுமைப்பித்தன். அவ்வாறே இதிகாசங்களில் சோதனைசெய்ய யாருக்கும் உரிமை இல்லை என்றார் ராஜாஜி. பெரியவங்க பெரியவுஹ சொல்தாஹங் கிறதுக்காக உண்மையை மறைக்க முடியுமா? எனவும் இந்துக் கல்லூரிப் பேச்சில் கேட்டார் புதுமைப்பித்தன். பெரியவர்களின் குறுக்கீடு காலகாலமும் தொடர்கதையே ஆயிற்று.

நிறைய இளைஞர்கள் குபராவை அணுகுவதைப் பெரியமனிதர்கள் கல்கி, ராஜாஜி போன்றோர் விரும்பவில்லை என்றார் தஞ்சை ப்ரகாஷ். தன்னை 'எழுத்துப்பேய்' என்றும் கிராமஊழியனில் எழுதியவர்களை 'அடங்காப்பிடாரிகள்' என்றும் குறிப்பிட்டு வந்தார்கள் பெரியவர்கள், போதனைபுரிந்தார்கள் என்பார். வல்லிக்கண்ணனும் தம் 'சரஸ்வதி' காலத்தில். பின்னால் எம்.வி.வி., கரிச்சான் குஞ்சு இருவர் ஆசிரியர் பொறுப்பிலுமாக எம்விவி "தேன்" இதழை நடத்தியபோது, 'கொட்டாத நல்ல தேனியாய் இருங்கள்' என ராஜாஜி அருளாசி வழங்கியதைக் கரிச்சான் குஞ்சு தேன் நினைவுகளில் பதிவுசெய்துள்ளார். ராமையாவின் 'மணிக்கொடிகாலம்' நூலைப் பொறுத்தவரையில் அது வ.ரா. மணிக்கொடியைப் பற்றிய போதுமான பதிவுகள் இல்லாமலும், ப.ரா. மணிக்கொடி பற்றிப் பதிவுகள் ஏதுமற்றும் ஆதியும் அந்தமும் அற்று 'ராமையா மணிக் கொடியின் காலம்' எனுமாறே எஞ்சி நிற்கின்றது. இத்தொடர்பில் மணிக்கொடி காலத்தில் நிலவிய கருத்து வேறுபாட்டு முறுக்கங்

களையும் முரண்பாடுகளையும் பூசிமெழுகி பேசிச் செல்வதையும், முன்னர் நிலவிய உணர்வுமுத்தத்துடன் பின்னர் எடுத்துரைக்கப்படாமலும் காணக்கிடக்கின்றது என்கிறார் சிவத்தம்பி. ரகுநாதனின் புதுமைப்பித்தன் வரலாற்றை வாசிக்கையில் இத்தகு கருத்து வேறுபாடுகளின் உண்மை நிலைபற்றி ஏற்படும் மனப்பதிவு, ராமையா, சிட்டி இருவரின் பிந்தைய எழுத்துகளை வாசிக்கையில் ஏற்படா திருக்கின்றது என்று பதிவுசெய்துள்ளார். இப்பதிவுகள் ஏற்கத்தக்கனவேயாம்.

சி.சு. செல்லப்பா, நா. பார்த்தசாரதி இருவரும் சேர்ந்து 'பவர்' என்ற அமைப்பின் மூலம் மாதாமாதம் எழுத்தாளர்களை வரவழைத்துக் கூட்டம் நடத்தினர். தொடக்கச் சொற்பொழிவாளர் ராமையாவே. செல்லப்பா தான் ராமையாவைத்தான் தூண்டு வித்து தீபத்தில் (1969-70). மணிக்கொடி பற்றி எழுதுவித்தார் (கி.அ. சச்சிதானந்தம் முற்சட்டியது). பின்னர் 1980-லேயே மணிக்கொடிக்காலம் நூலுருப் பெற்றது. இதைத் தொடர்ந்து வல்லிக்கண்ணனின் சரஸ்வதி காலமும் சி.சு. செல்லப்பாவின் எழுத்து அனுபவங்களும் தீபத்திலேயே வெளியாகின. இதற்காக நா.பா. பாராட்டப்பட வேண்டியவரே. கரிச்சான்குஞ்சு காலமான பின்பு அவர் வெவ்வேறு இதழ்களில் எழுதிய இரு கட்டுரைகளை ஒருமுகப்படுத்தி 'தேனீ நினைவுகளை' நான் 'நவீன விருட்சம்' இதழில் வெளியிடவைத்தேன். சிட்டி சிவபாத சுந்தரம் இரட்டையர் தம் நூலில் புதுமைப்பித்தன் மீது திருட்டுப்பழியினை திட்டமிட்டுச் சுமத்திய தருணத்தில், என் 'பறை-1990' தொகைநூலில் 'திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயருக்கு ஒரு திறந்த மடல்' எனத் தீட்டினேன். பல ஆண்டுகள் கழித்து அதற்கு 4.1.1997 இல் எனக்குப் பதில் எழுதினார். (அதனை அவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர் காலமான பின் என் 'பறை-2015' தொகைநூலில் வெளியிட்டுள்ளேன்). என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி அவரது அந்திம திசையில் அயராது உழைத்து அரும்பாடு பட்டு தொழி தம் "புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் சில விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும்" எனும் விரிவான அரிய நூலை 1999 இல் வெளிக்கொணர்ந்தார். மணிக்கொடிகாலத்தைத் தொடர்ந்து சரஸ்வதி காலம் 'எழுத்து அனுபவங்கள்'

'தேனீ நினைவுகள்' இவற்றினூடான வாசிப்பு மணிக்கொடி முதலாகத் தொடரும் இதழ்கள் பற்றிய புரிதல்களில் நம்மிடையே புதுவெளிச்சம் பாய்ச்சும். தொழிசியின் நூலோ மணிக்கொடி கால மெளனங்களை உடைத்தெறியும் அரை நூற்றாண்டுப் பார்ப்பனச்சதிகளை அம்பலப் படுத்தும் இதன் முக்கிய பதிவுகளை மட்டும் சுட்டிச் செல்ல விழைகின்றேன். வெறுமனே மணிக்கொடியை இலக்கிய அணியாகப் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு மட்டுமல்லாமல், கடந்த 40,50 வருடங்களாக நம் விவாதங்களிலே இருக்கின்ற ஒரு மய்யமான பிரச்சினையைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் இது பயன்பாடாகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து தமிழிலக்கிய வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கான கோட்பாடாகவே நமக்கவர் தந்திருக்கிறார் என்பதே நா.முத்து மோகன் பதிவாகும் (நவம்பர் 2007) நவீனத் துவக் கட்டமைப்புக்குள் சாதியின் முகம் என்ன? என்ற புரிதலுக்கு அந்நூலில் விடை உள்ளது. புதுமைப்பித்தன் குறித்த இவ்வகைப்பயணம் தமிழ் நவீனத்துவ உருவாக்கப் பயணத்தின் வரலாறாகவும் இருப்பதை புரிந்து கொள்ள முடிகின்றதென நவீனத்துவ கட்டமைப்புக்குள் நுண்பண்பாட்டலகுகள் குறித்த புரிதலாக புலப்படுத்துவதே வீ. அரசின் பதிவாகும். (மேலது ப.8)

மணிக்கொடியும் எழுத்தும் பற்றிய ஒத்துறழ்வாய்வை மீளவும் அவற்றின் முதலிதழ் தலையங்கப் பிரகடனங்களிலிருந்தே காணத் தலைப்படலாம். "பொது வாழ்க்கைக்கு கண்ணும் காதும் பத்திரிக்கை. நாட்டில் இன்று தோன்றி பயன் தரும் ஒவ்வொரு பொது இயக்கத்திற்கும் பத்திரிக்கைகளே ஆதாரம். இத்துறையில் சேவை செய்து வருவன நமது மூத்த பத்திரிக்கைகளே எனலாம். அந்த கூட்டத்தில் மணிக்கொடியும் இன்று சேருகிறது. ஒரு சிறிது பாரத்தை இதுவும் தூக்கட்டும். கலை தூய்மையையும் நேர்மையையும் பொதுமக்களிடம் பரப்புவதே பத்திரிக்கைகளின் பெரும் பொறுப்பு. அந்த பொறுப்பை மணிக்கொடி தொடரும்." மணிக்கொடி: 1 (17.9.1933.ப.1)

முழுக்க கருத்து ஆழமும் உள்ள ஒரு இலக்கிய பத்திரிக்கையை இந்த பாமர பிரியமான பத்திரிக்கை பரப்பு காலத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. ஒரு கொதிக்கிற முயற்சி தான். தன் ரக வரிசையில் எழுத்து முதலாக வருகிறது

என்று நாம் அழைத்துச் செல்ல வரவில்லை. கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை மணிக்கொடி இத்தகைய சோதனை முயற்சியாக அமைந்ததற்கு முன்பு, 'பாலபாரதி', 'பஞ்சாமிருதம்' 'பிரஜானுகூலன்' போன்றவைகளும் பின்பு 'சுதந்திர சங்கு' போன்றவைகளும் அதன் உடன் நிகழ்காலத்திலேயே 'கலைமகள்' பத்திரிக்கையும் அதன் காலம் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற சோதனை முயற்சிகளில் இறங்கியவை தான். அந்த மரபு வழியில் வரும் எழுத்து இன்றைய சூழ்நிலைப் பரப்பு, வீச்சு போக்குக்கு தக்கபடி தன்னை உருவாக்கி கொண்டுவருகிறது எழுத்து: 1 (ஜனவரி-1959-ப.1). 'எழுத்து' இதழும் மணிக்கொடியில் நிலவி நிறுவப்பட்ட ஓர் இலக்கிய கோட்பாட்டின் தொடர்ச்சியே. எழுத்தின் தளமும் களமுமாக இருந்த சி.சு.செல்லப்பா, சிதம்பரசுப்பரமணியன், சிட்டி, ந. பிச்சமூர்த்தி அத்தனைபேரும் மணிக்கொடி தொடர்புடையோரே. எழுத்தின் பிரகடனத்தில் இலக்கியத்தில் சமூக முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும் சரஸ்வதி பற்றிய மொளனமும் மணிக்கொடி பரம்பரை பற்றிய அழுத்தமும் கவனிக்கப்பட வேண்டியன என்பார் கா.சிவத்தம்பி. (அக்டோபர் 2007:24)

தாய் மணிக்கொடியைச் சேர்ந்தவர் என்ற பிரக்ஞை உடனேயே இயங்கும் அக்கோஷ்டியை சேர்ந்தசிலருள் சி.சு.செ. ஒருவர் என்பார். பிரமிள் (டிசம்பர்-2011.-143). இவற்றிக்கும் அப்பால் இருமுதலிதழ் பிரகடனங்களும் விதந்தோதி இனங்காணப்பட வேண்டியனவே. மணிக் கொடியின் பிரகடனம் பொது வாழ்க்கை, பொது இயக்கம் இவற்றில் இதழ்களில் வகிபாகம் பொது மக்களிடம் பரப்ப வேண்டிய பொறுப்புகள் என சமூகமறுமலர்ச்சியில் குவிமையப் படுவதாயிருக்க, எழுத்தின் பிரகடனமோ கருத்தாழமும் கனதியும் ஆன இலக்கியஇதழ் முந்தைய இதழ்கள் மணிக்கொடி மற்றும் உடனிகழ் காலஇதழ்கள் ஆகியவற்றின் அதனதன் கால சூழலுக்கு ஏற்ற இலக்கிய சோதனை முயற்சிகள் எனவாங்கு இலக்கிய மறுமலர்ச்சி நோக்கிலேயே குவிமையப்படுவதாகின்றது.

ராமையா மணிக்கொடி சிறுகதைச் சோதனைக் களமானதோ, விமர்சன நோக்கில் பிறந்ததேனும் எழுத்து புதுக்கவிதைச் சோதனைக் களமானதோ பெரிதும் திட்டமிட்டு நிகழ்த்தப்பட்ட முன்னெடுப்புகள் என்றுகூடக் கூறியலாது. திடீரென எடுக்கப்பட்ட

முடிவுகளே இத்தொடர்பிலான நோக்கில் பூர்வாங்கத் தரவுகளான அகச்சான்றுகளையும் அவற்றிற்கூடே காண்போம்.

"வாய்க்குச் சர்க்கரை இனிப்பு, காதுக்குக் கதை இனிப்பு கதை என்றாலே எல்லோரும் காதைச்சாய்த்துக் கேட்டார்கள். மணிக்கொடி தாங்கியுள்ள இலட்சியங்களைக் கதையாக ரூபித்துப் பரப்பினால் எளிதில் பரவும் என்பது நம்பிக்கை" (மே.1979:11).

"இந்த தொகுப்பில் 24 கவிகள் எழுதிய 63 கவிதைகள் இருக்கின்றன. இவைகளில் 5 தவிர மற்றவை சென்ற 4 ஆண்டுகளில் (1959-62) படைக்கப்பட்டவை அதுவும் விமர்சனத்துக்காக பிறந்து எதிர்பாராத விதமாக புதுக்கவிதைக்கு நல்ல உந்துதல்தந்த எழுத்துவில் வெளியானவை. சி.சு.செ. (அக்.1962 : 9)

"1959 இல் எழுத்துவை ஆரம்பித்தபோது பிச்சமூர்த்தியும், கநாசவும், சிட்டியும், சாலிவாகனனும் முதல் ஏட்டுக்குக் கவிதைகள் தந்தார்கள். அவர்கள் கொடுத்தார்கள் போட்டேன் ரசித்தேன் என்பதற்கு மேல் அப்போது நான் கவிதைபற்றி எதுவும் சிந்திக்கவில்லை. அவர்களுடைய கவிதைகளுடன் தி.சொ. வேணுகோபாலன், டி.கே.துரைசுவாமி (நகுலன்) சுந்தரராமசாமி, தர்முசிவராமு, சி. மணி ஆகியவர்களின் கவிதைகளையும் தேர்ந்தெடுத்துப் போட ஏற்பட்டது." -சிசுசெ (மே.74:ம)

1935 இல் மணிக்கொடி சிறுகதை இதழாக மறுபிறவி எடுத்ததுகூட எதேச்சையாக நடந்த ஒன்றுதான். அதன் ஆசிரியர் நடைமுறையில் அது ஒரு வினாடியில் எடுக்கப்பட்ட முடிவு என்றுதான் கூறியிருக்கிறார். அதுவும் மணிக்கொடி நின்று விடக்கூடிய சிக்கலான நிலை ஏற்பட்ட சூழலில் அதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் தந்திரோபாயமாக அவ்வாறு முடிவெடுக்கப்பட்டது. முதற்கட்ட மணிக்கொடியில் இருந்த நால்வரும் வெவ்வேறு இதழ்ப்பணி நிமித்தமாகச் சென்று விட்ட நிலையில், புதுமைப்பித்தன் குபரா பிச்சமூர்த்தி என சிறுகதைகளில் கவனங்குவித்த சிறுகதைக் கலைஞர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் மணிக்கொடி வரலாயிற்று எனப் பதிவுசெய்துள்ளார் வேதசகாயகுமார். (மே.1979:79)

இன்னொரு கோணத்தில் பொருளாதாரச்

சூழ்நிலைகளால் ஏற்பட்ட நகரிய ஆக்கத்தாக்கத்தால் நடுத்தரவர்க்கத் தனிமனித நிலைபாடுகளைப் புணைகதைகளில் கூற எத்தனித்த படைப்பு முயற்சிகளில் விளைவாகக் காண்பது சி. கனகசபாபதியின் வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத நோக்கிலான தரப்பாகும் (அக் 2007 : 118) இங்கிலாந்தின் ஆர்கோஸியை முன்மாதிரியாகக் கொண்டிருக்கலாம் என்பது செல்லப்பா தரப்பாகும். மணிக்கொடி கால கட்டத்தில்தான் நாடெங்கும் சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்தை உலகச்சிறுகதைகளுக்கு இணையாக முன்னெடுத்துச் செல்லும் இயக்கங்கள் தோன்றின. முப்பதுகளின் தொடக்கத்தில் வங்காளத்தில் 'கல்லோல்' எனும் இதழ் காத்திரமான சிறுகதை இயக்கத் தோற்றுவாயானது. இங்கு மணிக்கொடி காலம் எனச் சுட்டப்படுவது போலவே வங்க இலங்கிய வரலாற்றிலும் 'கல்லோல் காலம்' எனப்படுகின்றது என்பது செ.ரவீந்திரனின் சமாந்தர கால ஒப்பீட்டுப் பதிவாகும். (அக்-டிச. 2016 : 8-9)

அடுத்து, எழுத்து எவ்வாறு பிறக்க நேர்ந்ததெனக் காண்போம். சுதேசமித்திரனில் கநாசவும் செல்லப்பாவும் இலக்கியம் தேங்கி விட்டதெனக் குறிப்பிட்ட தருணத்தில், 'எங்கே தேங்கிவிட்டது? நாங்கள் இலக்கியம் படைக்க வில்லையோ என்ன?' எனப் பெருவாரியான வாசகர்களால் படிக்கப்படுகின்றோம் என்பதை முன்வைத்தே எதிர்கொண்டனர் அகிலனும் ஆர்வியும். அதேசமயத்தில் 'சரஸ்வதி' இதழும் இச்சர்ச்சைக்கு இடமளித்தது. கநாசவும் செல்லப்பாவும் இச்சர்ச்சையைத் தொடர்ந்து நடத்தும்போதே எழுத்து பிறப்பதற்கான அத்தியாவசியங்களும் வளர்ந்துவிட்டன எனப் பதிவுசெய்வார் பிரமிள் (டிசம்பர் 2001 :249-250). எவன் அதிக வாசகர்களைக் கொண்டவனோ அவனே சிறந்த எழுத்தாளன் என்பதே ஜனரஞ்சக இலக்கிய சித்தாந்த மகாமந்திரமென்பாரவர். இத்தகு சித்தாந்தம் நடை போட்டதெல்லாமும் ராஜாஜி ராஜாஜி போட்டுவிட்ட ராஜபாட்டையில்தான்.

"மொத்தத்தில் ராஜாஜி போட்ட பாதைதான் அதிகம்பேர் படிக்கும் இலக்கியமே முக்கியமான இலக்கியம் என்ற சமன்பாடு இது பின்னால் விபரீதமான தமிழ் எழுத்தார்களை உருவாக்கியது." - தமிழவன் (2014 : 125)

ராமையா மணிக்கொடியின் பிற்பகுதியில் ராஜாஜி புகழ்பாடும் போக்கு தோன்றிப் புரையோடி மணிக்கொடி சென்று தேய்ந்து இற்றதென்றால் அதற்கு மாறாக 'சக்கரவர்த்தித் திருமகனு'க்காக ராஜாஜிக்குச் சாகித்திய அகாடமி விருது வழங்கப்பட்ட தருணத்தில் அதற்கெதிரான கண்டன விமர்சனத்தைக் கறாராகக் கநாச எழுத்தின் முதல்தழிலேயே முன்வைத்திருந்தார்.

"சாஹித்ய அகாடமியார் இதுவரை மூன்று பரிசுகள் அளித்திருக்கிறார்கள். பரிசு பெற்ற மூன்று நூல்களுமே இலக்கியரீதியில் வளரும் தமிழ் இலக்கியத்தில் நல்ல ஸ்தானம் பெறக்கூடியவை அல்ல. சாஹித்ய அகாடமியார் பரிசளிப்பது சாஹித்யத்துக்காகத்தானே இருக்க வேண்டும். அதற்குப்பதில் அவர்கள் ஆசிரியர்களின் ஸ்தானத்தை மட்டுமே மனதில் கொண்டு பரிசளித்து வந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. பிற இந்தியமொழிகளில் இந்த மூன்று நூல்களையும் மொழிபெயர்த்துத் தந்தால் இன்றைய தமிழில் நல்ல இலக்கியம் எதுவுமே இல்லையோ என்று பிறர் நினைக்க இடம் இருக்கிறது. இந்தப் பரிசுகள் எப்படி அளிக்கப் படுகின்றன என்பது மர்மமாகவே இருக்கிறது."

ஆசிரியர்களின் ஸ்தானத்தை மனத்தில் இருத்தாமல் சாகித்தியத்துக்காகவே விருது வழங்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தும் கறாரான விமர்சனத்திற்காகக் கநாசவும், அதனை வெளியிட்டதற்காகச் செல்லப்பாவும் போற்றத் தக்கவர்களே. எந்தப் புள்ளியில் ராஜாஜி புகழ் பாடத் தொடங்கி மணிக்கொடி தோற்றதோ, அதே புள்ளியில் ராஜாஜிக்கான விருதைக் கண்டித்து எழுத்து வென்றிருக்கிறது.

இத்தொடர்பில் பிரமிளின் பதிவும் மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்:

"விமர்சனத்துறையில் மனிதர்களல்ல முக்கியம் மதிப்பீடுகள்தாம். இந்த மதிப்பீடுகளின் ஆகிருதியில் இன்று ஒரு நூறு இலக்கியத்தன்மை வாய்ந்த வாசகர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு நாம் செல்லப்பாவுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்." (டிசம்பர் 2001:254)

தமிழில் விமர்சனத்தை வலியுறுத்தியவர் கநாச என்றாலும் விமர்சனத்தைச் சாதனையாகக்

காட்டியவர் செல்லப்பா எனும் பிரமிளே, அவசர அபிப்பிராயங்களும் அரைகுறை விமர்சனங்களுமான கட்டுரை மரபை, சி.சு. செல்லப்பா என்ற புதியசக்தி தோன்றி வேறுத்து விட்டதென்பார். கநாசுவின் அபிப்பிராய ரசனைமரபை மனப்பதிவு முறை என மறுதலித்த செல்லப்பா, தம் அலசல்முறை விமர்சன மரபை முன்னெடுத்தார். இவ்வாறு செல்லப்பாவின் எழுத்து விமர்சனச் செல்நெறிக்கு வித்தூன்றி அதன் இலக்கிய வேள்வியில் ரிஷித்தன்மை வாய்ந்த வாசகர்கள் தோன்ற வழி வகுத்தது ஒருபுறம் என்றால் அதுவே மறுபக்கத்தில் அதன் கன்னிச்சுவடுகளாலேயே புதுக்கவிதைக்குமான தடமும் பதித்தது.

"1930களின் ஆரம்பத்தில் 'மணிக்கொடி' என்ற இலக்கிய இதழ் தமிழ் நவீன இலக்கியத்தின் கதவுகளைத் திறந்துவைத்தது. திறந்த, அந்தக் கதவுகளை ராஜபாட்டையாக மாற்றியது எழுத்தும் சி.சு. செல்லப்பாவும்... எழுத்து பத்திரிகையின் தாக்கம் ஒன்றாய், நூறாய், ஆயிரமாய் கவிஞர்கள் உருவாவதற்குக் காரணமாகியிருந்தது." - எஸ். சுவாமிநாதன் (சனவரி 2013;23)

இந்திய இயக்கத்தில் நவீன தமிழ்க்கவிதை விரைவானதோர் உந்துசக்தியாகச் செயல்பட்டது... எழுத்து முதலிதழில் ந. பிச்சமுர்த்தியின் பெட்டிக்கடை நாரணன் என்ற கவிதையை வெளியிட்டு புதுக்கவிதை இயக்கத்தைத் தொடங்கிவைத்தவர் சி.சு. செல்லப்பா." - கமில் சுவலபில் (New voices in Tamil Poetry).

1944லேயே 'பெட்டிக்கடைநாரணன்' பிரசுரமாகிவிட்டபோதிலும் அது பரவலாகச் சென்றடைய நேர்ந்தது எழுத்தில் 1959இல் மறுபடி வெளிவந்த பின்னரே வாய்த்தது. இவ்வாறெல்லாம் எழுத்தின் முதலிதழே அதன் தலையங்கப் பிரகடனத் தனித்துவம், கநாசுவின் சாகித்திய அகாதமி விருது குறித்த கறாரான விமர்சனம், பெட்டிக்கடை நாரணன் மீள் பிரசுரம் இவற்றின் வாயிலாக புதுமைப்பித்தன் அவதாரம் கதை சித்திரிக்கும் பிறந்தவுடனே தொப்பூழ்க் கொடியைத் தூக்கித்தோளில் போட்டுக் கொண்டு நடைபோடத் தொடங்கிவிட்ட பாத்திரம்போல் இதழியல், விமர்சனம், புதுக் கவிதைத்துறைகளில் முத்திரைபதித்தது வியத்தகு நிகழ்வேயாகும். உலகத்தரமான சிறு கதைகளைப்

படைத்தளித்த புதுமைப்பித்தனே உலகச் சிறுகதைகளைத் தமிழாக்கப்படுத்தி நூல் வடிவில் தந்ததைப் போலவே, செல்லப்பா உலகச்சிறுகதைத் தமிழாக்கம் செய்து எழுத்தில் அறிமுகப்படுத்தியதன் வாயிலாக தமிழ்ச் சிற்றிதழ்களில் தொடர்ந்து வெளியிடுவதற்கான சூழலும் வாய்த்ததென்பார். -செ.ரவீந்திரன் (அக். டிச. 2019:9-14)

"இருபதாம் நூற்றாண்டில் பெரிய திருப்பு முனையைச் செய்த இலக்கியப்பத்திரிகை எழுத்து. அந்தப் பத்திரிகை தமிழ் இருக்கிற காலமெல்லாம் இருக்கும். அது ந. பிச்சமுர்த்தி புதுக்கவிதையின் தந்தை என்று ஒருமதிப்பீட்டைச் செய்திருக்கிறது. இதனைப் பற்றிய சர்ச்சை ஒன்றுகூட நடக்காதது தமிழ்ச்சூழலில் இலக்கிய விவாதம் எவ்வளவு தரம்தாழ்ந்ததாய் நடக்கிறது என்பதைக்காட்டும். - தமிழவன் (தீராநதிப்பத்தி). புதுக்கவிதையெனும் பெயர் சூட்டல் குறித்தும் புதுக்கவிதை தந்தை குறித்துமான சர்ச்சைகள் தமிழவன் குறிப்பிடுவது போலல்லாமல் ஏலவே இங்கு நிறையவே நிகழ்ந்தேறியுள்ளன.

மணிக்கொடி காலத்திலேயே இரட்டையரான குபரா, ந. பிச்சமுர்த்தி இருவருமே புதுக்கவிதை வடிவத்தைத் தொடங்கி வைத்தனர். அதற்கு வசனகவிதை என்றபெயரை மணிக்கொடி வட்டமும் அப்புறம் புதுக்கவிதை எனும் நாமகரணத்தை எழுத்தும் வழங்கின. - கரிச்சான் குஞ்சு (புதுவிழிகள் 1984).

பாரதி தொடங்கி இரட்டையர் முயற்சிகள் வரை வசன கவிதை எனும் அளவில் நின்றனவே புதுக்கவிதை எனும் சட்டக மாற்றத்தை (Paradigmshift) அடைந்தது பிச்சமுர்த்தியின் கையில்தான்.

"தமிழில் வசனகவிதை முறையிலிருந்து இலகுசெய்யுள் முறைக்குப் புதுக்கவிதையைப் பரிணமிக்கச் செய்தவர் ந. பிச்சமுர்த்தி. இலகு செய்யுள் முறையிலான முதல்தமிழ்ப்புதுக்கவிதை, ந. பிச்சமுர்த்தியின் பெட்டிக்கடை நாரணன். இது தற்காலத் திறனாய்வில் காணத்தக்க உண்மை. எழுத்து இதழில் திறனாய்ந்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. க.நா. சுப்ரமணியமும், நகுலனும் தாங்கள் இருவரும் எழுதிவருபவை மட்டுமே புதுக்கவிதை, ந.பிச்சமுர்த்தி எழுதி இருப்பன எழுதிவருவன மட்டுமே புதுக்கவிதை அல்ல என்று கூறத்துணிந்தனர். இப்படியே கசடதபற இதழைச்சார்ந்த புதுக்கவிஞர்களும்

கூற முற்பட்டனர். - சி. கனகசபாபதி (திச. 2003:339-338)

புதுக்கவிதை எனப்பெயர் சூட்டப்படுமுன் Free verse verse libra இவற்றிற்கான மொழிபெயர்ப்புகளாக 'இலகுசெய்யுள்', 'சுயேச்சா கவிதை', 'விடுநிலைப்பா' எனவாங்கும் அது சூட்டப்பட்டு வந்தது. புதுக்கவிதை எனும் பெயர் சூட்டலுக்கும் இருவர் சொந்தங் கொண்டாடினர்:

“வசனகவிதை என்ற வார்த்தை போதுமானதாக இல்லை என்பதனால் புதுக்கவிதை என்று 1930களில் கம்யூனிஸ்ட் களிதையே வழக்கிருந்த 'New Verse' என்கிற பதத்தை மொழிபெயர்த்துச் சொன்னேன் கநாசு. (மயன்கவிதைகள் ப.29).

“இதற்குமுன் பிச்சமுர்த்தியும், குபராவும் வசனகவிதை என்றுதான் எழுதிவந்தார்கள். அந்தச் சொல் தற்காலக் கவிதைக்குப் பொருந்தமானதாகப் படவில்லை எனவே 'நியூபொய்டீ' என்ற வார்த்தையின் மொழிபெயர்ப்பாக புதுக்கவிதை என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினேன்”. -சி.சு. செல்லப்பா (மே 1974:6)

பெயர் சூட்டியது யார் என்பதற்கும் அப்பால் புதுக்கவிதைதான் யாது என்பதிலும் இருவர் தரப்புகளும் மாறுபடக்கூடியனவே. இத்தொடர்பில் இன்னுமிரு தரப்புகளையும் இத்துடன் காண்போம். புதுக்கவிதைக்கு உணர்ச்சிக்குப் பதிலாக ஒரு அறிவுத்தன்மை அடிப்படையாக அமையவேண்டும். பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளில் கவித்துவம் இருக்கிறது. புதுக்கவிதை என்று தாம் ஏற்றுக் கொண்ட வசனத்துவமும் நேர்நோக்கும் போக்குமில்லை என்பது கநாசு தரப்பு.

சற்றே வசனப் பண்பின் சுதந்திரத்தைத் தமது அகவற்பா முறையினுள் ஏற்றிய பிச்சமுர்த்திக்கு உண்மையில் தம் பரிசோதனைபற்றி பூரண பிரக்ஞை இல்லை. எனவே புதுக்கவிதை (Next Poetry Free verse) வடிவில் எழுதிவிட்டு அதை வசனகவிதை (Prose poetry) என்று கூறி அதற்காக இவர் வாதிட்டுள்ளார். வெறும் வசனகவிதையே எழுதிய கநாசு தம்முடைய வற்றையும் சேர்த்து புதுக்கவிதை என்று பெயரிட்டார். இந்தப் பிரச்சினையை Free Verse என்ற மேற்கின் இயக்கம் பற்றிய குறிப்பு

தீர்த்துள்ளது”. -பிரமிள் (விமர்சன ஊழல்கள் ப.12)

ஞானக்கூத்தனே புதுக்கவிதை முதல்வர் என்பது கநாசு தரப்பு. கநாசுவே என்பது தேனுகா, ஜெயமோகன், சுகுமாரன் தரப்புகள். புதுக்கவிதை முதல்வர் ஸ்தானம் பிச்சமுர்த்திக்கு என்பது பிரமிள் தரப்பு. இத்தொடர்பில் பிரமிள் பதிவுகளைக் காண்போம்.

“ஞானக்கூத்தனில் புதுவிதப் பொருளம்சம் இருக்கிறது. ஆகவே இவர் புதுக்கவிதை முதல்வர் என்றும், ந. பிச்சமுர்த்திடம் புதுவிதப் பொருளம்சம் இல்லை. ஆகவே அவர் புதுக்கவிஞர் அல்ல என்றும் கநாசு தீர்த்திருக்கிறார். இதற்காக ஆதாரங்களை இவர்களுடைய கவிதைகளிலிருந்து எவராலும் தரமுடியாது. ந. பிச்சமுர்த்தியிடம் முதன்மையான ஜீவனுண்டு. அதனை முதிர்ந்த உணர்வாகச் சுடரெழுப்பும் அறிவார்த்தத் தெளிவு உண்டு (1989) வீச்சு அகன்ற கவிதை இயக்கம் நீண்டகால இயக்கவசதி, புதுக்கவிதை முதல்வர் ஸ்தானம் அவருக்குண்டு”. (1966).

'விமர்சன ஊழல்களில்' மாறுபட்ட கசப்பையும் முன்வைத்துள்ளார். இத்தொடர்பில் மேலதிகமாகப் பேச இங்கே இடமில்லை. மேலதிகப்புரிதல்களுக்கு என் 'எதிர்முனை': 2 (சனவரி 2011) இதழ்க் கட்டுரையில் காண்க. பிச்சமுர்த்தியின் பெட்டிக்கடை நாரணன் நிறைய எழுத்து மரபினர்க்கு ஆதர்சமான கவிதை என்றால், சி. மணியின் 'நரகம்' 'வானம்பாடி' மரபுசார்ந்த சிற்பி முதலான நிறைய கவிஞர்களுக்கு ஆதர்சமான ஒன்றெனலாம்.

“பெட்டிக்கடைநாரணன் எழுத்துவில் வந்ததைப் பார்த்து நிறையபேர்கள் எழுத ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் எனக்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. 'முக்கோணம்' என்ற கவிதை 1959 இல் முதல் முதலாக எழுதினேன். டி.எஸ். எலியட்டின் பாதிப்பில் முக்கோணம் எழுதினேன். அப்போது நான் பெட்டிக்கடை நாரணனைப் பார்த்தது கிடையாது. சங்கஇலக்கியம் படித்திருக்கிறேன்.. நீண்ட கவிதைகள் பத்துப்பாட்டிலும், பட்டினப் பாலையிலும் படித்தேன்... பழைய ஆட்களுக்கு நாம் எல்லோரும் கடன் பட்டிருக்கிறோம். அண்மையில் இருக்கிற யாருக்கும் கடன்படவில்லை. தொன்மையில்

இருக்கிறவர்களுக்குக் கடன்பட்டிருக்கிறோம்".
- சி. மணி ('உயிர் எழுத்து' மே 2009)

சி. மணி குறிப்பிடுவது போல இத்தகு தாக்கம் அவரைப் படிக்காமலே கூட அவரின் தாக்கம் பெற்றவர் மூலமாக அடுத்தடுத்த தலைமுறைக்கும் தொடரோட்டமாகத் தொற்றக்கூடிய தொன்றே. தொன்மையில் இருக்கிறவர்களுக்கு நாம் நம்மை அறியாமலே கூடக் கடன்பட்டிருக்கின்றோம். இத்தொடர்பில் சங்கக்கவிதைகளின் தாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது பாரதிதாசனிடமும் ந. பிச்சமுர்த்தியிடமும், சி.சு. செல்லப்பாவிடமும் சி. மணியிடமும் வல்லிக் கண்ணனிடமும் எவ்வெவ்வாறெலாம் தாக்கம் மீக்கூர்கின்றதெனும் தரவுகளைத் தொகுத்துக் காண்போம்.

"சுயமரியாதைக் கவிஞனாக சங்கக் கவிதையைப் பின்பற்றி எழுதிய பாரதிதாசன் செவ்வியல் பார்வையுடன் படைத்திருக்க, சி.சு. செல்லப்பாவும், ந. பிச்சமுர்த்தியும், வல்லிக்கண்ணனும் உருவவியல் பார்வையைச் சங்கக்கவிதையில் பின்பற்றினர் என்பது ஒப்பீட்டில் அறியத்தக்கது. - (சி. கனகசபாபதி அக். 2007: 105)

"புதுக்கவிதைக்குச் சரியான உதாரணம் சங்கக்கவிதைகள் என்பது என் முடிவு. அவை வெகு நவீனமாக இருக்கின்றன... தற்காலப் புதுக்கவிதைதான் சங்கஇலக்கியத்தின் வாரிசாக மீட்சி ஏற்படுத்துகிறதாகப்படுகிறது எனக்கு. நான் கொடுத்திருப்பது சங்கக் கவிதையின் ஒலி. இந்த ஒலி இன்றைய புதுக்கவிதைக்காரர்கள் கவனிக்கத்தக்கது. நாம் தொனியில் புதுமை மாடர்னிட்டி போற்றினாலும் ஒலியில் பழைய சிறப்பைக் கொண்டுவரமுடியும். நூற்றாண்டுகளாக மரபுக்கவிதைகளுக்கு வளைந்து கொடுக்கிறது யாப்பு". - சி.சு. செல்லப்பா (மே. 1974: 78)

"பட்டினப்பாலை வரிகளிலும் 'நரகம்' வரிகளிலும் செவ்வியல்பாங்கே தழைகிறது. புதுக் கவிதைக்கும் சங்கப்பாட்டுக்கும் மரபுத் தொடர்ச்சி இல்லாமலா போகிறது". - கனகசபாபதி (மே.1974: 78)

பாரிபாடலின் பாதிப்பின் விளைவே செல்லப்பாவின் மொனாவும் ஐங்குறுநூறு குறுங்கொகை நற்றிணை மூன்றிலிருந்தும் எட்டுப்பாடல்களைப் புதுமெருகென

மீள்உருவாக்கம் செய்துள்ளார் என்ற போதிலும் சி.மணியின் கவிதைகள் இவற்றினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டதே.

"சி.மணி சங்கஇலக்கியத்தைத் துண்டு துண்டாக உடைத்து அந்தத் துண்டுகளை வைத்து நவீனத்துவக் கவிதையை மறு படைப்புச் செய்துள்ளார். அதாவது மரபை எடுத்து அதை அலசி ஆராய்ந்து, எதுவெல்லாம் பயன்படாததோ அவற்றையெல்லாம் வீசிவிட்டுப் பயன்படுவனவற்றை வைத்துக் கட்டி எழுப்பும் புதியகட்ட அமைப்பு இது". - தமிழவன் (2014 : 173)

செல்லப்பாவின் முயற்சி சரியாகக் கூறுவதானால் மீளாக்கம் கூட இல்லை. அது புதுமெருகு மட்டுமே. ஆனால் சி.மணியின் பாநெசவிலோ பழந்தமிழ் இலக்கியம் முதலாக தனிப்பாடல் திரட்டு, திரைப்பாடல் வரிகள் வரை 'நரகம்' மிலும் 'பச்சைய'த்திலும் இழைபின்னிய ஊடுபாவின் ஊடாட்டப் பரிமாணத்தில் அவை புத்துருக்கொள்வன. இத்தகு பரிமாணத்தின் தொடர்ச்சி நகுலன், நாஞ்சில்நாடன், பொதிகைச்சித்தர் கவிதைகளுக்கூடாகவும் காணக்கிடப்படுதே. என்னைப் பொறுத்தவரையில் புதுக்கவிதை முதல்வர் ந.பிச்சமுர்த்தி. எதிர்கவிதை முதல்வர் கநாச நவீனகவிதை முதல்வர். சி.மணி என்பதே என் நிலைப்பாடென்பேன்.

தமிழவன் சொல்லுமாப்போலே எழுத்து மரபினரின் அகமுக எழுத்தென்பது உள்வாங்கிய கடலைப் போல இலக்கியத்திலிருந்து கருத்துமட்டுமோ உள்வாங்கியதாக உள்ளது?. தமிழின் நீண்டநெடும் கவிதை மரபு, யாப்பு மரபு, சமயத்தலையீடற்ற அறமரபு என்று இவையாவற்றினிறுமே உள்வாங்கியதாகவே அது காணக்கிடக்கின்றது. இத்தொடர்பில் யாப்பு மரபு கைவந்த புறனடையாக சி. மணியை விதந்தோத வேண்டும். தத்துவமரபிலும் நவீனத்துவ வெளிப்பாட்டு விதத்திலும் செல்லப்பாவும் சி. மணியும் அடிப்படையிலேயே முரண்படக் கூடியவர்களே. கீழைமரபும் மேலைமரபும் (குறிப்பாக மெய்யியல்) குறித்த புரிதல்மிக்கவர்களாகப் பிரமிள், சி.மணி, நகுலன் மூவரையும் குறிப்பிடலாம்.

நவீனத்துவ மனப்போக்கென்பதும் ஒற்றைத் தன்மைத்தான ஒன்றன்று. அது தொழிற்படும்

விதத்தைப் பொறுத்தே இருவேறு வகைமை யினதாக அமைந்திடக் கூடியதே.

நவீனத்துவம் என்பதனையே 'நவீன வாத'மெனக் கையாளும் நுஹ்மான் அதைக் குறித்து சமூகவிஞ்ஞானக் கலைக் களஞ்சியத்திலிருந்து எடுத்துரைக்கின்றார்.

"மரபுரீதியானவற்றைப் புதுமைக்குக் கீழ்ப்படுத்துகின்றதும் நிலைபேறடைந்த சம்பிரதாய பூர்வமானவற்றை இன்றைய தேவை நிர்பந்தங்களுக்கு இணங்கப்படுத்துகின்றதுமான ஒரு மனப்போக்காகும். இந்த மனப்போக்கின் செயல்முறைத் தாக்கம், பழமை பேணுவதாக அல்லது புரட்சிகரமானதாக இருக்கலாம். பழமையை அழியாது காப்பாற்றுவதற்காக அதைப் புதுமையுடன் இணங்கப்படுத்தும் போது, அது பழமை பேணுவதாகின்றது. புதுமையின் நிமித்தம் பழமையை நிராகரிக்கும்போது அது புரட்சிகரமானதாகின்றது. (டிசம்பர். 1985:146-147)

எனவே எதன் நிமித்தமாகப் புதுமையுடன் இணங்கப்படுத்தி எதனை நிராகரித்து எதனைப் பேண முயல்கின்றது என்பதை எல்லாம் பொறுத்தே அவரவரின் நவீனத்துவத்தையும் அடையாளப்படுத்த வேண்டி உள்ளது. எடுத்துக் காட்டுகளாக செல்லப்பாவின் 'நீயும் நானும்' 'மாடர்னிட்டி' இரண்டையும் காண்போம்.

"ஓழிக் கடவுள் அழிக் சாதி புரட்சி ஓங்குக புதுமை தோன்றுக எனக் கூவினாய், நீயோ, நானோ மரபான பழைமையும் முதிர்ந்த நெறியும் வாய்ந்த நம்வீடு அந்நியம் ஆவதா எனக் குமைகின்றேன்.

"சிவப்பின் மிரட்டல் / பச்சையின் விரட்டல்/ வெண்மைக்கு வைத்த உலை/ ஆன்மிகத் தூய்மைக்கு/ விழுந்துள்ள வேர்ப்புழு/ நிலைப்பின் ஆட்டம்/ மீட்சிக்குத் தடுமாற்றம்/ ஆன்மிக அராஜகம்/ ஒழுக்க திவால்/ ஹிப்பி வாழ்வு ஆதர்ஸம்". (மே 1974:4954)

'நீயும் நானும்' சுயமரியாதை இயக்கத்தினரையும் சனாதனப் போக்கினரையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவப்படுத்துவதே. 'மாடர்னிட்டி'யில் சிவப்பு மார்க்கியத்தையும் பச்சை ப்ராய்டியத்தையும் வெண்மை காந்தியத் தையும் குறித்து நிற்பனவே. இத்தகைய அந்நியமாவதா எனும் குமைச்சலும் ஆன்மிகத் தூய்மைக்கு விழுந்துள்ள வேர்ப்புழு எனும்

பதற்றமும் பேணி நிற்பதெல்லாம் சனாதனத் தைத்தானே? மாடர்னிட்டியை 'நவீனவியல்' எனலாம். தமிழவன் தரவுகளைக் காண்போம்:

"மாடர்னிசமும் மாடர்னிட்டியும் வேறுவேறு. எனினும் தொடர்புடையன. மாடர்னிசம் கலைத்துறை அறிவு. நேரு போன்றோர் மாடர்னிட்டியைப் பின்பற்றியோரே. மாடர்னிட்டியை எதிர்த்த பிரபலஸ்தர்கள் காந்தி, ராஜாஜி. தமிழன் கண்டுபிடித்த மாடர்னிட்டியின் வடிவங்கள்தாம் பெரியார், அண்ணா, டி.வி.எஸ். கம்பெனி தோற்றம், எம்.ஜி.ஆரின் தோற்றம். தமிழுக்கு இலக்கிய மாடர்னிசத்தைக் கொணர்ந்த பல சீரியலான எழுத்தாளர்கள் காந்தியின் மாடர்னிட்டி எதிர்ப்பை ஆதரித்தவர்கள். ந. பிச்சமூர்த்தி, செல்லப்பா, கநாச மூவரும் மாடர்னிட்டியை எதிர்த்தவர்கள்" (2014:131-132).

வடிவரீதியில் நவீனத்துவத்தை வரித்துக் கொண்ட போதிலும் உள்ளடக்கத்தால் நவீனவியலை எதிர்ப்பனவே செல்லப்பாவின் கவிதைகள். பழைமையை அழியாது பாதுகாக்கும் நிமித்தமாகவே அதனைப் புதுமையுடன் இணங்கப்படுத்துகின்றன இக்கவிதைகள். திராவிட இயக்கத்தை எதிர்த்தலைக் காரணியாகக் கொண்டு எழுந்தன என்றால், எழுத்து மரபை எதிர்த்தலைக் காரணியாகக் கொண்டெழுந்தே வானம்பாடி மரபெனலாம். அறிவொளி மரபு நவீனத்துவத்தை எதிர்த்தலைக் காரணியாகக் கொண்டியலும் எழுத்துமரபு இலக்கிய நவீனத்துவ சகபயணிகளுக்கிடையே ந.பிச்சமூர்த்தியும், பிரமிளும் சி.மணியும் இரா. மீனாட்சியும் அவரவர் பார்வை வேறுபாடு களுக்கு அப்பால் முந்தைய சித்தர் மற்றும் மதத்தலையீடற்ற சிந்தனைமரபினரே சி. மணியின் 'படைப்பு'ம் 'தோண்டியும்' இத்தகு சிந்தனைமரபிற்கும் புதுமையின் நிமித்தமே பழைமையை நிராகரித்துப் புரட்சிகரமாக இணங்கப்படுத்தும் நவீனத்துவத்திற்கான சான்றாதாரங்களாகும்.

"கூத்தாடிக் கூத்தாடிப்/ போட்டுடைக்காமல் அதைப்/ பின்னோருக்கும் கொடுத்துச் சென்றாண்டி/ பின்னோரும் அதைப்/ பேரழிவு சீரழிவின் போதெல்லாம்/ ஏதோ பாதுகாத்தாயிற்று/ இப்போதெல்லாம்/ அதைக் கடவுளே விரும்பினாலும்/ காப்பாற்ற முடியாது/ முட்டாள்களின் கையிலிருந்து. - சி. மணி (மே 2009)

கடுவெளிச்சித்தரின் 'நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி' பாடல் வரியை ஊடிழைப் பிரதியாகக் கொண்டு தொடங்கும் இக்கவிதையில், கடவுளே விரும்பினாலும் காப்பாற்ற முடியாத அளவிற்கு முட்டாள்களின் கையில் அதன்பட்டிருப்பதெல்லாமும் அவரவர் மதந்தானே! விழிப்புணர்வின் ஆன்மிகமாக நமைக் கடைத்தேற்றி விட்டுவிடும் என நம்பி மனிதன் படைத்துக் கொண்டது அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவே எத்தனிக்கும் பூசாரிகளின் கைகளில் மதவாதமாகத் திரிந்து நிற்கும் அவலத்தைப் பேசிநிற்பதுதானே இத்தோண்டி'.

"புகுத்தறிவுச் சந்தையில்/ ஒவ்வொருவரும் கையில் முற்றுப்புள்ளிகளை/ மூர்க்கமாய் வைத்துக் கொண்டு முளையடித்துக்கிடந்தனர்.

சிலர் சுருதியுடன்/ சிலர் சங்க இலக்கிய த்துடன்/ சிலர் வருணாசிரமத்துடன்/ சிலர் கம்பருடன்/ சிலர் விஞ்ஞானத்துடன்/ சிலர் மார்க்ஸ் எங்க்ஸ்டன்/ வேறு சிலர் எதனுடனே/ ஒதுங்கிநின்ற சிலர்/ மன இயலுக்கு அப்பாலை/ அடிச்சார்ந்த மார்க்கத்தோடு/ அவர்களிடம் முற்றுப் புள்ளியில்லை/ திடீரென்று என் கையைப் பார்த்தேன் கமாதான் இருந்தது. - ந. பிச்சமுர்த்தி (ஊதுவத்திப்புல்)

அவரவர் கைகளிலும் முற்றுப்புள்ளிகள். வெவ்வேறாக முளையடித்துக்கொண்டு கிடக்கின்றனர். சிலர் கைகளில் மட்டும் முற்றுப்புள்ளிகள் இல்லை. கையில் கமாவுடன் இக்கவிதைசொல்லி வீற்றிருப்பது வெட்டவெளியில். என்னைப் பொறுத்த வரையில் இதுவே பிச்சமுர்த்தியின் ஆகச்சிறந்த கவிதை. 'மணிக்கொடி' 'எழுத்து' கால முழுவதையும் ஊடுருவிக் காண மகத்தான திறப்பான 'கடவுக் கவிதையே' இது என்பேன். இக் 'கடவுக் கவிதையே' முறையே கையாண்டு 'மணிக்கொடி' 'எழுத்து' காலச்சூழலில் எவ்வெவரவர் கைகளில், எத்தகு எத்தகு முற்றுப் புள்ளிகள்? யார் யார் கைகளில் காற்புள்ளிகள் எனக் கண்டுபிடிக்கும் விளையாட்டை இனி வாசகர்களுக்கே விட்டுவிடுகின்றேன்.

இன்னொரு கோணத்திலும் பனுவற் சமூகம் (Textual Society) எனும் கருத்தாக்க வெளிச்சத்தில் இக்கவிதையை அணுகிப்

பார்க்கலாம். ஒரு நீர்த்தொட்டி மீனின் வாழ்வெல்லை அத்தொட்டியளவே யாகும். போலவே ஒரு பனுவற் சமூகத்தில் தளையுண்ட ஒவ்வொரு தன்னிலைக்கும் அதனதனையும் பிணித்து வைத்திருக்கும் பாசக்கயிறு அனுமதிக்கக் கூடிய அளவினதே அதனதன் சிந்தனை எல்லையுமாகும். பனுவற் சமூகமென்பது குறிப்பிட்ட ஞானநூலைப் பாராயணமாக ஒதிஒதியே ஆராதித்துக் கொண்டாடி நிற்கும் வழிபாட்டு மரபினதாகும்.

"பனுவல் சமூகமென்பது சில பனுவல்களைத் தங்கள் அடையாளமாகக் கொண்டு அவற்றைப் பேணுவதையும் வாசிப்பதையும், அல்லது வாசிக்கும் கேட்பதையும் தங்கள் கடமையாகக் கொண்டவர்களை ஒன்று சேர்த்துக் கொள்ளும் ஒரு சமூகக்குழுவாகும்". - இ.அண்ணாமலை (குலை. 2015:212)

'மணிமேகலை', 'திவ்வியபிரபந்தம்', 'பன்னிரு திருமுறை' என்றிவை மட்டுமில்லை மார்க்சின் எழுத்துகள், ஷேக்ஸ்பியரின் படைப்புகள் முதலானவையுங்கூட வெவ்வேறு பனுவற் சமூகங்களை காட்டக் கூடியனவே என்பாரவர்.

முற்றுப்புள்ளிகளை வைத்துக் கொண்டு மூர்க்கத்தனமாக முளையடித்துக் கொண்டு கிடத்தல் என்பது புதுமைப்பித்தன் தம் கை வண்டிச் சரக்கு கட்டுரையில் பேசி நிற்கும் 'தத்துவ வழிபாடு' என்பதனோடும் ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும்.

"மனிதன் தான் உருவாக்கிய பண்டத்தினை, தானே வழிபடும் நிலைக்கு எவ்வாறு ஆளானான் என்பதை மார்க்சியத்தின் வழி நாம் அறிவோம். அதனைப் போலவே நாம் உண்டாக்கிய கொள்கைகளுக்கு நாமே அடிமையாகிவிட்ட நிலையைப் புதுமைப்பித்தன் மூலமாக நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்". - ரவிக்குமார் (நவ. 2005:75)

கையில் 'கமா'வுடன் வெட்டவெளியில் வீற்றிருக்கும் இந்தப்புள்ளிதான் புதுமைப் பித்தனும் பிச்சமுர்த்தியும் சங்கமிக்கும் சங்குமுகமாகும்.

தொகுத்து நோக்கும்போது மணிக்கொடியில் நிறுவப்பட்ட ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டின் தொடர்ச்சியே எழுத்து என்பதும்; எழுத்தின்

தளமும் களமுமாக இருந்த அனைவரும் மணிக்கொடித் தொடர்புடையோரே என்பதும் உண்மைகளே என்ற போதிலும், மணிக்கொடி சிறுகதைத் துறையில் மட்டுமே சாதனை படைத்தது. மாறாக, எழுத்து விமர்சனம், புதுக்கவிதை, இதழியல் என முத்துறைகளிலும் சாதனைகள் படைத்தது. சிற்றிதழ் மரபிலும் மொழியாக்கப் பணியிலும் முன்னோடியாகக் திகழ்ந்தது. மணிக்கொடி இதழாசிரியர், ராமையாவினும் பார்க்க, எழுத்து இதழாசிரியர். செல்லப்பாவின் இதழாசிரிய வகிபாகமே நேரியதாகவும் சீரியதாகவும் கூரியதாகவும் சமரசமற்ற அறப்பிடிவாத மிக்கதாகவும் ஊன்றி நின்றே சாதனைகளைச் சாதித்துக் காட்டியது.

தமது பத்திரிகையில் 'எழுத்து அரங்கம்' என்ற பகுதியைத் திறந்து அதன்மூலம் நயமுணர்த்தக்க வாசகர்களைக் கொண்டே சி.சு.செல்லப்பா, இலக்கியம் வேறு ஜனரஞ்சகமும் பண்டிதத் தனமும் வேறு எனச் சாதித்தார். நவீன தமிழ் இலக்கியச் சரித்திரத்தில் எழுத்து ஒரு புதிய பரிமாணத்தையே உருவாக்கிற்று இப்பத்திரிகை தமிழ்ப்பத்திரிகை வானில் அதுவரை திரிந்த காக்கை குருவிகள் எதற்கும் எட்டாத உயரத்தில் கழுகாகப் பறந்தது. மணிக்கொடி கூட ஒரு பத்திரிகையாக இதழுக்கு இதழ் அவ்வளவு கடுமைகளை அனுஷ்டிக்கவில்லை என்று ஒரு மணிக்கொடி தொகுதியிலிருந்து அறிகிறேன்".

"நேரிடையாகவோ சுற்றிவளைத்தோ அச்சமயத்தில் சொல்லப்பட்ட இலக்கியக் கருத்துகள் யாவற்றுக்கும் செல்லப்பா பதில் சொன்னார். தமது பத்திரிகையில் விளைந்த எல்லாவகையான கருத்துப்பரிமாறுதல்களிலும் பங்கு கொண்டு ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகா சிரியரின் கடமையையும் பொறுப்பையும் தீவரமாகக் கடைப்பிடித்த ஒரே பத்திரிகாசிரியர் இதுவரையில் செல்லப்பாதான்". - பிரமிள் (டிசம்பர் 2011 : 225-253)

இத்தகு மிகத்துல்லியமான மதிப்பீடுகளின் வெளிச்சத்தில் நமக்குப் பல உண்மைகள் தெள்ளத் தெளிவாகப் புலனாகின்றன. மணிக் கொடி இதழ் அறங்களை கை நெகிழ்த்தது போலல்லாமல், எழுத்து அவற்றைக் கறாராகக் கடைப்பிடித்தது. மணிக்கொடியின் 'யாத்ரா மார்க்கம்' ராஜாஜியின் இலக்கிய சித்தாந்தத்தை ஏற்று எழுதி சீரழிவிற்கு ஆட்பட்டதாகவும்; எழுத்தின் 'எழுத்தரங்கமோ' அதன் நயமுணரத்

தக்க வாசகர் வாயிலாகவே அதற்கு எதிரான விழிப்புணர்வைச் சாதித்தது. மணிக்கொடி தோற்ற புள்ளிகளிலெல்லாமும் எழுத்து. வென்றிருக்கின்றது. சிற்றிதழ் எனும் வகைமைப் பாட்டிற்குரிய அம்சங்களைச் சீரிய முறையில் கையாண்ட முதலிதழாக மட்டுமல்லாமல் முதன் மையான இதழாகவும் எழுத்துவே திகழ்கின்றது. நூற்றிப்பதினொன்பதாம் இதழான 1970 சனவரி -மார்ச் காலாண்டிதழோடு எழுத்தின் பயணம் முடிவடைந்தது. அதற்கப்பாலும் பேய்ந் தோய்ந்த பெருமழைக்குப் பிற்பாடான சாரல் தூறல்களாக 'பார்வை' இலக்கிய விசாரம் 'சுவை' என விட்டு விட்டுத் தூறி செல்லப்பாவின் சிற்றிதழ்ப்பயணம் நிறைவுற்றது.

தம் வாழ்க்கையே தாம் வழங்கும் செய்தி எனப் பிரகடனப்படுத்திய காந்தியாரின் காந்திய நெறியில் நின்று சாதனைகள் பல படைத்த செல்லப்பா எனும் மானுடன் கறாராக ஒரு காந்திய அறப்பிடிவாதியாகத் திகழ்ந்த வண்ணம் சமரசங்களற்று தம்வாழ்க்கையை நிறைசெலுத்தியவரே.. கருத்துமுரண்பாடுகளுக்கு எல்லாம் அப்பாலாக அவருடைய இத்தகைய வரிப்புணர்வு போற்றத்தக்கதே. இத்தொடர்பில் அவர்தம் வாழ்க்கை மூலமும் வழங்கிய செய்தியைச் சுட்டிக்காட்டாமல் விட்டுவிட்டால் இப்பதிவு முழுமையானதாக அமையாமற்போய் விடக்கூடும். இத்தொடர்பில் செல்லப்பா சிலுவைப்பாட்டு வாழ்க்கையின் சிலகாட்சிகள்....

சென்னை 'அட்சரவிருது', சிந்து அறக்கட்டளை 'தமிழ்ப்பணி விருது', கோவை தேவ சிகாமணி அறக்கட்டளை 'முதுபெரும் எழுத்தாளர் விருது' இலக்கியச் சிந்தனைவிருது எனவாங்கு செல்லப்பாவால் நிராகரிக்கப்பட்ட விருதுகளின் பட்டியல் தொடரும்.

தஞ்சை தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக ராஜராஜன் விருது அவரையும் உள்ளிட்ட எண்மருக்குமாக அறிவிக்கப்பட்ட தருணத்தில், "அதென்ன இதுக்கு முந்தி வருசா வருசம் வாங்குனவன் எல்லாம் 100% எழுத்தாளன்களா? நாங்க மட்டும் என்ன அரைகுறை எழுத்தாளன்களா. என்னைத் தவிர ஏழுபேர்ல யாருக்காச்சும் ஒருத்தர்க்கே முழுசா கொடுக்கப் பாருங்கப்பா" எனக் கடிந்துரைத்து நிராகரித்தார்.

அமெரிக்காவாழ் தமிழர், புதுமைப்பித்தன் பேரிலான விளக்கு விருதுக்கு அவர் தெரிவான

போதும் வழக்கம்போலவே நிராகரித்தார். அதன்பின் விருதுத்தொகையில் அவர் நூல் ஒன்றை வெளியிடலாம் என்ற வெளிரங்கராஜன் ஏற்பாட்டில் அவ்வாறு வெளியிடும் நூலின் அவர்க்குரிய ராயல்டித் தொகையை மட்டுமே பெற்றுக் கொள்வதாக இசைந்தார்.

அவருடைய சிறுகதை யொன்று வானொலியில் அரங்கேறிய போது வழங்கப்பட்ட ராயல்டியையும் தம் எழுத்தின் ஆன்மாவைக் கொண்டுவிட்டதாக நிராகரித்தார். வாழ்நாள் சேகரமான தம் நூல்களை புதுவையிலுள்ள ஒரு பிரஞ்சு நிறுவனத்திற்கு விற்பதற்குப் பேசிமுடித்தார். அவர்கள் எடுத்துச் செல்ல வந்தபோது எங்கே அவற்றை வைக்கப் போகிறார்கள் எனக் கேட்டார். பிரான்ஸில்தான் என்றபோது, அப்படியானால் தரமுடியாதென மறுத்தார். இங்கிருந்தால் தானே அவை ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன்படும் ஆய்வாளன் பிரான்சிற்கா போக முடியும் என்பதே அவருடைய ஆதங்கம். அந்நிறுவனம் புதுவையில் வைக்க ஒப்புக் கொண்டதா இல்லையா என்பதெல்லாம் செல்லப்பாவின் கெழுதகை நண்பரும் செல்லப்பா நூல்களைப் பின்னர் வெளியிட்ட

வருமான சச்சிதானந்தத்திற்குத்தான் தெரியும். அவருடைய நூல்களை அவரே தமிழகக் கல்வி நிறுவனங்களுக்கெல்லாம் சுமந்து சென்று நேரடியாக விற்பார். இத்தொடர்பில் அவருடனான வானொலிச் செவ்வியில் கேள்வி எழுப்பப்பட்டபோது அவரளித்த பதில், 'என் சிலுவையை நான்தானே சுமக்க வேண்டும்' என்பதுதான். அக்கேள்விக்கான பதில் மட்டுமே அது. என்னைப் பொறுத்தவரவில் அதுதான் அவர் நமக்கு வழங்கிய அவர் வாழ்நாள் செய்தியே என்பதுதான் என் நிலைப்பாடு. என்பதனாலேயே தம் சிலுவையைத் தாமே சுமக்க வேண்டும் என நின்றதனாலேயே அவர் விருதுகளையும் நிதி வாழ்நாள் உதவிகளையும் தியாகி ஓய்வூதியத்தையும் துச்சமென மதித்து நிராகரித்திருக்கிறார். இவ்வாறெல்லாம் 'நாமார்க்கும் குடியல்லாம்' எனத் தம் சிகர குணங்களுக்காகவே வரிப்புணர்வுடன் வாழ்ந்த செம்மாந்தப் பெருமிதமான வாழ்வே செல்லப்பாவின் சிலுவைப்பாடாகும். அன்றவர் எழுத்து இதழ் பிரசுரம் நூல் விற்பனை என்றவர் தோள்சுமந்த சிலுவையே இன்றளவும் தொடரோட்டமாகத் தொடர்ந்து இயங்கி வரலாகும் சிற்றிதழியக்கமாகும்.

கோவை "உலகத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு மைய"த்தின் சார்பில் 08-12-2017 அன்று மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் நடைபெற்ற 'வைகைத்தமிழ்' (மதுரைமாவட்ட எழுத்தாளர் குறித்த ஆய்வுக்கட்டுரைகள்) கருத்தரங்கிற்காக எழுதப்பட்டு திருத்தியமைக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை.

உசாத்துணை நூல்கள் இதழ்கள்

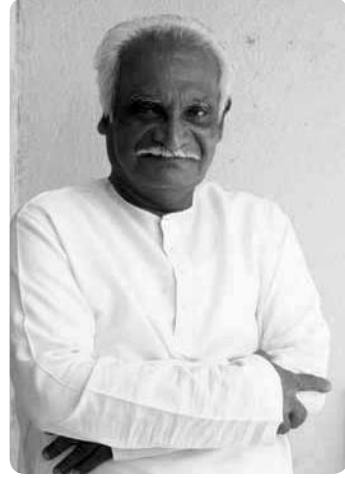
1979. மே - 'தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு': முதற்பகுதி ஆசிரியர் வெளியீடு எம். வேதசகாயக்குமார்.
2007. அக் - 'மணிக்கொடிகாலம்: முற்றுப்புள்ளிகளும், காற்புள்ளிகளும்': 'அனன்யா' தஞ்சை தொகுப்பாசிரியர்: வே.மு. பொதியவெற்பன்
2005. நவ - 'சொல்லின் மந்திரமும் சொல் ஓய்ந்த மொளனமும்' 'மருதா', சென்னை வே.மு. பொதியவெற்பன்.
2005. நவ - புதுமைப் பித்தமும் பிரேமின் சித்தமும் மருதா, சென்னை வே.மு. பொதியவெற்பன்.
2013. சன - 'தளம்' முதலிதழ் செல்லப்பா சிறப்பிதழ்.
2011. டிச - 'வெயிலும் நிழலும்' வம்சி திருவண்ணாமலை பிரமின்.
1962. அக் - 'புதுக்குரல்கள்', எழுத்துபிரசுரம் தொகுப்பாசிரியர்: சி.சு. செல்லப்பா.
1974. மே - 'மாற்று இதயம்' எழுத்துபிரசுரம் சி.சு. செல்லப்பா.
2007. அக்-டிச. - 'தளம்' இதழ்: 16
2014. - 'திராவிடம் தமிழ்த்தேசம் கதையாடல்' - ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச்சிந்தனை வரலாறு - தமிழவன், 'அடையாளம்', புத்தாந்தம்.
2003. டிச - 'கவிதை மரபும் புதுசும்' 'காவ்யா', சென்னை - சி. கனகசபாபதி.
1985. டிச - 'திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்' அன்னம், சிவகங்கை எம்.ஏ. நுஃமான்.
2009. மே - 'உயிர் எழுத்து' சி.மணியுடனான சிபிச்செல்வன் செவ்வி.
2015. ஜீலை - 'கருமை செம்மை வெண்மையைக் கடந்து' என்.சி.பி.ஹெச், சென்னை - பொதியவெற்பன்.

ம.இலெ. தங்கப்பா தனித்து நின்ற தமிழியக்கம்

● பா. இரவிக்குமார்
paa.ravikumar1@gmail.com

வேந்தர் பாரதிதாசனின் காலத்திற்குப் பிறகு தமிழ் இலக்கிய, அரசியல் சூழலில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன. எவ்வளவு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பினும் தமிழ்மொழி, இனமீட்சிக்கான தேவை இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. தொண்ணூறுகளுக்குப் பின் புதிய எழுத்துமுறைகூட தமிழில் காலூன்றத் தொடங்கிவிட்டது. பெண்ணியம், தலித்தியம், பின் நவீனத்துவம் என்றெல்லாம் பேசினோம். இவை அனைத்தும் காலத்தின் தேவையாகவும் இருந்தது. இவை அனைத்தையும் ஒரு சிறு புன்னகையால் எதிர்கொண்டு, தன் போக்கில் இலக்கியம் செய்து கொண்டிருந்த தமிழினப் போராளி ம.இலெ. தங்கப்பா. எந்தவொரு அடைமொழியையும் தங்கப்பா விரும்பியது இல்லை. 'அறிஞன்', 'சிந்தனையாளன்', 'முனைவன்', 'கவிஞன்', 'தத்துவவாதி', போன்ற சொற்களையெல்லாம் ஒரு தூசியைப்போல் உதறித் தள்ளியவர். ஆனால், இத்தனை அடைமொழிகளுக்கும் தகுதி வாய்ந்த பேரறிஞர். குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் அவரைத் 'தாத்தா' என்று அழைத்ததுண்டு. அவரே ஒரு குழந்தை என்பதை அவர்கள் மட்டுமல்ல, பலரும் அறிய வாய்ப்பிருந்ததில்லை. இலெனின் தங்கப்பாவை எப்படியும் அழைக்கலாம். தமிழ்ச்சித்தர், ஒரு சூப்பி ஞானி, ஜென்துறவி, இயற்கை நேசர், பகுத்தறிவாளர், தனித் தமிழ்ப் பற்றாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலர், பொதுவுடைமையாளர், தமிழ் இனமானப் போராளி, இன்னும் எவ்வளவு சொற்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு சொற்களாலும் அழைக்கலாம். ஆனால் தங்கப்பா தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டது 'அன்பன்' என்ற எளிய சொல்லால்தான். 'நான் யார்' என்ற கவிதையில் இதைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

தங்கப்பா அன்பின் பேருருவம். அவருடைய மரணத்தின்போதுகூட இதை உணர முடியவில்லை. ஆனால், தங்கப்பாவின் இழப்பை, அந்த இழப்பு விட்டுச் சென்ற வெற்றிடத்தை, நடுங்கும் நெஞ்சுடன் இப்போதுதான் உணர

முடிகிறது. பாரதிதாசனைப் பின்பற்றி தீயும், தேனும் குழைத்த மொழியில் இலக்கியம் செய்துகொண்டிருந்த தங்கப்பாவைப்போல் படைப்புகளைத் தர இனி யார் இருக்கிறார்கள்.

'தமிழ்ச் சமூகத்தின் ரத்தவங்கி' என்று மிகச் சரியாகத் தங்கப்பாவை மதிப்பீடு செய்திருந்தார் பழ. அதியமான். ஆயிரம் கவிதைகளாலும் சொல்ல முடியாத கருத்தை ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்லிவிட்டார். தமிழ் இலக்கிய உலகம் தங்கப்பாவை உணர்ந்ததாகவே தெரியவில்லை. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அறிஞர்கள் மட்டுமே தங்கப்பாவின் ஆளுமையை உணர்ந்திருந்தனர். ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி, க. பஞ்சாங்கம், நிர்மல் செல்வமணி, இந்திரன், நா. இளங்கோ, பசுபதி, சீனு. தமிழ்மணி, வெங்கட சுப்புராய நாயகர், பா. ஜெயப்பிரகாசம் போன்ற அறிஞர்கள் மட்டுமே அவருடைய ஆளுமையை உணர்ந்ததாகத் தெரிகிறது. புதுவையில் செயல்படும் தமிழ் அமைப்புகளுக்குத் தங்கப்பா வின்மீது மதிப்புண்டு. தங்கப்பாவைத் தெரிந்த அளவிற்கு அவருடைய இலக்கியத்தின் மேன்மையை எவரும் உணர்ந்ததாகத் தெரிய வில்லை.

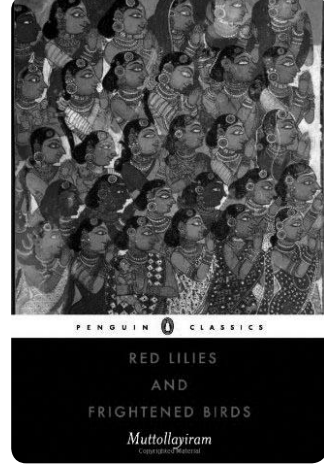
பாவேந்தரைப் பின்பற்றி, இலக்கியம் செய்துகொண்டிருந்த தங்கப்பாவை, ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதிதான் உலகம் அறியும் வகையில் எடுத்துச் சென்றார். தொடக்க காலத்திலிருந்தே தங்கப்பாவிற்கு மொழிபெயர்ப்பின்மீது ஆர்வம் இருந்தது உண்மை. வார்த்தைகளுக்காகக் காத்திருக்காமல், எண்ணத்தின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்து, சரளமாகக் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதும் ஆற்றல் தங்கப்பாவிற்கு உண்டு. *Hues and Harmonies from Ancient land* (1970), *songs of Grace in St. Ramalingam* (1985) *Selected poems of Bharathidasan* (1992) *House of Darkness* (1996) போன்ற நூல்கள் முக்கியமானவை. ஆனால். ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் முயற்சியில், பென்குயின் வெளியீடாக வெளிவந்த *Love stands Alone* (2010), *Red Lilies and Frightened Birds* (2011) ஆகிய நூல்கள் தாம் தங்கப்பாவிற்கு உலகப் புகழைப் பெற்றுத் தந்தன. சங்கஇலக்கியங்களையும், முத்தொள்ளாயிரத்தையும் ஆங்கிலத்தில் பெயர்ப்பது எளிதல்ல. செம்மொழித் தமிழ், தங்கப்பாவின் சுவாசம். உண்மையில், அது அவர் உயிர்முச்சு. சுவாசிப்பது எவ்வளவு இயல்பானதோ, அவ்வளவு இயல்பானது அவர் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை வாசித்ததும்.

முத்தொள்ளாயிரம் மொழிபெயர்ப்பு குறித்து ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் பதிவு முக்கியமானது.

“This is probably the first time, that he has translated a full text, which also speaks for the brilliance of muthollayiram. Despite his vast reading, Thangappa is no pedant, preferring to rely on intuition rather than scholarship. If his ear for English is astonishing, his grasp of Tamil is almost incredible. Unlike many translators both renowned and not so renowned who rely on commentaries, old and new, to get to a text, Thangappa reads classical Tamil like one would the morning newspaper.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை, ஒரு செய்தித்தாளை வாசிப்பதுபோல் மிக இயல்பாக வாசித்தவர் தங்கப்பா என்று அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் கூறியதை நானும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.

முத்தொள்ளாயிரத்தைத் தங்கப்பா மொழி பெயர்த்த விதம் அலாதியானது.

*Stop for a while, o kings
Bring your tributes later
For yesterday too
There was a crowd of kings
Who paid their obeisance.
Their Crowned heads grazing
Them in large numbers,
The feet of our king,
Ruler of Urandai
Are badly bruised (M.L. Thangappa, Red Lilies
and Frightened Birds - P. 72)*

சோழ மன்னனுக்குத் திறை செலுத்த வரும் மன்னர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் வாயில் காப்போனின் கூற்றாக வெளிப்படும் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல் இது.

நின்றீமீன் மன்னீர்!
நெருநல்த் திறை கொணர்ந்து
முன்தந்த மன்னர்
முடிதாக்க, இன்றும்
திருந்தடி புண்ணாகிச்
செவ்வி இலனே
பெருந்தண் உறந்தையார்
கோ!
(டி.கே.சி, முத்தொள்ளாயிரம், ப. 127)

திருந்தடி புண்ணாகுவதை 'Badly Bruised' என்றும்,

‘திறையை’, Obeisance என்றும் வளமான ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த திறத்தை வியக்காமல் இருக்க இயலவில்லை.

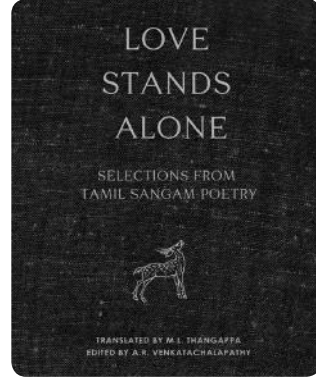
“ஓராற்றால் என் கண்
இமைபொருந்த, அந்நிலையே
கூரார்வேல் மாறன் என்
கைப்பற்றத் தீரா
நன(வு) என்று எழுந்திருந்தேன்
நல்வினை ஒன்(று) இல்லேன்
கனவும் இழந்(து) இருந்த
வாறு! (டி.கே.சி. முத்தொள்ளாயிரம், ப.64)

இரவில் தூக்கம் பிடிக்காத தலைவியின் கண்கள் எப்படியோ மூடுகின்றன. கனவில் பாண்டிய மன்னன் வந்து அவள் கரம் பற்றுகிறான். தூக்கம் கலைந்த தலைவி கனவையும் இழக்கிறாள். கவித்துவம் குன்றாமல் இதைத் தங்கப்பா மொழிபெயர்ப்பு செய்துள்ளார்.

At last
I had some sleep
But the next moment
Maran, the great swordsman,
Appeared in my dream
And gripped my hand
Believing it to be real
I shook off my sleep
And got up
But alas
Luckless me,
I have lost even my dream,

(M.L. Thangappa, Red Lilies and Frightened Birds, P. 42)

தங்கப்பாவின் மொழிபெயர்ப்புத் திறனைப் பார்த்து, அதனால் உந்தப்பட்டு ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி புறநானூற்றில் சில பாடல் களையும், குறுந்தொகையில் சில பாடல் களையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். (மொத்தம் பதினெட்டுப் பாடல்கள்) என்பதும் இங்கே பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய செய்தி. (Love stands Alone, Introduction - Tradition, Talent,

Translation, A.R. Venkatachalapathy, (P.48)

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி, Love stands Alone, RedLiliesFrightenedBirds ஆகியிருநூல்களுக்கும் எழுதிய முன்னுரை அற்புத்திலும் அற்புதம். ஆனால், இதில் ஓர் ஆபத்தும் இருக்கிறது. சலபதியின் எழுத்துகளைப் படிப்பவர்கள் தங்கப்பாவைச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் என்றே கருதுவர். சலபதியின் கட்டுரைகளில் தங்கப்பாவின் படைப்பாளிமை அவ்வளவாக வெளிக்கொணரப்படவில்லை. தங்கப்பா சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் என்ற முத்திரையை மட்டுமே எதிர்காலத்தில் சுமக்கக்கூடும். ('Love stands Alone' என்ற நூலுக்கு சாகித்ய அகாதமியின் பரிசும் கிடைத்துள்ளது.)

உண்மையில், தங்கப்பாவின் பல்வேறு பரிமாணங்களை நாம் எளிதில் மறந்து விடுகிறோம். ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர், தெளிதமிழ் என்ற இலக்கிய இதழின் ஆசிரியர், தென்மொழி இலக்கிய இதழின் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டவர், தென்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு, தென்றல், வானம்பாடி, பூஞ்சோலை, இனமுழக்கம், தமிழகம், உரிமை வேட்கை, கைகாட்டி, கவிஞன், மீட்போலை, அரும்பு, விருந்து, கவியுகம், பொதுமை, தெளிதமிழ், வெல்லும் தூயதமிழ், கண்ணியம் முதலிய இதழ்களில் எழுதியவர், (தகவல்: மு. இளங்கோவன்) பல்வேறு இலக்கியப் பரிசுகளை வென்றவர். கலைமாமணி விருதைப் புதுவை அரசை எதிர்த்துத் திருப்பித் தந்தவர் என்பதெல்லாம் வரலாற்றுத் தகவல்கள்.

இத்தகவல்களால் மட்டுமே தங்கப்பாவைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

தாசுரைப்போல் ஒரு கவிஞானியின் மனம், பாரதியைப்போல் புதுமையை நாடும் குணம், கண்ணதாசனைப்போல்

வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொண்ட பக்குவம், பாரதிதாசனைப்போல் எரி சொற்களைக் கொண்டு அதிகாரத்தை எதிர்க்கும் மனம், இவை யாவற்றையும் ஒருங்கே பெற்றவர் தங்கப்பா.

தங்கப்பாவின் புகழ், புதுவையைத் தாண்டிப் பரவவேண்டிய அளவிற்குப் பரவவில்லை. தன்முனைப்பும், அதிகார வேட்கையும், புகழ் போதையும் நிறைந்த இலக்கிய உலகிலிருந்து தங்கப்பா விலகியே இருந்தார். என் பார்வையில், 'எது வாழ்க்கை' என்ற உரைநடை நூலும், 'உரிமைக்குரல்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் தங்கப்பாவின் ஆகச் சிறந்த நூல்கள்.

சமூகச் சாடலுக்கு முக்கியத்துவம் தரும் ஆந்தைப் பாட்டும் மிக முக்கியமான நூல்தான். ஆனால், தங்கப்பாவின் 'ஒழுக்கப் பார்வையே அதில் மேலோங்கி இருப்பதாக, க. பஞ்சாங்கம் கருதுகிறார்.

தங்கப்பாவிடம் குவிந்திருந்தது இயற்கை நேசமும், ஒழுக்கப் பார்வையும்தான் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை.

'எது வாழ்க்கை?' என்ற நூலில் தங்கப்பா மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துவது அன்பையும், ஒழுக்கத்தையும், தன் முனைப்பற்ற தன்மையையும் தான்.

நடைமுறை வாழ்க்கையில் நாம் பணத்தை, புகழை, அதிகாரத்தை நோக்கி ஓடுகிறோம். ஏதேதோ செய்கிறோம். பல மணி நேரங்கள் உழைக்கிறோம். சமூகத்தின் மீது அக்கறை என்கிறோம். முற்போக்குச் சிந்தனைஉடையவர்களாகக் காட்டிக் கொள்கிறோம். போலியான, பகட்டான வாழ்க்கையை வாழ்கிறோம். வாழ்கிறோம் என்பது கூட பொய். இருக்கிறோம். அவ்வளவுதான்.

இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையை 'இறந்த வண்டிற்கு' ஒப்புமைப்படுத்துகிறார் தங்கப்பா. இறந்த வண்டை இழுத்துச் செல்லும் ஏறும்பைப் போன்றதுதான் நாம் செய்யும் செயல்கள். இந்தச் செயல்கள் என்கிற ஏறும்பை நீக்கிவிட்டால், நம் வாழ்க்கை இறந்த வண்டிற்கு ஒப்பானது.

வாழ்க்கையை ரசியங்கள், சின்னச் சின்ன கணங்களை நேசியங்கள், தன்முனைப்பின்றி அன்பை மட்டுமே கைக்கொள்ளுங்கள். இதுதான் 'எது வாழ்க்கை' என்ற நூலில் தங்கப்பா கூற விழையும் மையச் செய்தி.

ஆனால், உண்மையில் தங்கப்பா அன்பை

மட்டுமேதன் வாழ்வின் செய்தியாகக் கூறவில்லை. தங்கப்பாவைப்போல, சமூக அவலங்களைக் கடுமையாகச் சாடிய படைப்பாளி அண்மைக் காலத்தில் இல்லை. நாம் பாரதிதாசனைப் புகழ்ந்தோம். இன்சுலாபைப் பாராட்டினோம். தங்கப்பாவை மறந்துவிட்டோம்.

தங்கப்பாவின் 'உரிமைக்குரல்' என்ற நூலைப்போல், தமிழுணர்வுக்காகக் குரல் கொடுத்த படைப்பு அண்மைக்காலத்தில் தமிழில் இல்லை. ஈழ விடுதலைக்காகப் போராடிய தங்கப்பா, "இந்தியா ஒரு நாடா?" எனக் கேள்வி கேட்டார்.

'இந்நாட்டுக் குடிமகனை இடிமாட்டுச் சிங்களவன்

எந்நாட்டுக் காரனுக்கும் இல்லாத தமிழருடனே

கண்ணாபின்னா என்று கடல் நடுவில் சாகடித்தும்

என்னென்று கேளாமல் இருப்பதுவும் ஓர் அரசோ?

தமிழகத்து மீனவரைத் தம் சொந்தக் கடல் நடுவில்

திமிர் பிடித்த சிங்களவன் திட்டமிட்டுச் சுட்டழித்தும்

இமை நடுக்கம் இல்லாமல் இழிபதவி வேட்கையினால்

தமிழரசும் தில்லியரின் தாளநக்கப் போனதுவே"

(தங்கப்பா, உரிமைக்குரல், ப. 122123)

தங்கப்பா மைய அரசை மட்டும் சாடவில்லை. இந்தியா ஒரு நாடா என்று மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. இது தொடை நடுங்கித் தமிழரசு என்று மாநில அரசையும் சாடினார். இது 'பார்ப்பாரத் தமிழ்நாடு' என்று வெதும்பினார்.

"பார்ப்பாரத் தமிழ்தான் மொழி இங்கும்

பார்ப்பாரே படைப்பாளராம்

பார்ப்பான் கைப் பாவைகளே இங்கும்

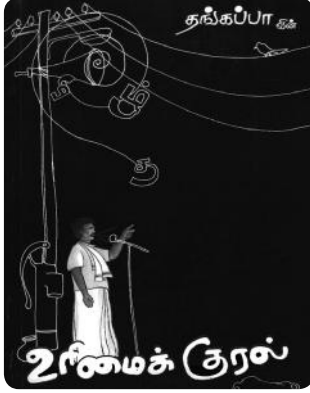
பல்கலைக்கழகங்களாம்"

பூணூலை விட்டானில்லை வேதப்

பூசை மறந்தானில்லை

நானேதான் தமிழன் என்றான் தமிழ்

நாட்டில் முதன்மை பெற்றான்

தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றையும் தீட்டித்
தருபவன் பார்ப்பானடா!

தமிழ்க் கலை ஆய்வினையும் அந்தத்
தருப்பைதான் செய்வானடா!

(தங்கப்பா, உரிமைக்குரல், ப.57)

தங்கப்பாவுடன் நாம் முரண்படலாம்
அல்லது உடன்படலாம். ஆனால் இதுதான்
தங்கப்பாவின் உண்மையான தமிழ்த் தேசியக்
குரல்.

தங்கப்பாவைப்போல் படைப்பின்வழி, தமிழ்
மொழிக்குக் குரல் கொடுத்த மற்றொரு பாவலன்
அண்மைக்காலத்தில் இல்லை.

ஆட்சியில் அலுவலில் ஆங்கிலம் கொள்வாய்
அயலவன் தின்னவோ தமிழை நீ கொல்வாய்?

ஆந்திரர் கன்னடர் கேரளரைப் பார்!

அறிவுற அவர்கள் கால்கழுவிக் குடிப்பாய்!

பேந்தப் பேந்த நீ விழிப்பதேன் அப்பா?

பீ தின்னும் பிழைப்பினும் சாதல் மேல்
அப்பா!

(உரிமைக்குரல், ப. 140)

தங்கப்பாவைத் தெரிந்தவர்களுக்கு
இப்படிப்பட்ட கவிதைகள் வியப்பினை
ஏற்படுத்தும். பூவைக் காட்டிலும் மெல்லிய
தங்கப்பாவிடம்தான், சூறாவளிச் சொற்களும்
இருந்தன. தங்கப்பாவின் அறச்சீற்றம்
இந்தியாவைச் சாடியது. அறம்பாடி அழிப்பேன்
என்று சண்ட மாருதத்துடன் நின்றது.

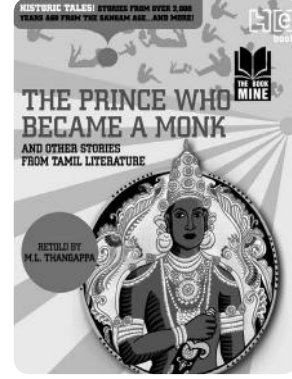
“சிங்கள வெறிநாய்களும்

இந்திய நரிகளும்

கடித்துக் குதறிய

ஆட்டுக் குட்டிகள் இங்கே

உறங்குகின்றன”

(உரிமைக்குரல், ப.83)

என்று போரில் வீழ்ந்த தமிழர்களுக்காகக்
கண்ணீர் சிந்தினார் தங்கப்பா.

பாரதியை, பாரதிதாசனை, பாவாணரை,
தங்கப்பாவைப்போல், அழகு தமிழில் பாடியவர்
இருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை.

ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார் என்பதல்ல
தங்கப்பாவின் பெருமை. “ஆங்கிலப் பள்ளிக்குப்
போகும் சிற்றூர்ச் சிறுவனின் புலம்பல்”
என்னும் தலைப்பில்,

மூச்சுவிடவும் நேரம் இல்லை

முழுதும் படிப்புப் படிப்புப் படிப்பு!

சேச்சே, எதுவும் புரியவில்லை

சிங்லிபீசு பெரிய தொல்லை”

என்று பாடி, ‘நகரப் பள்ளிகளை எரியும்
கொள்ளி’ என்று இரண்டாயிரத்திலேயே
சாடினாரே, அங்குதான் தங்கப்பா
படைப்பாளியாக நம்மைக் கவர்கிறார்.

இளைய தலைமுறையினர் இன்குலாபைப்
போலவே தங்கப்பாவிடமும் கற்பதற்கு நிறைய
உண்டு.

ஜிப்மர் மருத்துவமனைக்குத் தன் உடலைத்
தானம் செய்ததால் மட்டும் தங்கப்பா புகழ்
பெறவில்லை. அவர் எதை உணர்ந்தாரோ,
அவ்வாறே வாழ்ந்தார்.

‘உடல் மண்ணுக்கு, உயிர் தமிழுக்கு’ என்பது
தங்கப்பாவைப் பொறுத்தவரை வெற்றுக்
கோஷமில்லை. ‘உயிரும் தமிழுக்கு; உடலும்
தமிழுலகுக்கு’ என்பதாக நிறைவடைந்ததுதான்
அவர் வாழ்க்கை.

மீண்டும் சொல்லலாம் தங்கப்பா என்பவர்
வரலாற்றில் மற்றுமொரு பெயரல்ல. தனித்து
நின்ற தமிழியக்கம் அவர்.

காலம் கவர்ந்து சென்ற கவிஞன் மணிமுடி

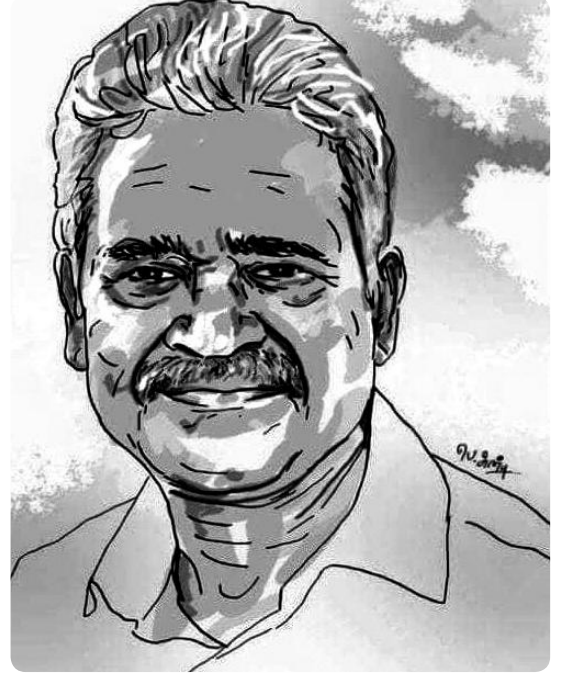
• பா.ஜீவசுந்தரி
asixjeeko@gmail.com

இரு கடினமான நேரத்தில் சிறந்த போராளியை இழந்திருக்கிறோம். கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே அதிகரித்துவரும் இந்துத்துவா பாசிசம், ஆணவக்கொலைகள், சாதியக் கொலைகள் ஆகியவற்றுக்கு எதிரான இயக்கங்களில் முன்னணி போராளியாகக் கலந்து கொண்டவர். எங்கெல்லாம் பாசிசத்துக்கு எதிராக, சிறுபான்மை மக்களுக்கு ஆதரவாகக் கருத்துரிமை, பேச்சுரிமையை பாதுகாக்க கூட்டங்கள் நடைபெறுகிறதோ அங்கெல்லாம் முன்னின்று தோள் கொடுத்த தோழர் கவிஞர் கலை மு.மணிமுடி. உடல்நலக் குறைவால் கடந்த 18.07.2018 அன்று தனது 61வது அகவையில் மரணமடைந்தார்.

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் மாநிலச் செயலாளராகப் பொறுப்பில் இருந்தவர். அவரது மறைவு முற்போக்கு இயக்கங்களுக்குப் பேரிழப்பு என்றால் எனக்கும் எனது குடும்பத்தாருக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் தாங்கவியலா துயரம். ஆம், கலை மணிமுடி எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர். எங்களுக்கெல்லாம் மூத்த சகோதரராக விளங்கியவர்.

மு. மணிமுடியின் சொந்த ஊர் கோவில்பட்டி. அருகில் உள்ள லிங்கம்பட்டி என்றாலும் அவர் வளர்ந்தது சென்னையில் தான். அதுவும் வட சென்னை. அவரது தந்தை தோழர் முத்துசாமி இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழு நேர ஊழியர். 1950களிலிருந்தே வட சென்னை பகுதியில் கட்சியை வளர்த்ததில் தோழர் முத்துசாமிக்கு முக்கியப் பங்குண்டு.

முத்துசாமி பொன்னம்மாள் இணையரின் மூன்றாவது மகன் மணிமுடி. இடதுசாரி இயக்கப் பின்னணி கொண்டிருந்ததால் மாணவர் பருவத்திலேயே அகில இந்திய மாணவர் பெருமன்றத்தில் தீவிரமாக இயங்கினார். பின்னர் அகில இந்திய இளைஞர் பெருமன்றத்திலும் இயங்கினார். பல சென்னை கல்லூரிகளில் மாணவர் அமைப்புகளை உருவாக்குவதில் தீவிரமாகப் பங்கு கொண்டவர். மாணவப் பருவத்தில் அவருடன் நட்பு பாராட்டிய

தோழர் ஜேம்ஸ் இருவரும் இறுதிவரை இணை பிரியாத இரட்டையராக இருந்தனர்.

1970களில் மணிமுடி ஜேம்ஸ் இணை சேர்ந்து களம் கண்ட போராட்டங்களை சென்னை அறியும். இன்றும் கூட மூத்த தோழர்கள் இந்த இரட்டையர் குறித்து பெருமிதத்துடன் கூறுவதைக் கேட்க முடியும். போராட்டக் களத்தில் மட்டுமல்ல மார்க்சியக் கல்வியிலும் இருவரும் இணைந்து பயின்றனர். தமது மனதுக்குச் சரியென்று தோன்றியதை விவாதித்தனர். இதற்கு தலைவர்கள்கூட தப்ப முடியாது.

குறிப்பாக, ஒடுக்கப்பட்ட புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக சமரசமில்லாமல் போராடினர். இதற்கு அவர்களின் வட சென்னை பகுதி வாழ்க்கையும் ஒரு முக்கிய காரணம் என்றால் மிகையில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட அடித்தட்டு மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததால் அந்த மக்களின் அன்றாடப்பாடுகளை

அறிந்து, அதனால் எழுந்த ஆத்திரம்தான் ஆளும் சக்திகளுக்கு எதிரான கோபமாகவும் உருவெடுத்தது. அந்தக் கனல் இறுதிவரை குறையவில்லை.

தோழர் மணிமுடியின் லட்சியம் முழு நேர ஊழியர் ஆவதுதான். அரசுப்பணி அந்த வாய்ப்பை அவருக்கு அளிக்கவில்லை. அரசுப்பணியை ஏற்காமல் அவர் முழு நேர ஊழியராவதைக் கட்சியும் ஏற்கவில்லை.

அரசுப்பணியில் இணைந்தாலும் இயக்கப் பணிகளிலும் தொடர்ந்து ஈடுபட்டார். மக்கள் போராட்டங்களில் தெரிந்தும் தெரியாமலும் பங்கேற்றார். குறிப்பாக இயக்கங்களில் இளைஞர்கள் இணைவதை ஊக்குவித்தார். அதற்காக இளைஞர்கள், மாணவர்கள் மத்தியில் இயங்கினார்.

பொதுவாக இளகிய மனம் கொண்டவர் தோழர் மணிமுடி. அதனால் துன்பப்பட்டவர்களுக்கு ஓடி, ஓடி உதவியதிலும் கவிஞராக மலர்ந்ததிலும் வியப்பில்லை.

மணிமுடியின் காதல் திருமணம், சாதி மறுப்புத் திருமணம். அவர் இணையர் கவிஞர் சுமதி. சுமதியின் ஆசிரியப் பணிக்காக அம்பத்தூரில் குடியேறினார். மணிமுடி எனது தந்தை கடலூர் பாலன் அவர்களின் சீடர் என்று சொன்னால் மிகையல்ல. அம்பத்தூர் வந்த பின்னர் கடலூர் பாலனுடன் இணைந்து பணியாற்றினார். அவர்கள் இருவரின் தோழமை உறவு கூட ஒரு தந்தைக்கும் மகனுக்குமான உறவாகவே

முகிழ்த்தது. குறிப்பாக, கலை இலக்கிய பெருமன்றத்தில் அவரது ஈடுபாடு பல மடங்குகள் அதிகரித்தது.

கடந்த முப்பதாண்டு கால வாழ்க்கையை ஒரு தீவிரத்துடன் வாழ்ந்தவர். இயக்கம், தொழிற்சங்கம், கலை இலக்கியம், குடும்பம் ஆகிய அனைத்து அம்சங்களுக்கும் சம மதிப்பு அளித்து வாழ்தல் கடினம். அதை சாத்தியமாக்கிக் காட்டினார். இவ்வளவு பணிகளுக்கு இடையிலும் 'கலை' மாத இதழைத் தனது சொந்தப் பணத்தில் பல ஆண்டுகள் நடத்தினார். அது நின்று போனதற்கும்கூட பொருளாதாரம் காரணமல்ல. படைப்புகள், ஆதரவு இல்லாதது தான் என்பேன்.

அவர் சம்பந்தில்தான் தனது விருப்பப்படி முழு நேரப் போராளியாகிக்கொண்டிருந்தார். அரசுப் பணி நிறைவை அதற்கான விடுதலையாகக் கொண்டாடினார். பணி நிறைவு பெற்ற கடந்த மூன்றாண்டுகளில் இந்துத்வ அரசு பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான பல பல போராட்டங்களை அவர் முன்னெடுத்தார். இந்தக் கடுமையான நேரத்தில் தோழர் மணிமுடியின் மரணம் அவரது குடும்பத்துக்கு மட்டுமல்லாமல் சமூகத்துக்கும் ஒரு பேரிழப்பாகும்.

'உஷாராயிரு' அவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பு. உடன் உடல் நலன் பேணுவதில் அவர் சற்று உஷாராக இருந்திருக்கலாம். அதன் மூலம் சமூகத்துக்கு மேலும் பல ஆண்டுகள் உழைத்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம் மேலெழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

தோழர் மணி முடி...

என நினைக்கும்போதே பல்வேறு நினைவுகள் எழுகின்றன.

கனிவும் பணிவும் அன்பும் தோழமையும் மிக்க, கண்டதும் முகம் மலரும் நட்பும் கொண்டவர் மணிமுடி. தான் எழுதும் வரலாற்றுப் பதிவு நூலில் நீங்களும் இருக்கிறீர்கள். உங்களுடன் உரையாடிவிட்டு எழுத வேண்டும், ஆவணப்படுத்த வேண்டும் எனச் சொன்னவர் இனி வரப் போவதில்லை என்பது துயரத்தைத் தருகிறது.

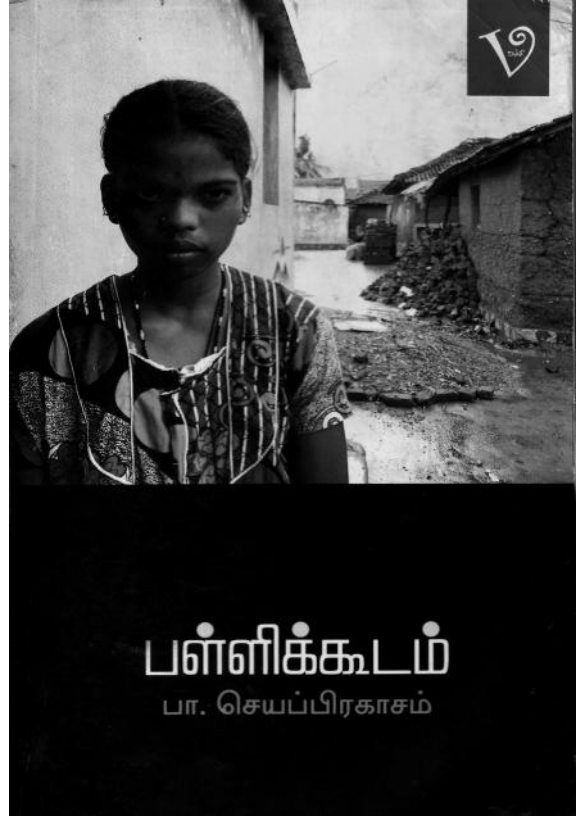
துறை சார்ந்து இணைந்து பணிபுரிந்த ஆண்டுகளிலும் பணி ஓய்வுக்குப் பின் தளம் இதழுக்கான பணிகளிலும் நெருக்கமான கருத்துகளைச் சிரிப்பு மாறாத முகத்துடனும் கோப்பாட்டு உறுதியுடனும் கூறி நெருங்கியிருந்தவர் மணிமுடி. கலை எனும் சிற்றிதழினை அவருக்கான இலக்கிய வெளியாக அமைத்துக் கொண்டவர். அமைப்பு பொறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டு முன்னணிப் போராட்டக்காரராகக் களத்தில் முன்னின்றவர் தோழர் மணிமுடி.

தனிப்பட்ட முறையிலும், தளம் இதழ் சார்பிலும் அவர் மறைவு இழப்பு என்பது வெறும் வெற்றுச் சொல் அல்ல. அவரது மறைவினை மனம் ஏற்க மறுக்கிறது.

- கனம்

பா.செயப்பிரகாசத்தின் பள்ளிக்கூடம்
நாவல்
பாடமாகும் அனுபவங்கள்

கரிசல் காட்டின் இலக்கிய உழவில் முன்னத்தி ஏர் பிடித்தவர்களில் தனக்கெனத் தனிப்பாதை வகுத்துக் கொண்டவர் பா. செயப்பிரகாசம். 1971 முதல் ஒரு படைப்பாளியாகத் தொடங்கி, ஐம்பது ஆண்டுகளை நிறைவுசெய்ய இருக்கும் பா.செ. கரிசல் மண்ணின் புழுதிச் சூட்டையும் அதிகாரத்தால் நெருக்குண்டு தவிக்கும் மக்களின் வாதைகளையும் அவர்தம் சமூக வாழ்வின் அற்புத்தருணங்களையும் அதிகார மையங்களை எதிர்த்தடிக்கும் கலக அரசியலையும், புறச் சமரசங்கள் இல்லாமல் படைப்புகளாகத் தந்து கொண்டிருப்பவர். அவ்வகையில் இடதுசாரித் தத்துவப் பின்புலத்தைத் தம் படைப்புக் களத்தில் எதிரொலிப்பவராகவும் அவர் இயங்கி வருகிறார். புனைகதையுலகில் பா. செயப்பிரகாசம் என்றும், கவிதையுலகில் சூரியதீபன் என்றும் தொய்வின்றி இயங்கிவரும் பா.செ. 'ஒரு ஜெருசலேம்' தொடங்கி, 'காற்றடிக்கும் திசையில் இல்லை ஊர்' வரை பன்னிரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 'எதிர்க்காற்று', 'நதியோடு பேசுவேன்' என இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகள் எனும் மிக நீண்ட பயணத்தில் பெருமளவில் சிறுகதைகளோடும் சிறுபான்மை கவிதைகளோடும் மட்டுமே களமாடி வந்திருக்கிறார். இவையன்றிப் படைப்புத் தன்மை மேலோங்கி நிற்கும் 'தெக்கத்தி ஆத்மாக்கள்', 'ஈழக் கதவுகள்', 'நஞ்சுண்ட பூமி' போலும் காத்திரம் மிக்க பதினான்கு கட்டுரைத்

ஆசிரியர் : பா. செயப்பிரகாசம், வெளியீடு : வம்சி பக்ஸ், 19,டி.எம்.சாரோன், திருவண்ணாமலை 606601.

அலைபேசி 9445870995 04175235806, பக்கங்கள் 248, விலை 200/-

தொகுப்புகள், தமிழீழக் கவிஞர் கி.பி. அரவிந்தன், கரிசல் படைப்பாளி கி.ரா., மண்ணின் குரல் வீர.வேலுச்சாமி, மக்களின்சைப் பாடகர் கே.ஏ. குணசேகரன் ஆகியவர்களைக் குறித்த கட்டுரைத் தொகுப்புகளை முயன்று தொகுத்தமை என்று நீள்கிற இடையறாத எழுத்து வாழ்வில் 'பள்ளிக்கூடம்' என்னும் முதல் நாவலைத் தம் எழுபத்தைந்தாம் வயதின் நிறைவாகத் தந்திருக்கிறார்.

'பள்ளிக்கூடம்' 'ஒரு ஐம்பது ஆண்டுக்காலத் தமிழ்நாட்டின் கல்வியியல் திசையின் வரலாறு இது' என்று ஆசிரிய முன்னுரை குறிப்பிடுகிறது. கவனத்தை ஈர்க்கிற ஒரு குறிப்பினடியில் நாவலுக்குள் நுழையும் வாசகருக்கு நாவல் எனும் பெரும்களம் சார்ந்தும் பள்ளிக்கூடம் எனும் பொருண்மை சார்ந்தும் ஆர்வம் மேலெழக் கூடும். பள்ளிக்கூடம், கல்வி, மாணவர், ஆசிரியர், இவை தொடர்பான சிந்தனைகளை நாவல் எனும் கலை வடிவத்துக்குள் கொண்டுவருவது எப்படி என்பதை அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வமாக அது உருக் கொள்கிறது.

கரிசல் புழுதி மணக்கிற, வெடித்து மலரும் வெள்ளையில் மனித வாழ்க்கையைப் பிடித்து வைத்திருக்கும் பருத்திக்காடு சூழ்ந்த வில்வந்தம் எனும் கிராமத்தில் உள்ள அரசுப் பள்ளி நாவலின் மையம். பெருகிவரும் தனியார் பள்ளிகளால், அவற்றின் மீதுள்ள பொது மக்களின் மோகத்தால் கிராமப்புற அரசுப் பள்ளிகள் நொடித்துப் போய் வீழ்த்தப்படுகிற சூழலில், வில்வந்தம் அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியை 'நிறை கண்மாய் போல' மாணவர்கள் பெருகி நிற்கும்படி, அப்பள்ளியின் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் என்னென்ன முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வெற்றி பெறுகிறார்கள் என்பது மையச் சரடு.

எல்லாக் காலங்களிலும் பண்பாட்டு ஒடுக்கு முறைக்கு உள்ளாகிற சாமானியர்களும் ஏழைகளும் தங்களின் சொந்த வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான உரிமைகளைக் கூட இழந்து நிற்கிறார்கள். அரசுப் பள்ளிகளில் படிக்க நேர்கிற ஏழைப் பிள்ளைகள் அவர்களுக்குப் பாடம் கற்பிக்க நேர்கிற ஆசிரியர்களாலும் அரசு நிர்வாகிகளாலும் வெகு அலட்சியமாகவே கையாளப்படுகிறார்கள். நகர்ப்புறங்களில் இருக்கும் அரசு உயர்நிலை, மேல்நிலைப் பள்ளிகளைவிட, கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் அரசுத் தொடக்கப் பள்ளிகள், இடைநிலைப்

பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள்; சீந்துவாரற்ற சவலைப் பிள்ளைகளாக, நொடித்து விழுந்து உயிரிழப்பவையாக உள்ளன. அப்படிப்பட்ட அவல நிலைக்கு ஆளாகி இழுத்து மூடப்படும் ஆபத்தில் இருந்த வில்வந்தம் பள்ளியை, தலைமையாசிரியராகப்பொறுப்பேற்கும் அப்துல் கனி, பிற ஆசிரியர்களாகிய முத்துராக்கு, ஜான் ஆகியோர், பணத்துக்கு மட்டுமே வேலை பார்க்கிற குணமற்று, மெய்யான அக்கறையோடு எவ்வாறு ஒரு சீருக்குக் கொண்டுவருகிறார்கள் என்பதை நாவல் கிராமமாக வளர்த்தெடுக்கிறது. சுயநல உணர்வே பெருகி நிற்கிற அரசுப் பணிச் சூழலில் அப்துல் கனி, முத்துராக்கு, ஜான் போன்றவர்கள் நல்லாசிரியர்களுக்கான வகைமாதிரிகளாக அமைவதைப் போன்றே, அப்பள்ளியில் பயிலும் தனம், ரங்கா, வடிவு ஆகியோர் அந்த நல்லாசிரியர்களுக்குத் துணைநின்று பள்ளியை வளர்த்தெடுக்கும் மாணவிகளாக உள்ளனர். வில்வந்தம் பள்ளியில் மாணவர் சேர்க்கையைக் கூட்டும் வகையில், ஆசிரியர்கள் அருகிலுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று உழைக்கும் மக்களைச் சந்தித்து, அவர்களின் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பும்படி வேண்டுகின்றனர்; விடுமுறை நாட்களில் சோர்வுறாமல் கிராமங்களுக்குச் சென்று பள்ளிக் கல்வியின் தேவையைப் பெற்றோர்களுக்கு உணர்த்துகிறார்கள். கமலாபுரத்திலிருந்து வில்வந்தம் பள்ளியில் படிக்கும் அந்த மூன்று மாணவிகளும் ஆசிரியர்களுக்குத் துணையாகி நிற்கின்றனர். தங்கள் பிள்ளைகளின் மீதான ஆசிரியர்களின் அக்கறையைப் புரிந்துகொள்ளும் பெற்றோரும் தங்கள் பிள்ளைகளை ஆர்வத்துடன் பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றனர். தங்கள் மீதும் பரிவுகொண்டு தங்களைத் தேடிவரும் இந்த ஆசிரியர்களைக் காணும் அம்மக்களிடமிருந்து, 'சோளக்கருதுகளை மூடிய தோகை போல் இரு கைகளுக்குள் விலையிலலா வாஞ்சையைப் பொதிந்த கும்பிடு..' (ப. 44) வருகிறது.

சாதி முறைமையின் கொடுமையான பக்கங்களையும், நவீன இந்தியாவின் உருவாக்கத்தில் அரசாங்கம் மேற்கொள்கிற சாதக பாதகங்கள் மேலிய பல்வேறு நுட்பமான நடைமுறைகளையும் அறிந்துகொள்ள இயலாத மக்களின் எளிய வாழ்வை பொருளாதார, உழைப்புச் சுரண்டல், கட்சிகள், கட்சி, அரசு நிர்வாகம் சார்ந்த அதிகாரக் குறுக்கீடுகளை தன்னகத்தே கொண்ட சிக்கல் மிகு கிராம

சமுதாய அமைப்பில், அத்தகைய சூழலுக்குள் காலந்தள்ள விதிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களும் அவற்றின் கல்விச் சூழலும் மேற்கூறிய அனைத்துச் சங்கடங்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நாவல் நுட்பமாக அலசிச் செல்கிறது.

பள்ளியில் பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் மாணவன் தனஞ்செயன் மிகச் சிறந்த பாடகனாக உருவாகிறான்; ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாட்டுப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெறுகிறான்: காலை வாழ்த்தையும் அவனே பாடுகிறான். அவன் குரலில் சக மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் சொக்கிக் கிடக்கிறார்கள். வாரக் கடைசி சனிக்கிழமை அரைநாளில் நிகழும் மாணவர் சங்கக் கூட்டத்தில் அவன் பாடுகிறான். காதற் சுவை மிகுந்த திரைப்படலைப் பாடும் அவன் பண்பாட்டைக் கட்டிக் காக்கிற பேரில் சாதிய வன்மம் கொண்ட ஆசிரியரால் தடுத்து நிறுத்தப்படுகிறான். 'உறுமிக்காரப் பயலுக்குத் திமிரு' என்று சாதியைச் சொல்லி இழிவுபடுத்தப் படுகிறான். புதுக்கிராமச் சேரிக்கு ஆசிரியர்கள் புதிய மாணவர்களைத் திரட்டச் செல்லும்போது, சேரிக்குள் கால் வைப்பதா என்று ஆசிரியர் சின்னச்சாமி வழியில் நிற்குகொள்கிறார்.

சக மாணவியசோதை, தனஞ்செயனிடம் வாஞ்சைமிகு காதலுறும்போது அந்த மனசுகளின் நுட்பங்கள் புரிந்துகொள்ளப் படுவதில்லை. பள்ளிக் காதல் என்னும் மனோநிலை மாணவர்களின் உளத்தியல் பாங்கோடு அணுகப்பட வேண்டியது. பெரும்பாலான பள்ளிப் பருவக் காதலுணர்வுகள் பள்ளிப் பருவம் தாண்டித் தொடர்கிற நிகழ்வும் இல்லை. இவை வாஞ்சையோடு அணுகப்படுவதும் இல்லை. ஆனால் சாதி காக்கும் வக்கிரச் சமூகம் வெறுகொண்டு பிஞ்சுகளைத் தாக்குகிறது. யசோதையின் தந்தை, தனஞ்செயனைப் பருத்திமாரால் விளாசுகிறார். பெற்ற மகளை, 'கொன்னு தூக்கீருவேன்' என மிரட்டுகிறார். விளைவு, தனஞ்செயன் எனும் இளம்பயிர் கலை வளர்ச்சியும் கல்வி வளர்ச்சியும் முறிக்கப்பட்டுக் காணாமல் ஆக்கப்படுகிறது. ஆசிரியர்களின் கைகளைத் தாண்டியும் பள்ளி மாணவர்களின் அக வளர்ச்சியும் புற வளர்ச்சியும் சமுதாயச் சூழல்களிடமும் பிற மனிதர்களிடமும் இருக்கின்றன என்பது உணரப்பட வேண்டும்.

இக்களத்தில் கவனம்கூரப்பட வேண்டிய ஒன்று, ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் மீது கொள்ளும் வாஞ்சையும் மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் மீது கொள்ளும் மரியாதையும் ஆகும். ஆசிரியர் தன்மீது கொள்ளும் சாதி வன்மத்துக்குப் பதிலடியாக தனஞ்செயன், இனி 'தான் காலைப் பள்ளி வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடலைப் பாடுவதில்லை' என்று உறுதியுடன் தெரிவிக்கும்போது அவனுடைய உள் மனத்தைப் புரிந்துகொண்ட உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் வையவன் அவன் முதுகில் செல்லமாய்த் தட்டி, 'நல்ல காரியம் பண்ணுனே' என்று கூறி அவனை ரகசியமாய்ப் பாராட்டுகிறார். 'முதல் பிறைக்குள் அடங்கியிருக்கும் முழுநிலவின் பரிமாணம் போல் சிறு தொண்டைக்குள் உயிர்த்துக் கொண்டிருந்த இசைக்கலைஞனை ஆசிரியர் முத்துராக்கு அடையாளம் கண்டிருந்தார்' (ப.28).

அப்பள்ளியின் மாணவிகளாகிய ரங்கா, வடிவு, தனம் ஆகிய மாணவிகளும் ஆசிரியர்களுடன் கிராமங்களுக்குச் சென்று புதிய மாணவர்களைத் திரட்டுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் ஆசிரியர்களின் பெருஞ் செய்கையைப் புரிந்துகொண்டவர்களாக, அவர்களுடன் இணைந்து விடுமுறைக் காலச் சேவை செய்வதில் குதூகலம் கொள்கிறார்கள்; எப்போதும் அந்த ஆசிரியர்களின் நிழலில் இருக்கப் பிரியப்படுகிறார்கள். அந்த நம்பிக்கையின் வேர் அவர்களுக்குள் ஆழமாக இறங்கி இருப்பதால்தான் பல்வேறு புறச் சூழல்களும் சிக்கலுக்கு உரியவையாக இருக்கும் நிலையிலும் குடும்பத்தை விட்டுத் தனியாகத் தங்கியிருக்கும் கணித ஆசிரியர் ஜான் வீட்டில் தங்கிப் படித்து அரசுத் தேர்வுக்குத் தயாராகிறார்கள். பெற்றோரும் நம்பி அனுப்புகிறார்கள். இந்த நம்பிக்கையையே ஒரு பள்ளிக்கூடம் உருவாக்கித் தர வேண்டும்.

வளமான கல்விச் சூழலை வளர்த்துத் தெடுக்க முயலும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தான் எத்தனை யெத்தனை புறத்தடைகள்?

பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் அனுமதியின்றி உள்ளே நுழைந்து, மாணவர்களை வேலை வாங்கும் பெருந்தனக்காரர்களின் அத்துமீறிய அதிகாரம், அரசியல் கட்சிப் பிரமுகர்களின் கட்டைப் பஞ்சாயத்து நடைமுறைகள் பள்ளிக்கூடம் வரை நுழைவது, சாதி வன்மம் கொண்ட பெற்றோர்கள் பள்ளியில் நிகழ்த்தும் அடாவடிகள் என

அடுக்கி வரும் அதிகாரக் குறுக்கீடுகளை எதிர்கொண்டு பள்ளியைக் காப்பாற்றி அதன் வளர்ச்சியை முன்னெடுப்பது சாதாரண காரியமா? அப்துல் கனியும் பிற ஆசிரியர்களும் இத்தகைய இடைஞ்சல்களைச் சாதாரியமாக எதிர்கொண்டு வில்வந்தம் பள்ளியைச் சீராக வளர்த்தெடுக்கிறார்கள்.

சுத்தமான குடிநீர், கழிப்பிட வசதி, பொறுப்புணர்ச்சி மிக்க ஆசிரியர்கள் என்று அப்துல் கனி பார்த்துப் பார்த்துச் செய்கிறார். பள்ளிக்கு எதிரே உள்ள பலகாரக் கடையின் வாசனை மாணவர்களின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பி விடுகிறது. அப்துல் கனி பலகாரக் கடையை இடம் மாற்றித் தூரத்தில் வைக்க ஏற்பாடு செய்கிறார். மாணவர்களைத் திருத்தப் பிரம்பெடுக்கும் ஆசிரியரை அவர் கண்டிக்கத் தவறுவதும் இல்லை.

கிராமப்புறப் பள்ளிகளின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான திட்டங்களை நடைமுறைப் படுத்தவோ நிதி உதவிகளைப் பெறவோ தூரத்தில் நகர அலுவலகங்களுக்குத்தான் செல்ல வேண்டியுள்ளது. மாணவர்கள், பெற்றோர், ஊரின் பிற நிலைமைகள், துரித நடவடிக்கை இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு பள்ளிக் கல்வி சார்ந்த அரசு அலுவலகங்கள் கிராமப்புறங்களிலும் இயங்க வேண்டும் என்றும் நாவல் வலியுறுத்துகிறது.

மாணவர்களுக்கான சிறந்த சூழலை அமைத்துக் கொடுத்தல் பற்றிய சிந்தனைகளைத் தாங்கியுள்ள இந்நாவலில் மாற்றுக் கல்வி பற்றிய சிந்தனைக் கூறுகளும் இடம்பெறுகின்றன. 'பள்ளிக்கூடம் என்பது நாற்பதுக்கு முப்பது அடி நீள அகலம் கொண்ட வகுப்பறை அல்ல, கல்வி என்பது முதல் பக்கம் முதல் கடைசிப் பக்கம் வரை திறக்கிற பாடப்புத்தகம் அல்ல. கற்றுக்கொள்ளல் கரும்பலகையிலும் ஆய்வுக்கூடத்திலும் இல்லை, பள்ளிக் கணக்கு புள்ளிக்கு உதவாது, வாழ்க்கைக்கு உதவாது, பாடப்புத்தகம் ஒட்டுமொத்தத்தில் நாக்கு வழிக்கப் பயன்படும் ஓலை' (பக். 236, 237) என்று பா.செ. ஓரிடத்தில் எழுதுகிறார்.

பா.செ.வின் மற்றப் படைப்புகளில் காணப்படுவது போலவே, பெண்ணிலை நோக்குப் பார்வையொன்று படைப்பாளரின் சுய ஓர்மையிலிருந்து வற்புறுத்தப்படுவது நாவலின் இன்னுமொரு சிறப்புத் தன்மையாகும். பள்ளியைக் கடைத்தேற்றும் ஆசிரியர்களுக்குத்

துணையாக மாணவிகளே முன்வருகிறார்கள். பள்ளியின் குறிப்பிடத்தக்க மாணவனாகிய தனஞ்செயனின் பிரச்சினை அவனுடைய சாதியைக் குறித்ததாக அமைய, அவன் அதனாலேயே காணாமல் ஆக்கப்படும் துயரத்தின் பாத்திரமாக முடிந்து போகிறான். மற்றபடி நாவலில் மாணவர்கள் பெரிதும் இடம்பெறவில்லை.

தனஞ்செயனின் மீது காதலும் மாணவி யசோதா, அவனைப் பற்றிய நினைவுகளில் வாழ்ந்தலின் இனிமையை உணர்பவன். தன் தந்தை பொன்னையாவால் தனஞ்செயன் அடித்து விரட்டப்பட்டுக் காணாமலான போது அவனை நினைத்து உருகி மருகுவான். தந்தை தன்னை மிரட்டியபோது உயிரைப் போக்கிக்கொள்ள முடிவெடுத்தவன். பின் சக மாணவியரின் அரவணைப்பில், அன்பில் புதிய வாழ்வொன்றைக் காண்பவன். பள்ளி மாணவர்களாகிய தனஞ்செயன், யசோதை இவர்களின் காதல் உணர்வுகளும், அதனால் அவர்கள் சந்திக்கக் நேரும் இன்னல்களும் நாவலில் ஒருவகைக் கவித்துவச் சொல்லாடலாக இடம்பெறுகின்றன.

கமலாபுரத்தில் மளிகை வியாபாரம் செய்யும் ஆதிக்கச் சாதிக்காரராகிய சீத்தாராமின் மகள் தனம் எப்போதும் தன் அத்தை அன்னக்கிளியின் துணையை நெஞ்சணைவாகக் கொள்ளும் ஒரு மாணவி. இளமையிலேயே கணவனைப் பறிகொடுத்துவிட்ட சென்னம்மாவுக்கு, அவள் மகள் ரங்காவே எல்லாமும் ஆகிப் போகிறாள். ரங்காவின் பேச்சுக்கும் ஆசைகளுக்கும் மறு பேச்சுப் பேசாத தாயாக இருக்கிறாள். ரங்கா பேச்சில் கெட்டிக்காரி. தாயால் தனக்குக் கிடைத்த சுதந்திரத்தை மிச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு முன்னேறுபவள்; அந்தச் சுதந்திரத்தைப் பிறரின் நன்மைக்காகவும் தாராளமாகச் செலவிடுபவள். அதனால் தான் அவள் மனம் வாடித் துவண்டிருந்த யசோதாவைத் தன் வீட்டில் தங்கவைத்துக் கொள்ள முடிகிறது. இப்படி மாணவிகள் மட்டுமே பிரதானமுறும் இந்நாவலில், அது வம்படியாகத் துருத்தித் தெரியவில்லை.

குறிக்கத் தக்கதோர் இன்னொரு பகுதி, தனத்தின் அத்தையான அன்னக்கிளி, ஆசிரியர் முத்துராக்கு காதலாகும். மிகுந்த தயாள குணம் கொண்ட அன்னக்கிளி, முத்துராக்கின் நல்ல மனசுக்கு ஈடுசோடாகிறாள். முத்துராக்கு மாணவர்கள் மேலும் ஆட்டக்

கலைஞர்கள் மேலும் வைத்துள்ள பேரன்பை அப்படியே பிரதிபலிப்பவளாக, ரங்கா, தனம் போன்றவர்களுக்கு இன்னொரு தோழியாக, அக்காளாக அவள் இருக்கிறாள்: கல்வி குறைவுதான் என்றாலும் கல்வியின், கற்றவர்களின் உண்மையாக உழைப்பவர்களின் மகத்துவத்தை உணர்ந்தவளாக இருக்கிறாள். அவள் தனஞ்செயனை நினைத்துத் துவண்டிருந்த யசோதையிடம் இப்படிச் சொல்கிறாள்: 'கை இருப்பது எதிர்த்து அடிக்க. முந்தானை இருப்பது வீசிவிட்டுப் போக. பெண் என்றால் வீராவேசம்னு இவங்களுக்குப் புரிய வைக்கணும்..' (ப.205)

..சண்டை போடணும். சண்டையெடுக்காட்டா பெண் மட்டுமல்ல, ஒரு உசிரும் உயிரோட இருக்க முடியாது' (ப.206). இப்படியான பெண்நிலை நோக்கு அன்னக்கிளியின் மூலமாக நாவலில் சிறப்பாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. முத்தூராக்கு மேல் காதலுறும் இவள் முத்தூராக்கும் விருப்பப்பட, சாதி மறுத்து, சாதி காக்கும் வீடு மறுத்து முத்தூராக்குவோடு பயணப்படுகிறாள். பள்ளி என்பது எல்லோருக்கும் உவப்பான ஒன்றாக மாறிவிட்ட பிறகு அதன் காரண கர்த்தாக்களில் ஒருவராகிய முத்தூராக்கு, துணைநின்ற அன்னக்கிளி இவர்களின் திருமணம் கல்வித்துறை அனுமதியோடு பள்ளி வளாகத்திலேயே நடைபெறுகிறது. 'மேன்மையுள்ள கலாசாலை அன்று திருமண மேடையாகியது' (ப.235) என்று பா.செ. இதனைச் சிலாகித்து எழுதுகிறார். பள்ளிக் கல்வி பற்றிய சிந்தனைகள் மிளிரும் ஒரு நாவலில் இஃது ஓர் அதிரடித் திருப்பம் தான். இது குறித்துத் தர்க்கிக்க வாசகருக்கு இவ்விடத்தில் இடமிருக்கிறது. முத்தூராக்கு சாதி மறுத்துப் பள்ளி வளாகத்தில் திருமணம் செய்ததற்குப் பரிசாக, அவ்வூர்க் கட்சிப் பிரமுகர்கள் அவரை வேறு ஊருக்கு இடமாற்றம் செய்யக் காரணமாக ஆகிறார்கள். இந்த இடமாற்றல் அச்சம் அப்துல் கனிக்கும் அவர் குடும்பத்தாருக்கும் உண்டாக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறு சென்று இதனுடன் முடியும் இத்தகைய பொருளமைதி கொண்ட நாவலின் பரப்பில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு கூறு அதன் மொழியாடல் தன்மை. கம்மங்கருது பீட்டை பிடித்து, பால்கட்டி மணி பிடிக்கும் பருவத்தில்

அதை நீவி வளர்க்கும் இளங்காற்றுப் போல ஆசான் செயல்பட வேண்டும்' (ப.31). இப்படி ஒரு மொழியமைதியில் கரிசல் வட்டார வழக்கும் வந்திணைகிறது. நாவல் முழுக்க வழக்குச் சொற்களும் பழமொழிகளும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

'ஆவுடைச்சி பெத்த பிள்ள, அஞ்ச முணும் ஒன்னு போல',

குத்துக் கல்லுக்கு என்ன குளிரா? வெயிலா?',

'ஒன்னொன்னா நூறா? ஒருமிக்க நூறா?'

மொட்டை மண்டை, மொளகு சாறு, கேப்பை ரொட்டி டமாஸ்'

போன்றவழக்குச் சொல்லாடல்கள் தேய்வுற்றுப் போகாமல் பிடித்து வைக்கப்படுகின்றன.

கல்வியியல் சிந்தனை எனும் உள நுட்பம் மிக்க ஒரு தளத்தை, நாட்டுப்புற ஆட்டக் கலைஞர்கள் பற்றிய வரலாற்றுத் தடங்கள், பெண்நிலை நோக்கு, படைப்பாளர் விரவிக் கொண்டு செல்லும் அனுபவங்களின் சாரம், கரிசல் வட்டார வழக்கு, கவித்துவம் மிளிரும் மண் மணம் சார்ந்த தனிப்பட்ட ஒரு சொல்நடை என ஊடுபாவாய்க் கலந்து நாவல் வசீகரிக்கும் ஒரு கலைத் தன்மையைப் பெறுகிறது. பொதுவாக நாவல் படைப்பில் இடம்பெறுவது போல, பள்ளிக்கூடம் நாவலில் மிக நீளமான வருணனைகளோ, நீளமான காட்சிச் சித்திரங்களோ இடம்பெறவில்லை. துண்டுத் துணுக்கான பல்வேறு காட்சிகள், பலகாரக் கடை வெங்கிட்டம்மா, அவளுக்கு உதவி செய்யும் போயிலைக்கட்டை, ரங்காவின் தாய் சென்னம்மா, சாதி வழமை மீறியதால் சொந்தங்களால் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட, பள்ளிக்குத் தன் சொந்தப் புத்தகங்களை வழங்கிப் பள்ளியில் நூலகம் அமையக் காரணமாகிய பணி ஓய்வு பெற்ற தலைமையாசிரியர் சிவபெருமாள், அவருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் பணிவிடை செய்யும் அன்புணர்வும் தன்மானமும் மிக்க தலித் பெண் முத்துமாரி போலும் சின்னச் சின்ன பாத்திர வார்ப்புகளில் நாவலின் கருத்தியல் தளம் விரிவுகொள்வதும் கலைத்தன்மை செறிவடைவதும் ஒன்னு போல நிகழ்கின்றன. இதனால் இந்த நாவல் ஒரு பொருண்மைத் தளம் சார்ந்து விரிவுறும் பல்வேறு அனுபவங்களின் தொகுப்பாக ஆகிறது.

ராஜ்ஜாவின் முதல் நாவல்

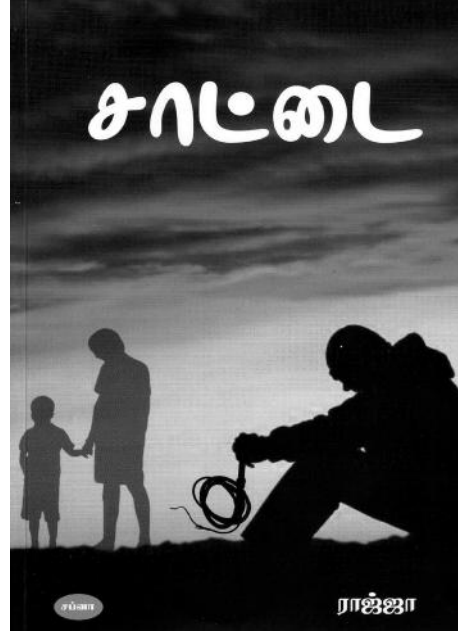
சாட்டை

வெளியாட்கள் நடமாட்டம் அதிகமில்லாத, ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னதான புதுச்சேரியை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அதைத்தான் இந்த 'சாட்டை' நாவல் நிலைக்களனாகக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அமைதியான சூழலை நினைத்துப் பார்க்கவே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. இது ஒரு குடும்பத்தின் கதை.

அப்பாவுக்கான காணிக்கை இந்தநாவல் என்பதான குறிப்பையே தொடக்கமாகக் கொண்டு நிகழ்வுகளை அறிமுகப்படுத்தும் பாங்கினைப் பாராட்டத் தோன்றுகிறது. நாவல் என்பதான தனித்த முகமுடி அணிந்துகொள்ளாத நேரடி உரையாடல் நடையினால் இந்த நாவல் புதிய ஈர்ப்பைப் பெற்று விடுகிறது. பந்தாபகட்டு இல்லாத நேர்முக உரையாடல் நடையே நம்மைப் பாத்திரங்களுடன் ஒன்றிச்செய்து விடுகிறது. புத்தகம் படிக்கிறோம் என்ற உணர்வை விலக்கி அருகிலிருப்பவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வைத் தரும் இந்த நடை நாவலாசிரியாரின் எழுத்து அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

பேசுவதற்குக் கூச்சப்படும் ஆசாபாச நிகழ்வுகளையும், உரையாடல்களையும் பெரியம்மா விவகாரத்தையும் கிளை நாவலாக்கிவிடாமல் 'தூசிதட்டிவிட்டுச்' செல்வது சிலிரக்கச் செய்கிறது. 'கிழடுகள் ஒன்லி' என்று சரட்டிபிகேட் கொடுக்கத் தோன்றும் இடங்களைக்கூட இந்தநாவல் அனாயாசமாகக் கடந்து செல்கிறது. விரச எழுத்துக்குப் பயன்பட்டிருக்க வேண்டிய சூழலைக்கூடத் தொட்டுக் காட்டிவிட்டு நகர்ந்து விடுவது இந்த நாவலுக்கான ஒருபலம் என்றே கூறலாம்.

இந்த நாவலைப் படிக்கும்போது, இன்றைய குடும்பச் சூழ்நிலையை அன்றைய நிலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. இன்றையக் காலச்சூழலில், எதிரே அப்பா நின்று பேசிக்கொண்டிருக்க, மகன் கால்மேல் கால்போட்டு உட்கார்ந்தபடி

அண்ணாந்து பார்த்துப் பேசுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஐம்பதுஅறுபது

ஆண்டுகளுக்கு முன்னதான கட்டமைப்பில் இந்த நாவலின் தம்பி கதாபாத்திரம், அப்பாவும் அண்ணனும் ஏதோ பேசத் தொடங்கியதும் அந்த அறையைவிட்டு வெளியேறிவிடுகிறது. கட்டுக்கோப்பான மரியாதை உணர்வு அன்றையக் குடும்பத்தைச் சீராக வைத்திருந்ததை இந்த நிகழ்வு சுட்டிக் காட்டுகிறது. இந்த ஓட்டுறவான கட்டமைப்புதான் அன்றையக் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு அரணாக இருந்திருக்கிறது.

ஒரு நாவலாசிரியன் இரண்டு முறைகளால் தன்னை இனம் காட்டுகிறான். ஒன்று, அவன் எடுத்துக்கொள்ளும் கருப்பொருளால். மற்றொன்று, எடுத்துக்கொண்ட கருப்பொருளை வெளிப்படுத்தும் முறை அல்லது நேர்த்தியால். இங்கே ராஜ்ஜாவுடைய எழுத்துப் பொலிவுக்குச்

ஆசிரியர் : ராஜ்ஜா, வெளியீடு : சப்னா புக் ஹவுஸ், கிழக்கு பெரியசாமி சாலை 1,

ஆர்.எஸ்.புரம்,கோவை 641 002. பேசி : 0422 4629999. பக்கங்கள் : 200. விலை: ரூ.130.

சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறலாம் இருட்டிலே அனைவரும் குருடர் தானே, 'அப்பா குடிப்பார். அவர் குடிகாரன் இல்லை', 'காலணாவுக்கு நாலு கோழிமுட்டை கிடைத்தகாலம் அது', 'கோவணம் கட்டுன ஊரூலே நிக்கர் போட்டவன் பணக்காரனில்லியா!'.
புதுச்சேரிக்குத்தனிப்பட்ட அடையாளம் ஒன்று உண்டு. அந்த மதுப்பழக்கத்தை இயல்பாகக் கொண்டிருந்த ஒரு குடும்பத்தின் கதைதான் இது. "குடிக்கிறதை எத்தனை வயசுலே ஆரம்பிச்சேன், தெரியுமாடா?" என்று தந்தை மகனிடமே பேசிச் சல்லாபிக்கும் வாழ்க்கைமுறை கொண்ட ஊர் இது. அந்த வாழ்க்கைப் போக்கை விவரிக்கும் நாவல் இது. அப்பா பேசத் தொடங்கியபோதுதான் நமக்கு அது ஒரு கோயில் தர்மகர்த்தாவின் குடும்பம் என்பது தெரியவருகிறது. அந்த தர்மகர்த்தா என்ற பொறுப்பில் கோயிலுக்கென்று பணத்தை வாரியிறைத்துச் செலவு செய்ததில் கண்டனியாகிவிட்ட நிலையில் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட அவலங்களைப் போகிற போக்கில் இந்த நாவல் வெளிப்படுத்துகிறது. அந்தச் சறுக்கலிலிருந்து குடும்பம் மீண்டெழுந்து நிதான நிலைக்கு வந்ததை விளக்குகிறது இந்தநாவல்.

"ரெண்டணா கையிலே இருந்தா குடும்பச் செலவுக்கு ஆவுமேன்னு, ஓங்கப்பன் மூட்டைச் சமையைத் தலையிலே வெச்சுக்கிட்டுப் திருவந்திபுரத்திலேருந்து புதுச்சேரிக்கு பொடிநடையாவே வந்து சேர்ந்திட்டான்" என்று அங்கலாய்த்துக் கதைசொல்லும் பாட்டியை அறிமுகப்படுத்திப் பக்கத்தைத் திருப்புவதற்குள், குடும்பச் சூழலைச் சமநிலைப்படுத்துவதுபோல் 'அடுத்தவேளை உணவுக்கு அல்லோலப் பட்ட பாட்டியை, ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே மூன்று வேளையும் திருப்தியாகச் சாப்பிடவைத்து, கட்டிக்கொள்ளப் பட்டுச்சேலைகளும் எடுத்துக் கொடுத்து மகிழ்ந்த என் அப்பாவை.... நினைத்துப் பார்க்கவே பெருமையாக இருக்கிறது" என்று இணக்கமாக நாவலாசிரியர் சொல்லிச் செல்வது இதமாக இருக்கிறது. அப்படி உழைத்துத் தன்னை நிலை நிறுத்திக்கொண்ட ஒரு கதாபாத்திரத்தை நினைக்கும் அதேசமயத்தில், அவர் உழைத்துப் பெருமைப்படுத்திய அதே மில் கால ஓட்டத்தில் இன்றைக்கு அனாதரவாக இருக்கிறதே என்று ஆதங்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

புதுச்சேரிக்கு இன்னொரு தனித்தன்மையும் உண்டு. வளாகத்துக்கு வளாகம் பள்ளிக் கூடங்கள். மாணவப் பருவத்திற்கான சூழல்கள்.

அங்கே படிக்கும் மாணவ மாணவிகளுக்குக் குறைந்தது மூன்று மொழிகள் அப்போது பழக்கத்தில் இருந்தன தமிழ், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு. இந்தச் சூழலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டதால்தான் ஒரு மேஸ்திரியின் மகன் கூலிவேலைக்கென்று போனவன் மில் துரைக்கு உதவியாகக் கணக்காளனாகவும் துபாஷியாகவும் வேலையில் சேர வாய்ப்பு கிடைத்து வாழ்க்கையின் உயரங்களை எட்ட முடிந்தது. அந்த உழைப்பாளியான அண்ணனுக்கு உதவாக்கரையான தம்பி வாய்த்ததென்ன? அதுதான் வாழ்க்கையின் அவலம்! வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்ல்தான் வாழ்க்கை இருக்கிறது என்ற கருப்பொருளை நாவலாசிரியர் இந்தப் பாத்திரத்தின் மூலம் திறம்படக் கையாண்டிருக்கிறார். கூலியாளாக வேலைசெய்யும் மேஸ்திரி, அவருடைய மகன் கணக்காளர் துபாஷி, துபாஷியின் மகன் கல்லூரிப் பேராசிரியர் என்பதாக அந்தக் குடும்பத்தின் கதைபயணம் செய்கிறது. 'சாட்டையின் சொடுக்கு எவருக்கும் நோவுதராமல் முன்னோக்கிய பயணத்திற்குத் தோன்றாத் துணையாக இயங்குகிறது. ஆமாம், இது தன் வரலாற்றுக் கதைபேசும் நாவல்.

இந்த நாவலில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வைச் சொல்லியாக வேண்டும். மரண நிகழ்வால் வீட்டுச் சூழலில் சோகம் கப்பிவிடாதபடி இயல்பாக மரணத்தை வரவேற்கும் நேர்த்தி குறிப்பிடத் தக்கது. இங்கு கையாளப்பட்டிருக்கும் சொல்லாட்சி.. நாவலின் தொடக்கத்தில் அமைந்த காணிக்கைக் குறிப்புக்கான விளக்கமாகக் கதைசொல்லும் உத்தியும், இறுதியில் குறிப்பிடப்படும் மரணத்தின் பதிவுதான் தொடக்கத்துக் காணிக்கைக் குறிப்பு என்பதுவும் ஒருவட்டத்துச் சுழற்சியாகத் தோன்றுகிறது.

நாவலாசிரியரின் உரைநடைப் போக்கைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். குடும்ப உறவில் அண்ணன் தம்பிகளுக்கிடையேயான உணர்வு ஓட்டத்தை விவரிக்கும்போது நாவலாசிரியர் வழக்குமொழிப் பயன்பாட்டின் உச்சத்தை எட்டுகிறார். புதுச்சேரி வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தியிருக்கும் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை நாட்குறிப்பு இந்த ஊரிலிருந்துதான் உருவாகியிருக்க முடியுமென்று ஒப்புநோக்கத் தோன்றுகிறது. புதுச்சேரியின் அன்றாட வாழ்க்கைப் போக்கை நேர்முகமாக அறிமுகப்படுத்துவதில் ராஜ்ஜா வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்.

இந்த நாவலில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வைச் சொல்லியாக வேண்டும். மரண நிகழ்வால் வீட்டுச் சூழலில் சோகம் கப்பிவிடாதபடி இயல்பாக மரணத்தை வரவேற்கும் நேர்த்தி குறிப்பிடத் தக்கது. இங்கு கையாளப்பட்டிருக்கும் சொல்லாட்சி.. நாவலின் தொடக்கத்தில் அமைந்த காணிக்கைக் குறிப்புக்கான விளக்கமாகக் கதைசொல்லும் உத்தியும், இறுதியில் குறிப்பிடப்படும் மரணத்தின் பதிவுதான் தொடக்கத்துக் காணிக்கைக் குறிப்பு என்பதுவும் ஒருவட்டத்துச் சுழற்சியாகத் தோன்றுகிறது.

நாவலாசிரியரின் உரைநடைப் போக்கைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். குடும்ப உறவில் அண்ணன் தம்பிகளுக்கிடையேயான உணர்வு ஓட்டத்தை விவரிக்கும்போது நாவலாசிரியர் வழக்குமொழிப் பயன்பாட்டின் உச்சத்தை எட்டுகிறார். புதுச்சேரி வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தியிருக்கும் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை நாட்குறிப்பு இந்த ஊரிலிருந்துதான் உருவாகியிருக்க முடியுமென்று ஒப்புநோக்கத் தோன்றுகிறது. புதுச்சேரியின் அன்றாட வாழ்க்கைப் போக்கை நேர்முகமாக அறிமுகப்படுத்துவதில் ராஜ்ஜா வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்.

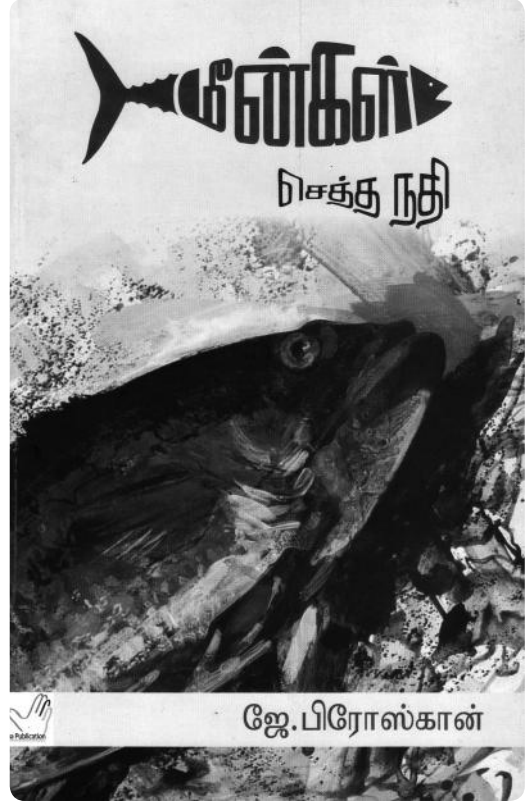

ஜே.பிரோஸ்கானின் மீன்கள் செத்த நதி

இரு கவிதை தொகுப்பை நெருங்குவதற்கான மனநிலை சில நேரங்களில் அந்த தொகுப்பின் தலைப்பாகக்கூட இருக்கலாம். கிழக்கிலங்கையின் திரிகோணமலை மாவட்டம் கிண்ணியாவைச் சேர்ந்த ஜேபிரோஸ்கானின் 'மீன்கள் செத்த நதி' அத்தகையதொரு மனநிலையை எனக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஜூலை மாதம் மதுரையில் நடைபெற்ற புலம் இலக்கிய அமைப்பில் நண்பர்களிடையே ஏற்பட்ட சந்திப்பில் இத்தொகுப்பினைக் காண நேர்ந்தது. ஜே.பிரோஸ்கானின் ஏழாவது பிரசவம் இது என்றாலும்கூட இத்தொகுப்பு என் வாசிப்பில் அவருக்கான முதல் பிரசவத்தின் அனுபவங்களைச் சுமப்பதாகவே தெரிகிறது.

வாழ்க்கை எப்போதும் விசித்திரமான அனுபவங்களைக் கொண்டது. அந்த விசித்திரங்களை மனதில் ஏந்திக் காத்திருப்பவன் அதன் எல்லா அனுபவங்களிலும் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்த பின்னர்தான் அல்லது அந்த அனுபவங்களில் தன்னை இழந்த பின்னர்தான் தன்னை முழுதாக மீட்டெடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான். ஜே.பிரோஸ்கானின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் அவருக்கு முன் ஒரு வெள்ளைக் காகிதத்தை விரித்து வைத்து விட்டது. அதில் அவர் எழுதிய கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் அவரைப் போலவே தனிமையுணர்வில் தத்தளிக்கின்றன.

தனித்துவம் பேசும் தனிமை தொகுப்பின் இக்கவிதையை வாசித்த பின் தனிமைக்கான அடையாளத்தை அவர் மனம் உருவகப்படுத்தும்

விதம் அலாதியான ஆவலாக வெளிப்படுகிறது. கவிதை தரும் போதத்தில் மனமற்ற நிலையில்

ஆசிரியர் : ஜே.பிரோஸ்கான், வெளியீடு : பேனா பப்ளிகேஷன், 92/4, உமர் ரழி வீதி,
மஹேநுப் நகர், கிண்ணியா, இலங்கை, பக்கங்கள் 64, விலை 230/-, செல் : 94 -779300397.

பிரவேசிக்கிறது. பிரதிக்குள் பிரதியாக அல்லது பிம்பத்திற்குள் பிம்பமாக நின்று அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டேயிருக்கும் ஒரு விநோதம் நிகழ்கிறது. பிரவ்ணையும், நம்ருத்தையும் பற்றி / பேசும் அவன் / நேற்று மாலையிலிருந்து / அவர்களாகவே பேசப்படுகிறான் / எனது உள்ளத்திற்குள்.

இவ்விடத்தில் கவிஞனுக்கான பின்னணியை அறிய முடியாத நாம் கவிதையின் பின்னணியில் கை கோர்த்து திரும்புகிறோம்.

மலட்டுக் கவிதை

கழிப்பறையில் இருக்கும் நேரங்களில்

என் தலைக்கு மேலாக

முளைத்து விடுகின்றன கவிதைகள்,

மரங்களென,

முளைத்த மரங்கள்

பூப்பதுமில்லை

காய்ப்பதுமில்லை

கனிவதுமில்லை

வாசிப்பின் போது என் பார்வையில் இதற்கான விருட்சம் இல்லை. ஆனால் விதையிருக்கிறது. அந்த விதை மலடாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே! அதனாலென்ன! உலகம் அந்த விதையை தேடித் தேடி அலுத்துப் போகட்டும். அல்லது அதைத் தோண்டி எடுத்து வெளியே வீசி எறியட்டும். எப்போதும் முளைக்காத அந்த விதையை சுமந்து சுமந்து அலுத்துப் போகும் இந்த மண்ணுக்கும் இந்தக் கவிதை சாட்சியாகட்டும். கவிதையை விட்டு நாம் நகர்ந்துவிடலாம். சாட்சியை விடுவது அவ்வளவு எளிதானதல்ல.

கவிதைகள் எப்போதாவது தனக்குள் ஒரு கதை சொல்லியை வைத்துக் கொண்டு விளையாடுவது என்பதும் நிகழக்கூடியதுதான். 'ஆலமரத்துப் பேயும் அம்மம்மாவும்' கவிஞனுக்குள் நிகழ்த்தும் கதையில் மரத்தில் காய்த்திருக்கும் பேய்கள் அவனுக்குள் பயத்தை கிளப்ப வேண்டும் என்பதற்காக அம்மம்மா சொல்லிப் போகும் விஷயங்கள் நமது சிறு வயது பயங்களை நினைவூட்டுவதாக இருக்கின்றன. அம்மம்மாவை மறக்காதவன் ஆலமரத்துப் பேயையும் மறக்க மாட்டான். கவிதை எப்போதும் ஞாபகங்களை நிகழ்த்தக்

கூடியதுதான் என்றாலும் வலிமையான ஞாபகம் மட்டுமே இப்படியான ஒரு கவிதையை இப்போது ஜே.பிரோஸ்கானுக்குள் கதை சொல்லியாக நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும்.

அக்காளின் திருமணத்திற்கும்

இளைய தங்கையின் பட்டப்படிப்புக்கும்

மூத்த அண்ணனின் ஆப்ரேஷனுக்கும்

கட்டாரிலிருக்கும் அப்பா பணமாக தான்

வந்தார்.

இன்று அம்மாவின் சாவுக்கும்.

பணம் என்பது எப்போதும் பணமாக மட்டும் இருப்பதில்லை. அது சகலமுமாக சலாம் போட்டு மனிதனிடம் வந்து சேரும் போது மனிதன் மனிதனாக இருப்பதும், இல்லாததுமான அவசியத்தை உணர்த்துகிறது. பணம் அப்பாவாகத் திரும்பும் ஒரு கவிதையில் ஜே.பிரோஸ்கான் தனது வாழ்வுக்கு அருகிலேயே தனது கவிதையையும் வைத்திருக்கிறார். இது ஏதோ தற்செயலாக நிகழ்ந்துவிட்டதல்ல.

வெயில் ஒழுகும் பெருநகரத்தை வனமாகப் பார்த்தவன், இன்னுமொரு கவிதையில் தன்மகன் வரைந்த மரத்திலிருந்து ஒரு வனமாக வளரும் அவனது கனவுகளில் அவன் பார்த்தழ்ந்த நிஜங்கள் ஒரு அழகியலை நிகழ்த்துகின்றன. யதார்த்தத்தில் தொலைத்த எல்லாவற்றையும் அவன் கனவுகளில் பத்திரப் படுத்துகிறான். கனவுகள் என்பது எப்போதும் கனவுகள் மட்டும் தானா? அவன் அழைத்துச் செல்லும் உலகங்களுக்குள் நாமும் பத்திரமாகப் போய்விடலாம். திரும்புவது எளிதல்ல.

தொகுப்பு முழுக்க அவன் கண்களுக்குள் ஓடும் கனவுகள் தீரா நதியாய்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. மனம் என்பது பிரபஞ்சம் போல் விரியக் கூடியது. வெறும் வரிகளால் தன்னை விரிப்பவனல்ல இவன். தூங்கும் போதும் தனது நிலத்தை உற்று நோக்கும் இவனது கண்களில் மீன்கள் செத்தவண்ணம் உள்ளன.

இன்னும் அதிகமாக சொல்வதென்றால், அதிகார வலையில் பிடிபட்ட உயிருள்ளவைகள் அனைத்தும் விழுங்கப்படுவதும், செரிக்கப் படுவதுமாகவே இந்த பூமியில் நிகழ்ந்து வருகின்றன. நாமும் அமைதியாக பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறோம் செத்த மீன்களின் கண்களைப் போல.

புதிய புத்தகங்கள்

ரூபாய் நோட்டீஸ் மிதக்கும் சைபர் -
கவிதைகள்

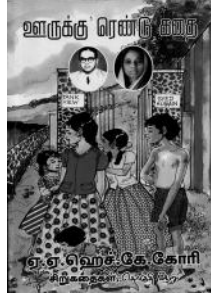
ஆசிரியர்: ப. செல்வகுமார்
வெளியீடு: பாரதி புத்தகாலயம்
7, இளங்கோ சாலை, தேனாம்பேட்டை,
சென்னை 600018.
தொலைபேசி: 044-2433 2424
விலை ரூ.100/-

சாக்கடை மேவிய காட்டில்
பீத்திற்ற நேரம் போக
மூங்கில் படலடைத்த கொட்டடியில்
ஆண் பன்றியென நீ
சொல்லித் திரிவதைத் தான்
சகிக்க முடியவில்லை

ஊருக்கு ரெண்டு கதை
- சிறுகதைகள்

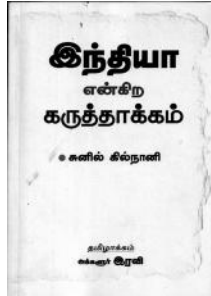
ஆசிரியர்: ஏ.ஏ.ஹெச்.கே. கோரி
வெளியீடு: இருவாட்சி,
41, கல்யாண சுந்தரம் தெரு,
பெரம்பூர். சென்னை.600011
அலைபேசி-9444640986
விலை ரூ.270/-

மதுக்கடை திறக்கிற நேரத்தில்
தெருவுக்கு வந்தால் கும்பல்
கும்பலாக குடிமக்கள்
நின்றிருப்பார்கள். ஆடை விலகி
சாலையோரம் அனாதைப் பிண்டம்
மாதிரிப் படுத்துக்கிடப்பதற்கே
வெட்கப்படாதவர்கள்.
ஆடிக்கொண்டே நுழைவதற்கும்
ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்வதற்குமா
வெட்கப்படப் போகிறார்கள்.

இந்தியா என்கிற கருத்தாக்கம்
- மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள்

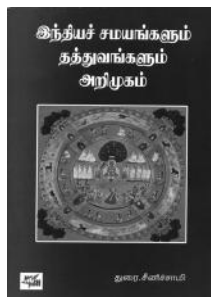
ஆசிரியர்: சுனில் கில்நானி
தமிழாக்கம் : அக்கௌர் இரவி
வெளியீடு: சந்தியா பதிப்பகம்,
அசோக் நகர், சென்னை.600083
தொலைபேசி: 044-24896979
விலை ரூ.315/-

இந்த நவீன அரசு என்பதும்கூட
ஒரு புனைவான அமைப்பே.
நெகிழ்வற்ற யதார்த்தத்தையும் அது
பெற்றிருக்கிறது. வரையறையின்
அடிப்படையில் இது ஒரு
நிலையானது. இந்த நிலை அது
தொடர்ந்து இருக்கவேண்டியது
அவசியம்.

இந்தியச் சமயங்களும்
தத்துவங்களும் அறிமுகம் - கட்டுரைகள்

ஆசிரியர்: துரை. சீனிச்சாமி
வெளியீடு: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
4/பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை.600098
தொலைபேசி: 044-26251968
விலை ரூ.120/-

உலகியல் நடத்துவதில்
சமத்துவமின்மையைச் சமயத்தின்
பெயரால் வர்ணாசிரம நெறியை
உருவாக்கி மேல்சாதியினர் மட்டும்
உயர்நதிருந்தனர்.
சமயம் கடவுள் என்பனவற்றின்
பொருண்மைகளைப் பயன்படுத்தி
இந்தச் சாதிய சமூகத்தை
உருவாக்கினர்.

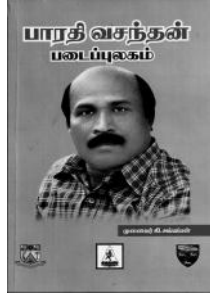
புதிய புத்தகங்கள்

கரும் பலகைக்கு அப்பால்
(ஆசிரியர் குறித்த திரைப்படங்கள்)
ஆசிரியர்: கலகல வகுப்பறை சிவா
வெளியீடு: நீலவால்குருவி
97/55, ஆற்காடு சாலை,
கோடம்பாக்கம், சென்னை 600024.
தொலைபேசி: 94428 90626
விலை ரூ.70/-

தீமையை எளிதில் திரைப்படத்தால் விதைக்க முடியும் என்றால் நன்மையையும் எளிதில் விதைத்துவிட முடியுமல்லவா? பார்க்கக்கூடாது என்று மட்டுமே சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைவிடத் திரைப்படம் குறித்த புரிதலை ஏற்படுத்துவதே இன்றைத் தேவை..

பாரதி வசந்தன் படைப்புகள்-கட்டுரைகள்
ஆசிரியர்: முனைவர் கி. அய்யப்பன்
வெளியீடு: கலைஞன் பதிப்பகம்,
19, கண்ணதாசன் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை 600 017
தொலைபேசி: 044 - 2834 0488
விலை ரூ.100/-

சமுதாயங்கள் தன்னளவில் சிறியதாகவும், பெரியதாகவும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகவும் அமைகின்றன. இங்ஙனம் தன்னுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்பொருட்டு மனிதன் ஏற்படுத்திய சமுதாயத்தில் பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

வலையில் மீன்கள் - சிறுகதைகள்
ஆசிரியர்: வளவ துரையன்
வெளியீடு: அன்னை
இராஜேஸ்வரி பதிப்பகம்,
41, கல்யாணசுந்தரம் தெரு,
பெரம்பூர், சென்னை.600011.
அலைபேசி 94446 40986
விலை ரூ.100/-

அறுத்து உட்டுடுங்க சாமி என்றான் செங்கேணி, நான் அதிர்ந்து போனேன். அவனிடம் கேட்டேன். நீ என்னா பேசறேன்னு ஒனக்கு புரியுதா? எல்லாம் புரிஞ்சுதான் சாமி சொல்றேன்....

இரவீந்திரநாத் தாகூர் ஆங்கிலத்தில் வழங்கிய கபீர் கவிதைகள்
தமிழில் : இரா. நவநீதகிருஷ்ணன்
வெளியீடு: திருப்பூர் குமரன் பதிப்பகம்
57/பி, பத்மாவதி நகர், காமராஜர் சாலை,
விருகம்பாக்கம், சென்னை 600 092.
தொலைபேசி: 044 - 2377 1473
விலை ரூ.70/-

ஊழியன் கபீர் கூறினான்: கொடுக்கல் வாங்கலை முடித்து நல்லன அல்லனவிடமிருந்து விடுதலை பெறுக. நீங்கள் போகுமிடத்தில் அங்காடிகள் இல்லை.

ஆசிரியருக்கு,

தளம் ஜன-மாரச் இதழ் படித்தேன். 'இப்போது' பகுதியில் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய தங்கள் கருத்தைத் துணிந்து எழுதி இருக்கிறீர்கள். ஒரு எழுத்தாளர் திடீரென்று ஓர் அரசியல் கட்சியிலோ அல்லது சாதி சங்கங்களிலோ இணைந்து குரல் கொடுக்கும்போது இத்தனை நாள்கள் அவர் எழுதி வந்த எழுத்தே நம்பகத் தன்மையை இழந்து போகிறது. அவரின் பிம்பம் உடைந்து சிதறிப்போய் வெற்று மணல் உருவமாகக் காட்சியளிக்கிறார். எல்லாவற்றையும் கூட்டிக்கழித்துப் பார்க்கும் போது அவர் பணத்துக்கும் வெற்றுப் புகழுக்கும் அடிமையாகப் போனதை எண்ணி வெட்கப்படத்தான் முடிகிறது.

தமிழ் உதயாவின் கவிதைகள் அனைத்திலும் ஒரு வெறுமையை சினத்தை உணர முடிகிறது. கௌரவக்கொலை, வானமற்ற பூமி, நீதியுறந்த மனிதங்கள், மேழி தழுவிய நுரையீரல்கள் என மனத்தை உறைய வைக்கும் சொற்றொடர்களால் கவிதை நெஞ்சில் இடம் பிடித்துப் பிசைகிறது.

லாவண்யாவின் கட்டுரை சான்றுகளுடன் அமெரிக்காவின் மறுபக்கத்தைக் காட்டுகிறது. வெளியுறவுக் கொள்கைக்குக் கரப்பான் பூச்சியை உவமையாகக் கூறியிருப்பது நல்ல பொருத்தமாகவும் விளங்குகிறது. அமெரிக்கா ஆதரித்த சர்வாதிகாரிகள், அமெரிக்கா கவிழ்த்த அரசுகள் போன்ற குறிப்புகள் அமெரிக்கா குறித்த சில புரிதல்களை ஏற்படுத்தித் திகைக்க வைக்கிறது.

என்.செல்வராஜின் சிறுகதை "விவாகரத்து?" புதிய கோணத்தை உருவாக்குகிறது. தலைப்பில் இருக்கும் வினாக்குறியே கதையைப் படிக்கத் தூண்டுகிறது. கதையின் முடிவை வாசகனையே ஊகிக்கவைப்பதுதான் கதையின் வெற்றி. "ஆனாலும் சமாதானம் செய்வது யார் என்ற கேள்வியும் கூடவே எழுந்தது" என்ற வரிதான் எவ்வளவோ குடும்பங்களைப் பிரித்துப் போட்டு விடுகிறது. பெண்ணியத்தின் மற்றொரு கோணம் புரிகிறது. பெண்ணுக்குப் பெண்ணே எதிரி என்பதும் கதையில் மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகிறது. - வளவ. துரையன், கடலூர்.

தளம் ஜன-மாரச் இதழ் படித்தேன். பொருளாதார கலைப் போரில் இடைவிடாது போராடினாலும், தமிழறிஞர்கள் பாவேந்தர்

வ.ரா. பாவலர் பெருந்தலைவர், அன்றைய நா.பா. என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் நிலையிலுள்ள இதழாசிரியர்கள் (ஏழுகதிர் அரு.கோ.) உள்ளிட்டோர் போல் இதழியல் தர்மத்தை நேர்கோட்டில் கடைப்பிடித்து பொருளாதார கஷ்ட, நஷ்டங்களை கிஞ்சித்தும் பொருட்படுத்தாது தொடர்ந்து தளம் இதழை தாங்கள் நடத்திவருவது உண்மையிலே கின்னஸ் சாதனையே வாழ்த்துக்கள் (ம) விண்ணுலக பாராட்டுக்கள். - எம். சோமசுந்தரம், சென்னை.

தளம் என்ற பெயரில் நீங்கள் செய்துவரும், இலக்கிய வேள்விக்கு, உரிய அங்கீகாரமாக கரிசல் விருது 2017 கிடைத்திருப்பதாக எண்ணி சந்தோஷம் அடைந்தேன். தங்கள் மனவலிமைக்கு வணக்கம். - ஏ.கே.பாலு, பெங்களூரு.

இந்த இதழ் கனமாகவே உள்ளது. கவிதைகள் மிக நன்று, வைக்கல்போரில் தொலைந்து போன ஊசி அந்தக் காலத்து ஆனந்த பக்ஷி / குல்சார் / கண்ணதாசன் கவிதைகளை நினைவுறுத்தின.... உண்மைதான்... நின்று நினைக்க, பேச நேரமில்லை விருப்பமுமில்லை எனும் காலம். நிமிர்ந்து ஒரு நிலவோ, மலரோ, ஆறோ பறவையோ யார் பார்ப்பது? ஓவியத்தில் தளம் காட்டும், சிரத்தை நன்று, ஈழம்/மலைநாடு/ சிங்கப்பூர் வாழ தமிழர் கலை / மொழி / இன / சமய நினைவுகள் போற்றத்தக்கது. உண்மையில் தளம் நம்மை பழைய ஈழத் தமிழ் இதழ் சூழலைக் காட்டுகிறது. - தீபரங்காசன், சென்னை.

தங்களின் தளம் இதழ் நண்பர் திரு. சுந்தர்ராஜன் மூலம் கிடைக்கப் பெற்று வாசித்தேன். வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு முறை வாசித்ததும் ஓரம் கட்டிவிடக் கூடிய பதிவுகள் அல்ல அவை. ஆழ்ந்து..கவனமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தெரிவுகள் அவை. தங்களின் இலக்கிய உழைப்பிற்கும் இதழ் படைப்பிற்கும் வாழ்த்துக்களும், பாராட்டுக்களும்! - ஏ.லோகநாதன், திருப்பூர்.

● தொகுப்பு : அதங்கோடு அனிஷ்குமார்
athangoduanish@rediffmail.com

சிருச்சியில் நடைபெற்ற கல்விக் கருத்தரங்கமும், தளம் 19-வது இதழ் ஆய்வும். மே 12, 2018

எளம் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவரை பத்தொன்பது இதழ்கள் வந்திருக்கின்றன. தளத்தின் முதல் இதழ் சி.சு.செல்லப்பா சிறப்பிதழாக வெளிவந்தது. மொழிச் சிறப்பிதழ், நாடகச் சிறப்பிதழ், பெண்ணியச் சிறப்பிதழ் என தளத்தின் ஒவ்வொரு இதழும் சிறப்பிதழாக வந்து கொண்டிருக்கிறது. தற்போது வந்திருக்கும் 19வது இதழ் உளவியல் சிறப்பிதழாகும்.

தளம் கலை இலக்கிய இதழ் நம் கவனத்தை ஈர்க்க இரண்டு விஷயங்கள் முக்கியமானவை. 1. தளத்தின் ஜனநாயகத்தன்மை. 2. தளத்தின் சமகாலத்தன்மை. தளம் எல்லாருக்குமான இதழாகத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. யார் வேண்டுமானாலும் தளத்தில் எழுதலாம். பிற இதழ்களில் காணப்படுவது போலக் குழுச்சார்பு தளத்திற்கு கிடையாது. தளத்தின் ஒவ்வொரு இதழிலும் சமகாலச் சிக்கல்கள் படைப்புகள் மூலம் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. தளம் இதழின் உளவியல் சிறப்பிதழ் சமகால உளவியல்

சிக்கல்களைப் படைப்புகள் மூலம் எங்ஙனம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை முதல் அமர்வில் விவாதிக்க இருக்கிறோம். இரண்டாம் அமர்வு நாம் எல்லோரும் பங்கு பெறும் கல்வி சார்ந்த உரையாடலாக அமைய இருக்கிறது.

முதல் அமர்வு எழுத்தாளர் எஸ். அற்புதராஜ் அவர்களின் நெறியாளுகையிலும் இரண்டாம் அமர்வு பேரா. நோயல் ஜோசப் இருதயராஜ் அவர்களின் நெறியாளுகையிலும் நடைபெறுகிறது.

செல்வநாயகம் தளம் வாசகர்

உண்மையை அதன் போக்கிலேயே சென்று வெளிப்படுத்துவதுதான் தளம் இதழின் நோக்கமாக இருக்கிறது. கலாச்சாரம் பற்றி தளத்தில் படித்தேன். நாம் நாற்காலி மீதேறி நம்மேல் எச்சில் துப்புவதுதான் கலாச்சாரம் என்று பலர் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் என நினைக்கிறேன். அடுத்ததாக, கனவுகளுக்கான இடம் எங்கே இருக்கிறது? எனும் அனிஷ்குமாரின் கட்டுரைப் படித்தேன். மிகத் தெளிவாக

எழுதப்பட்ட நுண்ணிய கட்டுரை இன்றைய கல்விச் சூழலை மிகவும் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார். காலகாலமாகவே சம்பளத்திற்காக வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்கள் காணாமல் போய்விடுகிறார்கள். ஆனால் மாணவர்களுக்காகத் தங்களை அர்ப்பணித்த ஆசிரியர்கள் என்றும் இருந்து கொண்டே இருப்பார்கள் என்பதுதான் உண்மை. அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களே நமக்கு இப்போது தேவைப்படுகிறார்கள்.

கவிஞர் ரத்திகா

தளம் இதழின் விருதுகள் பற்றிய நிலைப்பாடும் எனக்கு பிடித்திருந்தது.

“விளம்பரங்களை, பரிசுகளை, விருதுகளை அறம்பிறழ் வணிக நிறுவனங்களிடமிருந்து பெறுவதில்லை என்பதோடு பரிசுகள், விருதுகள் பற்றி தளம் பாராட்டுவதோ, இகழ்வதோ இல்லை” என பாரவி குறிப்பிட்டிருப்பது பாராட்டுதலுக்குரியது.

நிறைய இதழாளர்கள் ஒரு காலகட்டத்திற்குப் பிறகு வணிக நோக்கோடு செயல்பட ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஏனென்றால் பொருளாதாரச் சிக்கல்களை கடந்து இதழ் நடத்துவது அவ்வளவு எளிதல்ல. அப்படி புத்தகம் கொண்டுவருவதை ஒரு மரபணுக் கோளாறாகவே நான் பார்க்கிறேன். மரபணுதான் நம்மை இயக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது. பணத்தை மட்டுமே நம்பி எல்லோரும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலத்தில் கூடக் கலையும் இலக்கியமும் ஏன் சாகாமல் இருக்கிறது என்றால் மரபணுதான் அடிப்படை.

தளம் தலையங்கம் படித்தேன். சமூகம் பின்னோக்கிச் செல்கிறது என்பது உண்மைதான். முன்பெல்லாம் இந்த அளவுக்கு சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. முன்பு குறி சொல்பவர்கள் இருந்தார்கள். ஜோதிடர்கள் இல்லை. திருவிழாக்கள் நடக்கும்; மக்கள் ஒன்று கூடி மகிழ்ந்தார்கள். ஆனால் இன்று தொலைக்காட்சி போன்ற ஊடகங்கள் மூலம் ஜோதிடம் பிரபலமாகிவிட்டது. பிராமணியக் கலாச்சாரம் மீண்டும் கொண்டு வரப்படுகிறது. அடிப்படைவாதம் தலை தூக்குகிறது. சாதி மறுப்புத் திருமணங்கள் செய்தவர்கள் தைரியமாக வெளியே சொல்ல

அச்சப்படுகிறார்கள். இந்த சூழ்நிலைக்கு நாம் அனைவரும் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

ஆசிரியர்கள் பற்றி பேச்சு வரும் போது கூட காலமாற்றத்தை உணர முடிகிறது. அன்றைய காலகட்டத்தில் ஆசிரியர்கள் மொழி அறிவு உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். ஒரு இருவரி குறளை விளக்குவதற்காக நிறைய கதைகள் சொன்னார்கள். ஆசிரியர்கள் மொழியை மட்டும் கடத்தவில்லை. குறிப்பாக சொல்லப்போனால் எனது ஆசிரியர்களில் சிலர் நாத்திகர்கள். அவர்கள் கதைகள் மூலமாக, கவிதைகள் மூலமாகப் பகுத்தறிவை ஊட்டினார்கள். இப்ப சூழல் நிறைய மாறியிருக்கிறது. இன்றைக்கு கல்வி எப்படி வணிகப் பொருளாக மாறிவிட்டது என்பதையும், பள்ளிகள் எப்படி வணிக நிறுவனங்களாக மாறிவிட்டன என்பதை அனிஷ்குமாரின் கட்டுரை விரிவாகப் பேசுகிறது.

கதைகளைப் பொறுத்தவரை கலைச் செல்வியின் கதை மிகவும் நன்றாக இருந்தது. நிறைய பசிக்கிறது என்பது ஒரு வியாதி, அந்த நோய் இருந்தவர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பிர்தெளஸ் ராஜகுமாரின் “உளைச்சல்” மிகவும் நல்ல கதை. கோபி கிருஷ்ணன் கதைகள் பற்றிய கட்டுரை கோபி கிருஷ்ணனின் கதைகளைப் படிக்கணும் என்கிற ஆவலை தூண்டும் கட்டுரை. மற்றபடி ருத்திரன் உரையாடலை இன்னும் கொஞ்சம் மேன்மை படுத்தியிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. தளம் 19ம் இதழ் மிகவும் நன்றாக வந்திருக்கிறது. கால அவகாசம் எடுத்துப் படிக்க வேண்டிய இதழாக இருக்கிறது.

எழுத்தாளர் - கலைச்செல்வி

தளம் இதழ் முதலில் மனுஷி மூலமாக எனக்குக் கிடைத்தது. தளம் இதழின் கருப்பு வெள்ளை அட்டை என்னைக் கவர்ந்தது. தளம் இதழைக் கலை இலக்கிய இதழ் என்று சொல்றோம். நம்முடைய கேள்வி இலக்கியம் சமுதாயத்திற்காகவா? அல்லது கலைக்காகவா? தளம் தலையங்கத்திலிருந்து தொடங்கி தளம் கதை, கட்டுரைகள் எல்லாமே சமுதாயத்தை நோக்கியே இருக்கின்றன. தளம் இதழின் வடிவமைப்பைப் பார்க்கும் போது இன்னும் காத்திரமானப் படைப்புகளை வெளியிட்டிருக்கலாமோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது.

இன்றைக்கு நிறைய கதைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அகமனச் சிக்கல்களை மிகச் சிறப்பாக சித்தரிக்கும் கதைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. தளம் கதைகளில் ஒரு ஆழமின்மை இருக்கிறது. சில கதைகள் ஒரே மாதிரியான விஷயங்களை பேசுகின்றன. இதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். கட்டுரைகள் நன்றாக இருக்கின்றன ஆனால் கட்டுரைகளில் மொழி இன்னும் நவீனப்படணும் என்று தோன்றுகிறது. ருத்ரன் பேட்டி மேலெழுந்த வாரியாகப் பேசியது போலத் தோன்றுகிறது. வளரிளம் பெண்களிடம் பேசியதால் இப்படி இருக்கிறதா எனத் தெரியவில்லை.

கோபி கிருஷ்ணன் படைப்புகள் 900 பக்கங்கள் இருக்கின்றன. அதைப் படித்து உள்வாங்கி CRISP-ஆக எழுதியிருக்காங்க. இன்னும் கொஞ்சம் பண்ணியிருக்கலாமோ எனத் தோன்றுகிறது. ஒரு வேளை நேரமின்மை காரணமாகக் கொஞ்சமாக பதிவு செய்திருக்கலாம்.

இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாகத் தளம் பயணப்பட வேண்டும் என்பதை என் வேண்டு கோளாக வைக்கிறேன்.

ஞானசூரியன் விமர்சகர்

தளத்தில் பாரவியோடு இணைந்து பணியாற்றுவது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. ருத்ரன் உரையாடல் பற்றி பலரும் பேசியிருக்கிறார்கள். ருத்ரன் உரையாடல் எத்திராஜ் கல்லூரியில் நடந்தது. இளங்கலை மாணவர்களோடு சில Ph.D மாணவர்களும் பங்கேற்றார்கள். மாணவர்கள் மூலம் தெரிந்து கொண்ட விஷயம் என்ன வென்றால் +2 வரையில் மாணவர்கள் படி, மார்க் எடு, மார்க்கெடு, படி என்று வளர்க்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த சிக்கலிலிருந்து வெளி வந்து இப்பதான் அவர்கள் கல்லூரிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இப்பதான் அவர்கள் வெளி உலகைப் பார்க்கிறார்கள் என்று கூடச் சொல்ல முடியும். பாரவி திரும்பத் திரும்ப “உங்கள் பிரச்சனை எதுவாக இருந்தாலும் தைரியமா பேசுங்க” என்று சொன்ன போது கூட அவங்க பேசல. அவர்களிடம் உளவியல் மருத்துவ நிபுணர் என்று அறிமுகப்படுத்திய போது அவர்களின் mindset வேறாக இருந்தது. ருத்ரன் பேட்டி மேலோட்டமாக இருந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்றால் மாணவர்கள் சமூகத்தில்

தாங்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள் என்னவென்றே வெளிப்படுத்தத் தெரியவில்லை என்பதுதான்.

தளம் இந்த இதழைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலான கதைகள் உளவியல் சார்ந்த கதைகளாக இருக்கின்றன. குடும்ப வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் சில கதைகளில் பேசு பொருளாக மாறியிருக்கிறது. நம்ம குடும்ப அமைப்பு முறையில் நிறைய மாற்றங்கள் வந்து விட்டன. பெண்ணியம் போன்றவை பேசப்பட்ட உடனே பிரச்சனைகள் பீறிட்டு வருகின்றன. பிரச்சனை வந்துதான் சரியாகும்.

கதை, கவிதைகளை பொறுத்தவரையில் யார் நல்ல படைப்பை கொடுத்தாலும் வெளிவரும். ஆசிரியர் அதற்குத் தயாராக இருக்கிறார். இன்னொரு விஷயத்தையும் இங்கே சொல்ல வேண்டும். கொஞ்சம் பிரபலமானவர்கள் தளத்தின் மேடையில் நிற்க விரும்பவில்லை. அது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. சிற்றிதழ்கள் புதிய புதிய படைப்பாளிகளை உருவாக்கியிருக்கின்றன. அந்தவகையில் சிறந்த படைப்பாளிகளைத் தளம் உருவாக்கியிருக்கிறது.

முனைவர். பெ.பகவத்கீதா, பேராசிரியர்

தளம் இதழில் இடம் பெற்றுள்ள அதங்கோடு அனிஷ்குமார் கட்டுரை மாணவர்கள் அனைவரும் பண்டங்களாக மாற்றப்படுகிறார்கள் என்கிறது. மாணவர்களுக்கு உளவியல் சார்ந்த தெளிவான அணுகுமுறை தேவைப்படுகிறது. இந்த அணுகுமுறையைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு தளம் இதழில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் உதவும். இன்றைய மாணவர்களுடைய முக்கியமானப் பிரச்சனை என்னவென்று சொன்னால் நவீன ஊடகங்கள் அவர்கள் மேல் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் தான். மாணவர்களிடையே ஊடகங்களால் ஏற்படும் தீய விளைவுகளை உணர வைக்கவே தாழ் திறவாய் உதவும். ஒரு சினிமாவை உளவியல் ரீதியாக எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்பதைக் கட்டுரையாளர் மிகவும் தெளிவாகக் விளக்குகிறார். நமது மொழியையும் பண்பாட்டையும் சிதைப்பதில் நாம் சார்ந்திருக்கும் சமூக ஊடகங்கள் தொடர்ந்து செயல்படுகின்றன. ஆகவே, இந்த இதழில் உள்ள உளவியல் செய்திகளை மாணவர்களுக்கு புரியும்

மொழியில் நாம் கொண்டு செல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் மாணவர்களின் சிந்தனையில் மாற்றம் ஏற்படும். தளத்தில் பெண்ணிய உளவியல் சார்ந்த கட்டுரைகளை வெளியிட வேண்டுமென கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பேரா.நோயல் ஜோசப் இருதயராஜ்

முதலில் தளம் தளதளவென்று வளர வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய ரத்திகா இதழ் நடத்துவது என்பது ஒரு மரபணுக் கோளாறு என்றார். நானும் உடன்படுகிறேன். இது ஒரு Compulsion வாசகர் கிட்ட சந்தா வாங்கி பழைய முறையில் கலை இலக்கியத்தில் நம்பிக்கை வைத்து ஒரு இதழ் நடத்த முயற்சி செய்கிறார் என்பதே பாராட்டுதலுக்குரியது. இவருடைய சாதனை என்னவென்று நான் பேசுவரவில்லை. அது வாசகர்கள் முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயம். விமர்சனங்கள் நிறைய வரும். ஆனா தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். Frequency, infrequency எல்லாம் பெரிய குறையே இல்லை. Frequent ஆக வந்து nonsense ஆக இருந்தால் பிரயோஜனம் இல்லை. Infrequent ஆக இருந்து qualitative ஆக இருந்தால் மகிழ்ச்சி. To combine word with sense என்பது தான் பிரச்சனை. நிறைய பேரு எழுதறாங்க. அது எல்லாமே பொருள்படுவதில்லை. ஆகவே வார்த்தையையும் பொருண்மையையும் இணைத்து வைப்பது என்பது மிகவும் சிக்கலான செயல். அதை 100 பக்கத்திற்கு ஒழுங்கா

செய்தால் போதும். எக்காரணம் கொண்டும் தரத்தை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. வாசகர்கள் சந்தா கொடுத்தார்கள் என்பதற்காக அவர் களுடைய கட்டுரைகளை, கதைகளை வெளியிடும் நிர்வாகத்திற்கு நீங்கள் ஆட்படக்கூடாது.

கலை, இலக்கியம் சொல்லும் போது இது பின் அமைப்பியல் பின் நவீனத்துவம் போன்றவற்றோடு தொடர்பற்ற ஒரு வாசகர் வட்டமோ, அமைப்போ எனும் ஒரு சந்தேகம் எழலாம். பெரும்பாலான இதழ்களைப் பார்க்கும் போது அத்தகைய சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இப்போது நடந்தேறியிருக்கிற மேற்கத்திய அறிவார்ந்த இயக்கங்கள் குறித்தும் விழிப்புணர்வு இல்லையோ? போதிய தகவல்கள் இவர்களுக்கு வந்து சேரவில்லையோ? என்கிற சந்தேகம் ஏற்படலாம்.

தளம் ஆசிரியராக நீங்க நிலைப்பாடு எடுப்பது நல்லது. நீங்க எல்லா நிலைப்பாடுகளையும் வரவேற்கிறோம் என்கிற நிலைப்பாடு எடுத்திருக்கிறீங்க. இதை position less position-னு சொல்லுவாங்க. நீங்க anti-BJP, Anti capitalist நிலைப்பாடு எடுப்பீங்கன்னு நினைக்கிறேன். அந்த மாதிரி ஒரு நிலைப்பாடுதான் சரி. ஆனா அதை நீங்க so many words-ல சொல்லி யாகணும். தலையங்கத்தில் “வாலறுந்த நரிகள்” அருள்கின்றன என்று சொல்றீங்க அந்த “வாலறுந்த நரிகள்” எவை? எவை? யார்? யாருன்னு சூசகமாவது சொன்னா

நல்லாயிருக்கும். ஆனா யாரை குறிப்பிட்டு பேசுகிறீர்கள்; எந்த அமைப்பைக் குறிப்பிட்டு பேசுகிறீர்களனு விளங்கவில்லை. அமைப்புகளை குறிப்பிடாவிட்டால் இயங்களையாவது குறிப்பிட வேண்டும்.

ருத்ரனுடைய உரையாடல் அவருடைய standard-க்கு மிகவும் குறைவு. ஒரு வேளை அந்தச் சூழலை நினைத்து *underplay* பண்ணியிருக்கலாம். அவர்களுக்கு இது போதும்னு *underplay* பண்ணுது சரியான உத்தி அல்ல. புரியுதோ புரியலியோ ஊத வேண்டிய சங்கை ஊதித்தான் ஆகணும். புரியாதவன் பின்னால புரிஞ்சுக்குவான்.

கல்வியின் நோக்கங்களில் ஒன்று *unified sensibility*-ஐ வளர்த்துக்கொள்வது. ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு பிரக்ஞையை, ஒரு மனப் பக்குவத்தை வளர்த்துக் கொள்வதுதான் கல்வியின் பயன்களில் ஒன்று. *unified sensibility* எல்லா நிலைகளிலும் வராது. ஆனால் எதையும் குறைத்து மதிப்பீடு செய்யாமல், எதையும் நிராகரிக்காமல் தொடர்ந்து முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஆகவே இன்னும் ஆழமான விவாதங்கள் வரவேண்டிய தேவை இருக்கிறது. தமிழ்ப் பேராசிரியர் குறிப்பிட்டது போல *Feminist Psychology* தேவை தான். அதுபோல *Children's Psychology*, *General Psychology* என அனைத்தும் தேவை தான்.

இந்த இதழில் அனிஷ்குமாரின் கட்டுரை கல்வியை மையமாகக் கொண்ட கட்டுரை. மீதி கட்டுரைகள் *Social Psychology*-ஐ பொருண்மையாகக் கொண்டவை. கோபி கிருஷ்ணன் கதைகள் பற்றிய கட்டுரை கோபிகிருஷ்ணனைப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலை எனக்குள் எழுப்பியது. நிச்சயமாக அதையெல்லாம் தளம் என்கிற இதழ் எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனா தளம் கலை, இலக்கிய இதழ் என்று சொல்லும் போது மற்ற துறைகள் விடுபடுகின்றனவோ என்கிற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. வெறும் கலை, இலக்கியம், என்றால் அது ஒரு *purist concept*. மற்றவைகளோடு தொடர்பு கொள்ளாத ஒரு துறை என்கிற ஒரு பரவலான கருத்து உள்ளது. ஆகவே கலை இலக்கிய அனைத்துத் துறை இதழ் என இணைத்தால் நன்றாக இருக்கும். அப்படி சொல்லும் போது வாடிக்கையான

கலை இலக்கியம் எனும் சொற்றொடரை நீங்கள் கடந்து போகிறீர்கள்.

தளம் இதழ்களில் அச்சுப் பிழைகள் இருக்கு. அச்சுப்பிழைகள் நம்முடைய கவனத்தைச் சிதறடிப்பது மட்டுமல்ல நம்முடைய *opinion of the journal* ஐ அது குறைக்கும். *Oxford Literary Journal*லில் கூட அச்சுப்பிழைகள் இருக்கும். அது 150 பக்கங்கள் இருந்தால் அதில் 60வது பக்கத்தில் ஒண்ணும் 100வது பக்கத்தில் ஒண்ணும் என அச்சுப்பிழைகள் இருக்கும். அச்சுப்பிழைகளை தவிர்க்க நீங்கள் கூடுதல் கவனம் எடுத்துக்கொள்வீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

பேரா. கோச்சடை

தளத்தின் இந்த இதழ் உளவியல் சிறப்பிதழாக வந்திருக்கிறது. இதில் இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகள், கட்டுரைகள், கதைகள் யாவும் உளவியல் தொடர்புடையதாக அமைந்திருக்கின்றன. 1980ல் நான் பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தில் *M.Phil* படித்துக் கொண்டிருந்த காலக்கட்டத்தில் நக்சல் பாரி இயக்கம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தது, அந்த நேரத்தில் தர்மபுரியில் நிறைய பேரை சுட்டுக் கொன்றார்கள்; வெறும் அரசியல் மட்டுமே பேசிக் கொண்டிருந்த பத்திரிக்கைகளால், தோழர்களால் நிறைய கூட்டத்தைச் சேர்க்க முடியவில்லை. அந்த நேரத்தில் நான், ஞானசூரியன், பேராசிரியர். கல்விமணி ஆகியோர் புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கம் எனும் கலை இலக்கிய அமைப்பைத் தொடங்கினோம். அதில் சுரண்டலுக்கு எதிரான அரசியலை நேரடியாகச் சொல்லாமல் நாடகங்கள் மற்றும் பாடல்கள் மூலமாக வெகு மக்களிடம் கொண்டு சேர்த்தோம். அரசியலை அப்படியே வெளிப்படையாக எல்லா மக்களிடத்திலும் கொண்டுச் செல்வது எளிதல்ல என்பதை அனுபவமாகக் கண்டோம். இப்போது அரசியல் எப்படி இருக்கிறது என்றால் சுரண்டலுக்கெதிரான ஒரு சொல் அல்லது ஒரு வாக்கியம் சொன்னால் கூட அவர்களை எதிரியாக பிரகடனப்படுத்தி விடுகிறார்கள்.

அமெரிக்கா பற்றி ஒரு கட்டுரை வந்திருக்கிறது. இந்த கட்டுரையாசிரியர் அமெரிக்காவின்

செயல்பாடுகள் என்னென்ன? Globalization வந்த பின்னால் என்னென்ன வழிகளிலெல்லாம் மற்ற நாடுகளை அமெரிக்கா அடக்கியாண்டு தங்களுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்திருக்கிறது என்பதை விரிவாகப் பேசியிருக்கிறார். அந்த கட்டுரை அமெரிக்க அரசைப்பற்றியும் நம்முடைய அரசைப்பற்றியும் புரிந்துக் கொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கிறது. பேரா. நோயல் குறிப்பிட்டது போல நம்முடைய எதிரி யார் என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டினால் நன்றாக இருக்கும்.

பேரா. சதீஸ்குமார்

தளம் இதழ் தலையங்கம் பேராசிரியர் பேசியது போல இன்னும் வெளிப்படையாக இருக்க வேண்டும். கிருமிகள் நம்மை நேரடியாக தாக்கும் போது நாம் ஏன் உயிர் காப்பதற்கான ஆயுதங்களை மறைத்து மறைத்து வைத்திருக்க வேண்டும்?. என்ன கிருமின்னாவது நேரடியாகச் சொல்ல வேண்டும். அறம் சார் கல்வியின் அவசியத்தைப் பற்றிப் பேசும் போது பல்வேறு சிந்தனைப் பள்ளிகள் குறித்தும் பேச வேண்டும் பெரியாரியம், தலித்தியம், பெண்ணியம் என எல்லாவற்றையும் பேச வேண்டும்.

தமிழுக்குப் பங்களித்த கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்கள் பற்றிய பதிவுகளைத் தளம் வெளியிட வேண்டும். நாட்டாரியல் ஆய்வுகள், கலைகள் குறித்த தரவுகளை வெளியிடலாம். நுண்கலைகள் குறித்தும் பேச வேண்டும். குறிப்பாகத் தமிழிசை குறித்து பேச வேண்டும். கல்வெட்டு, பறவையியல் என அனைத்துத் துறைகள் குறித்தும் தளம் உரையாடல்களை முன்னெடுக்க வேண்டும். அடுத்ததாக ஒரே இதழில் மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதைகள் தேவைதானா? எனும் கேள்வி எழுகிறது. உள்ளூர் படைப்பாளிகளுக்கு இன்னும் கூடுதலாக இடம் தரலாம்.

பாரவி, தளம் ஆசிரியர்

எழுபதுகளில் தமிழ்நாட்டில் சிற்றிதழ் இயக்கம் வலுப்பெற்றது. திருச்சி இலக்கியம் பற்றிப் பேசக் கூடிய இடமாக இருந்தது. திருச்சியில் பேரா. ஆல்பர்ட், மனோகர், அற்புதராஜ், இன்று சாமிநாதன், அம்சன் குமார், வெளி ரங்கராஜன், ராஜன்குறை என நிறைய பேர் சினிமா, நாடகம் என நிறைய

பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி எல்லா இடங்களிலும் இலக்கியம், சினிமான்னு பேசப்பட்டது. அந்த ஒரு movement இன்று வரைக்கும் இருக்கிறது.

70களில் தோன்றிய சிற்றிதழ் மரபின் தொடர்ச்சியாகத்தான் தளம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. சிற்றிதழைப் பொறுத்தவரை எதற்கெல்லாம் No சொல்லணும் என்பதில் நாம் தெளிவாக இருக்கணும். பெயர் பெற்றவர்களின், படைப்புகளை வெளியிட வேண்டிய அவசியம் தளத்திற்கில்லை. பிரபல எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்காக 10 பக்கங்களை ஒதுக்கு வதற்குப் பதிலாக முன்பின் தெரியாத புதிய ஒருவரின் பத்துவரிக் கவிதையில் இரண்டு வரி, கவிதையாக இருந்தா போதும், 4 பக்க கதையில் ஒரு பக்கம் ஒரு தெறிப்பு இருந்தா போதும். அதை வெளியிடலாம்.

ஒரு எழுத்தாளனை அடையாளம் காண ஒரு நல்ல வாசகன் வேணும். வாசகன் இல்லையென்றால் எழுத்தாளன் கிடையாது. உண்மையில் நமக்கு ஒரு அடையாளம் வேணும் Nationality என்கிற கேள்வி வரும் போது தமிழ் தான் Nationality என்கிறோம். நமக்கென்று ஒரு மரபு இருக்கிறது. நம்முடைய மரபின் வேர் எங்கே இருக்கிறது? நாம் எதையெல்லாம் இழந்து கொண்டிருக்கிறோம்? இழந்தால் அடுத்து என்னவாக இருப்போம்?

உண்மையில் மரபைப் தொலைத்தவர்களாக நாம் இருக்கிறோம். அதுதான் நம்ம வருத்தமே. ஆகவே கலை, இலக்கியம் என்று வரும் போது கலாச்சார சீரழிவு பற்றியும் பேச வேண்டியிருக்கிறது. கலாச்சார சீரழிவுக்கு சினிமா வழிவகை செய்கிறது. எது சிறந்த சினிமா? என்பது ஒரு கேள்வி. சமீபத்தில் வெளிவந்த சில படங்களை முற்போக்கு சினிமாக்கள் என்று எப்படி முடிவுக்கு வருகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை.

சரியானவற்றை அடையாளம் காட்ட வேண்டிய எழுத்தாளர்கள் இன்றைக்கு குழு சார்ந்து, சாதி சார்ந்து இயங்குகிறார்கள். இன்றைக்கு மேலோட்டமான எழுத்துப் பரவலாக இருக்கிறது. ஜெயகாந்தனுக்கும், சுஜாதாவுக்கும் நிறைய அங்கீகாரம் கிடைத்தது. ஆனால் அவர்கள் தீவிர எழுத்தை வாசகர்களை

மடை மாற்றம் செய்து பொழுதுபோக்குக்கு மாற்றி விட்டார்கள். வாசகர்கள் திரிசங்குளானார்கள்.

டாக்டர். நோயல், பேரா. கோச்சடை போன்றோர்கள் தலையங்கம் Absurd ஆக இருப்பது குறித்து சொன்னார்கள். தலையங்கம் Absurd ஆக இருந்தாலும் படிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். தமிழ்நாட்டிலோ, இந்தியாவிலோ பூடகமாகத்தான் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால் வெளிப் படையாக தெரியாத ஒரு பாசிச சக்தி நமக்கு எதிராக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் எந்த நேரத்திலும் புதிய சிந்தனைகள் உருவாக்குபவர்கள் தாக்கப்படும் சூழல் இருக்கிறது. கௌரி லங்கேஷ், கல்பூர்கி என பலர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். நம்மையாரும் பார்க்கவில்லையென நாம் நினைத்து கொண்டிருக்கிறோம். நம் எதிரிகள் நம்மைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தளம் அடையாளமற்ற அடையாளமாக இருப்பதாக டாக்டர் நோயல் சொன்னார். அது சரிதான். நாம் அடையாளமற்ற அடையாளத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் எதை உயர்த்திப் பிடிக்க வேண்டும் என்பதில் தெளிவாக இருக்கிறோம்.

கல்வித் தளத்தில் கூட நிறைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அன்றைய பண்டிட் ஜீக்கள் இடத்தில் இன்று நவீன இலக்கியம் படித்த இளைஞர்களும் பெண்களும் இருக்கிறார்கள். மார்க்ஸியத்திலிருந்தும் தலித்தியத்திலிருந்தும் வந்தவர்கள் என நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள்.

* * * * *

தமிழகக் கல்விச்சூழல்: சவால்களும் எதிர்பார்ப்புகளும்-ஒருகலந்துரையாடல்.

தளம் இதழ் சார்பில் தமிழகக் கல்விச்சூழல்; சவால்களும் எதிர்பார்ப்புகளும் எனும் தலைப்பில் இரண்டாவது அமர்வில் ஒரு கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. பேரா. நோயல் ஜோசப் இருதயராஜ் அவர்களின் நெறியாளாகையில் நடைபெற்ற கலந்துரையாடலில் முன்பருவக்கல்விக் குறித்து விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டது. முன்பருவ கல்வியின் தற்போதைய நிலை, முன்பருவக் கல்வியை எதிர்கொள்ளும் சூழ்ந்தைகளின் உளவியல் மற்றும் உடல்சார் சிக்கல்கள் மற்றும் முன்பருவகல்வியில் கொண்டு வரப்பட வேண்டிய மாற்றங்கள் குறித்தும் விவாதிக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்வில் தளம் ஆசிரியர் பாரவி, எழுத்தாளர். ஆர்.மனோகரன், பேரா. கோச்சடை, எழுத்தாளர். கலைச்செல்வி, விமர்சகர், ஞானசூரியன், கவிஞர். ரத்திகா, பேரா. கி.சதீஸ்குமார், பேரா. பகவத்கீதா, தளம் வாசகர்கள், சி.செல்வநாயகம், பேரா. சாம்கிதியோன் உள்ளிட்டோர் கலந்து கொண்டனர். அதங்கோடு அனிஷ்குமார் மற்றும் பேரா. கி.சதீஸ்குமார் ஆகியோர் நிகழ்ச்சிக்கான ஏற்பாடுகளை செய்திருந்தனர்.

இதன் தொகுப்பு தளம் வெளியிடவுள்ள கல்வி நிலை இன்று விவாத முன் வைப்பு நூலில் வெளியிடப்பட உள்ளது.

குளம் 19வது இதழ் ஆய்வுக்கூட்டம் திருச்சி, கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் மேல்நிலைப் பள்ளியில் 12-05-2018 அன்று நடைபெற்றது.

எழுத்தாளர் எஸ்.அற்புதராஜ், தளம் ஆசிரியர் பாரவி, பேரா. நோயல் ஜோசப் இருதயராஜ், எழுத்தாளர் ஆர்.மனோகரன், பேரா. கோச்சடை, எழுத்தாளர். கலைச்செல்வி, விமர்சகர். ஞானசூரியன், கவிஞர். ரத்திகா, பேரா. கி.சதீஸ்குமார், பேரா. பகவத்கீதா, தளம் வாசகர்கள், சி.செல்வநாயகம், அரங்க. கணேசன், தாமுப்பூ இதழ் ஆசிரியர், எம்.எஸ். கோவிந்தராஜன் மற்றும் சில நண்பர்கள் பார்வையாளர்களாக பங்கேற்றனர்.

மதுரையில் நடைபெற்ற கல்விக் கருத்தரங்கமும், தளம் காலாண்டிதழ் விமர்சனமும். மே 26, 2018.

தளம் காலாண்டிதழ் சார்பாக, இன்றையத் தமிழ்க் கல்விச் சூழல் என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கம் வடிவிலான கலந்துரையாடலும், தளம் காலாண்டிதழ் குறித்த விமர்சன ஆய்வரங்கமும் 26-05-2018 சனிக்கிழமை அன்று மாலை 5 மணிமுல் இரவு 9 மணிவரை இரண்டு அமர்வுகளாக, மதுரை வடக்கு மாசி வீதியில் உள்ள மணியம்மை மழலையர் பள்ளியில் நடைபெற்றது.

கல்வி அமர்வு

முதல் அமர்வை வரவேற்புரையுடன், துவக்க உரையாகவும் கவிஞர் மு. செல்லா துவக்கி வைத்தார்.

நிகழ்ச்சியின் பார்வையாளர்களாக கலந்து கொண்ட தளம் காலாண்டிதழ் ஆசிரியர் பாரவி இந்தக் கலந்துரையாடலுடன் கூடிய கருத்தரங்கம் நடத்த வேண்டியதன் அவசியம் மற்றும் நோக்கத்தை எடுத்துரைத்தனர்.

கலந்துரையாடலின் மைய உரையை தியாகராசர் கல்லூரி முதல்வர் பேரா இராஜா கோவிந்தசாமி வழங்கினார். சண்முகைய்யா, கல்வியாளர், பேரா. வின்சென்ட், காந்தி கிராமம் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்துறைத் தலைவர் பேரா. பா. ஆனந்தகுமார், ஆசிரியர் இயக்கச் செயல்பட்டாளர் பேரா. விஜயகுமார், விமர்சகர் சிவா, பேரா. சே. கோச்சடை, இசையறிஞர் ந. மம்மது, சரவணன்,

ஆசிரியர் ரமேஷ்கண்ணன், தியாகராசர் கல்வியியல் கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் பிரகாஷ், சமூக செயற்பாட்டாளர் திருமதி. பர்வதவர்த்தினி, எழுத்தாளர் ந. ஜயபாஸ்கரன், ந. முருகேசபாண்டியன், கவிஞர் சமயவேல், கவிஞர் ஜி. மஞ்சளா, மு. பரமேஸ்வரன், க. அருண்மணி மற்றும் பலரும் கலந்துகொண்டு கருத்துரை வழங்கினர்.

பேரா. ராஜா கோவிந்தசாமி

முன்னிலை வகிக்க முதன்மைத் தேவை என்பது வேற்றுமையில் ஒற்றுமை, சகிப்புத்தன்மை, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை, ஆன்மீக உணர்வு ஆகிய நான்கு பண்புகள் அவசியம் என தனது மைய உரையில் வலியுறுத்தினார்.

பேரா. ச. சண்முகைய்யா

தற்போது கல்வியின் தரம் உயர்ந்துள்ளதா? அல்லது தாழ்ந்துள்ளதா? என்ற முனைவர் இளங்கோவன் அவர்களின் கேள்வி, அன்பு நெறி, அறிவுத்திறன் இவைகளே மனிதனை கல்வியில் உயர்ந்தவனாகக் காட்டுபவை. அந்த அளவுகோளின்படி தற்போது கல்வியின் தரம் தாழ்ந்துள்ளதாக விளக்கம் அளித்தார்.

பேரா. பா. ஆனந்தகுமார்

நாட்டில் வெவ்வேறு கல்விச் சூழல்கள் நிலவுவதும், கல்வி தனியார் மயமாகி, கட்டணக் கொள்ளை நிலவுவது நீடிக்கும்வரை கல்வியில் எதிர்பார்க்கும் வளர்ச்சி வாய்ப்பில்லை என்றார்.

பேரா. விஜயகுமார்.

ஆசிரியர்களின் இயக்கங்களுக்காகதான் தொடர்ந்து பாடுபட்டு வந்தாலும், கற்பித்தல் முறைகளில் ஆசிரியர்களின் தேர்ச்சியின்மை மற்றும் ஆர்வமின்மையை கல்வித்தரம் குறைந்ததின் முதன்மை காரணி என்றார்.

விமர்சகர் ந. முருகேச பாண்டியன்

இன்றை கல்விச் சூழலின் தாழ்ந்த நிலையை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்கினார்.

ஒன்றும் தெரியாதவர்களே பட்டம் பெற்று ஆசிரியர்களாக வந்துவிடுவதால், கல்வியின் தரம் கீழேபோய் கொண்டிருக்கிறது எனப் பதிவு செய்தார்.

கவிஞர். சமயவேல்

உயர்நிலைக் கல்விகூட இன்றைய நிலையில் கார்ப்பேரேட் மனோநிலையுடன் கூடிய பெரு முதலாளிகளிடம் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதால் சாமான்யர்களுக்கான கல்வி என்ற உயர் நோக்கும் நிறைவேற்றவில்லை என்றார்.

ஆசிரியர். சிவா

அரசுப் பள்ளிகள் ஆயினும், பல பள்ளிகள் இணைந்து செயலாற்றும், கல்விப்பரிமாற்றம் என்ற முறை செயல்படுத்தப்படுமானால் கல்வியின் தரம் உயர வாய்ப்புள்ளது என்றார்.

பேரா. கோச்சடை

கல்வித்திட்டத்தில் கல்வியாளர்கள் மட்டுமே பாடத்திட்டத்தை வகுப்பவர்களாக இருக்கவேண்டும். அரசியல்வாதிகளின் கையிலிருந்து கல்வியை வெளிக்கொண்டுவர வேண்டும் என்றார்.

நெறியாளர் பேரா. வின்சென்ட் கருத்தரங்கின் தேவையான விளக்கங்களை வழங்கினார்.

எழுத்தாளர் சேவியர் ஓயிட், ஆசிரியர் சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள மனச் சோர்வுகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டு களையப்பட வேண்டும் என்றார்.

நிகழ்ச்சியின் துவக்கம் முதலே வந்திருந்து இறுதிவரை அனைத்து விவாதங்களையும் குறிப்பெடுத்துவந்த ஊரக வளர்ச்சித்துறை கூடுதல் இயக்குநர் (பணி ஓய்வு) மு. பரமேஸ்வரன் நிறைவுரையில் இதுபோன்ற கலந்துரையாடல் தொடருமானால் அதனுடைய வெளிப்பாடு கல்விவளர்ச்சிக்கான வெளிச்சத்தைக் காட்டும் என்றார்.

இதன் தொகுப்பு தளம் வெளியிடவுள்ள கல்வி நிலை இன்று விவாத முன் வைப்பு நூலில் வெளியிடப்பட உள்ளது.

தளம் விமர்சன அமர்வு

தளம் காலாண்டிதழ் குறித்த விமர்சன ஆய்வரங்கத்திற்கு கவிஞர் மு. செல்லா நெறியாளராகச் செயல்பட்டார்.

கருத்துரையாளர் கவிஞர். ந. ஜெயபாஸ்கரன்

தனது ஆய்வுரையில் தளம் காலாண்டிதழ் துவக்கம் முதல் இன்றுவரையிலான செயல்பாட்டு வரலாற்றை விளக்கினார். ஆசிரியர் பாரவி தனித்துவமான வழியில், பிறர் எவரையும் பின்பற்றாமலும், பிற அமைப்புகளின் தாக்கம் ஏதுமின்றியும் செயல்படுவதைப் பாராட்டினார். சிற்றிதழ் வரலாற்றில் தளத்தினுடைய செயல்பாடு தனித்துவமானது என்பதைப் பதிவு செய்தார்.

இசையறிஞர். ந. மம்மது தனது கருத்துரையில் தளம் காலாண்டிதழ் லாபநோக்கம் இல்லாமல், கலைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து செயல்பட்டு வருவதைப் பாராட்டினார். இசை, சிற்பம், ஓவியம், கவிதைகள் தளம் காலாண்டிதழில் தூக்கலாக உள்ளதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

தளம் கவிதைகள் குறித்து கவிஞர். ஜி. மஞ்சளா பல்வேறு சமயங்களில் நல்ல செறிவான கவிதைகள் வெளியாகின்றன. சிலநேரங்களில் செறிவு குறைவானவையும் காணப்படுகின்றன. கவிதைகள் எழுத்துரு (Font) சரியானதாக இல்லை. வாசிப்பு அனுபவத்தைக் கூட்ட எழுத்துரு முக்கியமானதாகும். மேலும் சமகாலக் கவிஞர்களின் கவிதைநூல் விமர்சனத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கலாம் என்றார்.

தளம் சிறுகதைகள் குறித்து எழுத்தாளர் **ந.பாண்டிரங்கன்** பெரும்பாலும் தளம் காலாண்டிதழில் வெளிவரும் சிறுகதைகள் சிறப்பானவைகளாக உள்ளன. பக்க அளவைகள் அதிகம் உள்ள சிறுகதைகள் தவிர்க்கப்படலாம். பிறமொழிச் சிறுகதைகளுக்கு கூடுதல் முக்கியத்துவம் கொடுக்கலாம் என்றார்.

தலையங்கங்கள் குறித்து கவிஞர் மு. செல்லா முன்னுதாரணம் ஏதுமில்லாத தனித்துவமான மொழிநடையில் ஆசிரியருடைய தலையங்கங்கள் எழுதப்படுவது சிறப்பானதாகும். உணர்வுப்பூர்வமான செய்திகளுக்கு முன்னுரிமை யளிக்காமல் தத்துவார்த்தமான செய்திகளுக்கே ஆசிரியர் தனது தலையங்கத்தில் முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார். இவரது மொழிநடை இன்னும் எளிமை படுத்தப்பட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்றார்.

கட்டுரைகள் குறித்து கவிஞர் சமயவேல் ஆசிரியர் பாரவியினுடைய செயல்பாடுகள்

சிறப்பானவை. கலை, இலக்கியம் குறித்த செய்திகளுக்கே கட்டுரைகளில் முன்னுரிமை கொடுக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக தமிழ்ச் சமூகத்தில் அதிகம் அறியப்படாத ஆளுமைகளுள் ஒருவராகிய எழுத்தாளர் சார்வாகன் குறித்த கட்டுரைகளும், அந்த சிறப்பிதழும் போற்றப்பட வேண்டியவை என்றார்.

இதழாசிரியர் பாரவி அவர்கள் தனது ஏற்புரையில், தளம் காலாண்டிதழ் பயணம் செய்ய வேண்டிய தூரம் இன்னும் மிக அதிகம் உள்ளது. பணநெருக்கடி மற்றும் நேர நெருக்கடிகளுக்கு இடையே, இதழை ஒரு கருவியாக வெளியிட்டுவருவதை உறுதி செய்தார். வாசகர் தளம் அமைப்பினை மதுரையில் நிறுவி இதழ் வளர்ச்சிக்கு இளைஞர்கள் பலரும் முன்வரவேண்டும் என்றார்.

* * *

இரண்டு அமர்வுகளுக்கும் உடனிருந்து ஏற்பாடுகளை செய்து கொடுத்த ஊரக வளர்ச்சித்துறை இணை இயக்குநர், தளம் வாசகர் க. அருண்மணி நிறைவாயும், யாவரும் பொறுப்புமிக்க குடிமக்களாகத் திகழ தளம் காலாண்டிதழ் மற்றும் அதன் ஆசிரியர் பாரவியினுடைய பங்களிப்பு சிறப்பானது. இளைஞர்கள் டாக்டர் அப்துல்கலாம், கல்வித்துறை செயலாளர் திரு. உதயச்சந்திரன் போன்றவர்களின் சிந்தனைகளை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

மணியம்மை மழலையர் பள்ளியின் தாளாளர் திருமிகு. பி. வரதராஜன் அவர்கள் துணைவியாருடன் வந்திருந்து நிகழ்ச்சிகளின் துவக்கத்திலேயே தளம் இதழாசிரியர் பாரவி அவர்களுக்கு கைத்தறி ஆடை அணிவித்து சிறப்புச் செய்தார். நிகழ்ச்சி சிறப்பாக நடைபெற பல்வேறுத்துறை நண்பர்களும் சிறந்த பங்களிப்பை நல்கினார்கள்.

மதுரை தளம் இதழ் ஆய்வு அமர்வில் எழுத்துருவில் வழங்கப்பட்ட கருத்துரைகள்.

பன்முகப் பிரக்ஞையின் தள நீட்சி

- ந. ஜயபாஸ்கரன்

விலகல்களின் சலிப்பில் உலவுகிறவனாக பாரவியன் சலனங்கள் நாடகத்தில் வருகிற வனுடைய பார்வையில் எழுதப்பட்டது

போன்ற சிறிய கட்டுரை இது. எனக்கு வாசிக்கக் கிடைத்த தளம் சில இதழ்களை வைத்து - சார்வாகன் இதழ் வழி எனக்குள் திரண்டு வருகிற சில அபிப்பிராயத் திவலைகளை உங்கள் மீது தெளிக்கிறேன்.

1970களின் சிற்றிதழ்களில் ஒன்றான பிரக்ஞையின் நீட்சி போய் தளம் ஒரு வகையில் உருத்தோற்றம் கொள்கிறது எனக்கு. சுத்த இலக்கியம் மட்டுமே வெளியிடுவதுதான் சிறுபத்திரிகைகளின் லட்சணம் என்ற நிலை மாற வேண்டும். நம்மைப் பாதிக்கும் எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் அறிவுபூர்வமாக கலைநோக்குடனும், சமூகநோக்குடனும் பார்க்கிற கட்டுரைகள் வெளிவர வேண்டும் என்பது சிற்றிதழ் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். என்ற பிரக்ஞையின் லட்சியத்தினுடைய முடிந்த மட்டுமான நிறைவேற்றமாகத் தளத்தின் இயக்கத்தைப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. 24 பக்கங்கள் 160 பக்கங்களாகப் பெருக்கம் கொண்டிருப்பது, சிறுகதை, கவிதைகளின் கலை அடர்த்தி நிறைந்திருப்பது இவை எல்லாவற்றையும் மீறி.

1995 செப்டம்பர் பிரக்ஞை இதழின் முகப்புப் பக்கத்திலும், திருப்புப் பக்கத்திலும் பிரசுரமான ஆத்மாநாமின் கவிதைகள் இரண்டும் இது இப்படித்தான், அவசரம் என்ற இரண்டு கவிதைகளும் சிறைபடுதல் அல்ல / பிரசினை சரணடையாமல் இருப்பதுதான் என்றும் மக்கள் சவிட்சமாய் இருந்தனர். அவசரமாய் அவ்வப்பொழுது ஒன்றுக்கு இருந்து என்றும் அந்தக் கவிதைகள் முடிவிலும் ஜூலை - செப்டம்பர் 2015 தளம் இதழில் நெருக்கடி காலக் கவிதைகள் என்ற தலைப்பில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது, யதேச்சையான செயல் இல்லை.

தளம் இதழின் பிறப்பு இதழே சி.சு. செல்லப்பாவின் நூற்றாண்டு இதழாக அமைந்ததும் யதேச்சையான நிகழ்ச்சி இல்லை. இன்று கவிதை எழுதவரும் புதிய இளைஞன் எழுத்து மரபை அறியாமல் எழுதலாம். ஆனால், அவனது கவிதை மொழி, அழகியல் பார்வை, சோதனைக் களம் - ஆகியவற்றை உருவாக்கி கொடுத்ததில் எழுத்து வுக்குக் கணிசமான பங்கு உண்டு. என்று முதல் தளம் இதழில் வெளியான ஜி.டி.யின் (கோ. தெய்வசிகாமணியின்) நவீன தமிழ்க் கவிதை திசைகளும் தடங்களும் என்ற பருந்துப் பார்வைக் கட்டுரை வரிகள் முக்கியமானவை யவனிகா ஸ்ரீராம், லக்ஷ்மிமணிவண்ணன்

வரையிலான இரண்டாயிரமாவது ஆண்டு நவீன தமிழ்க் கவிதை பற்றிய குறிப்பிடத்தக்க பதிவு அது.

விவாதக்கூறுகளைப் பரந்த அளவில் தொடர்ந்து எடுத்துச் செல்வது குறித்த தளத்தின் விருப்பம் ஓரளவு நிறைவேறியிருக்கிறது என்றே சொல்லலாம். (ஏப்ரல் ஜூன் 2016 தளம் இதழ்)

மொழி பற்றிய வெவ்வேறு கருதுகோள்களை வாசகர் முன் விரித்துக் கொண்டே செல்கிறது. நான் மொழி வெறியன் கிடையாது ஆனால் மொழி இல்லாவிட்டால் நான் என்ன என்று என்னால் சொல்லமுடியாது என்ற இன்குலாப் வரிகளைச் தாங்கி வந்த அந்த இதழில்,

அம்பையின் 'மொழியும்,
மௌனமும், வாழ்க்கையும்'

செ. ரவீந்திரனின் 'தமிழ்மொழியின்
அடையாள அரசியல்'

மு. ராமசாமியின் 'மொழி சில பகிரல்கள்'

பா. செயப்பிரகாசத்தின் 'அதிகார மொழி'

துரை சீனிச்சாமியின் 'மொழி'

- போன்ற கட்டுரைகள் மொழி குறித்த ஒற்றைப் பார்வையைத் துடைத்து அழிப்பவையாக இருந்தன.

இந்த கட்டுரைகள் தவிர, மிக எளிமைப் படுத்தப்பட்ட பண்பாட்டுச் சுருக்கவாதத்துக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த வே.மு. பொதிய வெற்பனின் கட்டுரை.

'கனவுகளை விற்காத கலைஞன்' என்ற ஐராவதம் சுவாமிநாதனைப் பற்றிய சிறிய நினைவுகூரல்,

மற்றும் ஓவியம், சிற்பம், திரைப்படம் குறித்த நான் படிக்காத, பதிவுகள் எல்லாம் பாரவி விவாதமாகக் காப்பாற்றிவரும் பன்முகப் பார்வைக்குச் சான்றுகள்.

'A novel is a synthatic prose, offering many possibilities and variations, like the voices of a polyphorous music' என்று Milan Kundera சொல்வது, நாவலுக்கு மட்டுமல்லாது, ஒரு கலை இலக்கியச் சிற்றிதழுக்கும் பொருத்தக் கூடியது தான். பல குரல்கள் கொண்ட இசைக்கோவை போலத் தளம் இதழைக் கொண்டுவர முயலும் நண்பர் பாரவிக்கு வாழ்த்துகள்.

தளம் கவிதைகள் - கவிஞர் ஜி. மஞ்சளா

பொதுவாகவே, இலக்கியத்தின் முக்கியமான இரண்டு பணிகள் என்னவென்று பார்த்தால், ஒன்று சமூகத்தின் பழைய மதிப்பீடுகளை மாற்றி, நமது வாழ்க்கை முறையில் புதிய மாற்றங்களை உருவாக்குதல் அல்லது சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் வாழ்க்கையை புதுப்பித்தல். இரண்டு வாழ்க்கையோடு நமது மொழியையும் புதுப்பித்தல்.

இந்த இரண்டையும் யார் செய்வது? தங்கள் சிந்தனையை எழுத்தின் வழியாக சமூகத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு படைப்பாளிகளால்தான் முடியும்.

இன்றைக்கு கவிதை, கதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், பிறமொழியாக்கம், நாடகம், பத்தி என்று பல்வேறு வடிவங்களில் இலக்கியம் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த இலக்கியப் படைப்புக்களை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் வேலையை பெரும்பாலும் சிற்றிதழ்களே செய்கின்றன. படைப்பையும், படைப்பாளியையும் வாசக மக்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பது என்பது சிற்றிதழ்களின் முக்கியமான பணியாகும்.

இன்றைக்கு தமிழகம் முழுவதும் பல்வேறுபட்ட இலக்கிய அமைப்புக்கள், மன்றங்கள் இயங்கி வருகின்றன. ஒரு அமைப்பு சார்ந்து அல்லது இயக்கம் சார்ந்து இயங்கக்கூடிய பத்திரிக்கைகளும் நிறைய உள்ளன. அதன் கொள்கை, கோட்பாடுகள் என்பது தனி. ஆனால் ஒரு படைப்பாளி என்பவன் தன்னளவில் முழுமையான சுதந்திரம் உள்ளவன். தன்னுடைய படைப்புக்களை எவ்வித தடையுமின்றி பிரசுரிக்கக்கூடிய பத்திரிக்கைகளைத்தான் விரும்புவான். கொள்கை, கோட்பாடு சார்ந்து இயங்கக்கூடிய எழுத்தாளர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அதன் சார்பு பத்திரிக்கைகள் தலைமேல் தூக்கி வைத்து கொண்டாடுவார்கள்.

நான் இதுவரை அறிந்த வாசித்த இதழ்கள் எல்லாம் மேலே குறிப்பிட்ட வகைகள்தான். இப்ப நான் ஒரு படைப்பாளி. கவிதை படைக்கிறேன். எனக்கான எழுத்துமொழி ஒன்று உள்ளது. என் மொழியை மேற்குறிப்பிட்ட பத்திரிக்கைகளுக்கு நான்